Ontvouwde Openbaring
Hoofdstuk 11

1. En gegeven werd mij een riet, een stok gelijk, en de engel stond daarbij, zeggende: Sta op en meet de tempel Gods en het altaar en de aanbiddenden daarin.
2. En de voorhof die buiten de tempel is, werp die naar buiten uit en meet die niet omdat hij de natiën is gegeven en zij zullen de heilige stad vertreden 42 maanden.
3. En Ik zal geven Mijn twee getuigen en ze zullen profeteren 1260 dagen omkleed met zakken.
4. Deze zijn de twee olijfbomen en de twee kandelaren die voor de God der aarde staande zijn.
5. En indien iemand hen zal hebben willen schaden, een vuur zal uitgaan vanuit hun mond, en het zal hun tegenstanders verslinden; en indien iemand hen zal hebben willen schaden, die moet aldus worden gedood.
6. Dezen hebben mogendheid de hemel te sluiten opdat de regen niet regene in de dagen van hun profetie en ze hebben mogendheid over de wateren om die te verkeren in bloed en de aarde te slaan met elke plaag en zo menigmaal als zij zullen hebben gewild.
7. En wanneer zij zullen hebben beëindigd hun getuigenis, zo zal het beest opklimmende vanuit de afgrond oorlog voeren met hen en het zal hen overwinnen en het zal hen doden.
8. En hun lichamen op de straat van de grote stad die geestelijk wordt genoemd, Sodom en Egypte, waar ook onze Heer gekruisigd is.
9. En zien zullen zij vanuit de volken en stammen en tongen en natiën hun lichamen drie dagen en een halve en zij zullen niet toelaten dat hun lichamen in graven worden gelegd.
10. En zij die op de aarde wonen zullen zich verheugen over hen en zij zullen zich verblijden en zij zullen elkaar geschenken zenden, aangezien die twee profeten hen die op de aarde wonen hebben gepijnigd.
11. en na drie dagen en een halve is de geest des levens vanuit God in hen binnen gegaan, en zij stonden op hun voeten; en een grote vrees is gevallen op degenen die hen zagen.
12. en zij hoorden een grote stem vanuit de hemel, zeggende tot hen: Klimt opwaarts; en zij klommen op tot de hemel in de wolk; en hun vijanden zagen hen.
13. en in die ure geschiedde een grote aardbeving, en het tiende deel der stad is gevallen en gedood zijn in de aardbeving, 7000 namen van mensen; en de overigen zijn verschrikt geworden en hebben de God des hemels heerlijkheid gegeven.
14. het tweede wee is voorbijgegaan; zie, het derde komt snel.
15. en de zevende engel heeft gebazuind, en er geschiedden grote stemmen in de hemel, zeggende: de koninkrijken der wereld zijn geworden van onze Heer en van Zijn Christus, en hij zal regeren tot in de uiterste eeuwen.
16. en de 24 ouderen die voor God zitten op hun tronen, vielen op hun aangezichten en aanbaden God.
17. Zeggende: wij danken u Heer God almachtig, die zijt en die waart en die komen zult, dat Gij hebt aangenomen Uw grote macht en het Koninkrijk zijt ingegaan.
18. En de natiën waren vertoornd, en uw toorn is gekomen en de tijd der doden om gericht te worden en om het loon te geven Uw knechten, de profeten en de heiligen en degenen die Uw Naam vrezen, de kleinen en de groten; en om te verderven degenen die de aarde verderven.
19. en geopend werd de tempel Gods in de hemel en gezien werd de ark van Zijn verbond in Zijn tempel, en er werden blIksemen en stemmen en donderslagen en aardbeving en grote hagel.

DE ONTVOUWING.

626. vers 1,2. *En gegeven werd mij een riet, een stok gelijk, en de engel stond daarbij, zeggende: Sta op en meet de tempel Gods en het altaar en de aanbiddenden daarin.*
En de voorhof die buiten de tempel is werp die naar buiten uit en meet die niet omdat hij de natiën is gegeven en zij zullen de heilige stad vertreden, 42 maanden.

En gegeven werd mij een riet, een stok gelijk, betekent de wijze van de bezoeking, dat wil zeggen, van de uitvorsing hoedanig de Kerk is ten aanzien van het ware en ten aanzien van het goede: en de engel stond daarbij, zeggende, betekent de wil van de Heer en het bevel: sta op en meet de tempel Gods en het altaar en de aanbiddenden daarin, betekent opdat hij de Kerk zou uitvorsten, hoedanig zij is ten aanzien van de opneming van het Goddelijk Ware en het Goddelijk Goede, en vandaar ten aanzien van de eredienst van de Heer; en de voorhof die buiten de tempel is, werp die naar buiten uit, en meet die niet, betekent dat het uiterlijke van het Woord, en vandaar van de Kerk en de eredienst, niet moet worden uitgevorst; omdat hij de natiën is gegeven, betekent aangezien dat is verdraaid door de boosheden van het leven en de valsheden van de leer; en zij zullen de heilige stad betreden, betekent dat zij de gehele leer van het ware en van het goede vanuit het Woord zullen vernietigen; 42 maanden betekent tot aan het einde van de Oude Kerk en de aanvang van een nieuwe.

627. En gegeven werd mij een riet, een stok gelijk; dat dit betekent de wijze van de bezoeking, dat wil zeggen, van de uitvorsing hoedanig de Kerk is ten aanzien van het ware en ten aanzien van het goede, dit staat vast uit de betekenis van het riet, namelijk dat waardoor de hoedanigheid wordt uitgevorst.
Met meten immers wordt aangeduid uitvorsen, en met de maat de hoedanigheid van de zaak; vandaar wordt met het riet waarmee hij de tempel en het altaar zou meten, zoals volgt, of met het meetriet, aangeduid, de wijze van de hoedanigheid uitvorsen.
Dat het is de wijze van uitvorsen hoedanig de Kerk is ten aanzien van het ware en ten aanzien van het goede, is omdat volgt, dat hij de tempel en het altaar zou meten en de aanbiddenden daarin, waarmee de Kerk wordt aangeduid ten aanzien van het ware en ten aanzien van het goede en vandaar ten aanzien van de eredienst.
Dat het niet ook de bezoeking betekent, is omdat de bezoeking de uitvorsing is van de mensen van de Kerk hoedanig zij zijn en omdat de bezoeking aan het laatste gericht vooraf gaat, waarover daarna wordt gehandeld.
Hoedanig die bezoeking of uitvorsing is, kan vaststaan uit de bezoeking in Sodom, namelijk dat eerst daarheen engelen waren gezonden en door hen bezoeking of uitvorsing werd gedaan, hoedanig zij zouden zijn ten aanzien van de opneming van hen, dat wil zeggen, hoedanig zij zouden zijn ten aanzien van de opneming van het Goddelijk Ware en het Goddelijk Goede, want die engelen beeldden de Heer uit ten aanzien van het Goddelijk voortgaande en daarna werd uitgevorst dat allen in Sodom, uitgezonderd Lot, hen niet wilden opnemen, maar hun nadeel toebrengen, toen kwam hun ondergang, waaronder het Laatste Gericht van hen wordt verstaan.
Dat het een riet is geweest, waarmee de meting plaatsvond, is omdat met het riet of het rotan het Goddelijk Ware in het laatste van de orde wordt aangeduid en met de stok waaraan het riet gelijk was, wordt de macht aangeduid en door het ware in het laatste van de orde en de macht ervan, vindt alle bezoeking plaats of uitvorsing, want alle waarheden tot aan eersten toe, vormen het gelijktijdige of hebben een medebestaan in het laatste en daarom vinden alle dingen die uit het Goddelijke plaatsvinden, vanuit eersten door laatsten plaats; hier dus de bezoeking of de uitvorsing, die waarheden worden aangeduid met het riet of rotan; eender in deze dingen in de Openbaring:

Dat een van de zeven engelen een gouden riet had, waarmee hij mat de stad Jeruzalem en haar poorten en haar muur, en dat hij de stad met het riet mat tot 12.000 stadiën (Openbaring 21:15,16).
Bij Ezechiël, dat in de hand van de engel was een linnen snoer en een meetriet, en het riet was van zes ellen en dat hij mat de lengte, de breedte en de hoogte van het gebouw, de poort, het voorhuis, de voorhof, de tempel en andere dingen meer, (Openbaring 40:3,5,6,8,11,13,17, e. v.; 41:1 tot 5,13, 14,22; 42:1 tot einde.)
Dat onder het meetriet eveneens wordt verstaan de wijze van uit te vorsen de Kerk ten aanzien van het ware en ten aanzien van het goede, kan hieruit vaststaan, dat de engel de afzonderlijke dingen van de tempel mat ten aanzien van de lengte, de breedte en de hoogte en met de lengte wordt het goede aangeduid, met de breedte het ware, en met de hoogte de graden van het goede en het ware van hoogsten of binnensten tot laagsten of laatsten; dat de lengte en de breedte dit betekenen, zie men in het werk 'Hemel en Hel', nr. 197.
Dat het riet het ware in laatsten betekent, waardoor de uitvorsingen plaatsvinden, blijkt eveneens hieruit dat in de hand van de engel ook een linnen snoer was en met het linnen snoer wordt het ware aangeduid en verder ook hieruit, dat het een riet was van zes ellen, en met zes worden eendere dingen aangeduid als met drie, namelijk de waarheden in de gehele samenvatting; zie eerder de nrs. 384, 532.
Dat meten betekent de hoedanigheid van de zaak uitvorsen zal men zien in het volgende artIkel.
Onder het laatste ware of het ware in het laatste van de orde, wordt verstaan het zinlijk ware, zodanig als het ware is in de letterlijke zin van het Woord voor hen die louter zinlijk zijn.
Het Goddelijk Ware gaat in het neerdalen voort volgens graden, van het hoogste of het binnenste tot het laagste of het laatste.
Het Goddelijk Ware in de hoogste graad is zodanig als het Goddelijke is dat het naast uit de Heer voortgaat, dus zodanig als het Goddelijk Ware boven de hemelen is; omdat dit oneindig is kan het niet tot de doorvatting van enig engel komen; het Goddelijk Ware echter van de eerste graad, is dat wat tot de doorvatting van de engelen van de binnenste of derde hemel reIkt en het hemels Goddelijk Ware wordt genoemd; vanuit dit is de wijsheid van die engelen, het Goddelijk Ware van de tweede graad is dat wat tot de doorvatting van de engelen van de middelste of tweede hemel reIkt en hun wijsheid en inzicht maakt en het geestelijk Goddelijk Ware wordt genoemd; het Goddelijk Ware van de derde graad is dat wat tot de doorvatting van de engelen van de laatste of eerste hemel reIkt en hun inzicht en wetenschap maakt en het wordt genoemd het hemels- en het geestelijk-natuurlijk Goddelijk Ware.
Het Goddelijk Ware echter van de vierde graad is dat wat tot de doorvatting van de mensen van de Kerk, levend in de wereld reIkt en hun inzicht en wetenschap maakt; dit wordt het natuurlijk Goddelijk Ware genoemd, het laatste van dit wordt het zinlijk Goddelijk Ware genoemd.
Deze Goddelijke waarheden volgens hun graden in volgorde zijn in het Woord ; en het Goddelijk Ware in de laatste graad of in het laatste van de orde, is zodanig als het Goddelijk Ware in de letterlijke zin van het Woord is, voor de kleine kinderen en voor de meest eenvoudigen die zinlijk zijn.
Het is dit Goddelijk Ware dat met de riethalm of rietstengel wordt aangeduid, en omdat de uitvorsingen bij allen plaatsvinden door dit laatste Goddelijk Ware, als eerder gezegd, vinden daarom de metingen plaats en de wegingen in de uitbeeldende Kerken door rieten of rotans, waarmee het Goddelijk Ware wordt aangeduid.
Dat de metingen plaatsvinden door rieten, is nu eerder getoond, dat ook de wegingen het werden, staat vast bij Jesaja: 'Het zilver wegen zij met het riet', (Jesaja 46:6).
Aangezien het riet het ware in laatsten betekent, zodanig als het is voor de eenvoudigen en de kleine kinderen, die niet geestelijk maar natuurlijk-zinlijk zijn, wordt er daarom ook gezegd

bij Jesaja: ‘Het gekrookte riet zal hij niet verbreken, en de rokende vlaswiek zal hij niet uitblussen en de waarheid zal hij voortdragen tot het gericht’, (Jesaja 42:3).
Daar betreft het de Heer en met ‘het gekrookte riet zal hij niet verbreken’ wordt aangeduid, dat Hij het zinlijk Goddelijk Ware bij de eenvoudigen en de kleine kinderen niet zal beschadigen; met ‘de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen’, wordt aangeduid, dat hij het Goddelijk Ware dat bij de eenvoudigen en de kleine kinderen vanuit een gering goede van de liefde aanvangt te leven, niet zal verderven.
De vlaswiek (het linnen) immers betekent het ware en rokende betekent levend vanuit enige liefde en omdat het ene en het andere, namelijk het riet en het linnen het ware betekent, wordt er daarom ook over de Heer gezegd dat hij de waarheid zal voortdragen tot het gericht, waaronder wordt verstaan dat hij bij hen het inzicht zal voortbrengen: het gericht (oordeel) betekent het inzicht.
Het riet betekent ook het zinlijk ware, te weten het laatste ware, zodanig als het is bij de natuurlijke mensen, ook bij de bozen.
Bij dezelfde: ‘De droge plaats zal tot een poel zijn, gras voor riet en bieze', (Jesaja 35:7).
Deze dingen betreffende instauratie van de Kerk uit de Heer; en dat dan diegenen inzicht zullen hebben door het geestelijk Goddelijk Ware, bij wie tevoren niet enig inzicht was, wordt aangeduid met 'de droge plaats zal tot een poel zijn'; en dat dan diegenen wetenschap zullen hebben door het natuurlijk Goddelijk Ware, bij wie tevoren alleen het zinlijk ware was geweest, wordt aangeduid met 'gras voor riet en bieze'; het gras betekent de wetenschap vanuit geestelijke oorsprong of waardoor het geestelijk ware wordt bevestigd; het riet en de bieze echter, betekenen de wetenschap vanuit zinlijke oorsprong, of waardoor de begoochelingen van de zinnen worden bevestigd.
Deze wetenschap is in zich beschouwd slechtst de laagste natuurlijke wetenschap, die stoffelijk en lichamelijk is te noemen, waarin slechts weinig of niets van leven is.
Bij dezelfde: 'De stromen zullen terugwijken, de rivieren van Egypte zullen verminderd en uitgedroogd worden, het riet en het schelf zullen verwelken', (Jesaja 19:6).
Hieronder wordt in de geestelijke zin verstaan, dat alle inzicht van het Goddelijk Ware zal vergaan; de stromen zullen terugwijken, betekent dat alle dingen van het geestelijk inzicht zullen heengaan; de rivieren van Egypte zullen verminderd en uitgedroogd worden, betekent dat alle dingen van het natuurlijk inzicht zullen vergaan; het riet en het schelf zullen verwelken, betekent dat dit laatste ware, dat het zinijk ware wordt genoemd, namelijk slechts het wetenschappelijke, zal verdwijnen; de stromen en de rivieren betekenen de dingen die van het inzicht zijn; Egypte betekent het natuurlijke en het riet en het schelf het zinlijk ware of wetenschappelijke; terugwijken, verminderd worden, uitgedroogd worden en verwelken betekent vergaan en verdwijnen.
Bij dezelfde: 'Gij hebt vertrouwd op de stok van dit verbrijzelde riet, op Egypte, en wanneer een man op deze leunt, zo gaat hij in diens hand binnen en dan doorboort die; zo is farao, de koning van Egypte, al degenen die op hem vertrouwen', (Jesaja 36:6).
Met Egypte wordt aangeduid de natuurlijke mens gescheiden van de geestelijke, en diens wetenschappelijke; en wanneer dit is gescheiden van het inzicht van de geestelijke mens, dan is het dwaas en wordt het aangewend om boosheden van elk geslacht te bevestigen en daarom is het een vals wetenschappelijke, dit dus is het wat wordt genoemd, de stok van het verbrijzelde riet.
Het riet is, zoals is gezegd, het ware in het laatste van de orde, namelijk het zinlijk wetenschappelijke; verbrijzeld betekent gebroken en niet samenhangend met enig innerlijk ware dat bestand geeft; de stok is de macht daaruit van te doorvatten en eveneens van over de waarheden te redeneren; dit dus is het, wat wordt verstaan onder: Wanneer een man daarop leunt zo gaat hij in diens hand binnen en doorboort die; steunen op die stok betekent vertrouwen op zijn eigen macht van de waarheden te doorvatten en daarover vanuit het eigene te redeneren; binnengaan in de hand en die doorboren, betekent alle verstandelijke macht

verderven en louter valsheden als waarheden zien en aangrijpen; zo is farao, de koning van Egypte, al degenen die op hem vertrouwen, betekent dat zodanig is de natuurlijke mens gescheiden van de geestelijke, ten aanzien van zijn wetenschappelijke dingen en het inzicht daaruit en vanuit dit redeneren.
Bij Job: 'Mijn schouderblad zal vallen van de schouder en Mijn arm zal vandaar door een riet worden gebroken, omdat de vrees over mij is van het verderf Gods en vanwege Zijn majesteit zou Ik niets kunnen; heb Ik goud gesteld tot mijn hoop, en heb Ik tot het zuivere goud gezegd: 'Mijn vertrouwen', (Job 31: 22 – 24).
Ook daar wordt gehandeld over het vertrouwen van het eigen inzicht en met die woorden wordt in de geestelijke zin beschreven dat uit dit inzicht niets van het ware wordt gezien, maar louter het valse dat niet samenhangt met enig ware.
Het niet samenhangen wordt aangeduid met: Mijn schouderblad zal vallen van de schouder en Mijn arm zal vandaar door een riet verbroken worden; het schouderblad, de schouder en de arm, betekenen de macht, daar de macht van het ware te verstaan en te doorvatten; van de schouder vallen en door een riet verbroken worden, betekent gescheiden worden van de geestelijke macht van het ware te doorvatten en vandaar door de zinlijk-lichamelijke mens bedrogen worden en door het valse vergaan.
Het riet is het ware in het laatste van de orde dat het zinlijk-wetenschappelijke wordt genoemd en dit wordt louter het valse, wanneer het is van de natuurlijke mens alleen, gescheiden van de geestelijke.
De vrees van het verderf Gods, betekent het verlies van het verstand van elk ware; vanwege Zijn majesteit niets kunnen, betekent dat niets van het verstand en van het doorvatten van het ware is uit het eigene van de mens, maar alles vanuit God.
Het goud stellen tot hoop en tot het zuivere goud zeggen 'Mijn vertrouwen', betekent, dat hij in zichzelf geen vertrouwen had gesteld, door te geloven dat niet iets van het goede uit hemzelf was.
Bij Ezechiël: 'Opdat alle bewoners van Egypte bekennen dat Ik Jehovah, deswege dat zij een rietstok zijn geweest voor het huis Israëls, als zij u bij de hand hielden, werd gij gebroken, gij doorboorde hun de gehele schouder en als zij op uw leunden, werd gij gebroken, en gij deed hun alle lenden staan', (Ezechiël 29: 6,7).
Eendere dingen worden hier van Egypte gezegd als eerder en met Egypte wordt hier eveneens aangeduid de natuurlijke mens gescheiden van de geestelijke en het wetenschappelijke van hem dat toegevoegd is aan boosheden, louter vals is.
Deze dingen zijn gezegd ten aanzien van degenen in de Kerk die op het eigen inzicht vertrouwen; de zonen Israëls betekenen hen die van de Kerk zijn; hun vertrouwen wordt aangeduid aangeduid met de rietstok; dat hun vandaar alle vermogen van het ware te verstaan is vergaan, wordt aangeduid met: Als zij u bij de hand hielden, werd gij gebroken, en gij doorboorde hun de gehele schouder; de schouder betekent de macht of het vermogen van het ware te verstaan; het verlies ervan wordt aangeduid met: Als zij op uw leunden, werd gij gebroken.
Dat vandaar al het goede van de liefde en van de naastenliefde verloren is gegaan en verstrooid, wordt aangeduid met: Gij deed hun alle lenden staan; de lenden betekenen het huwelijk van het ware en het goede, hier dus, dat niet het ware verbonden is met het goede; het ware verbonden met het goede maakt het goede van de liefde en van de naastenliefde, aangezien al het goede van de liefde en van de naastenliefde wordt gevormd door de waarheden.
Bij David: Scheld het wilde dier het riet (of van het rotan), de vergadering van de sterken onder de kalveren van de volken, vertredende platen van zilver; het heeft de volken verbrokkeld, het verlangt oorlogen; de vetten zullen komen vanuit Egypte, Ethiopië zal zijn handen versnellen tot God', (Psalm 68: 31,32).

Daar wordt gehandeld over het Rijk van de Heer; dat men zich moet wachten voor het vals wetenschappelijke, dat wil zeggen, voor het vals toegepaste wetenschappelijke vanuit de natuurlijke mens gescheiden van de geestelijke, dit wordt verstaan onder: 'Scheld het wilde dier van het riet', of van het rotan of van de lange sterke rietstengel; omdat die wetenschappelijke dingen, aangezien die vanuit de begoochelingen van de zinnen zijn, sterk overreden, worden zij de vergadering van de sterken genoemd.
De kalveren van de volken zijn de goede dingen van de Kerk die in de natuurlijke mensen zijn, de platen van zilver zijn de waarheden van de Kerk; vertreden en verbrokkelen is verderven en verstrooien, wat plaatsvindt door hen die natuurlijk en zinlijk zijn en natuurlijk en zinlijk en niet tevens geestelijk denken, dus die denken vanuit de natuurlijke en zinlijke mens, gescheiden van de geestelijke.
Die mens wordt verstaan onder het wilde dier van het riet of van het lange en sterke riet; oorlogen verlangen betekent de redeneringen tegen de waarheden; de vetten vanuit Egypte en Ethiopië, zijn zij die in de wetenschap van de geestelijke zaken zijn en die in de erkentenissen van het ware en het goede zijn en dezen zullen toetreden tot het Rijk van de Heer, omdat zij in het licht vanuit de geestelijke mens zijn.
In het eerste boek der Koningen: 'Jehovah zal Israël slaan zoals het riet in de wateren knikt en Hij zal Israël wegrukken van op het goede land', (1 Koningen 14: 15).
De verwoesting van de Kerk bij de zonen Israëls wordt vergeleken met het knIkken van het riet of van de lange sterke rietstengel In de wateren, omdat met het riet of de lange, sterke rietstengel het ware van de natuurlijke mens wordt aangeduid, namelijk het laatste en dat ware is het valse wanneer het wordt gescheiden van het licht van de geestelijke mens, want de zinlijke mens put al zijn dingen vanuit de schijnbaarheden in de wereld, vandaar zijn de redeneringen daaruit over geestelijke dingen louter begoochelingen en vanwege de begoochelingen zijn het valsheden.
Wat de begoochelingen van de zinnen in de geestelijke dingen zijn en dat daaruit de valse dingen zijn, zie men in 'De leer van het Nieuwe Jeruzalem', nr. 53; verder ook eerder in 'De ontvouwing over de Openbaring', nr. 575; en dat de zinlijk-wetenschappelijke dingen louter begoochelingen zijn, wanneer de zinlijke mens daar vanuit redeneert, zie eerder nrs. 569, 581. En verder wat het zinlijke is en hoedanig de zinlijke mens in 'De leer van het Nieuwe Jeruzalem', nr. 50.
Bij de evangelisten: 'Dat zij een riet stelden in de rechterhand van de Heer en dat zij daarna het riet namen en daarmee Zijn hoofd sloegen', (Mattheüs 27: 29,30; Markus 15: 19).
En ook, 'Dat zij een spons op een riet stelden en Hem azijn te drinken , (Mattheüs 27: 48; Markus 15: 36).
Wie niet de geestelijke zin van het Woord weet, kan geloven dat deze en meer dingen die over het lijden van de Heer worden vermeld niet meer behelzen dan vulgaire wijzen van bespotting, zoals dat zij een doornenkroon op Zijn hoofd zetten en zij Zijn klederen verdeelden en niet de rok, dat zij de knieën voor Hem bogen ter bespotting; en eveneens dit, dat zij een riet gaven in zijn rechterhand en daarna daarmee zijn hoofd sloegen; voorts dat zij een spons vulden met azijn of wijn gemengd met mirre en die stelden op een riet en Hem daarmee te drinken gaven.
Maar men moet weten dat alle dingen die over het lijden van de Heer worden vermeld, de bespotting van het Goddelijk Ware betekenen, dus de vervalsing en de echtbreuk van het Woord, aangezien de Heer, toen Hij in de wereld was, het Goddelijk Ware zelf was, dat in de Kerk het Woord is; en omdat de Heer dit was in de wereld, stond Hij het de Joden toe Hem geheel en al zo te behandelen als zij het Goddelijk Ware of het Woord behandelden door de vervalsing en het echtbreken ervan.
Zij voegden immers alle dingen van het Woord aan hun liefden toe en lachten om al het ware dat niet met hun liefden strookte, zoals om de Messias Zelf, omdat hij niet volgens hun ontvouwing en godsdienst Koning zou worden over de algehele wereld, en hen zou verheffen

in heerlijkheid over alle volken en natiën; dat alle dingen die over het lijden van de Heer worden vermeld, zulke dingen betekenen, zie eerder de nrs. 64, 83,195.
Dat zij echter een riet gaven in de hand van de Heer en daarna daarmee Zijn hoofd sloegen, betekende dat zij het Goddelijk Ware of het Woord hebben vervalst en dat zij het verstand van het ware en de Goddelijke wijsheid geheel en al hebben bespot.
Met het riet wordt het valse in uitersten aangeduid zoals eerder; en met het hoofd daarmee slaan wordt aangeduid het verstand van het ware en de Goddelijke Wijsheid - het hoofd van de Heer betekent dit - verwerpen en bespotten; en omdat zij de Heer azijn te drinken gaven, waarmee het vervalste wordt aangeduid, stelden zij daarom de daarmee gevulde spons op een riet, waarmee wordt aangeduid het eerder in nr. 593; en uit de betekenis van de engel, namelijk de Heer ten aanzien van het Woord waarover eerder nr. 593 en uit de betekenis van zeggen wanneer het door valse in uitersten, dat het ondersteunende valse is.

628. En de engel stond daarbij, zeggende: dat dit de wil van de Heer en het bevel betekent, staat vast uit de betekenis van daarbij staan, namelijk hier de wil, waarover hierna; uit de betekenis van de engel, namelijk de Heer ten aanzien van het Woord, waarover eerder in r. 593; en uit de betekenis van zeggen wanneer het door de Heer geschiedt, namelijk het bevel, want wat de Heer zegt opdat iets zal geschieden of opdat iemand iets zal doen, is een bevel.
Dat ‘de engel stond daarbij', hier is, de wil van de Heer, is omdat in de geestelijke wereld het denken met de bedoeling en de wil om een ander te zien of met hem te spreken of hem een bevel te geven, maakt, dat hij aanwezig is, dat wil zeggen, dat hij daarbij staat.
In die wereld immers zijn geen afstanden, die bestendig en vandaar meetbaar zijn zoals in de natuurlijke wereld, maar het eendere van de aandoening en van het denken daaruit maakt de aanwezigheid en het oneendere ervan maakt de afwezigheid.
Vanuit die oorsprong zijn alle afstanden in die wereld; dit komt vanuit dit universele dat de Heer bij allen aanwezig is volgens hun liefde tot Hem en volgens de liefde jegens de naaste en het denken daaruit; vanuit dit universele beginsel ontstaan alle afstanden, dat wil zeggen, aanwezigheid of afwezigheid, tussen de engelen en de geesten en daarom wordt, wanneer iemand verlangt met een ander te spreken, dat wil zeggen, denkt over hem vanuit de bedoeling of de wil om met hem te spreken, deze terstond aanwezig is of hijzelf aanwezig is bij de ander; dat dit zo is, kan men ook zien in het werk ‘Hemel en Hel’, nrs. 191 tot 199, waar gehandeld is over de ruimte in de hemel.
Hieruit nu kan vaststaan vanwaar het is dat ‘de engel stond daarbij‘, de wil van de Heer betekent; daarbij staan immers is aanwezig zijn.

629. Sta op, meet de tempel Gods en het altaar en de aanbiddenden daarin; dat dit betekent opdat hij de Kerk zou uitvorsen hoedanig zij is ten aanzien van de opneming van het Goddelijk Ware en het Goddelijk Goede en vandaar ten aanzien van de eredienst van de Heer, staat vast uit betekenis van meten, namelijk een zaak uitvorsten hoedanig zij is, waarover hierna.
Uit de betekenis van de tempel, namelijk in de hoogste zin het Goddelijk Menselijke van de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware en in de betrekkelijke zin de hemel en de Kerk ten aanzien van het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer zie ook nr. 220.
Uit de betekenis van het altaar, namelijk in de hoogste zin het Goddelijk Menselijke van de Heer ten aanzien van het Goddelijk Goede en in de betrekkelijke zin de hemel en de Kerk ten aanzien van het Goddelijk Goede voortgaande uit de Heer, waarover ook eerder de nrs. 391,490,496.
En uit de betekenis van de aanbiddenden, te weten de eredienst; dat de aanbiddenden de eredienst van de Heer betekenen, is omdat de eredienst in de aanbidding van de Heer bestaat en omdat in de geestelijke zin niet iets van een persoon wordt verstaan, maar slechts dingen los van personen waarover de nrs. 99,

100, 270, 325, 625; vandaar is het dat met de aanbiddenden de aanbidding en de eredienst wordt aangeduid.
Hieruit kan vaststaan dat met, 'Sta op, meet de tempel Gods en het altaar en de aanbiddenden daarin', wordt aangeduid dat hij de Kerk zou uitvorsen hoedanig zij is ten aanzien van de opneming van het Goddelijk Ware en het Goddelijk Goede voortgaande uit de Heer en vandaar ten aanzien van de eredienst.
Dat meten in de geestelijke zin niet meten betekent, kan hieruit vaststaan dat bevolen werd dat hij niet alleen zou meten de tempel en het altaar, maar ook de aanbiddenden daarin; en verder dat meten de tempel en het altaar iets behelst, dat wordt aangeduid met de maten ervan, dus dat wordt aangeduid met de lengte, de breedte en de hoogte; want de in de tempel aanbiddenden meten, kan niet worden gezegd, tenzij meten betekent uitvorsen de hoedanigheid van hen of de hoedanigheid van de zaak.
Dat meten betekent de hoedanigheid van een zaak uitvorsen en die ook aangeven, kan vaststaan uit de plaatsen in het Woord, waar van meten en maten wordt gesproken, zoals in het volgende, bij Ezechiël: ‘De man, die een snoer van linnen in zijn hand had en een meetriet, mat het gebouw, voorts de drempel van de poort, het voorhuis van de poort in het huis, het voorhuis van de poort aan het huis, de deur van de poort, de poort van het dak van de kamer af, en meer dingen, die hij mat ten aanzien van de breedte, de lengte en de hoogte', (Ezechiël 40:3, 5, 6, 8, 11, 13, 17) e.v.; en daarna mat hij de tempel, de bovendorpel van de ingang, de wand van het huis en het huis zelf, ten aanzien van de breedte en de lengte, (Ezechiël 41:1-5,13,14,22); daarop de innerlijke voorhof en de dingen die van die voorhof waren, (Ezechiël 42); tenslotte mat hij het altaar en de dingen die van het altaar waren, (Ezechiël 43:13) e.v.
De maten werden aangegeven in getallen, namelijk zoveel rieten, zoveel ellen en zoveel palmen; waaruit kan vaststaan, dat onder die dingen meten, niet meten wordt verstaan, maar aangegeven wordt de hoedanigheid van een zaak die met de afzonderlijke metingen wordt aangeduid, te weten met: het gebouw, de poort, het voorhuis, de tempel, de bovendorpel, de wand, de voorhof en het altaar.
Met het gebouw, het huis en de tempel wordt de Kerk aangeduid; met de deur en de poort het binnenleidende ware; met het voorhuis en de voorhof worden aangeduid alle dingen die buiten de Kerk zijn, maar die toch haar beogen, dus alle dingen die bij de mens van de Kerk in zijn natuurlijke mens zijn; want de Kerk zelf bij de mens is in de innerlijke of geestelijke mens, of in het innerlijk of geestelijk gemoed, dus innerlijk bij hem.
Maar de dingen die in de uiterlijke of natuurlijke mens of in het uiterlijk of natuurlijk gemoed zijn, dus die uiterlijk zetelen, stemmen alle overeen met de dingen die van de Kerk zelf zijn, die zoals gezegd, in de innerlijke of geestelijke mens of in het innerlijk of geestelijk gemoed zijn.
Deze uiterlijke dingen zijn het die met het voorhuis buiten het huis en met de voorhof worden aangeduid; hoedanig die dingen zullen zijn, werd daar aangegeven met maten en met getallen; want in die hoofdstukken wordt gehandeld over de toekomstige Kerk van de Heer die de innerlijke Kerk wordt genoemd en deze wordt als volgt beschreven; eenieder kan zien dat zulke metingen van geen belang zouden zijn, indien niet iedere meting iets betekende.
Wat zij echter betekent, kan vaststaan uit de betekenis van wat gemeten is en de hoedanigheid ervan uit de betekenis van de maat in het getal.
Er zijn slechts drie dingen die worden gemeten, namelijk: de breedte, de lengte en de hoogte en met de breedte wordt het ware van de Kerk aangeduid, met de lengte het goede van de Kerk en met de hoogte het ene en het andere ten aanzien van de graden.
De graden van het ware en het goede zijn hoedanig het ware en het goede is innerlijk of hoger en hoedanig uiterlijk of lager.
Dat deze dingen met die drie afmetingen worden aangeduid, is omdat de hemel breed wordt genoemd van het zuiden tot het noorden en lang wordt genoemd van het oosten tot het westen

en hoog wordt genoemd van de hoogste hemel die in de hoogste dingen is, tot de eerste hemel die in de laagste dingen is; en dat zij die in de hemel wonen van het zuiden tot het noorden, in de waarheden van de leer zijn, wordt daarom met de breedte het ware van de hemel of van de Kerk aangeduid en omdat in de hemel van het oosten tot het westen degenen wonen die in de goede dingen van de liefde zijn, wordt daarom met de lengte het goede van de hemel of van de Kerk aangeduid.
En omdat in de hoogste dingen degenen wonen die in de derde hemel zijn, die de allerwijsten zijn en in de laagste dingen degenen die in de eerste hemel zijn, die naar verhouding eenvoudiger zijn, wordt daarom met de hoogte de wijsheid en het inzicht aangeduid ten aanzien van de graden; deze dingen dus zijn het die in het algemeen met de metingen worden aangegeven.
Bij dezelfde: 'Zoon des mensen, toon het huis Israëls het huis, opdat zij beschaamd worden vanwege hun ongerechtigheden en laten zij de vorm meten, wanneer zij beschaamd zijn geworden vanwege alle dingen die ze hebben gedaan; de vorm van het huis en de indeling ervan, en zijn uitgangen, en zijn ingangen, en al zijn vormen; evenzo al zijn inzettingen en zijn indelingen alle, en al zijn wetten, onderricht hen daarin, en schrijf het in hun ogen, opdat zij zijn gehele vorm en al zijn inzettingen bewaren en deze doen', (Ezechiël 43: 10,11).
Dat meten de tempel of het huis betekent: naspeuren en uitvorsen hoedanig de Kerk is ten aanzien van het ware en ten aanzien van het goede, kan hieruit vaststaan, dat gezegd wordt: laten zij meten de vorm van het huis, zijn uitgangen en ingangen; en verder: opdat zij de gehele vorm ervan bewaren, waaronder niet de vorm van de tempel kan worden verstaan slechts ten aanzien van de vorm, maar ten aanzien van de dingen die met de tempel worden aangeduid, want er wordt aan toegevoegd: opdat zij beschaamd worden vanwege hun ongerechtigheden die zij hebben gedaan.
Daarmee wordt aangeduid de schaamte dat zij zijn teruggetreden van de wetten en van de inzettingen van de Kerk en daarom wordt er ook gezegd dat hij hen zal onderrichten in al zijn inzettingen, alle beschrijvingen en al zijn wetten.
Daaruit blijkt, dat met de tempel wordt aangeduid de Kerk met al haar ware en goede dingen, want deze zijn het die moeten worden bewaard en die worden aangeduid met: Opdat zij bewaren de gehele vorm van het huis of van de tempel; met de tempel wordt in het Woord aangeduid de Kerk ten aanzien van het ware en met het huis Gods de Kerk ten aanzien van het goede, want de tempel was uit stenen, het huis Gods echter in de oude tijden was uit hout geweest en stenen betekenen de waarheden en hout de goede dingen.
Bij Zacharia: 'Ik hief mijn ogen op en ik zag, en zie, een man, in wiens hand een meetsnoer was; en ik zei: Waarheen gaat gij; en hij zei tot mij: Om te meten Jeruzalem; opdat ik zie hoe groot haar breedte en hoe groot haar lengte; en hij zei: voorsteden zal Jeruzalem bewonen, vanwege de veelheid van de mensen en van de beesten in het midden ervan', (Zacharia 2:1,2,4).
Deze dingen zijn gezegd over de Komst van de Heer en over de instauratie van de nieuwe Kerk uit hem, zoals kan vaststaan uit de verzen 10 en 11 van dat hoofdstuk.
Jeruzalem betekent die nieuwe Kerk en haar meten, betekent uitvorsen en vandaar weten hoedanig en hoe groot zij zal zijn; de breedte betekent het ware van haar leer en de lengte het goede van haar liefde, zoals eerder.
Daarom wordt gezegd: Om Jeruzalem te meten opdat ik zie hoe groot haar breedte en hoe groot haar lengte; dat de Kerk daar onder Jeruzalem en niet de stad Jeruzalem wordt verstaan, is duidelijk, want omstreeks de Komst van de Heer was Jeruzalem niet zo groot en zodanig als daar wordt beschreven, namelijk dat voorsteden zal bewonen Jeruzalem vanwege de veelheid van de mensen en van de beesten in het midden ervan.
Hieronder wordt verstaan de veelheid van de natiën die tot de Kerk zullen toetreden; met Jeruzalem, in het midden ervan, wordt aangeduid de Kerk vanuit hen die innerlijk zullen

opnemen het Goddelijke uit de Heer voortgaande en met de voorsteden de Kerk vanuit hen die uiterlijk zullen opnemen.
De Kerk van de Heer immers is innerlijk en uiterlijk; in de innerlijke Kerk zijn zij die in het inzicht en de wijsheid zijn, en vandaar in de hogere hemelen zijn.
In de uiterlijke Kerk echter zijn zij die in de wetenschappen en in de erkentenissen van het ware en het goede vanuit het Woord zijn en niet in enig innerlijk inzicht en in innerlijke wijsheid en vandaar in de lagere hemelen zijn.
Dezen worden geestelijk-natuurlijken genoemd, de anderen echter geestelijken; de geestelijken worden verstaan onder hen die in het midden van Jeruzalem zijn en de geestelijk-natuurlijken onder hen die in de voorsteden zijn, onder de mensen en de beesten worden degenen verstaan die in het inzicht en daaruit in het goede van het leven zijn; onder de mensen zij die in het inzicht zijn en onder de beesten zij die in de aandoening van het natuurlijk goede en daaruit in het goede van het leven zijn.
Eendere dingen worden aangeduid met deze woorden in de Openbaring: 'De engel die met mij sprak, had een gouden riet, opdat hij zou meten de stad van het Nieuwe Jeruzalem, haar poorten en haar muur en hij mat de muur, 144 ellen, zijnde de maat eens mensen, dat is, eens engels', (Openbaring 21: 15,17).
Onder het Nieuwe Jeruzalem wordt ook hier de nieuwe Kerk verstaan en onder de stad haar leer; met haar muur wordt het beschermende, Goddelijk Ware aangeduid; met het getal 144 worden alle ware en goede dingen in de samenvatting aangeduid; van dit getal wordt gezegd dat het is de maat eens mensen, welke is eens engels, wat niet zou kunnen worden gezegd indien niet met de maat de hoedanigheid werd aangeduid, maar over deze dingen ter plaatse zelf in hetgeen volgt.
Bij Ezechiël: ‘Toen die man uitging naar de opgang, in wiens hand een linnen draad, mat hij 1000 met de el, daarna deed hij mij doorgaan door de wateren; wateren der enkels; hij mat terstond daarop 1000 en hij deed mij doorgaan door de wateren; wateren der knieën; en hij mat 1000 en hij deed mij doorgaan door de wateren; wateren der lenden; hij mat wederom 1000; een rivier welke ik niet kon doorgaan, omdat de wateren hoog waren, wateren der zwemming, een rivier die niet zal worden doorgegaan; en zie, op den oever van de rivier veel geboomte van deze en van gene zijde, en alle levende ziel die kruipt, en overal waarheen de rivier mocht komen, zal leven; waarvandaan veel vis wordt’, (Ezechiël 47:3-5,7,9).
Hiermee wordt beschreven hoe het inzicht dat diegenen hebben die van de Kerk zijn, groeit door de opneming van het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer; het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer wordt aangeduid met de wateren uitgaande van onder de dorpel van het huis naar het oosten en neerdalende van de rechterzijde van het huis uit het zuiden van het altaar, zoals gezegd wordt in het eerste vers van dat hoofdstuk.
Met het oosten wordt de liefde tot de Heer aangeduid, aangezien het oosten in de hemel daar is waar de Heer als Zon verschijnt; en de rechterzijde van daar is waar het Goddelijk Ware in het grootste licht wordt opgenomen en die zijde wordt het zuiden genoemd en daarom wordt ook gezegd 'uit het zuiden des altaars'.
Hoe het inzicht groeit door de opneming van het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer wordt beschreven met de wateren die hij doorging die eerst reikten tot de enkels, daarna tot de knieën, voorts tot de lenden en die tenslotte zo hoog waren dat men die niet kon doorgaan.
Met de wateren tot de enkels wordt het inzicht aangeduid, zodanig als de zinlijke en natuurlijke mens het heeft, want de enkels betekenen het zinlijke en natuurlijke; met de wateren tot de knieën wordt het inzicht aangeduid, zodanig als de geestelijk- natuurlijke mens het heeft, want de knieën betekenen het geestelijk-natuurlijke; met de wateren tot de lenden wordt het inzicht aangeduid zodanig als de geestelijke mens het heeft, want lenden betekenen het huwelijk van het ware en het goede, namelijk het geestelijke; met de wateren die niet konden worden doorgegaan, wordt het hemels inzicht aangeduid, dat de wijsheid wordt genoemd, zodanig als de hemelse mens het heeft of de engel van de derde hemel.

En omdat deze onuitsprekelijk is, wordt gezegd dat het een rivier was die niet kon worden doorgaan; en eveneens worden die wateren genoemd, wateren der zwemming, uit hoofde hiervan dat het ver boven de natuurlijke mens is; de rivier die vanuit die wateren is, betekent het inzicht en de wijsheid; de erkentenis van het ware en het goede, en ook de doorvattingen, worden daarmee aangeduid dat aan de oever van de rivier veel geboomte was van deze en van de andere zijde.
De boom betekent de erkentenissen en de doorvattingen; het leven daaruit voor alle dingen die in de natuurlijke mens zijn, zowel voor de erkentenissen als voor de wetenschappen, wordt daarmee aangeduid dat alle levende ziel die kruipt, zal leven en ook daarmee, dat er veel vis zal zijn.
De kruipende ziel en de vis betekent de dingen die in de natuurlijke mens zijn, die de erkentenissen vanuit het Woord worden genoemd en eveneens de natuurlijke wetenschappen waardoor de geestelijke dingen worden bevestigd.
Leven betekent de invloeiing van de Heer door de geestelijke mens en diens inzicht in de erkentenissen en wetenschappen; dat de wateren de waarheden van de leer vanuit het Woord betekenen, waardoor het inzicht is, zie men eerder in de nrs. 71, 483, 518.
Bij Habakuk: 'Hij stond en Hij mat het land; Hij zag en Hij verstrooide natiën, omdat de bergen der eeuwigheid zijn verbrokkeld; de heuvelen der eeuw hebben zich verlaagd, de gangen van de eeuw zijn Zijne', (Habakuk 3:6).
Deze dingen betreffen de bezoeking en het Laatste Gericht uit de Heer wanneer Hij in de wereld zal komen; met 'Hij stond en Hij mat het land', wordt aangeduid de uitvorsing hoedanig de Kerk dan is.
Meten betekent uitvorsen en het land de Kerk; met 'Hij zag en Hij verstrooide de natiën', wordt aangeduid de neerwerping van allen in de hel die in boosheden en daaruit in valsheden zijn.
Verstrooien betekent neerwerpen in de hel en de natiën betekenen degenen die in de boosheden en daaruit in de valsheden zijn.
Met 'verbrokkeld zijn de bergen der eeuwigheid', wordt aangeduid dat de hemelse Kerk is vergaan zodanig als zij geweest was is bij de Oudsten, die in de liefde tot de Heer waren geweest; de bergen der eeuwigheid betekenen die Kerk en die liefde.
Met 'de heuvelen der eeuw hebben zich verlaagd', wordt aangeduid dat de geestelijke Kerk is vergaan, zodanig als zij was geweest bij de Ouden na de vloed, die in de liefde jegens de naaste waren geweest.
De heuvelen der eeuw betekenen die Kerk en die liefde; met 'de gangen der eeuw zijn Zijne', wordt aangeduid, volgens de staat van de Kerk die er toen was en die verdraaid was.
Bij Jesaja: 'Zie, de Heer Jehovih komt in de Sterke en Zijn arm zal voor Hem Heersen; wie heeft met Zijn vuist de wateren gemeten en de hemelen met de span gelijk gemaakt, en heeft met een drieling het stof van de aarde samengevat en in een waag de bergen gewogen en de heuvelen in een weegschaal ',(Jesaja 40: 10, 12). Deze dingen betreffen eveneens de Heer en het Goddelijk Ware van waaruit de hemel en de Kerk is en waaruit de wijsheid is.
De Komst van de Heer en dan de ordening van alle dingen in de hemelen uit Hem vanuit de eigen macht, wordt aangeduid met: Zie, de Heer Jehovih komt in de Sterke en Zijn arm zal voor Hem Heersen.
Zijn arm die zal Heersen, betekent de eigen macht; de ordening van alle dingen in de hemelen vanuit de eigen macht door het Goddelijk Ware, wordt aangeduid met: Wie heeft met zijn vuist de wateren gemeten en de hemelen met de span gelijk gemaakt en heeft met een drieling het stof van de aarde samengevat en met een waag de bergen gewogen en de heuvelen in een weegschaal.
Met de wateren meten wordt aangeduid de Goddelijke waarheden aangeven; met de hemelen gelijk maken met een span, wordt aangeduid daaruit de hemelen ordenen; met het stof der aarde samenvatten met een drieling wordt aangeduid de lagere dingen ordenen; met de vuist,

de span en de drieling wordt iets eenders aangeduid als met de maten en verder ook met de hand, namelijk de hoedanigheid van de zaak en de eigen macht.
Met de bergen wegen in een waag en de heuvelen in een weegschaal, wordt aangeduid alle dingen onderordenen en in evenwicht brengen; met de waag en de weegschaal wordt de juiste uitweging aangeduid en met de bergen en de heuvelen worden de hogere hemelen aangeduid, met de bergen die hemelen die in de liefde tot de Heer zijn en met de heuvelen degenen die in de naastenliefde jegens de naaste zijn, zoals eerder.
Bij Job: 'Waar waart gij toen Ik de aarde grondde; wijs het aan indien gij inzicht kent; wie heeft haar maten gezet, indien gij het weet en wie heeft over haar het richtsnoer uitgestrekt, op wat zijn haar grondvesten neergezonken; wie heeft haar steen des hoeks geworpen', (Job 38: 4-6).
Onder de aarde wordt hier de Kerk verstaan; met die gronden en haar maten zetten, wordt aangeduid haar instaureren en haar hoedanigheid aangeven; de maat is de hoedanigheid van de zaak; met over haar het richtsnoer uitstrekken, wordt aangeduid haar samenhouden in haar hoedanigheid; met: op wat zijn haar grondvesten neergezonken en wie heeft haar steen des hoeks geworpen, wordt aangeduid haar grondvesting op de dingen die in de natuurlijke mens zijn; de steen des hoeks is het ware van de natuurlijke mens, dat het wetenschappelijk ware wordt genoemd, waarop het ware van de geestelijke mens of het geestelijk ware wordt gegrond.
Bij Jeremia: 'Indien deze inzettingen van vóór Mij zullen zijn teruggetreden, zo zullen zij ook ophouden, het zaad Israëls, zodat zij niet zijn een natie vóór Mij een natie al de dagen; indien de hemelen omhoog zullen worden gemeten en de fundamenten omlaag zullen worden doorspeurd; Ik ook, Ik zal al het zaad Israëls verwerpen vanwege alles wat zij hebben gedaan', (Jeremia 31: 36,37).
Met de inzettingen daar worden alle dingen van de Kerk aangeduid die de zonen is Israëls bevolen waren, dus alle dingen van de eredienst; en dat er, indien deze niet werden onderhouden, geen Kerk bij hen zou zijn, wordt aangeduid met: indien de inzettingen van vóór Mij zullen zijn teruggetreden en zij zullen ophouden, het zaad Israëls, zodat zij niet zijn een natie vóór Mij al de dagen.
Met Israël wordt de Kerk aangeduid en met zijn zaad het ware van de Kerk; en dat, hoewel de nieuwe hemel en de nieuwe Kerk zullen ontstaan, toch niets van de hemel en van de Kerk bij die natie zal zijn, wordt aangeduid met: indien de hemelen omhoog zullen worden gemeten en de fundamenten omlaag zullen worden doorspeurd, Ik ook, Ik zal al het zaad Israëls verwerpen vanwege alles wat zij hebben gedaan.
Dat met meten en de maat nemen, wordt aangeduid de hoedanigheid van de zaak aangegeven en bepalen; en verder ook dit uitvorsen, is omdat met de maat de hoedanigheid van de zaak of de hoedanigheid wordt aangeduid.
Dat met de maat dit wordt aangeduid, kan vaststaan uit de volgende plaatsen in de Openbaring: ‘De engel mat de muur van de stad, het nieuwe Jeruzalem, 144 ellen, zijnde de maat eens mensen, dat is, eens engels', (Openbaring 21: 17).
Dat hier met de maat wordt aangeduid de hoedanigheid van de zaak die wordt verstaan onder de muur van de stad Jeruzalem, blijkt duidelijk; want wat zou er anders onder worden verstaan, dat de maat van de muur, 144 ellen, was de maat eens mensen, dat is, eens engels?
Bij Mattheüs: 'Oordeelt niet, opdat gij niet veroordeeld zal worden; want met wat oordeel gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden en met wat maat gij meet, zal u gemeten worden', (Mattheüs 7: 1,2).
Bij Lukas: 'Oordeel niet, op dat gij niet geoordeeld zal worden, veroordeel niet opdat gij niet veroordeeld zal worden. Vergeeft opdat u vergeven zal worden, geeft en u zal gegeven worden; een goede, gedrukte, geschudde en overvloeiende maat zullen zij in uw schoot geven, met welke maat immers gij meet, zal u wedergemeten worden’, (Lukas 6::37,38).

Zie de ontvouwing van deze dingen in het werk 'Hemel en Hel', nr. 349; en bij Markus: 'Met wat maat gij meet, met die zal u weder gemeten worden, en voor u die hoort zal daaraan worden toegevoegd; eenieder die heeft, die zal gegeven worden, maar eenieder die niet heeft, van die zal ook wat hij heeft, worden afgenomen', (Marcus 4:24,25).
Zo wordt de naastenliefde jegens de naaste beschreven, of de geestelijke aandoening van het ware en het goede, namelijk: voor zoveel en hoedanig iemand in die naastenliefde of in die aandoening is in de wereld, voor evenzoveel komt hij daarin na de dood.
Dat men niet boos moet denken over het goede en het ware, wordt verstaan onder: Oordeelt niet opdat gij niet geoordeeld zal worden en veroordeelt niet opdat gij niet veroordeeld zal worden.
Boos denken over het boze en over het valse is eenieder geoorloofd, maar niet over het goede en het ware, want deze zijn in de geestelijke zin de naasten; omdat het de naastenliefde jegens de naaste is die wordt verstaan, wordt daarom ook gezegd: Vergeeft en u zal vergeven worden, geeft en u zal gegeven worden.
Dat de geestelijke aandoening, die de naastenliefde wordt genoemd, zal aanblijven na de dood volgens de hoeveelheid en de hoedanigheid ervan, wordt verstaan onder: Met welke maat gij meet, zal uw weder gemeten worden; en dat dit hoedanige en zodanige tot in het eeuwige zal worden gevuld, wordt daaronder verstaan, dat de maat zal worden toegevoegd aan u die hoort, en dat in de schoot zal worden gegeven een goede, gedrukte, geschudde en overvloeiende maat.
De maat daar is de hoeveelheid en de hoedanigheid van de aandoening of van de naastenliefde, dat tot in het eeuwige binnen of volgens de graad ervan in de wereld zal worden vermeerderd.
Zie ook de eerder aangehaalde plaats in het werk 'Hemel en Hel', nr. 349.
Dat dit degenen gewordt, die de naastenliefde betrachten, wordt daaronder verstaan, dat daaraan wordt toegevoegd, voor u die hoort; zij die horen, betekenen zij die gehoorzamen en doen; dat de naaste liefhebben is het ware en het goede liefhebben en verder ook het oprechte en het gerechte, zie ook het werk 'De Leer van het nieuwe Jeruzalem', nr. 84 tot 106.
Dat geen ander denken, noch een ander oordeel wordt verstaan, dan ten aanzien van het geestelijk leven van een ander, kan hieruit vaststaan, dat het eenieder geoorloofd is over het zedelijk en burgerlijk leven van een ander te denken en eveneens daarover te oordelen, zonder zo'n oordeel en het denken over anderen, kan geenszins enig burgerlijk gezelschap of maatschappij blijven bestaan en daarom wordt met ‘niet oordelen en veroordelen’ aangeduid, niet boos denken over de naaste, geestelijk verstaan, namelijk over diens geloof en liefde, die van het geestelijk leven van de mens zijn, want die schuilen verborgen in zijn innerlijke dingen en zijn vandaar aan niemand anders bekend dan alleen aan de Heer.
Bij Johannes: 'Die de Vader gezonden heeft, spreekt de woorden Gods, niet immers met mate heeft Hem God de Geest gegeven', (Johannes 3:34).
Met de geest die God geeft wordt het Goddelijk Ware aangeduid en daaruit het inzicht en de wijsheid; met ‘niet met mate’, wordt aangeduid, boven elke hoeveelheid en hoedanigheid van de mens, dus het oneindige, want het oneindige dat de Heer had, heeft niet een hoeveelheid en een hoedanigheid, want de hoeveelheid en de hoedanigheid zijn eindige eigenschappen.
De hoedanigheid en de hoeveelheid immers bepalen het eindige en begrenzen dat; maar dat wat zonder begrenzing is, is oneindig, waaruit volgt dat de maat ook hier de hoedanigheid betekent, want, niet met mate, betekent zonder het kenmerk van de hoedanigheid of van de hoedanigheid.
Bij David: 'Maak mij bekend, Jehovah, mijn einde en welke de maat van mijn dagen zij; ik erken hoe binnenkort ophoudende ik ben; zie, handpalmen hebt Gij tot mijn dagen gegeven en mijn tijd is zoals niets vóór u', (Psalm 39: 5,6).
Het heeft de schijn alsof onder die woorden alleen tijden van het leven worden verstaan, welk einde hij wil weten en dat die snel voorbij gaan, maar in de geestelijke zin worden niet tijden

verstaan, maar daarvoor in de plaats staten van leven en daarom wordt met: 'Maakt mij bekend, Jehovah, mijn einde, welke de maat van mijn dagen zal zijn', aangeduid, dat hij de staat van zijn leven mag weten en de hoedanigheid ervan, dus hoedanig leven voor hem zal blijven voortduren.
Met 'zie, handpalmen hebt Gij tot mijn dagen gegeven', wordt aangeduid dat de hoedanigheid van de staat van zijn leven van maar heel weinig belang is; en met 'Mijn tijd is zoals niets voor U', wordt aangeduid, dat de staat van zijn leven niets waard is; de tijd immers en de dagen betekenen de staat van het leven ten aanzien van het ware en ten aanzien van het goede en vandaar ten aanzien van het inzicht en de wijsheid; bijgevolg dat deze en gene dingen, voor zover zij vanuit hemzelf zijn, niets van waarde zijn.
Dat die woorden in zich deze zin hebben, kan niet worden gezien door hen die alleen natuurlijk denken, omdat het natuurlijke denken niet kan worden gescheiden van de idee van tijd; maar het geestelijk denken, zodanig als dat van de engelen is, heeft niets gemeen met tijd, noch met ruimte, noch met de persoon.
Aangezien de maten de hoedanigheid van de zaak betekenen, is het duidelijk wat wordt aangeduid met het 'huis der maten', (Jeremia 22: 14); met 'het deel der maten', (Jeremia 13: 25; en verder met 'de mannen der maten', (Jesaja 45: 14).
Met de maten daar wordt de hoedanigheid in de gehele samenvatting aangeduid.
Bij Mozes: 'Niet zult gij verdraaidheid doen in het gericht, in de maat, in het gewicht, en in de afmeting; weegschalen der gerechtigheid, stenen der gerechtigheid, een efa der gerechtigheid, en een hin der gerechtigheid zult gij hebben', (Leviticus 19: 35,36).
Bij dezelfde: 'Niet zullen in uw kistje zijn verschillende stenen, een grote en een kleine; niet zullen in uw huis zijn, verschillende efa's, een grote en een kleine; een steen volmaakt en der gerechtigheid zult gij hebben, een efa volmaakt en der gerechtigheid zult gij hebben', (Deuteronomium 25: 13-15).
En bij Ezechiël: 'Weegschalen der gerechtigheid en een efa der gerechtigheid en een bat der gerechtigheid zult gij hebben', (Ezechiël 45:10).
Dat met deze maten en met deze gewichten, de waardering van een zaak volgens de hoedanigheid van het ware en het goede wordt aangeduid, zie eerder nr. 373.

630. En de voorhof, die buiten de tempel is, werp die naar buiten toe en meet die niet; dat dit betekent dat het uiterlijke van het Woord en vandaar van de Kerk en de eredienst, niet moet worden uitgevorst, staat vast uit de betekenis van de voorhof namelijk, het uiterlijke van het Woord en vandaar van de Kerk en van de eredienst.
Dat de voorhof deze dingen betekent, is omdat de tempel de hemel en de Kerk betekent ten aanzien van het Goddelijk Ware, zoals in een eerder artIkel is gezegd; vandaar betekent de voorhof, die buiten de tempel of vóór het aangezicht van de tempel is, de eerste of laatste hemel; want de tempel in zich beschouwd betekent de hogere hemelen; namelijk, het ontoegankelijk heiligste, waar de ark van het verbond was, dit betekende de binnenste of derde hemel: de tempel buiten het ontoegankelijk heiligste, betekende de middelste of tweede hemel; vandaar betekende de voorhof de laatste of eerste hemel; en dat wat de hemel betekent, betekent eveneens de Kerk, want de Kerk is de hemel van de Heer op aarde en dat wat de Kerk betekent, betekent eveneens het Woord en eveneens de eredienst, want het Woord is het Goddelijk Ware van waaruit de hemel en de Kerk is, en de eredienst is, volgens het Goddelijk Ware dat het Woord is; vandaar is het dat de voorhof het uiterlijke of het laatste van de hemel en van de Kerk betekent en eveneens het uiterlijke of het laatste van het Woord en van de eredienst.
Het Woord en de eredienst zijn geheel en al zoals de hemel en de Kerk is, want in het Woord zijn drie onderscheiden zinnen, zoals er drie hemelen zijn: de binnenste zin, die de hemelse zin wordt genoemd, is voor de binnenste of derde hemel; de middelste zin, die de geestelijke

zin wordt genoemd is voor de middelste of tweede hemel; en de laatste zin die de hemels- en geestelijk-natuurlijke zin wordt genoemd, is voor de laatste of eerste hemel.
Deze drie zinnen, behalve de natuurlijke, die voor de wereld is, zijn in het Woord en in de afzonderlijke dingen ervan; en omdat de drie hemelen het Woord hebben en iedere hemel in zijn zin van het Woord is en daaruit de hemel van hen, en eveneens de eredienst is, zo volgt daaruit dat wat de hemel betekent ook het Woord en de eredienst betekent.
Uit hoofde hiervan nu is het dat de voorhof het uiterlijke van het Woord betekent en vandaar het uiterlijke van de Kerk en van de eredienst.
Bovendien moet men weten dat de tempel twee voorhoven had, het ene buiten de tempel en de andere binnen de tempel; en met de voorhof buiten de tempel wordt de ingang zelf tot de hemel en tot de Kerk aangeduid, waarin degenen zijn die in de hemel worden binnengeleid; en door de voorhof binnen de tempel wordt de laatste hemel uitgebeeld.
Iets eenders is het geval met de Kerk, alsmede met het Woord en met de eredienst; want met de voorhof buiten de tempel wordt het uiterlijke van het Woord aangeduid, dat wil zeggen, het Woord zodanig als het is in de natuurlijke zin, die voor de wereld is, door welke zin de mens wordt binnengeleid in de geestelijke zin ervan, waarin de engelen van de hemelen zijn.
Wat echter eigenlijk met de ene en de andere voorhof, de innerlijke en de uiterlijke, wordt aangeduid, zal worden gezegd in wat volgt: en waarom hier gezegd wordt dat de voorhof buiten de tempel naar buiten moet worden uitgeworpen, en niet moet worden gemeten, zal worden gezegd in het volgende artIkel, waar dit wordt ontvouwd wat daarmee wordt aangeduid, dat het aan de natiën is gegeven.
Hieruit kan men nu enigermate zien, wat er wordt aangeduid met de voorhof en met de voorhoven in het Woord in de volgende plaatsen, bij Mozes: ‘Maken zult gij de voorhof des habitakels aan de zuidhoek, zuidwaarts, behangselen voor de voorhof; 20 kolommen, 20 voetstukken, de haken van de kolommen en de banden uit zilver, de poort van de voorhof met een voorhang, de lengte ervan 100 ellen van het zuiden tot het noorden, en de breedte van 50 van het oosten tot het westen', (Exodus 27: 9-18) .
Deze voorhof was de voorhof van de tent der samenkomst, waarmee eender de laatste of eerste hemel werd uitgedeeld en aangeduid; want door de tent der samenkomst werd de hemel uitgebeeld: door het binnenste ervan waar de ark was en daarop het verzoendeksel, werd de binnenste of derde hemel uitgebeeld en door de wet in de ark, de Heer zelf ten aanzien van het Goddelijk Ware of het Woord en door de tent buiten de voorhang, waar de tafel was voor de broden, het reukaltaar en de kandelaar, werd de middelste of tweede hemel uitgebeeld; en door de voorhof werd de laatste of eerste hemel uitgebeeld.
Dat de drie hemelen waren uitgebeeld door die tent, zie men in het werk ‘Hemelse Verborgenheden' nrs. 3478, 9457, 9481, 9485; wat echter in het bijzonder met de voorhof en met alle dingen ervan, wordt uitgebeeld, zie de nrs. 9741 tot 9775.
Omdat de voorhof de laatste hemel uitbeeldde en vandaar eveneens het uiterlijke van de Kerk, van het Woord en van de eredienst, werden daarom de overschotten van de spijsoffers en van de schuldoffers door Aharon en diens zonen in de voorhof gegeten, (Leviticus 6:16,26); met die geheiligde dingen eten in de voorhof werd aangeduid, zich toe-eigenen de goede dingen van de Kerk die werden aangeduid met die spijsoffers en met die slachtoffers en alle toe-eigening van de heilige dingen vindt plaats door laatsten, want de heilige innerlijke dingen kunnen niet worden toegeëigend tenzij door laatsten.
Ten aanzien van de voorhoven van de tempel echter, wordt aldus melding gemaakt in het eerste boek van de Koningen: 'Salomo maakte een voorhof voor de aangezichten van de tempel des huizes; en daarna bouwde hij de innerlijke voorhof, drie rijen van gehouwen stenen, en een rij van gehouwen ceder', (1 Koningen 6:3,36).
Door de tempel werd eender de hemel en de Kerk uitgebeeld, door het ontoegankelijk heiligste; waar de ark was, werd de binnenste of derde hemel uitgebeeld en verder de Kerk bij hen die in de binnenste dingen zijn, welke Kerk de hemelse Kerk wordt genoemd.

Door de tempel daarbuiten werd de middelste of tweede hemel uitgebeeld en verder de Kerk bij hen die in het midden zijn, welke Kerk de innerlijk-geestelijke Kerk wordt genoemd; door de innerlijke voorhof werd de laatste of eerste hemel uitgebeeld, en verder de Kerk bij hen die in de laatsten zijn, welke Kerk de innerlijk- natuurlijke Kerk wordt genoemd.
Door de uiterlijke voorhof echter wordt de ingang tot de hemel uitgebeeld en omdat met de tempel in de hoogste zin de Heer wordt aangeduid ten aanzien van het Goddelijk Menselijke, en verder ten aanzien van het Goddelijk Ware, wordt daar ook met de tempel aangeduid het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer, dus het Woord, want dit is het Goddelijke Ware in de Kerk.
Dat het Goddelijk Menselijke van de Heer met de tempel wordt aangeduid, staat vast uit de woorden van de Heer, waar Hij zegt: 'Breekt de tempel af, in drie dagen echter zal Ik die opwekken; en hij sprak over de tempel van Zijn lichaam ', (Johannes 2:18 tot 23).
Dat met de tempel de Kerk wordt aangeduid, staat vast uit de woorden van de Heer: ‘dat niet een steen op de steen zal worden gelaten van de tempel die niet zal worden afgebroken, (Mattheüs 24:1,2; Lukas 21:5-7); waaronder wordt verstaan, dat al het Goddelijk Ware, bijgevolg het al van de Kerk, zal vergaan.
Daar wordt immers gehandeld over het einde van de Kerk, dat de voleinding van de eeuw wordt genoemd.
Dat de beide voorhoven: de innerlijke en de uiterlijke, waren gebouwd en daar kamers, voorhuizen of wandelgangen en meer dingen waren, kan vaststaan uit de beschrijving ervan bij Ezechiël: 'De engel leidde mij heen tot de uiterlijke voorhof, waar, ziet, kamers waren en een plaveisel gemaakt voor de voorhof, rondom, 30 kamers op het plaveisel; die hij mat ten aanzien van de lengte en de breedte en eveneens mat hij de binnenkamers, de voorhuizen, de poort, de afzonderlijke dingen ten aanzien van de lengte en de breedte ', (Ezechiël 40: 17-22, 31,34, e.v. ; 42:1-14) en ten aanzien van de innerlijke voorhof bij dezelfde: 'Hij mat de innerlijke voorhof, zijn poorten naar het noorden, het oosten en het zuiden, de voorhuizen de trappen met de opgangen, de binnenkamers, de kamers van de zangers, de posten ', (Ezechiël 40:23-31, 44), e.v.; en bij Jeremia: 'In de kamer van Gemarja, de schrijver, in de hogere voorhof, tot de deur van de nieuwe poort van het huis', (Jeremia 36:10).
Bij de profeet Ezechiël wordt van hoofdstuk 40 tot 48 gehandeld over de nieuwe stad, over de nieuwe tempel en over de nieuwe aarde, waarmee wordt aangeduid de nieuwe Kerk die door de Heer moest worden geïnstaureerd; en met de kamers, de binnenkamers, de voorhuizen, en de overige dingen worden zulke dingen aangeduid die van de Kerk, van haar leer en van de eredienst zijn; en met de afmetingen ervan wordt hun hoedanigheid aangeduid, zoals in het bovenstaand artIkel is gezegd en getoond.
Wat echter met de afzonderlijke dingen wordt aangeduid is hier niet de juiste plaats om te worden uiteengezet; alleen dit, dat de voorhoven de uiterlijke dingen van de hemel en van de Kerk betekenen en vandaar de uiterlijke dingen van het Woord en van de eredienst.
Dat de uiterlijke dingen ervan worden aangeduid met de voorhoven, kan hieruit alleen al vaststaan dat de tempel in het algemeen de hemel en de Kerk betekent en daarom betekenen de drie verdelingen van de tempel, namelijk: de voorhoven, de tempel zelf en het ontoegankelijk heiligste, de drie hemelen volgens hun graden; hoedanig de drie hemelen ten aanzien van hun graden zijn, zie het werk 'Hemel en Hel', nrs. 29 tot 40.
Dat de hemel en de Kerk wordt aangeduid met de tempel en de voorhoven kan vollediger vaststaan uit deze dingen bij Ezechiël: 'De geest hief mij op en leidde mij binnen in de innerlijke voorhof van de tempel; toen, zie, de heerlijkheid van Jehovah vulde het huis; en Ik hoorde Een tot mij spreken vanuit het huis, zeggende: ‘Zoon des mensen, het is de plaats van Mijn troon en de plaats van de zolen van Mijn voeten, waar Ik zal wonen in het midden van de zonen Israëls tot in het eeuwige’, (Ezechiël 43: 4-7).
Dat met deze voorhoven de laatste hemel of het uiterlijke van de Kerk wordt aangeduid, kan hieruit vaststaan dat gezegd wordt dat hij was binnengeleid in de voorhof en van daar het huis

vervuld zag met de heerlijkheid van Jehovah; wordt aangeduid het Goddelijk Ware dat de hemel en de Kerk maakt; en daarna dat dit huis was de plaats van de troon van Jehovah, en de plaats van de zolen van Zijn voeten, waar Hij zal wonen in het midden van de zonen Israëls tot in het eeuwige.

Dat onder de troon van Jehovah de hemel wordt verstaan, zie men eerder in de nrs. 253, 297, 343, 460, 462, 477, 482; en dat onder de plaats van de voetzolen van Jehovah de Kerk wordt verstaan, ook eerder in nr. 606.

Onder de zonen Israëls worden al degenen verstaan die van de Kerk van de Heer zijn, dus betekent, 'bij die wonen tot in het eeuwige', de voortdurende aanwezigheid van de Heer bij hen.

Bij dezelfde: 'De heerlijkheid van Jehovah verhief zich van boven de cherub op de drempel van het huis en het huis werd vervuld met een wolk, en de wolk vervulde de innerlijke voorhof en de voorhof was vol van de glans der heerlijkheid van Jehovah; en de stem van de vleugels van de cherubim werd gehoord tot aan de uiterlijke voorhof toe', (Ezechiël 10: 3 - 5).

Door de cherubim die door de profeet werden gezien, werd uitgebeeld de Heer ten aanzien van de voorzienigheid en de bescherming opdat Hij niet zal worden toegegaan, tenzij door het goede van de liefde; bijgevolg werden met de cherubim de hogere hemelen aangeduid en in het bijzonder de binnenste hemel, want daar is de bescherming, zie de nrs. 277, 313, 322, 362, 370, 462.

Daarom wordt met het huis dat vervuld werd met een wolk, de hemel en de Kerk aangeduid: met de innerlijke voorhof die de wolk ook vervulde, wordt de laatste hemel aangeduid en met de uiterlijke voorhof, tot waar de stem van de vleugels van de cherubim werd gehoord, wordt aangeduid de ingang tot de hemel die in het bijzonder is in de natuurlijke wereld en daarna in de wereld der geesten; want door de Kerk in de wereld en daarna door de wereld der geesten, treedt de mens in de hemel binnen.

Wat de wereld der geesten is, zie het werk 'Hemel en Hel ‘, nrs. 421-431, e.v.

Met de wolk echter en met de glans van de heerlijkheid van Jehovah wordt aangeduid het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer.

Hieruit nu kan vaststaan wat er met de voorhoven wordt aangeduid in de volgende plaatsen, bij David: 'Gezegend is hij die Gij verkiest, en doet naderen; hij zal wonen in Uw voorhoven; wij zullen verzadigd worden met het goede van Uw huis, met het heilige van Uw tempel’, (Psalm 65:5).

Met deze dingen wordt aangeduid dat zij die in de naastenliefde of in de geestelijke aandoening zijn, in de hemel zullen leven en daar in het inzicht en de wijsheid vanuit het Goddelijk Ware en het Goddelijk Goede; met de uitverkorenen, of met hem die Gij verkiest, worden degenen aangeduid die in de liefde jegens de naaste of in de naastenliefde zijn.

Met ‘Gij doet naderen’, wordt de aandoening of de geestelijke liefde aangeduid, want voor zoveel als de mens in die liefde of in die aandoening is, is hij bij de Heer; eenieder immers nadert volgens die liefde.

Met in de voorhoven wonen, wordt aangeduid leven in de hemel; met, wonen in, leven; en met de voorhoven de hemel; met verzadigd worden met het goede van het huis, wordt aangeduid uit het Goddelijk Goede in de wijsheid zijn, en met verzadigd worden met het heilige van de tempel, wordt aangeduid vanuit het Goddelijk Ware zijn in het inzicht en vanuit het ene en het andere de hemelse vreugde genieten.

Het huis Gods betekent de hemel en de Kerk ten aanzien van het Goddelijk Goede en de tempel, de hemel en de Kerk ten aanzien van het Goddelijk Ware; van het heilige wordt gesproken met betrekking tot het geestelijk Goede, namelijk het Ware.

Bij dezelfde: ‘Een dag in Uw voorhoven is beter dan duizenden; Ik verkoos aan de deur te staan in het huis van Mijn God’, (Psalm 84: 11).

Met de voorhoven wordt daar aangeduid de eerste of laatste hemel, waardoor de toegang plaatsvindt in de hogere hemelen; en daarom wordt daaraan nog toegevoegd: ‘Ik verkoos aan de deur te staan in het huis van Mijn God.’
Bij dezelfde: ‘Geeft Jehovah de heerlijkheid van Zijn Naam, brengt gaven en komt in Zijn voorhoven’, (Psalm 96:8).
Bij dezelfde: ‘Looft de Naam van Jehovah, looft gij knechten van Jehovah, die staande zijt in het huis van Jehovah, in de voorhoven van het huis van onze God’, (Psalm 135: 1,2).
Bij dezelfde: 'Hoe liefelijk zijn Uw habitakels, o Jehovah Zebaoth; mijn ziel heeft verlangd, ja zelfs verteerd is mijn ziel naar de voorhoven van Jehovah', (Psalm 134: 2,3).
Bij dezelfde: 'Gaat Zijn poorten binnen in belijdenis, Zijn voorhoven in lof; belijdt Hem, zegent Zijn Naam ', (Psalm 100: 4).
Bij dezelfde: 'Mijn beloften zal Ik Jehovah inlossen, vóór al Zijn volk; in de voorhoven van het huis van Jehovah, in het midden van u, o Jeruzalem', (Psalm 116: 14, 18,19).
Bij dezelfde: 'De gerechte zal zoals een palmboom bloeien, zoals een ceder in de Libanon zal hij groeien; geplant in het huis van Jehovah, in de voorhoven van onze God zullen zij uitspruiten’, (Psalm 112: 13,14).
Dat onder de voorhoven in die plaatsen de hemel wordt verstaan, in het bijzonder de laatste hemel en de Kerk, kan zonder ontvouwing vaststaan; eender in de volgende plaatsen, bij Jesaja: 'Zij zullen koren en most verzamelen, zij zullen eten en Jehovah loven; en zij die zullen vergaderen zullen die drinken in de voorhoven van Mijn heiligheid ', (Jesaja 62: 9).
Met 'zij zullen koren en most verzamelen', wordt het onderricht aangeduid in de goede en de ware dingen van de leer en van de Kerk.
Met 'zij zullen eten en Jehovah loven', wordt de toe-eigening en de eredienst van de Heer aangeduid; met 'zij die zullen vergaderen, zullen die drinken in de voorhoven van Mijn heiligheid', wordt de genieting van het Goddelijk Ware aangeduid en van de gelukzaligheid daaruit in de hemelen.
Bij Joël: 'Tussen de voorhof en het altaar de wenen de priesters, de bedienaars van Jehovah en laat hen zeggen: Spaar, Jehovah Uw volk', (Joël 2;17).
Met wenen tussen de voorhof en het altaar wordt aangeduid de weeklacht over de verwoesting van het Goddelijk Ware en het Goddelijke Goede in de Kerk; met de voorhof immers wordt iets eenders aangeduid als met de tempel, namelijk de Kerk ten aanzien van het Goddelijk Ware en met het altaar, de Kerk ten aanzien van het Goddelijk Goede.
Vandaar wordt met ‘tussen de voorhof en het altaar’, aangeduid het huwelijk van het ware en het goede, dat de hemel en de Kerk maakt; en met wenen wordt aangeduid, de weeklacht over haar verwoesting.
Met de voorhoven worden de laatsten van de hemel aangeduid, en verder de uiterlijke dingen van de Kerk, van het Woord en van de eredienst, ook elders in het Woord, zoals bij, (Jesaja1:12; Zacharia 3:7).

631. Omdat hij de natiën is gegeven; dat dit betekent aangezien dat is verdraaid door de boosheden van het leven en de valsheden van de leer, staat vast uit de betekenis van de natiën, namelijk zij die in de boosheden zijn ten aanzien van het leven en daaruit in de valsheden ten aanzien van de leer en in de abstracte zin de boosheden van het leven en de valsheden van de leer.
Dat de boosheden en de valsheden met de natiën worden aangeduid zie eerder in de nrs. 175,331,625.
Dat het uiterlijke van het Woord en vandaar van de Kerk en van de eredienst, is verdraaid door de boosheid van het leven en de valsheden van de leer, is omdat het uiterlijke van het Woord, dat de letterlijke zin ervan wordt genoemd, is volgens de schijnbaarheden in de wereld, omdat het is voor de kinderen en de eenvoudigen, die niet iets opnemen dat tegen de schijnbaarheden is en daarom worden dezen door de zin van de letter, waarin de

schijnbaarheden van het ware zijn, binnen geleid in de innerlijke waarheden naarmate zij in leeftijd opgroeien.
Zo worden de schijnbaarheden bij graden uitgetrokken en in de plaats ervan de innerlijke waarheden ingeplant; deze zaak kan met ontelbare voorbeelden worden toegelicht, zoals dat wij bidden, dat God ons niet in verzoeking zal leiden; dit wordt zo gezegd omdat het schijnt alsof God daarin leidt, terwijl Hij toch niemand in verzoekingen leidt.
Eender dat de Heer toornt, straft, in de hel werpt, de goddeloze het boze doet en eendere dingen meer; terwijl toch God nooit toornt, straft en in de hel werpt en in het geheel niet iemand het boze doet.
Maar de goddeloze doet het zichzelf aan door de boosheden, want aan de boosheden zelf zijn die boze dingen van de straf in, toch wordt het zo in zeer vele plaatsen in het Woord gezegd, omdat het zo schijnt.
Als voorbeeld kan eveneens dienen dat niemand zijn vader vader zal noemen, noch zijn meester meester, (Mattheüs 23: 8 –10); terwijl zij toch zo genoemd moeten worden, maar het wordt zo gezegd omdat onder de Vader de Heer wordt verstaan, Die ons opnieuw schept en verwekt en omdat Hij enig en alleen leert en onderricht, en daarom zal de mens wanneer hij in de geestelijke idee is, dan over de Heer alleen als Vader en Meester denken, anders echter wanneer hij in de natuurlijke idee is.
Bovendien kent in de geestelijke wereld of in de hemel niemand een andere vader, leraar, of meester, dan de Heer, omdat uit Hem het geestelijk leven is, zo ook in de overige dingen.
Hieruit kan vaststaan, dat het uiterlijke van het Woord en vandaar het uiterlijke van de Kerk en van de eredienst, bestaat uit ware schijnbaarheden en daarom voegen zij die in de boosheden ten aanzien van het leven zijn, dit uiterlijke aan ten gunste van hun liefden en van de daaruit opgevatte beginselen, daarom wordt gezegd dat de voorhof, waarmee ook het uiterlijke van het Woord wordt aangeduid, de natiën is gegeven en daarna: ‘en zij zullen de heilige stad vertreden’.
Dit vindt plaats aan het einde van de Kerk, wanneer zij dermate werelds, natuurlijk en lichamelijk zijn, dat zij de innerlijke waarheden die de geestelijke waarheden worden genoemd, in het geheel niet kunnen zien, daaruit volgt dat zij dan het uiterlijke van het Woord, dat de letterlijke zin ervan is, volledig hebben verdraaid.
Zo’n verdraaiing van de letterlijke zin van het Woord heeft ook plaatsgevonden bij de Joden aan het einde van de Kerk bij hen, wat in de geestelijke zin daaronder wordt verstaan, dat de soldaten de klederen van de Heer hebben verdeeld, niet echter de rok, waarmee wordt aangeduid dat zij, die van de Kerk waren, alle dingen van het Woord ten aanzien van de letterlijke zin ervan hebben verdraaid, maar niet het Woord ten aanzien van de geestelijke zin, omdat zij deze niet kenden.
Dat dit in de geestelijke zin wordt verstaan onder die dingen zie eerder nr. 64.
Iets eenders vindt ook heden ten dage plaats in de Kerk, omdat haar einde daar is; heden ten dage immers wordt het Woord ontvouwd niet volgens de geestelijke waarheden, maar volgens de schijnbaarheden van letterlijke zin van het Woord, die niet slechts worden toegevoegd om de boosheden van het leven te bevestigen, maar ook de valsheden van de leer; en omdat de innerlijke waarheden, namelijk de geestelijke waarheden, niet worden geweten, noch worden opgenomen, zo volgt dat de letterlijke zin van het Woord door de boosheden van de wil en door de valsheden van het denken daaruit, is verdraaid.
Dit dus is het wat daaronder wordt verstaan dat de voorhof de natiën is gegeven.

632. En zij zullen de heilige stad vertreden; dat dit betekent dat zij de gehele leer van het goede en het ware vanuit het Woord zullen vernietigen, staat vast uit de betekenis van de heilige stad, namelijk de leer van het ware en het goede vanuit het Woord.

Onder de heilige stad wordt in de zin van de letter Jeruzalem verstaan, dat in het Woord hier en daar de heilige gemeente en stad wordt genoemd; maar onder Jeruzalem wordt Kerk verstaan en onder de stad de leer van de Kerk.
Dat de gemeente of de stad de leer betekent, zie eerder in nr. 223; vandaar betekent de heilige stad de leer van het Goddelijk Ware, want het Goddelijk Ware is dat wat in het Woord het heilige wordt genoemd, nr. 204; en uit betekenis van vertreden namelijk geheel en al vernietigen, in het bijzonder door de zinlijke en de natuurlijke dingen, dus door de begoochelingen, die de begoochelingen van de zinnen worden genoemd, waaruit, wanneer die niet zijn losgewIkkeld, louter valsheden ontstaan.
Dat met vertreden die dingen worden aangeduid, is omdat de vertreding plaatsvindt door de voetzolen en met de voetzolen worden de zinlijk-uiterlijke dingen van de mens aangeduid en met de voeten zijn natuurlijke dingen.
Dat die betekenis van de zolen en de voeten is van vanwege de overeenstemming, zie de nrs. 65, 606; en in het werk 'Hemel en Hel', nr. 96.
Gezegd wordt dat de natiën de heilige stad zullen vertreden omdat het volgt na deze woorden: de voorhof die buiten de tempel is, werp die naar buiten uit, omdat hij de natiën is gegeven en met de voorhof wordt aangeduid het uiterlijke van het Woord, van de Kerk en van de eredienst en het is het uiterlijke van het Woord dat door de natiën, dat wil zeggen, door hen die in de boosheden en de valsheden zijn, wordt verdraaid, en dus verechtbreukt en vervalst; want zoals in het voorafgaande artIkel is gezegd, het uiterlijke van het Woord dat de letterlijke zin ervan wordt genoemd, is voor de kleine kinderen en de eenvoudigen en daarom volgens de schijnbaarheden, dus voor hen die zinlijk en natuurlijk zijn; de kleine kinderen immers zijn eerst zinlijk, daarna natuurlijk en wanneer zij in leeftijd opgroeien worden zij geestelijk.
De mens echter die niet geestelijk wordt, zoals eenieder die boos leeft, verstaat het Woord niet geestelijk, maar louter natuurlijk en zinlijk en wie zo het Woord verstaat, die verdraait dit en ontvouwt het volgens de valsheden van zijn godsdienst en volgens de boosheden van zijn leven; vandaar is het dat gezegd wordt dat zij het zullen vertreden.
In de geestelijke Wereld schijnen ook zij, die de ware dingen van de hemel en van de Kerk ontkennen en verachten, die met de voetzolen te vertreden en wel omdat, zoals eerder tevoren is gezegd, het zinlijk-uiterlijke van de mens overeenstemt met de voetzolen waardoor de vertreding plaatsvindt.
Gezegd wordt dat het uiterlijk-zinlijke van de mens dit doet, maar alleen het zinlijke bij hen die louter zinlijk zijn, namelijk zij die de waarheden van de hemel en van de Kerk ontkennen en verder die niet iets geloven dan alleen wat zij met de ogen zien en met de handen kunnen aanraken.
Dezen zijn het over wie van vertreden wordt gesproken en eveneens in de volgende plaatsen, bij Lukas: 'Zij zullen vallen door de mond van het zwaard en zij zullen gevangen worden genomen onder alle natiën en tenslotte zal Jeruzalem vertreden zijn door de natiën, totdat de tijden van de natiën zullen worden vervuld', (Lukas 21: 24).
Deze dingen betekenen eendere dingen als die welke hier in de Openbaring worden ontvouwd, namelijk dat de voorhof de heidenen is gegeven en dat zij de heilige stad zullen vertreden 42 maanden; want daarmee dat zij zullen vallen door de mond van het zwaard, wordt aangeduid dat zij zullen vergaan door de valsheden; dat zij zullen worden gevangen genomen onder alle natiën, betekent dat de boosheden de goede en de ware dingen van de Kerk zullen uitplunderen.
Dat Jeruzalem vertreden zal zijn, betekent dat de Kerk ten aanzien van de leer vernietigd zal worden; Jeruzalem immers betekent de Kerk ten aanzien van de leer; dat zij vertreden zal zijn door de natiën, betekent haar totale vernietiging door de boosheden van het leven en door de valsheden van de leer.

Totdat de tijden van de natiën zullen worden vervuld, betekent als het boze voleindigd is, waarover eerder in nr. 624; deze voleinding wordt ook aangeduid met 42 maanden.
Die dingen zijn eveneens door de Heer gezegd ten aanzien van de tijd vlak voor het Laatste Gericht, zoals deze in de Openbaring:
Bij Ezechiël: 'Is het u slechts weinig; de goede weide weidt gij af en het overige van uw weiden vertreedt gij met uw voeten; het bezinksel van de wateren drinkt gij, de overgelatene vertroebelt gij met uw voeten; en zo weiden zij af, Mijn kudde, het vertredene van uw voeten en drinken zij het vertroebelde van uw voeten', (Ezechiël 34: 18,19).
Met de goede weide wordt al datgene aangeduid wat geestelijk voedt; vooral het Woord en daaruit de erkentenissen van het ware en het goede; deze afweiden en het overige met de voeten vertreden, betekent verderven opdat het niet verschijnt en vernietigen opdat het er niet is, wat plaatsvindt door redeneringen vanuit het zinlijk-lichamelijke en vanuit de natuurlijke mens, gescheiden van de geestelijke; dit dus is met de voeten vertreden.
Met het bezinksel van de wateren worden de door valsheden bezoedelde ware dingen aangeduid; de wateren immers zijn de waarheden; deze drinken betekenen aanleren en opnemen; met de voeten de overige wateren vertroebelen, betekent de niet door valsheden bezoedelde ware dingen, maar toch door redeneringen vanuit de natuurlijke mens verwarren.
De voeten betekenen de natuurlijke dingen bij de mens; daaruit kan vaststaan, wat daarmee wordt aangeduid dat zij drinken, Mijn kudde, het vertredene van de voeten en het vertroebelde van de voeten.
Bij Daniel: 'De geitenbok wierp de ram ter aarde en hij vertrad hem en er was geen die de ram aan zijn hand ontrukte; daarna groeide één hoorn van kleins aan tot aan het heir der hemelen toe, en hij wierp ter aarde neder van het heir en van de sterren, en hij vertrad ze', (Daniël 8:7, 9,10).
Met de geitenbok wordt daar het van de naastenliefde gescheiden geloof aangeduid en met de ram wordt het met de naastenliefde verbonden geloof aangeduid, dus de naastenliefde, eendere dingen als met de bokken en met de schapen bij (Mattheüs 25:31-46); met de ene hoorn die van kleins af aan onmetelijk groeide, wordt de rechtvaardigmaking door het geloof-alleen aangeduid; met het heir der hemelen, worden alle waarheden en goedheden van de hemel en van de Kerk aangeduid en met de sterren worden de erkentenissen van het goede en het ware aangeduid en daarom wordt met de ram vertreden en eveneens het heir der hemelen, aangeduid de naastenliefde geheel en al vernietigen en met haar alle waarheden en goedheden van de hemel en van de Kerk en dit door het zinlijk-lichamelijke.
Want zij die in het van de naastenliefde gescheiden geloof zijn, dat wil zeggen, die geloven dat zij worden gezaligd door het geloof-alleen, onverschillig hoedanig het leven is, worden zinlijk-lichamelijk en vandaar zijn zij in valsheden ten aanzien van alle dingen van het Woord en van de Kerk; zij doorvatten immers het Woord niet anders dan volgens de laatste zin van de letter ervan en zij zien daar ook niet iets innerlijk; ja zelfs, indien zij waarheden vanuit het Woord spreken, doorvatten zij toch deze als vals, dit dus is het, wat daarmee wordt aangeduid, dat de geitenbok ter aarde neerwierp van het heir der hemelen en van de sterren en ze vertrad.
Dat zij de naastenliefde tegen de naaste, dat wil zeggen, het goede van het leven, eender vernietigen, wordt daaronder verstaan dat de geitenbok de ram ter aarde wierp en hem vertrad; want zij die in het van de naastenliefde gescheiden geloof zijn, die onder de geitenbok worden verstaan, maken het geloof wezenlijk, en de naastenliefde niet-wezenlijk en daarom leven zij voor het lichaam en de wereld en zijn alleen op zichzelf bedacht en niet het minst op de naaste.
Zij die dit doen, werpen de naastenliefde, die onder de ram wordt verstaan, ter aarde en vertreden haar.
Bij Lukas: 'Een ander zaad viel op de weg dat werd vertreden, of de vliegende dingen van de hemel aten die', (Lukas 8:5).

Met het zaad wordt aangeduid het Goddelijk Ware, of het Ware van het Woord, met op de weg vallen en vertreden worden, wordt aangeduid opgenomen worden alleen door het zinlijk-lichamelijke en niet innerlijk; datgene immers wat wordt opgenomen met de geest en het hart, wordt verstaan onder het zaad dat in de goede aarde viel; met de gevleugelden van de hemel die dit aten, worden de valsheden aangeduid; want alle boosheden en valsheden daaruit, zetelen in zijn zinlijk-lichamelijke; en daarom denkt de mens, indien hij niet geestelijk wordt en vanuit die geestelijke mens denkt, geheel en al valsheden vanuit het boze, wat het zinlijk-lichamelijke is, en hoedanig de zinlijke mensen zijn, zie in het werk 'de Leer van het Nieuwe Jeruzalem', nr. 50; en ook eerder de nrs. 342, 543, 550, 552, 554, 556, 559, 563, 569, 570, 580.

Bij Jesaja: 'Ik zal u bekendmaken wat Ik Mijn wijngaard zal doen; door zijn tuin weg te nemen, opdat hij zij tot afweiding en door zijn metselwerk weg te breken opdat hij zij tot vertreding', (Jesaja 5:5).

Met de wijngaard daar wordt de Kerk van de Heer aangeduid, die de geestelijke Kerk wordt genoemd; met de tuin wegnemen en het metselwerk wegbreken, wordt aangeduid vervalsen en zo al de beschermende waarheden van de Kerk verderven; met de tuin en het metselwerk rondom de wijngaard wordt iets eenders aangeduid als met de muur en de voormuur rondom Jeruzalem; met de wijngaard afweiden en vertreden, wordt aangeduid de Kerk verwoesten, zodat er niet enig ware en goede is dat geboren wordt en zo die Kerk vernietigen.

Bij Jeremia: 'Vele herders hebben Mijn wijngaard verdorven; zij hebben Mijn akker vertreden; zij hebben de akker van de verlangens gesteld tot een woestijn der verlatenheid', (Jeremia 12:10).

Met de wijngaard wordt ook hier de Kerk van de Heer aangeduid, eender met de akker; verderven, vertreden en tot een woestijn der verlatenheid stellen, betekent dus vernietigen zodat niet iets van het goede en het ware van de Kerk over is.

Bij Jesaja: 'Onze vijanden hebben Uw heiligdom vertreden', (Jesaja 63: 18); met de vijanden worden de boosheden van het leven aangeduid; met het heiligdom betreden wordt aangeduid de waarheden van de leer vanuit het Woord vernietigen en dit eveneens door het zinlijk-lichamelijke; zij die in de boosheden van het leven zijn, zijn allen zinlijk-lichamelijk.

Bij David: 'De vijand achtervolgt mijn ziel en hij achterhaalt en hij vertreedt ter aarde mijn leven en mijn heerlijkheid doet hij in het stof wonen', (Psalm 7:6).

Met de vijand wordt ook hier het boze aangeduid, in het algemeen de duivel, dat wil zeggen, de hel, waaruit het boze is; en met het leven ter aarde betreden, en de heerlijkheid in het stof doen wonen, wordt aangeduid door het zinlijk-lichamelijke, alle waarheden van de hemel en van de Kerk vernietigen.

Deze dingen immers maken het geestelijk leven en eveneens worden zij aangeduid met de heerlijkheid; van het stof wordt ook gesproken met betrekking tot het zinlijk-lichamelijke; dit wordt ook verstaan onder wandelen op de buik en stof eten, zoals hier en daar wordt gezegd van de slang.

Eendere dingen worden met vertreden aangeduid in de volgende plaatsen; bij Jesaja: 'Ik zal de huichelachtige natie stellen ter vertreding, zoals het slijk der straten', (Jesaja 10:6); bij Micha: 'De tegenstandster van Jehovah zal zijn tot vertreding, zoals het drek der straten', (Micha 7:10); bij Zacharia: 'Zij zullen zijn zoals machtigen, vertredende de drek der straten in de oorlog en zij zullen slag leveren omdat Jehovah met hen is, en zij zullen de op de paarden rijdenden beschamen', (Zacharia 10:5); bij Maleachi: 'Dan zult gij de goddelozen vertreden en zij zullen as zijn onder uw voetzolen, te dien dage die Ik makende ben', (Maleachi 4:3); bij Jesaja: 'Met de voeten zullen zij vertreden worden, de kroon der hovaardigheid, de dronkenen van Efraim', (Jesaja 28:3); bij dezelfde: 'Ik heb de volken vertreden in Mijn toorn en Ik heb hen dronken gemaakt in Mijn ontsteking en Ik heb hun overwinning ter aarde doen neerdalen', (Jesaja 63:6); bij David: 'Door u zullen wij onze vijanden met hoornen stoten, in Uw Naam

zullen wij de tegen ons opstaanden vertreden', (Psalm 44:6); bij dezelfde; 'God zal onze vijanden vertreden', (Psalm 60:14; 108 :14).
Met vertreden wordt in deze plaatsen ook aangeduid vernietigen, wat plaatsvindt door hen die zinlijk-lichamelijk zijn; want zij die zodanig zijn, vertreden alle dingen van de hemel en van de Kerk, want zij zijn in de laagste dingen en hun denken kan niet omhoog worden geheven door de Heer, want zijzelf laten die ter aarde neder en likken daar het stof.
Zodanig zijn allen die het Goddelijke ontkennen; de boosheden immers die de mens vanuit geboorte heeft, zetelen alle in zijn natuurlijke en zinlijk-lichamelijke; daarom blijft de mens, indien hij zich niet uit die staat laat verheffen door de Heer, wat plaatsvindt door de Goddelijke middelen, namelijk de waarheden en de goedheden van het geloof en van de liefde, of door de ware en de goede dingen van de leer en van het leven, in zijn boze dingen, die aan het natuurlijke en zinlijk-lichamelijke zijn ingeënt en dan vertreedt hij de hemelse en de geestelijke dingen die van de hemel en van de Kerk zijn.
Onder treden op een leeuw, en adder, slangen en schorpioenen, wordt niet slechts verstaan de boosheden en de valsheden vernietigen die daarmee worden aangeduid, maar ook niet door die geschaad worden; dit wordt verstaan bij David: 'Op de leeuw en de adder zult gij treden, vertreden zult gij de jonge leeuw en de draak', (Psalm 91:13); en bij Lukas: 'Zie, Ik geef u mogendheid om te treden op slangen en schorpioenen en over alle mogendheid van de tegenstander, zodat niets hoegenaamd u schaadt', (Lukas 10 :19).
Dat het als volgt gezegd wordt in het Woord, is omdat zij die in de hel zijn, voor de ogen van de goede geesten en van de engelen soms verschijnen in de vormen van verschillende dieren en slangen, volgens de soorten van het boze en het valse daaruit, waarin zij zijn.
Hun denken zelf, dat voortgaat vanuit de bedoeling van hun wil, vertoont die schijnbaarheden; de uitwasemingen vanuit hun boze en valse dingen dampen aanhoudend door de landen heen die boven die hellen zijn of waarmee de hellen zijn afgedekt; en daarom is over die plaatsen wandelen gevaarlijk voor hen die slechts natuurlijk zijn en temeer voor hen die zinlijk-lichamelijk zijn.
Er rijst immers een uitwaseming daaruit op en wanneer zij, die over die landen wandelen daarmee in aanraking komen, worden zij besmet; maar zij die de Heer leidt kunnen, omdat zij beschermd zijn, dat land betreden zonder besmetting en bestoking.
De oorzaak hiervan is, dat de innerlijke dingen die van hun gemoed zijn, of die van het denken en van de aandoening zijn, door de Heer zijn opgeheven boven hun zinlijk-lichamelijke, dat overeenstemt met hun voetzolen.
Hieruit kan vaststaan, wat er in de eigenlijke zin wordt verstaan onder: treden op een leeuw, een adder, slangen en schorpioenen en toch niets hoegenaamd schaadt; en eveneens kan vaststaan vanwaar het is dat het zo in het Woord wordt gezegd; wat echter met de leeuw en met de slangen en de schorpioenen wordt aangeduid, is elders gezegd en getoond.

633. Tweeënveertig maanden, dat dit betekent tot aan het einde van de Oude Kerk en tot de aanvang van de Nieuwe, staat vast uit de betekenis van de maanden, namelijk staten, hier de staat van de Kerk; want met de tijden, hetzij het uren zijn of dagen of maanden of jaren of eeuwen, worden staten aangeduid en die staten worden aangegeven met getallen, waardoor die tijden worden bepaald, zoals hier door het getal 42.
Dat dit zo is, zie eerder in de nrs. 571, 610; en uit de betekenis van 42, namelijk het einde van de vorige Kerk en de aanvang van de nieuwe; dat dit met dat getal wordt aangeduid, is omdat daaronder worden verstaan zes weken en met zes weken wordt iets eenders aangeduid als met zes dagen van een week, namelijk de staat van strijd en arbeid, dus het einde, wanneer de Kerk volslagen verwoest is of wanneer het boze voleindigd is.
Met de zevende week die dan volgt, wordt de aanvang van de nieuwe Kerk aangeduid; het getal 42 immers verrijst uit de vermenigvuldiging van zes met zeven, want dit is 42; vandaar is het, dat het zoiets betekent als zes weken en zes weken iets als zes dagen van een week,

namelijk de staat van strijd en arbeid, zoals gezegd en eveneens het volledige, daar de volle, volledige voleinding van het goede en het ware, dat wil zeggen, de volledige verwoesting van de Kerk.
In het Woord wordt ettelijke malen gesproken van 42, nu eens dagen, dan maanden, dan jaren; en met dat getal wordt daar aangeduid of wel de volledige verwoesting van de Kerk, of eveneens de volledige verzoeking; dat deze staat met het getal 40 of 42 wordt aangeduid, kan vaststaan uit het volgende, bij Ezechiël: 'Egypte zal niet worden bewoond 40 jaren; Ik zal Egypte stellen tot een verlatenheid in het midden der verlaten landen, en zijn steden in het midden der verwoeste steden zullen een verlatenheid zijn 40 jaren en Ik zal Egypte verstrooien onder de natiën, Ik zal hen neerwerpen in de landen; aan het einde van 40 jaren zal Ik Egypte vergaderen vanuit de volken waarheen zij verstrooid zijn geweest en Ik zal de gevangenschap van Egypte terugleiden', (Ezechiël 29:11-14).
Met Egypte wordt aangeduid de Kerk ten aanzien van de wetenschappelijke waarheden, waarop de leer wordt gegrond; de wetenschappelijke waarheden in die tijden waren de wetenschappen van de overeenstemmingen en de uitbeeldingen, waarop de leer van hun Kerk werd gegrond; maar omdat de Egyptenaren de wetenschappen verkeerden in magische dingen, en zo de Kerk verdraaide, wordt daarom de verwoesting ervan beschreven die wordt verstaan onder 40 jaren.
Dit dus wordt daarmee aangeduid dat Egypte niet zal worden bewoond, 40 jaren en zijn steden zullen een verlatenheid zijn 40 jaren.
Dat Egypte moest worden verstrooid onder de natiën en nedergeworpen in de landen, betekent dat de boze en de valse dingen de Kerk geheel en al in beslag zullen nemen en al haar wetenschappelijke dingen zullen verdraaien; daaruit blijkt dat met 40 jaren wordt aangeduid haar staat van volledige verwoesting of tot aan het einde toe, als er niet langer het ware en het goede over zal zijn.
Het begin echter van de nieuwe Kerk, dat wordt aangeduid met het einde van 40 jaren, wordt verstaan onder deze woorden: aan het einde van 40 jaren zal Ik Egypte vergaderen vanuit de volken, waarheen zij verstrooid zijn geweest en Ik zal de gevangenschap van Egypte terugleiden.
Iets eenders wordt bij dezelfde profeet aangeduid daarmee, ‘dat hij zou liggen op de rechterzijde 40 dagen en Jeruzalem zou belegeren; en deze zal gebrek hebben aan brood en water en de man en de broeder zal verlaten worden en zij zullen uitteren vanwege de ongerechtigheid’, (Ezechiël 4:6,7,17).
De volledige verwoesting van de Kerk wordt ook met dat getal aangeduid; met Jeruzalem wordt de Kerk aangeduid; met haar belegeren wordt aangeduid, benauwen door boze en valse dingen; met gebrek hebben aan brood en water, wordt aangeduid verwoest worden ten aanzien van het goede van de liefde en ten aanzien van het ware van de leer; met verlaten worden man en broeder en uitteren vanwege de ongerechtigheid, worden eendere dingen aangeduid, want de man en de broeder is de waarheid en naastenliefde, en uitteren is afsterven.
Iets eenders wordt met de 40 dagen van de vloed aangeduid in Genesis: 'Over nog zeven dagen zal Ik doen regenen op de aarde 40 dagen en 40 nachten en Ik zal verderven alle substantie die Ik gemaakt heb, van op de aangezichten der aarde; en er was een regen op de aarde 40 dagen en 40 nachten; toen, na zeven dagen, liet hij een duif uit, die niet wederkeerde tot hem', (Genesis 7: 4,12; 8: 6,12).
Met de vloed wordt aangeduid de verwoesting van de Oude Kerk of van de Oudste Kerk, toen het Laatste Gericht was gekomen over hen die van de Kerk waren geweest; met de regen van 40 dagen wordt haar ondergang aangeduid door de valsheden van het boze; maar de aanvang van de nieuwe Kerk wordt aangeduid met het opdrogen van de aarde na die 40 dagen en met de uitspruiting opnieuw; de duif die hij uitzond, betekent het goede van de naastenliefde die het wezenlijke van die Kerk was.

Maar zie deze dingen ook in 'Hemelse Verborgenheden', waar die dingen zijn ontvouwd.
Aan de betekenis van het getal 40 ontleent deze wet de oorzaak bij Mozes, dat de goddeloze met 40 slagen zal worden geslagen en niet meer, opdat niet verachtelijk zal worden gehouden uw broeder in uw ogen', (Deuteronomium 25:3).
De volledige bestraffing wordt met 40 evenzeer beschreven als de verzoeking, want de bestraffing is evenzeer een voleinding van het boze, en omdat na de bestraffing de hervorming opvolgt, wordt daarom gezegd dat hij niet met meer slagen zou worden geslagen, opdat niet verachtelijk zou worden gehouden de broeder in uw ogen, want met 40 wordt het einde van het boze aangeduid en eveneens de aanvang van het goede en daarom zou, indien hij met meer slagen dan 40 werd geslagen, niet de aanvang van het goede of de hervorming worden aangeduid.
De verwoesting van de Kerk bij de zonen Jakobs door de dienstbaarheid van 40 jaren in Egypte, wordt aangeduid met de woorden van Jehovah tot Abraham: 'Weet dat vreemd zal zijn uw zaad in een land niet van hen, waar zij hen tot dienstbaarheid zullen onderwerpen 400 jaren', (Genesis 15:13).
Met 400 wordt iets eenders aangeduid als met 40, zoals iets eenders met 1000 als met 100 en iets eenders als met 100 als met 10.
De verwoesting van de Kerk en eveneens de volledige verzoeking wordt ook beschreven met het verblijven van de zonen Israëls 40 jaren in de woestijn, waarover het volgende in deze plaatsen: 'Uw zonen zullen weidende zijn in de woestijn 40 jaren en zij zullen uw hoererijen dragen, totdat uw lichamen verteerd worden in de woestijn', (Numeri 14: 33,34).
'Hij deed hen omzwerven in de woestijn 40 jaren, totdat verteerd was het gehele geslacht dat het boze had gedaan in de ogen van Jehovah', (Numeri 32: 13).
'Jehovah bekende uw wandelen door de grote woestijn deze 40 jaren, Jehovah uw God met u, zodat gij van niet enig ding verstoken zijt geweest', (Deuteronomium 2:7).
'Gij moge gedenken al de weg, die Jehovah uw God u geleid heeft deze 40 jaren in de woestijn, opdat Hij u verslagen zou maken en u verzoeken; Hij spijsde u met manna, om uw verslagen te maken, om u te verzoeken en om u wel te doen ten laatste', (Deuteronomium 8:2,3,15,16.)
'Uw vaders hebben Mij verzocht, zij hebben Mij beproefd; 40 jaren heb Ik gewalgd van dit geslacht; en Ik heb gezegd: een volk, dwalende van hart zijn zij en deze zelfden hebben Mijn wegen niet bekend', (Psalm 95: 9,10).
'Ik heb u doen opklimmen vanuit het land van Egypte en Ik heb u geleid in de woestijn 40 jaren om te bezitten het land van de Emoriet', (Amos 2:10).
Uit deze aangevoerde dingen staat vast, dat met 40 jaren niet alleen wordt aangeduid de verwoesting van de Kerk bij de zonen Israëls, maar ook de volledige verzoeking; en verder met het einde van hun jaren, de aanvang van de nieuwe Kerk.
De verwoesting van de Kerk wordt beschreven met deze dingen: dat zij zouden weiden in de woestijn 40 jaren, en de hoererijen zouden dragen totdat hun lichamen worden verteerd; en verder met deze dingen: totdat dit gehele geslacht verteerd was, dat het boze had gedaan in de ogen van Jehovah; en verder met deze dingen: Ik heb gewalgd van dat geslacht en Ik heb gezegd: een volk, dwalenden van hart zijn zij en deze zelfden hebben Mijn wegen niet bekend.
De verzoeking echter, die ook wordt aangeduid met 40 jaren, wordt beschreven hiermee: Jehovah uw God was met u 40 jaren lang, zodat gij van niet enig ding verstoken zijt geweest; en verder hiermee: Jehovah heeft u 40 jaren in de woestijn geleid, opdat Hij u verslagen zou maken en u verzoeken en Hij heeft u gespijzigd met manna; en ook met deze dingen: Hij heeft u geleid in de woestijn om u te verzoeken en om u wel te doen ten laatste.
De aanvang van de nieuwe Kerk na het einde van de 40 jaren wordt beschreven met het binnenleiden van hen in het land Kanaän, dat plaatsvond na die 40 jaren; en eveneens wordt

het verstaan onder deze dingen: om u wel te doen ten laatste; en ook hiermee: Ik heb u geleid in de woestijn 40 jaren, om te bezitten het land van de Emoriet.
De volledige verzoeking wordt ook daarmee aangeduid, dat Mozes op de berg Sinaï is geweest 40 dagen en 40 nachten en toen brood niet heeft gegeten en water niet gedronken, (Exodus 24:18; 34:28; Deuteronomium 9: 9, 11, 18,25).
Eender, dat Jezus in de woestijn verzocht is geweest van de duivel en dat Hij heeft gevast 40 dagen, (Mattheüs 4: 1,2; Markus 1:13; Lukas 4:1).
Hieruit kan vaststaan, dat met het getal 40 in het Woord de volledige verwoesting en voleinding wordt aangeduid, dat wil zeggen, wanneer al het goede van de Kerk is verwoest en het boze is voleindigd en verder dat met het zelfde getal de volledige verzoeking wordt aangeduid en ook de instauratie van de Kerk opnieuw of de hervorming; uit deze dingen kan men weten, wat er wordt aangeduid met de 42 maanden, in welke de natiën de heilige stad zullen vertreden; eender in de volgende dingen in de Openbaring, dat aan het beest opklimmende vanuit de zee werd gegeven een mond sprekende grote dingen en lasteringen en aan het zelf mogendheid werd gegeven 42 maanden, (Openbaring 13:1,5).
Laat dus niemand geloven dat onder 42 maanden, maanden worden verstaan of enige volgens de getallen aangegeven tijd, hier, noch in het volgende.

634. Vers 3,4. *En Ik zal geven Mijn twee getuigen en zij zullen profeteren duizend twee honderd zestig dagen, omkleed met zakken.*
Dezen zijn de twee olijfbomen en de twee kandelaren die voor de God der aarde staande zijn.

En Ik zal geven Mijn twee getuigen, betekent het goede van de liefde en van de naastenliefde en het ware van de leer en van het geloof, het ene en het andere uit de Heer; en zij zullen profeteren 1260 dagen, betekent dat zij zullen leren en de dingen die zullen worden geleerd tot aan het einde van de Oude Kerk en de aanvang van de nieuwe.
Omkleed met zakken, betekent in de rouw vanwege de niet-opneming van het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware; deze zijn de twee olijfbomen en de twee kandelaren, betekent het hemels goede en het geestelijk goede of het goede van de liefde en het ware van dat goede; die vóór de God der aarde staande zijn, betekent die zijn de Goddelijke dingen uit de Heer voortgaande en zijn van Hem in de hemel en in de Kerk.

635. En Ik zal geven Mijn twee getuigen, dat dit betekent het goede van de liefde en van de naastenliefde en het ware van de leer en van het geloof, het ene en het andere uit de Heer, staat vast uit de betekenis van de getuigen, namelijk zij die met het hart en het geloof erkennen en belijden de Heer, Zijn Goddelijke in Zijn Menselijke en het Goddelijke voortgaande.
Dit immers getuigt wezenlijk van de Heer, dat wil zeggen, erkent en vanuit erkenning belijdt Hem; over welke betekenis van de getuigen en de betuiging , zie men eerder zie de nrs .10, 27, 228, 392.
Dat de twee getuigen hier het goede van de liefde en van de naastenliefde betekenen en het ware van de leer en van het geloof, is omdat volgt, dat de twee getuigen zijn de twee olijfbomen en de twee kandelaren; en met de twee olijfbomen wordt het goede van de liefde tot God en het goede van de naastenliefde jegens de naaste aangeduid en met de twee kandelaren wordt het ware van de leer en het ware van het geloof aangeduid, over welke betekenis, men zal zien in wat volgt.
Dat die goedheden en die waarheden worden verstaan onder de getuigen, is omdat die, dat wil zeggen, allen die daarin zijn, de Heer erkennen en belijden; het is immers het Goddelijke voortgaande, dat het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware wordt genoemd, waarvandaan het goede van de liefde tot de Heer en het goede van de naastenliefde jegens de naaste is en

daaruit het ware van de leer en het ware van het geloof die van Hem getuigen, dat wil zeggen, Hem erkennen en belijden.
Het is immers het Goddelijke dat getuigt van het Goddelijke en niet de mens vanuit zich; dus is het de Heer in het goede van de liefde en in het ware van de leer daaruit, die bij de mens zijn, die dat maken.
Aangezien alle erkenning en belijdenis van de Heer en voornamelijk de erkenning en de belijdenis van het Goddelijke in Zijn Menselijke, is uit de Heer Zelf en omdat getuigen betekent dit erkennen en belijden, wordt daarom getuigen, erkennen en belijden door de Heer Zelf gezegd ten aanzien van Zichzelf in de volgende plaatsen; bij Johannes: 'Onderzoekt de Schriften, omdat die het zijn die getuigen van Mij ', (Johannes 5:39).
De gewijde Schrift of het Woord is het Goddelijke Ware voortgaande uit de Heer en het Goddelijk voortgaande is de Heer Zelf in de hemel en in de Kerk en daarom wordt, wanneer gezegd wordt, dat de Schriften getuigen van Hem, verstaan dat de Heer Zelf van Zich getuigt.
Bij dezelfde: 'Ik ben het Die getuig van Mijzelf en van Mij getuigt Hij Die Mij gezonden heeft, de Vader', (Johannes 8:18).
Hier wordt openlijk gezegd dat de Heer Zelf of het Goddelijke, Hem van Hemzelf getuigt.
Bij dezelfde: 'Jezus zei: wanneer de Parakleet zal gekomen zijn, de Geest der waarheid, die zal van Mij getuigen', (Johannes 15:26,27).
Onder de Parakleet, de Geest der waarheid, wordt verstaan het Goddelijk voortgaande uit de Heer, namelijk het Goddelijk Ware.
Bij dezelfde: 'Jezus tot Pilates: gij zegt het, want Koning Ik ben; hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik der waarheid getuigenis zou geven', (Johannes 18:37).
Der waarheid getuigenis geven betekent, maken dat het vanuit Hem voortgaande Goddelijk Ware zou getuigen van Hemzelf; dit Goddelijk Ware wordt ook in het Woord aangeduid met Koning.
Deze dingen zijn aangevoerd opdat men zal weten dat getuigen is, de Heer erkennen en belijden, en dat dit is uit Hemzelf, dus het goede van de liefde en van de naastenliefde en het ware van de leer en van het geloof, omdat deze uit de Heer zijn en van Hemzelf zijn in de mens.

636. En zij zullen profeteren 1260 dagen; dat dit betekent dat zij zullen leren en de dingen die zullen worden geleerd tot aan het einde van de Oude Kerk en de aanvang van de Nieuwe, staat vast uit de betekenis van profeteren, namelijk leren, waarover eerder in nr. 624; hier zowel leren als geleerd worden; want het wordt gezegd van de twee getuigen met wie worden aangeduid het goede van de liefde en van de naastenliefde en het ware van de leer en van het geloof.
Deze immers zijn het bij de mens die leren en die ook geleerd worden, want zij die in de goede dingen van de liefde en in de ware dingen van de leer zijn, leren; en de dingen die door hen worden geleerd, zijn de goedheden van de liefde en de waarheden van de leer; en uit de betekenis van 1260 dagen, namelijk tot aan het einde van de Oude Kerk en de aanvang van de Nieuwe Kerk.
Met 1260 dagen immers wordt iets eenders aangeduid als met 31/2, aangezien 1260 dagen, 31/2 jaar maken, als een jaar wordt genomen voor 360 dagen en met 31/2, wordt het einde van een vorige staat en de aanvang van een nieuwe aangeduid, hier het einde van de vorige Kerk en de aanvang van de nieuwe, want hier wordt gehandeld over de laatste tijd van de Kerk; en omdat dit met dat getal wordt aangeduid, wordt daarom in vers 9 van dit hoofdstuk gezegd: 'Zij zullen hun lichamen zien, drie dagen en een halve en zij zullen niet toelaten dat die in graven worden gelegd'; en daarna in vers 11: 'En na drie dagen en een halve is een geest des levens uit God in hen binnengegaan'; in welke plaatsen met drie dagen en een halve het einde van de Oude Kerk wordt aangeduid, wanneer in het geheel niet een goede van de liefde en

ware van het geloof zal worden opgenomen en eveneens de aanvang van de nieuwe Kerk, wanneer het zal worden opgenomen.
Het einde van de vorige Kerk wordt daarmee aangeduid, dat het beest opklimmende vanuit de afgrond die getuigen zal doden, en de aanvang van de nieuwe Kerk wordt daarmee aangeduid dat een geest des levens vanuit God in hen is binnen gegaan.
Dat het getal 1260 iets eenders betekent als het getal 31/2, is omdat in het Woord: eeuwen, jaren, maanden, weken, dagen, en uren, eendere dingen betekenen; want daaronder worden slechts tijden verstaan en met de tijden in het algemeen en in het bijzonder, of met de grotere of kleinere tijden, om het even, worden staten aangeduid, want een grotere en kleinere tijd, door getallen aangegeven, verandert de betekenis van de zaak niet, zoals eerder gesteld in de nrs. 571, 633.
Iets eenders wordt met hetzelfde dagen-getal aangeduid in het volgende hoofdstuk van de Openbaring, ‘en de vrouw vluchtte in de woestijn, alwaar zij een plaats had, door God bereid, opdat zij haar daar zouden voeden 1260 dagen’, (Openbaring 12:6).
Onder de vrouw daar wordt de Kerk verstaan, met de woestijn waar zij zou worden gevoed, wordt aangeduid de niet-opneming van het goede en het ware en met, na die verstreken dagen, wordt de nieuwe staat van de Kerk aangeduid.

637. Omkleed met zakken; dat dit betekent in de rouw vanwege de niet-opneming van het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware, staat vast uit de betekenis van bekleed worden met zakken, namelijk de rouw vanwege de verwoesting en de verlating van het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware, hier vanwege de niet opneming ervan, want de getuigen werden gezien bekleed met zakken en met hen wordt aangeduid het Goddelijk Goede, waar vanuit al het goede van de liefde en van de naastenliefde is.
Het Goddelijk Ware, waaruit al het ware van de leer en van het geloof is, deze verschijnen in de rouw wanneer zij niet worden opgenomen, maar in de vreugde wanneer zij wel worden opgenomen; zoals ook wordt gezegd van de zon en van de maan, waarmee ook het goede van de liefde en het ware van het geloof wordt aangeduid: dat de zon zwart werd zoals een haren zak en dat de maan werd zoals bloed, (Openbaring 6:12).
Hiermee wordt aangeduid, dat al het goede van de liefde is verstrooid en al het ware van het geloof is vervalst, zie nr. 401; niet dat de Zon in de hemel van de engelen, die de Heer is, ooit zwart wordt, maar dat zij zo verschijnt voor hen die niet enig licht daaruit opnemen.
In de oude tijden toen de uiterlijke dingen van de Kerk uit louter overeenstemmingen en vandaar uit uitbeeldingen voor geestelijke dingen bestonden, werd de rouw uitgebeeld door verschillende dingen die aanduidden, zoals daardoor, dat zij zaten en nederlagen op de grond, dat zij zich wentelden in het stof, dat zij as strooiden op het hoofd, dat zij klederen verscheurden en dat zij zakken aantrokken.
Dat zij de klederen verscheurden en zakken aantrokken, betekende de rouw vanwege de verlating van het ware en het goede in de Kerk en vanwege de niet- opneming ervan; de klederen immers betekenden in het algemeen de waarheden van de Kerk; zie eerder de nrs. 64, 65, 195, 271, 395, 475, 476.
Vandaar betekende de verscheuring van de klederen, de smart vanwege de waarheden van de Kerk die gekwetst waren en door de valsheden als het ware uiteen gescheurd; en de aantrekking van een zak betekende de rouw vanwege de beroving van het goede en het ware en als gevolg daarvan de verwoesting van de Kerk.
Daarom verscheurde koning Hizkia, toen hij de woorden hoorde van Thartan, de overste van de koning van Assyrië, zijn klederen verscheurde en zich bedekte met een zak en kwam in het huis van Jehovah; en Eliakim die over het huis was en Sebna, de schrijver en de ouderen van de priesters, met zakken bedekt zond tot Jesaja, (2 koningen 19: 1,2; Jesaja 37: 1,2).
Dit vond plaats omdat met de koning van Assyrië daar wordt aangeduid het verdraaide redelijke of het redelijke dat de waarheden en de goedheden van de Kerk verdraait en ze

vernietigt door valsheden; alle woorden van Thartan, de overste van de koning van Assyrië, behelzen zulke dingen; en omdat het werd gezien dat zo de verlating en de verwoesting van de Kerk dreigde, verscheurden zij daarom, om de rouw en de smart daarover te betuigen, de klederen en bedekten zij zich met een zak.
Eerder, verscheurde, toen Benhadadus, de koning van Syrië, Samaria belegerde en een ontzaglijke honger kwam, de koning zijn klederen; en toen hij op de muur voorbijging, zag het volk, dat, zie, een zak over zijn vlees van binnen, (2 koningen 6:30).
Ook hier wordt iets eenders aangeduid als eerder, namelijk de dreigende verlating en verwoesting van de Kerk, waarom de koning de klederen uit elkaar scheurde en op het vlees een zak had, die de uitbeeldende tekenen van de rouw en de smart waren.
De rouw om eendere dingen werd ook daarmee aangeduid, dat Jakob, toen hij geloofde dat Jozef verscheurd was, zijn klederen scheurde en een zak legde op zijn lenden en vele dagen rouwde over zijn zoon, (Genesis 37:34).
En verder, dat Ahab, nadat hij op raad van Isabel, de echtgenote, de wijngaard wegnam van Nabot en de harde woorden van de profeet over die zaak hoorde, zijn klederen uit elkaar scheurde en een zak legde op zijn vlees en vastte; ja, zelfs in een zak nederlag en langzaam liep, (1 Koningen 21:27).
En ook, dat de koning van Ninivé, nadat hij de woorden van Jona had gehoord, van zijn troon opstond en zijn koningsmantel van over zich aflegde en zich met een zak bedekte en nederzat op de as en een vasten uitriep en dat mens en beest zich met zakken zouden bedekken, (Jona 3: 5,6,8).
En ook, dat Daniel zijn aangezichten stelde tot de Heer God om te zoeken gebed en smekingen in vasten, zak en as, (Daniel 9:3).
Dat, nadat Abner was gedood, David tot Joab en tot al het volk dat met hem was, zei dat zij de klederen zouden scheuren en zakken aangorden en weeklagen voor Abner heen en dat David zelf achter de baar ging, (2 Samuel 3:31).
Hieruit blijkt, dat in de Joodse en Israëlitische Kerk de rouw uitbeeldend is geweest door het verscheuren van de klederen en het aantrekken van een zak en wel omdat de smart van het gemoed en de rouw van het hart, die innerlijk waren, in die tijd werden uitgebeeld door uiterlijke dingen, die vanwege de overeenstemming met de geestelijke dingen aanduidend waren.
Dat de uitbeeldingen van de rouw door zakken vooral heeft aangeduid de rouw vanwege de verlating van het ware en de verwoesting van het goede in de Kerk en eveneens in het bijzonder de boetedoening en dan de rouw van het hart vanwege de boosheid, kan ook nog vaststaan uit deze volgende plaatsen, bij Jesaja: ‘de Heer Jehovih Zebaoth zal te dien dage roepen tot geween, en tot rouwklacht en tot kaalheid en tot zak aantrekken’, (Jesaja 22: 12).
In dat hoofdstuk wordt gehandeld over de verwoesting van de Kerk ten aanzien van het Goddelijk Ware; de rouw ervan wordt beschreven met de kaalheid en het zak aantrekken.
Bij Jeremia: ‘De leeuw is opgeklommen uit de doornstruik en de verderver der natiën is opgetrokken; hij is uitgegaan van zijn plaats om het land te stellen tot woestheid; uw steden zullen vernietigd worden zodat er geen bewoner zal zijn; hierom, gordt zakken aan, rouwklaagt, huilt’, (Jeremia 4: 7,8).
Met de leeuw uit de doornstruik wordt het valse van het boze aangeduid, dat de waarheden van de Kerk vernietigt; en met de verderver van de natiën, wordt het boze van het valse aangeduid, dat het goede van de Kerk vernietigt; met het land dat zij tot woestheid zullen stellen, wordt de Kerk aangeduid; en met de steden die vernietigd zullen worden, worden de waarheden van de leer aangeduid; met zakken aangorden wordt de rouw vanwege dit aangeduid en daarom wordt daar dan ook nog toegevoegd: rouwklaagt en huilt.
Bij dezelfde: 'O dochter van Mijn volk, gord u met een zak en wentel u in de as, maak u rouw van een enigverwekte, een rouwklacht der bitterheid; omdat de verwoester snel over ons zal komen’, (Jeremia 6: 26).

Onder de dochter van het volk wordt de Kerk verstaan; met zich gorden met een zak en zich wentelen in de as, wordt de rouw aangeduid vanwege het verloren gegane goede en ware van de Kerk,
Het verloren gegane ervan of de verwoesting van de Kerk wordt daaronder verstaan, dat de verwoester snel zal komen.
Dat de zware rouw en smart vanwege het verloren gegane goede en ware van de Kerk, met zich met een zak gorden met een zak en zich wentelen in de as, wordt aangeduid, is duidelijk, want er wordt aan toegevoegd: maak u rouw van een enigverwekte, een rouwklacht der bitterheid.
Bij dezelfde: 'Huil, o Hesbon, omdat Ai verwoest is; schreeuwt, gij dochters van Rabba, gordt zakken aan, rouwklaagt en zwerft tussen de lemen muren; omdat hun koning in verbanning is heengegaan, zijn priesters en vorsten tegelijk', (Jeremia 49: 3).
Deze dingen betreffen de zonen van Ammon, met wie degenen worden aangeduid die in het natuurlijk goede zijn en de waarheden van de Kerk vervalsen; zij die zodanig zijn in de Kerk, worden verstaan onder de dochters van Rabba.
De rouw vanwege het ware dat verloren is gegaan door de vervalsingen, wordt aangeduid met: gordt zakken aan, rouwklaagt, zwerft tussen de lemen muren; de lemen muren betekenen de vervalste waarheden.
Dat het ware van de Kerk vandaar verging, wordt aangeduid met: hun koning is in verbanning heengegaan; de koning betekent het ware van de Kerk; en in verbanning heengaan betekent verdorven worden.
Dat ook de goede dingen van de Kerk en daaruit alle waarheden verdorven zijn, wordt aangeduid met: de priesters en de vorsten tegelijk; de priesters betekenen de goede dingen van de Kerk en de vorsten de waarheden daaruit.
In de Klaagliederen: 'Zij zitten op de aarde, zij zwijgen stil, de ouderen der dochter Zions; zij deden stof opkomen op hun hoofd, zij gordden zich met zakken, zij deden het hoofd ter aarde neerdalen, de maagden van Jeruzalem', (Klaagliederen 2:10).
Zitten op de aarde, stilzwijgen, stof op het hoofd doen opkomen en het hoofd op de aarde doen neerdalen, waren alle de uitbeeldende tekenen van de rouw en de smarten vanwege de door de boze en valse dingen verwoeste Kerk; de ouderen van de dochter Zions betekenen de wijzen en de inzichtsvollen in de Kerk en abstract genomen de wijsheid en het inzicht.
De dochters van Zion en de maagden van Jeruzalem betekenen degenen in de Kerk die in de aandoening van het goede en het ware zijn en abstract genomen de aandoeningen zelf.
Bij Ezechiël: 'De schippers zullen over u kaalheid brengen en zakken aangorden en zij zullen over u wenen met bitterheid van de ziel, met bittere rouwklage', (Ezechiël 27: 31).
Deze dingen betreffen Tyrus, waarmee de Kerk wordt aangeduid ten aanzien van de erkentenissen van het ware en het goede; bijgevolg worden ook aangeduid de erkentenissen van het ware en het goede, die van de Kerk zijn; hier wordt de rouw beschreven om het verloren gegane ervan; de schippers betekenen allen die deze aandragen en vergemeenschappen; kaalheid aanbrengen betekent de rouw vanwege alle verloren gegane dingen van het inzicht; zakken aangorden, betekent de rouw vanwege de erkenning van het ware dat ook verloren is gegaan; omdat het de rouw is die wordt beschreven, wordt daarom daaraan toegevoegd: Zij zullen over u wenen met bitterheid van de ziel, met bittere rouwklage.
Bij de evangelisten: 'Wee u, Horazin; wee u Bethsaida; deswege dat indien in Tyrus en Sidon de krachten waren geschied die in u geschied zijn, zij eertijds in zak en as boete zouden hebben gedaan', (Mattheüs 11: 21; Lukas 10 :13).
In zak en as boete doen, is smart hebben en rouwen vanwege de niet-opneming van het Goddelijk Ware en vanwege de valsheden en de boosheden die in de weg stonden.
Bij Joël: 'Huilt, zoals een maagd met een zak omgord, over de bruidegom van haar jeugd; wordt omgord en rouwklaagt, gij priesters; huilt, gij bedienaren des altaars, vernacht in

zakken, gij bedienaren van mijn God; omdat van het huis van uw God spijsoffer en drankoffer is geweerd', (Joël 1: 8,13).
Hier betekent omgord worden met een zak en vernachten in zakken, de rouw vanwege het verloren gegane goede en ware van de Kerk, want met het spijsoffer wordt het goede van de Kerk aangeduid en met het drankoffer het ware ervan.
Bij Amos: 'Ik zal op alle lenden een zak doen neerdalen en op alle hoofd kaalheid en Ik zal haar stellen zoals de rouw van een enigverwekte, en de achterste dingen ervan zoals een bittere dag', (Amos 8: 10).
Een zak op de lenden betekent de rouw om het verloren gegane goede van de liefde; dit immers wordt met de lenden aangeduid en kaalheid op het hoofd, betekent de rouw over het verloren gegane verstand van het ware.
Bij Jesaja: 'Op alle hoofden van Moab kaalheid, alle baard geschoren, in zijn straten hebben zij een zak aangegord, op zijn daken en in zijn straten zal hij huilen, neerdalend in geween', (Jesaja 15:2,3).
Bij Jeremia: 'Alle hoofd kaalheid en alle baard geschoren, op alle handen insnijdingen en op de lenden een zak, op alle daken van Moab en in al zijn straten een ganse rouw', (Jeremia 48:37,38).
Met Moab worden degenen aangeduid die in het natuurlijk goede zijn en de goede dingen van de Kerk echtbreken; dat zij geen verstand van het ware hebben, noch wetenschap van het ware, wordt daarmee aangeduid dat op alle hoofden van Moab kaalheid is en alle baard geschoren; en ook daarmee dat hij op zijn daken in zijn straten zal huilen, en er rouw zal zijn; de insnijdingen op alle handen betekenen de vervalsingen; de rouw vanwege die vervalsingen wordt aangeduid met een zak aangorden en verder met huilen en neerdalen in geween.
Bij Jesaja: 'Het zal geschieden, in de plaats van specerij zal er verrotting zijn en in de plaats van een gordel uiteenvalling en in de plaats van gevlochten werk kaalheid en in de plaats van een toga de omgording van een zak, verbranding in de plaats van schoonheid; uw mensen zullen door het zwaard vallen en uw sterkte in de oorlog', (Jesaja 3: 24,25).
Deze dingen betreffen de dochters van Zion, door wie de Kerk wordt aangeduid ten aanzien van de aandoeningen van het hemels goede; daarom worden met de dochters van Zion, de aandoeningen van het goede aangeduid die van de hemelse Kerk zijn; het verlies en de verstrooiing ervan door de trots van het eigen inzicht, wordt daar beschreven met verschillende dingen waarmee die dochters zich tooien.
De verandering van die aandoeningen in het tegengestelde en onschone, wordt daarmee aangeduid dat in de plaats van specerij verrotting zal zijn, in de plaats van een gordel uiteenvalling, in de plaats van gevlochten werk kaalheid, in de plaats van een toga de omgording van een zak en in de plaats van schoonheid verbranding; met de verrotting wordt het vergane levenskrachtige aangeduid; met de uiteenvalling in de plaats van een gordel wordt aangeduid de verstrooiing van de doorvattingen van het ware, in de plaats van de aaneenschakeling ervan.
Met de kaalheid in de plaats van het gevlochten werk wordt aangeduid de onnozelheid in de plaats van wetenschap; met de verbranding in de plaats van de schoonheid wordt aangeduid de dwaasheid in de plaats van het inzicht; de verbranding betekent de waanzin vanuit de trots van het eigen inzicht, dat dwaasheid is en de schoonheid betekent het inzicht.
Dat de waarheden van het verstand zullen vergaan door de valsheden, totdat er geen weerstand is tegen de boosheden, wordt daarmee aangeduid dat uw mensen zullen vallen door het zwaard en uw sterkte in de oorlog; het zwaard is het valse dat het ware vernietigt.
Eendere dingen worden met de zak aangeduid in het volgende; bij Ezechiël: 'Alle handen zijn afgezakt, alle knieën gaan heen in de wateren, deswege zullen zij zakken aangorden en verschrikking zal hen verzamelen en op alle aangezichten schaamte en op alle hoofden kaalheid', (Ezechiël 7: 17,18).

Bij David: 'Mij aangaande als zij krank waren, was mijn kleed een zak. Ik kwelde met honger mijn ziel', (Psalm 35: 13).
Bij dezelfde: 'Wanneer ik weende in het vasten van mijn ziel, zo is het mij tot smaad geworden; wanneer ik tot mijn kleed een zak heb gesteld, zo ben ik hun tot een spreekwoord geworden', (Psalm 69: 11,12).
Bij Job: 'Ik heb een zak over mijn hoofd genaaid en ik heb met stof mijn hoorn gemaakt; mijn aangezichten zijn verstoord van geween', (Job 16: 15,16).
Bij Jesaja: 'Ik bekleed de hemelen met zwartheid en een zak maak ik tot hun hulsel', (Jesaja 50: 3) en bij David: 'Gij hebt mijn rouw mij in een rei verkeerd, Gij hebt mijn zak geopend en Gij hebt mij aangegord met vreugde', (Psalm 30 : 12).
In deze plaatsen betekent de zak ook de rouw, en een zak omgorden over het lichaam in de plaats van een kleed, betekent de rouw vanwege het verloren gegane ware van de Kerk en een zak aangorden over de lenden en over het vlees, betekent de rouw vanwege het verloren gegane ware van de Kerk.
En een zak aangorden over de lenden en over het vlees, betekent de rouw vanwege het verloren gegane goede van de Kerk, want het kleed betekent het ware van de Kerk en de lenden en het vlees betekenen het goede van de Kerk.
Dat een zak aangorden slechts een uitbeelding en vandaar een aanduiding van de rouw en de boetedoening is geweest, maar in zich niet rouw en boetedoening, staat vast bij Jesaja: 'Zal zoals dit het vasten zijn dat Ik zal verkiezen, een dag waarop de mens zijn ziel kwelt, opdat hij zijn hoofd inkromme zoals een bieze en in zak en as nederligge; zult gij dit een vasten noemen en een dag Jehovah welbehaaglijk.
Is niet dit het vasten dat Ik verkies, de banden van de boosheid openen, de hongerige uw brood breken en dat gij de verdrukte bannelingen in huis brengt; wanneer hij een naakte zult gezien hebben en hem zult bedekt hebben', (Jesaja 58: 5-7); en bij Joël: 'Bekeert u tot Mij met uw ganse hart en in vasten en in geween en in rouwklage; en scheurt uw hart en niet uw klederen', (Joël 2: 12,13).

638. Deze zijn de twee olijfbomen en de twee kandelaren; dat dit betekent het goede van de liefde tot de Heer en van de naastenliefde jegens de naaste, en het ware van de leer en van het geloof, waaruit de hemel en de Kerk is, staat vast uit de betekenis van de olijfgaard, de olijfboom en de olijf, namelijk in de brede zin het hemelrijk van de Heer en daaruit de hemelse Kerk, die van de andere Kerken hierin wordt onderscheiden, dat zij, uit wie die Kerk ontstaat, in de liefde tot de Heer en in de liefde jegens de naaste zijn.
Vandaar is het, dat met de olijfboom en de olijf die ene en die andere liefde wordt aangeduid, of het goede van die ene en die andere liefde; dat de olijfboom en de olijf die Kerk of die goede dingen van de Kerk betekent, zal vaststaan uit wat volgt; en uit de betekenis van de kandelaar, namelijk in de brede zin het geestelijk rijk van de Heer en daaruit de geestelijke Kerk; en omdat het voornaamste van die Kerk het ware van de leer en het ware van het geloof is, worden daarom ook deze met de kandelaren aangeduid; dat die dingen onder de kandelaar in de geestelijke zin worden verstaan, zie men eerder in nr. 62.
Dat gezegd wordt dat de twee getuigen de twee olijfbomen en de twee kandelaren zijn, die er toch vier zijn, is omdat twee de verbinding en daaruit een éne betekent; het zijn immers twee dingen die een éne maken, namelijk het goede en het ware; het goede is het goede niet, tenzij vanuit het ware en het ware is het ware niet, tenzij vanuit het goede; en daarom, wanneer die twee een éne maken, dan eerst zijn zij en bestaan zij.
Deze verbinding tot één wordt het hemels huwelijk genoemd en vanuit dat huwelijk is de hemel en de Kerk; iets eenders is het geval met het hemels goede, dat met de twee olijfbomen wordt aangeduid en met het geestelijk goede dat met de twee kandelaren wordt aangeduid; want het goede in het hemelrijk van de Heer is het goede van de liefde tot de Heer en het ware van dat goede wordt het goede van de liefde jegens de broeder en de genoot genoemd.

Het goede in het geestelijk rijk van de Heer is het goede van de naastenliefde jegens de naaste en het ware van het goede wordt het goede van het geloof genoemd; maar ten aanzien van deze dingen kan men bezwaarlijk een juist idee hebben, tenzij men weet wat de hoedanigheid van het hemels goede en het hoedanige van het geestelijk goede is en welk verschil daartussen optreedt.

Hieruit kan vaststaan, vanwaar het is dat de twee getuigen de twee olijfbomen en de twee kandelaren worden genoemd; dat twee de verbinding tot één betekent, of het hemels huwelijk, zie hierover eerder in nr. 532.

Dat de olijfboom de hemelse Kerk betekent, is omdat met bomen in het algemeen de doorvattingen en de erkentenissen worden aangeduid en elke Kerk is Kerk vanuit de erkentenis van het ware en het goede en volgens de doorvatting ervan; en omdat olie het goede van de liefde betekent, zie eerder nr. 375, betekent daarom de olijfgaard en de olijfboom de Kerk waarin dat goede regeert.

Er zijn drie bomen die voornamelijk de Kerk betekenen, namelijk: de olijfboom, de wijnstok en de vijgenboom: de olijfboom is de hemelse Kerk, de wijnstok is de geestelijke Kerk, en de vijgenboom de uiterlijke hemelse en geestelijke Kerk.

Dat zulke dingen, als beschreven zijn met de twee olijfbomen en met de twee kandelaren worden aangeduid, kan eenieder hieruit zien en opmaken, dat zij getuigen worden genoemd, en dus de dingen die ten aanzien van de Heer getuigen, dat wil zeggen Hem erkennen en belijden.

Verder dat in wat volgt ten aanzien van hen wordt gezegd, dat het beest hen doodde en dat daarna een geest des levens uit God in hen is binnengegaan; dit kan niet worden gezegd van de olijfbomen en de kandelaren, tenzij de olijfbomen en de kandelaren zulke dingen betekenen die bij de engelen van de hemel en bij de mensen van de Kerk zijn uit de Heer, die van de Heer getuigen of maken dat de engelen en de mensen van Hem getuigen; want de engelen en de mensen kunnen niet vanuit zichzelf getuigen van de Heer, maar het goede en ware die bij hen zijn vanuit de Heer, dat wil zeggen, de Heer Zelf vanuit Zijn goede en ware die bij hen zijn.

In het Woord worden op vele plaatsen tuinen en wouden genoemd en verder olijfgaarden en wijngaarden en ook bomen van verscheidene geslachten, zoals: de olijfboom, de wijnstok, de vijgenboom, de ceder, de eik; maar niemand weet tot dusver dat die dingen elk afzonderlijk iets geestelijks betekenen, dat van de hemel en van de Kerk is, behalve dat de wijngaard de Kerk betekent; maar de wijngaard betekent niet slechts de Kerk, maar ook de olijfgaard en ook het cederwoud van de Libanon, ja zelfs ook bomen, zoals de olijfboom, de wijnstok, de vijgenboom, de ceder; en omdat die de Kerk betekenen en de geestelijke dingen die van de Kerk zijn, worden zij daarom zo vaak in het Woord genoemd.

Wat de tuinen en de wouden aangaat; de tuinen of de paradijzen in het bijzonder, betekenen het inzicht en de wijsheid die de mensen van de Kerk hebben; en de wouden of de bossen betekenen het inzicht van de natuurlijke mens, dat in zich beschouwd de wetenschap is, die het inzicht van de geestelijke mens van dienst is.

De olijfgaard echter en de wijngaard betekenen de Kerk, de olijfgaard de hemelse Kerk of de Kerk die in het goede van de liefde tot de Heer is en de wijngaard de geestelijke Kerk of de Kerk die in het goede van de naastenliefde jegens de naaste is en daaruit in de waarheden van het geloof.

De olijfboom en de wijnstok betekenen ook eendere dingen en dit heeft als oorzaak dat olie het goede van de liefde tot de Heer betekent en de wijn het goede van de naastenliefde jegens de naaste en het goede van het geloof; de vijgenboom echter betekent de ene en de andere Kerk, zowel de hemelse als de geestelijke, maar de uiterlijke.

Dat zulke dingen daarmee worden aangeduid, is vanwege de uitbeeldingen in de geestelijke wereld, dus vanwege de overeenstemming; want in de binnenste hemel, waar het hemels Rijk van de Heer is en de liefde tot Hem regeert, maken olijfgaarden en vijgenbomen hun

paradijzen en wouden; maar in de tweede hemel maken het de wijngaarden en verscheidene geslachten van vruchtbomen; eender in de laatste hemel, maar met dit verschil dat in deze hemel de bomen niet zo edel zijn.
Dat in de hemelen zulke dingen bestaan, is omdat zij overeenstemmen met de wijsheid, het inzicht, de liefde, de naastenliefde en het geloof van de engelen die in die hemelen zijn.
Hieruit nu kan vaststaan, vanwaar het is dat de getuigen olijfbomen worden genoemd, namelijk omdat onder de olijfbomen al degenen worden verstaan die de hemelse Kerk van de Heer samenstellen, dat wil zeggen, die in het goede van de liefde tot de Heer zijn en in het goede van de liefde jegens de broeder en de genoot.
Dat zulke dingen met olijfgaard, olijfbomen en olijven in het Woord worden aangeduid, kan vaststaan uit de volgende plaatsen, bij Zacharia: 'Twee olijfbomen naast de kandelaar, een ter rechterzijde van het kruikje en de ander ter linkerzijde ervan; en twee bessen der olijven; deze zijn de twee zonen van de olijfboom staande naast de Heer van de ganse aarde', (Zacharia 4:3,11, 12,14).
Daar wordt gehandeld over de grondvesting van het huis of de tempel door Zerubbabel, en met het huis of de tempel wordt de Kerk aangeduid; en daarom verscheen aan de profeet een kandelaar en ernaast twee olijfbomen, bijna eender zoals hier aan Johannes in de Openbaring; en met de twee olijfbomen en de olijfbessen worden de hemelse goede dingen aangeduid, namelijk die van de liefde tot de Heer en van de liefde jegens de broeder en de genoot.
Dit goede wordt aangeduid met de olijfboom die gezien werd naast het linker kruikje en dat goede met de olijfboom aan de rechterzijde ervan; de waarheden van dit goede worden verstaan onder de zonen van de olijfboom die staan naast de Heer van de ganse aarde; naast Hem staan, betekent zijn en bestaan uit Hem.
Aangezien de olijfbomen die goede dingen betekenden, werden daarom de cherubim in het midden van het huis of de tempel gemaakt uit oliehout, eender de deuren tot het ontoegankelijke heiligste en de posten, (1 Koningen 6:23 -33).
De cherubim immers, en ook de deuren en de posten tot het ontoegankelijk heiligste van de tempel, betekenden de bewaking, dat de Heer niet zal worden toegegaan dan alleen door het goede van de liefde; en het ontoegankelijk heiligste betekende waar de Heer is; met het oliehout het goede van de liefde, omdat de olijfgaard, de olijfboom en de olijf de hemelse dingen betekenden die van de liefde zijn.
Omdat de olijfgaard en de olijfboom de Kerk betekenden die in de liefde tot de Heer is, werd daarom de olie der heiligheid, waarmee alle heilige dingen van de Kerk werden gezalfd, gemaakt uit olijfolie en daaraan werd toegevoegd gemengde specerijen, (Exodus 30:23,24); want alle dingen van de Kerk zijn, voor zoveel als zij aan de liefde tot de Heer ontlenen, Goddelijke heilige dingen; vandaar werd door die olie het uitbeeldende van de Heer en van de hemel en de Kerk daarover gebracht.
De ontvouwing hierover kan men zien in 'De Hemelse Verborgenheden'.
Evenzo de zuivere gestoten olijfolie voor de luchter in de tent der samenkomst die elke avond werd aangestoken, (Exodus 27: 20; Leviticus 24: 2).
Met die luchter of met de kandelaar daar, werd de geestelijke Kerk van de Heer aangeduid en met het ontstoken vuur in de lampen werd de geestelijke liefde aangeduid, namelijk de liefde jegens de naaste; eender met de zuivere, gestoten olijfolie, waaruit het vuur was; waarover men ook zie, 'Hemelse Verborgenheden.'
Dat de olijfboom en de olijf het goede van de liefde betekent, staat ook vast uit de volgende plaatsen, bij Hosea: 'Ik zal Israël zijn als de dauw, hij zal bloeien als de lelie en zijn wortelen uitslaan, als de Libanon; zijn takken zullen gaan en zijn eer zal zijn zoals die van de olijven hij zal een reuk hebben als de Libanon', (Hosea 14:6,7).
Deze dingen betreffen de geestelijke Kerk, die wordt aangeduid met Israël; hem zijn als de dauw, betekent haar ontstaan en geestelijke wedergeboorte; de eerste staat van de wedergeboorte of van de wederverwekking van haar wordt daarmee aangeduid, dat hij zal

bloeien als de lelie; de lelie betekent de bloeseming die de vrucht voorafgaat; de tweede staat van de wederverwekking wordt daarmee aangeduid dat hij Zijn wortelen zal uitslaan, welke de staat is van haar ontstaan in het natuurlijke, want daar worden de wortelen vastgehecht; de derde staat wordt daarmee aangeduid dat zijn takken zullen gaan, waarmee de vermenigvuldiging wordt aangeduid van het wetenschappelijk ware en van de erkentenissen; de vijfde staat, namelijk de staat van de vruchtmaking wordt daarmee aangeduid dat zijn eer zal zijn zoals die van de olijf; de olijf betekent het goede van de liefde en van eer wordt gesproken met betrekking daartoe; dat van eer wordt gesproken met betrekking tot het goede van de liefde, zie de nrs. 288, 345; en de zesde staat, namelijk de staat van het inzicht en van de wijsheid, wordt daarmee aangeduid dat hij een reuk zal hebben als de Libanon; de reuk betekent het doorvatten en de Libanon de redelijkheid en vanuit deze beide is het inzicht en de wijsheid.

Bij David: 'Ik zoals een groenende olijfboom in het huis Gods; ik vertrouw op de barmhartigheid Gods tot in de eeuw en het eeuwige', (Psalm 52: 10).

Gezegd wordt, zoals een groenende olijfboom in het huis van God, omdat met de groenende olijfboom het goede van de liefde wordt aangeduid, dat geboren wordt door het ware van het Woord en met het huis Gods wordt de Kerk aangeduid.

Bij dezelfde: 'Uw echtgenote zal zijn als een vruchtbare wijnstok aan de zijde van uw huis, uw zonen als olijfplanten rondom uw tafels; zo zal de man worden gezegend die Jehovah vreest', (Psalm 128: 3,4).

Hieronder wordt in de natuurlijke zin, namelijk de letterlijke zin, een echtgenote en zonen verstaan en de verkwikkingen vanuit het huwelijk en de kroostmaking; maar in de innerlijke zin, namelijk in de zin van de geest van het Woord, wordt met de echtgenote de aandoening van het ware aangeduid en met de zonen worden de daaruit geboren worden de waarheden zelf aangeduid; want elk ware dat leven in zich heeft, wordt geboren vanuit de aandoening van het ware en omdat die met de echtgenote wordt aangeduid, wordt zij vergeleken met een vruchtbare wijnstok, omdat met de wijnstok de Kerk wordt aangeduid en met de vruchtbare wijnstok de Kerk ten aanzien van de aandoening van het ware.

Met het huis wordt het geestelijk gemoed aangeduid en met de zijden ervan worden alle dingen aangeduid die in de natuurlijke mens zijn; met de zonen worden de waarheden aangeduid die vanuit die geestelijke aandoening worden geboren; deze worden met olijfplanten vergeleken, omdat door de waarheden de goedheden van de liefde en van de naastenliefde worden voortgebracht, namelijk de olijven; met rondom de tafels worden de verkwikkingen aangeduid vanuit de geestelijke toe-eigening en voeding.

Bij Mozes: 'Het zal geschieden, wanneer Jehovah uw God u in het land zal hebben binnengeleid, zo zal Hij u geven grote en goede steden, die gij niet hebt gebouwd en huizen vol van elk goede, die gij niet hebt gevuld en uitgehouwen regenbakken die gij niet hebt uitgehouwen, wijngaarden en olijfgaarden die gij niet hebt geplant', (Deuteronomium 6: 10,11).

Onder deze woorden wordt iets geheel anders verstaan in de geestelijke zin dan in de historische zin, want in de geestelijke zin wordt met het land Kanaän waarin zij moesten worden binnengeleid; zulke dingen aangeduid die van de Kerk zijn; met de grote en goede steden worden de leerstellingen aangeduid die de goedheden van de liefde en van de naastenliefde leren; met de huizen vol van elk goede worden aangeduid alle dingen die van de wijsheid zijn; met de uitgehouwen regenbakken worden alle dingen van het inzicht in de natuurlijke mens aangeduid, namelijk de erkentenissen en de wetenschappen; met de wijn- en olijfgaarden worden alle dingen van de Kerk ten aanzien van de waarheden en de goedheden aangeduid.

Van Noach wordt verteld, dat hij uit de ark een duif uitliet, die tot hem terugkeerde tegen de tijd van de avond, een afgerukt olijvenblad in de mond dragend en dat hij daaraan bekende dat de wateren waren verminderd, (Genesis 8: 10,11).

Met deze dingen wordt in de geestelijke zin de wederverwekking van de mens van de Kerk beschreven, die met Noach en diens zonen wordt aangeduid; hier met de opnieuw uitgelaten duif de volgende, tweede staat, die er is wanneer het geestelijk goede door de waarheden, na verwijdering van de valsheden, aanvangt te ontstaan; met het blad immers wordt het ware aangeduid en met de olijf het daaruit geboren wordende goede en met de wateren worden de valsheden aangeduid; maar deze dingen kan men vollediger ontvouwd zien in 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 870 – 892.

Bij Zacharia: 'Zijn voeten zullen te dien dage staan op de olijfberg, die voor de aangezichten van Jeruzalem uit het oosten is; en de olijfberg zal worden gespleten en een deel ervan naar de opgang en naar de zee, een zeer grote vallei; en een deel van de berg zal wijken naar het noorden en een deel ervan naar het zuiden', (Zacharia 14 : 4).

Wat deze dingen betekenen, werd eerder in nr. 405 ontvouwd en het is getoond dat met de olijfberg de Goddelijke Liefde wordt aangeduid; de olijfberg immers was ten oosten van Jeruzalem en Jeruzalem betekende de Kerk ten aanzien van de leer; elke Kerk en al het ware van de leer, wordt verlicht en neemt het licht op uit de Heer in het oosten; en het oosten in de hemel is waar de Heer verschijnt als Zon; en omdat de Zon de Goddelijke Liefde betekent, betekent daarom het oosten en de olijfberg die aan het oosten van Jeruzalem was diezelfde Liefde.

Aangezien die berg, zoals gezegd is, de Goddelijke Liefde van de Heer betekende, verbleef daarom de Heer gewoonlijk op die berg, volgens de evangelisten, 'dat Jezus in de dagen lerende was in de tempel, in de nachten echter uitschrijdende overnachtte op de berg die van de olijven wordt genoemd, (Lukas 21:37; 22:39; Johannes 8:1).

Dat Hij op de berg met de discipelen sprak over het Laatste Gericht, (Mattheüs 24:3, e.v.; Markus 13:3,5); en dat hij daar ging tot Jeruzalem en leed; behalve meer plaatsen, (Mattheüs 21:1; 26:30; Markus 11:1; 14:26; Lukas 19: 29,37; 21:37; 22:39; Johannes 8:1).

Al deze dingen hadden als oorzaak dat de olijfberg de Goddelijke Liefde betekende en zij waren aanduidend, omdat zij de uitbeeldingen waren van de hemel en de Kerk, die in die tijd de Heer met de hemel en de wereld verbonden.

Ook wonen de engelen van de binnenste of derde hemel in het oosten op bergen, waar olijfgaarden meer dan de overige bomen bloeien.

Bij Jeremia: 'Een groenende olijfboom, schoon van vorm als vrucht, noemde Jehovah uw naam; tot een stem van groot tumult heeft Hij een vuur aangestoken daarover en zijn scheuten heeft Hij verbroken; want Jehovah Zebaoth, Die u heeft geplant, heeft het boze tegen u gesproken, vanwege de boosheid van het huis Israëls en van het huis van Juda', (Jeremia 11: 16,17).

Hier wordt het huis van Juda en Israël een groenende olijfboom genoemd, schoon van vorm als vrucht, omdat met de olijfboom en de vrucht ervan het goede van de liefde wordt aangeduid en met groenende en schoon van vorm wordt het ware van dat goede aangeduid, waaruit het inzicht is.

Want met het huis van Juda wordt de Kerk aangeduid ten aanzien van het goede van de liefde en met het huis Israëls de Kerk ten aanzien van het ware van dat goede; met de naam noemen wordt het zodanige ervan aangeduid; de ondergang en de verwoesting van die Kerk door de liefde van het boze wordt daarmee beschreven, dat Jehovah een vuur daarover ontstak en zijn scheuten verbrak.

Met het vuur wordt de liefde van het boze aangeduid en met de scheuten worden de waarheden aangeduid, die verbroken worden genoemd wanneer zij vanwege die liefde vergaan.

Dit wordt aan Jehovah toegekend vanwege de schijn dat al het boze van de straf schijnt alsof het vanuit God is, omdat Hij almachtig is en niet afwendt, maar men weet niet dat het boze van de straf afwenden, tegen de Orde is, want indien zij werd afgewend, dan zou het boze groeien totdat er niet langer enig goede over was.

Bij Jesaja: ‘Zo zal het zijn in het midden van het land, in het midden van de volken als de afschudding van de olijfboom, als de nalezingen wanneer de wijnoogst voleindigd is‘, (Jesaja 24: 13).
Deze dingen betreffen ook de verwoesting van de Kerk ten aanzien van het hemels goede en ten aanzien van het geestelijk goede; het hemels goede is het goede van de liefde tot de Heer, en het geestelijk goede is in zijn wezen het ware vanuit dat goede; het hemels goede wordt aangeduid met de olijfboom en het geestelijk goede, dus het ware, vanuit het hemels goede, wordt aangeduid met de wijnoogst; de verwoesting wordt aangeduid met de afschudding en de nalezingen na de voleinding.
Bij Mozes: ‘Wijngaarden zult gij planten en bouwen, maar wijn zult gij niet drinken omdat de worm het zal afeten; olijfbomen zult gij hebben in uw gehele grens, maar met olie zult gij u niet zalven, omdat uw olijfboom zal worden uitgestoten’, (Deuteronomium 28: 39,40).
Met de wijngaard wordt de geestelijke Kerk aangeduid en met de olijfboom de hemelse Kerk; vandaar wordt met de wijngaard ook het ware van de Kerk aangeduid en met de olijfboom het goede ervan en daarom wordt met een wijngaard planten en bouwen en niet wijn drinken, aangeduid dat hoewel de Kerk wordt geïnstaureerd en de waarheden van de leer worden geleerd, toch de waarheden niet zullen aandoen en vervolmaken.
De wijn betekent het ware van de leer; omdat de worm het zal afeten, betekent dat de valsheden die zullen vernietigen; gij zult olijfbomen hebben in uw gehele grens, betekent dat de goede dingen van de liefde uit de Heer door het Woord en door de predikingen vanuit het Woord zullen zijn in de algehele Kerk.
Met olie niet worden gezalfd, betekent toch niet enig goede en vreugde daaruit genieten; uw olijfboom zal worden uitgestoten, betekent dat dat goede zal vergaan; deze dingen betreffen de vervloeking, indien andere goden zullen worden vereerd en indien de inzettingen en de gerichten niet worden gehouden.
Bij Micha: ‘Gij zult de olijf treden, maar u met olie niet zalven; en most, maar niet wijn drinken’, (Micha 6: 15).
Bij Amos: ‘Ik heb geslagen met brandkoren en honingdauw, de meeste van uw tuinen en uw wijngaarden en uw vijgenbomen en uw olijfbomen at de rups; en toch zijt gij niet teruggekeerd tot Mij’, (Amos 4: 9).
Met de tuinen worden de dingen aangeduid die van het geestelijk inzicht zijn; met brandkoren en honingdauw wordt aangeduid, het boze en het valse in uitersten of vanuit het zinlijk-lichamelijke; met de wijngaarden worden aangeduid de geestelijke waarheden of de innerlijke dingen van de Kerk.
Met de vijgenbomen de uiterlijke goedheden en waarheden, die ook de zedelijke dingen worden genoemd, met de olijfbomen echter de goedheden van de Kerk; en met de rups wordt aangeduid het valse dat het goede vernietigt.
Bij Habakuk: ‘De vijgenboom zal niet bloeien, noch zal opbrengst in de wijnstokken zijn; het werk van de olijfgaard zal liegen en het veld zal geen spijs maken’, (Habakuk 3 :17).
Met de vijgenboom worden ook hier de uiterlijke dingen van de Kerk aangeduid, met de wijnstokken de innerlijke dingen ervan, met de olijfgaard de goede dingen ervan en met het veld de Kerk zelf bij de mens.
In het eerste boek van Samuel: ‘De koning zal uw akkers en uw wijngaarden en uw olijfgaarden nemen en aan zijn knechten geven‘, (1 Samuel 8: 14).
Ook hier worden met de as, de wijngaarden en de olijfgaarden eendere dingen aangeduid; daar wordt gehandeld over het koningsrecht, waaronder daar de Heerschappij van de natuurlijke mens over de geestelijke wordt verstaan en daarmee beschreven, namelijk dat het alle ware en goede dingen van de Kerk zal vernietigen en zal doen dienen aan de natuurlijke mens, dus aan de boosheden en de valsheden.
In het boek Richteren: ‘Jotham zei tot de burgers van Sechem, die Abimelech tot koning hadden gemaakt: de bomen gingen om een koning over zich te zalven en zij zeiden tot de

olijfboom: regeer gij over ons, maar de olijfboom zei tot hen: zal ik doen ophouden mijn vettigheid die God en de mensen in mij eren en zal ik gaan om mij te bewegen over de bomen? En de bomen zeiden tot de vijgenboom: ga gij, regeer over ons.
Maar tot hen zei de vijgenboom: zal ik doen ophouden mijn zoetigheid en mijn goede opbrengst en zal ik gaan om mij te bewegen over de bomen?
Toen zeiden de bomen tot de wijnstok: ga gij, regeer over ons. Maar tot hen zei de wijnstok: zal ik doen ophouden mijn most, verblijdende God en de mensen en zal ik gaan om mij te bewegen over de bomen? En alle bomen zeiden tot het doornbos: ga gij, regeer over ons. En het doornbos zei tot de bomen: indien in waarheid gij mij zalvende zijt tot koning over u, komt en vertrouwt mij in mijn schaduw; Indien echter niet, zo gaat toorn uit van het doornbos en zal verteren de cederen van de Libanon', (Richteren 9: 7-16).
Met deze woorden van Jotham wordt aangeduid, dat de burgers van Sechem niet wilden dat het hemels goede, dus de olijfboom, niet het ware van dat goede, namelijk de wijnstok, noch het zedelijk goede, dat is het uiterlijk hemels en geestelijk goede, dus de vijgenboom, over hen zouden regeren, maar het boze van het valse, dat hun toescheen als het goede, namelijk het doornbos; het vuur vanuit dit is het boze van de begeerte; de ceders van de Libanon zijn de redelijke dingen die vanuit de waarheden zijn.
Uit de eerder aangevoerde plaatsen kan men zien dat de olijfboom en de wijngaard in de meeste gevallen samen worden genoemd, wat gebeurt ter wille van het huwelijk van het goede en het ware in de afzonderlijke dingen van het Woord; want met de olijfboom en de olie wordt het goede van de Kerk aangeduid en met de wijngaard en de wijn het ware van dat goede.
Dat de olie het goede van de liefde betekent en het verkwikkelijke van de hemel daaruit zie eerder nr. 375 en de wijn het goede van de naastenliefde en het ware van het geloof, nr. 376.

639. Welke voor de God der aarde staande zijn; dat dit betekent, die zijn de Goddelijke dingen uit de Heer voortgaande, en zijn van Hem in de hemel en in de Kerk, staat vast uit de betekenis van de God der aarde, dus de Heer, Die de God van hemel en aarde is; in het bijzonder de God van de Kerk in de hemel en in de wereld, want met de aarde in het Woord wordt de Kerk aangeduid en de Kerk is zowel in de hemel als in de wereld.
Dat de hemel en de Kerk daar ook wordt verstaan onder de aarde, is omdat er in de geestelijke wereld evenzeer landen zijn als in de natuurlijke wereld, en dat er naar de uiterlijke schijn in die wereld volstrekt eendere dingen zijn als in deze wereld; vandaar is het, dat onder de God van de aarde, de God van de hemel en van de aarde wordt verstaan en in het bijzonder de God van de Kerk en in de hemel en in de wereld.
Dat de Heer de God van de hemel en van de aarde is, leert Hijzelf bij Mattheüs: 'Jezus zei: Mij is gegeven alle mogendheid in de hemel en op de aarde', (Mattheüs 28 :181); en uit de betekenis van staan voor Hem, namelijk Zijn uit Hem en vandaar dus van Hemzelf in de hemel en in de Kerk.
In het Woord wordt hier en daar van engelen en van mensen van de Kerk gezegd, dat zij staan voor God, en ook dat zij wandelen vóór Hem en daar wordt in de geestelijke zin met staan vóór God aangeduid, Zijn uit Hem en met wandelen vóór God, wordt aangeduid leven volgens het Zijn uit Hem; alle Zijn immers van de hemel en van de wereld gaat voort uit de Heer; het is immers het Goddelijke, voortgaande, dat alle dingen van de hemel en van de wereld heeft geschapen en geformeerd.
Dit Goddelijke voortgaande, wordt het Woord genoemd bij, (Johannes 1:1-3); en het Woord daar, is het Goddelijke voortgaande, dat het Goddelijk Ware wordt genoemd, waaruit alle dingen zijn gemaakt en geschapen en wel omdat wat rondom de Heer als Zon naar alle kanten heen zich uitstrekt, dat is wat eigenlijk 'staan voor God' wordt genoemd, want dit beschouwt uit elke windstreek en uit elke grens de Heer als zijn algemene middelpunt; en dit is in zijn

wezen de Heer in de hemel, omdat het is het Goddelijke voortgaande; en dat wat voortgaat is van Hemzelf, vanuit Wie het voortgaat.
Ja, zelfs is het Hijzelf, geheel zoals de warmte en het licht voortgaande uit de zon, van de zon is.
Alle engelen dus, die de ontvangers zijn van dit Goddelijke voortgaande, dat het Goddelijke Ware wordt genoemd, keren zich tot de Heer en vandaar zijn zij aanhoudend in Zijn aanwezigheid; want zoals gezegd, het Goddelijke voortgaande, beschouwt de Heer als zijn middelpunt waaruit en tot waar het is; dus ook de engelen, die de ontvangers zijn van het Goddelijk Ware en als het ware de Goddelijke waarheden in vorm zijn, daarvandaan is het, dat van de engelen wordt gezegd dat zij staan vóór de Heer, want van het Goddelijk Ware wordt eigenlijk staan gezegd, omdat het om de Heer als Zon heen staat.
Staan vóór God betekent: zijn in het Goddelijk Ware, dus bij de Heer, ook in deze volgende plaatsen, bij Lukas: 'De engel zei: Ik ben Gabriël, staande voor God', (Lukas 1: 19).
In het eerste boek der Koningen: 'Ik zag Jehovah, zittende op Zijn troon en het algehele heir der hemelen, staande naast Hem aan Zijn rechterhand en aan Zijn linkerhand', (1 Koningen 22:19).
Bij Jeremia: 'Niet zal worden afgesneden een man aan Jonadab, staande vóór Mij alle dagen', (Jeremia 35 -19).
Bij David: 'De koningin staat aan Uw rechterhand in het beste goud van Ofir', (Psalm 45: 10).
Bij Lukas: 'Waakt te aller tijden opdat gij moogt waardig geacht worden om te staan vóór de Zoon des mensen', (Lukas 21 -36).
In de Openbaring: 'De grote dag van Zijn toorn is gekomen en wie kan staan', (Openbaring 6: 17).
'Alle engelen stonden rondom de troon en de ouderen en de vier dieren', (Openbaring 7: 11).
'Ik zag zeven engelen die vóór God stonden', (Openbaring 8: 2).
Bij Zacharia: 'Twee olijfbomen en twee bessen der olijven, welke zijn de twee zonen van de olijfboom, staande naast de Heer van de ganse aarde', (Zacharia 4: 11,12,14); en elders.
Van de Heer Zelf wordt ook gezegd, dat Hij stond om te richten, omdat het wordt gezegd van het Goddelijke voortgaande uit de Heer, dat het Goddelijk Ware wordt genoemd, omdat daaruit het gericht is: aldus wordt het gezegd bij Jesaja: 'Jehovah stelde Zich om te twisten en is staande om te richten', (Jesaja 3: 13); en bij David: 'God stond in de vergadering Gods, in het midden der goden zal Hij richten ', (Psalm 82: 1).
Onder de vergadering Gods en onder de goden waarin het midden Jehovah stond, worden de engelen verstaan met wie in de geestelijke zin de Goddelijke waarheden worden aangeduid; en omdat de Heer in de hemel het Goddelijk Ware is, wordt daarom van Hem daar 'staan' gezegd.
Hieruit nu kan vaststaan dat met vóór de God der aarde staan, wordt aangeduid het Goddelijke uit de Heer voortgaande, dat van Hemzelf is, in de hemel en in de Kerk; dat dit en zij die daarin zijn worden verstaan, kan ook hieruit vaststaan, dat staan vóór de God der aarde wordt gezegd van de twee olijfbomen en van de twee kandelaren, waarmee het goede en het ware wordt aangeduid, dus het Goddelijke, voortgaande; zie ook het voorafgaande artikel nr. 638.

640. Vers 5,6. *En indien iemand hen zal hebben willen schaden, een vuur zal uitgaan vanuit hun mond en het zal hun tegenstanders verslinden; en indien iemand hen zal hebben willen schaden, die moet aldus worden gedood.*
Dezen hebben mogendheid om de hemel te sluiten, opdat de regen niet zal regenen in de dagen van hun profetie; en zij hebben mogendheid over de wateren om die te verkeren in bloed en de aarde te slaan met elke plaag, zo menigmaal als zij zullen hebben gewild.

En indien iemand hen zal hebben willen schaden, betekent de bescherming van dezen uit de Heer, opdat zij niet op enige wijze worden gekwetst; een vuur zal uitgaan vanuit hun mond en

het zal hun tegenstanders verslinden, betekent dat zij die hun nadeel zullen berokkenen, in boosheden en valsheden vallen, die uit de hel zijn en deze verderven hen; en indien iemand hen zal hebben willen schaden, die moet aldus worden gedood, betekent dat zij volgens het streven van het boze te berokkenen, vergaan; dezen hebben mogendheid de hemel te sluiten, omdat de regen niet zal regenen in de dagen van hun profetie, betekent dat zij die de goede en de ware dingen van de hemel en van de Kerk die uit de Heer voortgaan, verwerpen, niet enige invloeiing vanuit de hemel opnemen; en zij hebben mogendheid over de wateren om die te verkeren in bloed, betekent dat de waarheden bij hen worden verkeerd in valsheden vanuit het boze; en de aarde te slaan met elke plaag, betekent dat de Kerk bij hen door de begeerten van het boze vergaat; zo menigmaal als zij zullen hebben gewild, betekent zo vaak de mens aanvalt de goede dingen van de liefde en de ware dingen van de leer, die van de Heer getuigen en vanuit welke de mens de Heer erkent en belijdt, om die het boze te berokkenen.

641.En indien iemand hen zal hebben willen schaden; dat dit de bescherming ervan uit de Heer betekent, opdat zij niet op enige wijze worden gekwetst, staat vast uit het volgende; want er volgt: 'Indien iemand hen zal hebben willen schaden, een vuur zal uitgaan vanuit hun mond en het zal hun onvrede verslinden'; en verder: 'Indien iemand hen zal hebben willen schaden, die moet aldus worden gedood'; uit welke woorden en de daarop nog volgende, blijkt, dat met: indien iemand hen zal hebben willen schaden, de bescherming uit de Heer wordt aangeduid, opdat zij niet op enige wijze worden gekwetst.
Dit wordt gezegd van de twee getuigen, met wie wordt aangeduid: de leer van het goede van de liefde tot de Heer en van het goede van de naastenliefde jegens de naaste, namelijk de leer des levens, waaraan de leer van het geloof van dienst zal hebben te zijn; en deze leren zullen omstreeks het einde van de Kerk worden gepredikt.
Wat het volgende in de beide verzen behelzen, is eerder weliswaar gezegd, maar omdat zij tot de onbekende dingen behoren, zal het opnieuw worden gezegd: wanneer het einde van de Kerk voor de deur staat, worden de innerlijke dingen van het Woord, van de Kerk en van de eredienst onthuld en geleerd; de oorzaak is, opdat de goeden worden gescheiden van de bozen; want de innerlijke dingen van het Woord, van de Kerk en van de eredienst, namelijk de hemelse en de geestelijke dingen, worden opgenomen door de goeden, maar verworpen door de bozen; vandaar de scheiding.
Bovendien ook zijn de innerlijke dingen van het Woord, die aan het einde van de Kerk worden onthuld, van dienst voor de nieuwe Kerk, die dan ook wordt geïnstaureerd, voor de leer en voor het leven.
Dat dit zo is, kan hieruit vaststaan dat de Heer Zelf, toen het einde van de Joodse Kerk voor de deur stond, de innerlijke dingen van het Woord heeft geopend en geleerd en Hij vooral die dingen heeft onthuld die in het Woord ten aanzien van Hemzelf waren voorzegd; nadat die waren geopend en onthuld, werden de uiterlijke dingen van de Kerk afgeschaft, die vooral bestonden in de slachtoffers en in de riten en inzettingen, die Hem voorafschaduwden, en de innerlijke dingen van de Kerk die door hem werden onthuld, uitbeeldden en vandaar aanduidden.
Dat het zo zou gebeuren, is in verschillende plaatsen bij de profeten voorzegd.
Eender is heden ten dagen geschied; het heeft immers nu de Heer behaagd, verscheidene verborgenheden van de Hemel te onthullen, vooral de innerlijke of geestelijke zin van het Woord, die tot dusver volslagen onbekend is geweest; en toen Hij die zin onthulde, leerde Hij de echte ware dingen van de leer, welke onthulling wordt verstaan onder de Komst van de Heer bij, (Mattheüs 24:3,30,37).
De oorzaak van de onthulling aan het einde van de Kerk is die welke is gezegd, namelijk opdat daardoor een scheiding zou plaatsvinden tussen de goede en de bozen, en verder de instauratie van de nieuwe Kerk en dit niet slechts in de natuurlijke wereld, waar de mensen zijn, maar ook in de geestelijke wereld, waar de geesten en de engelen zijn; want in de ene en

de andere wereld is de Kerk en aan beide zijden vindt onthulling plaats en daardoor scheiding, en ook de instauratie van de nieuwe Kerk.
Hieruit kan vaststaan dat met die woorden de bescherming uit de Heer wordt aangeduid, opdat zij niet worden gekwetst.
Indien de opeenvolgende staten van de Kerken op onze aardbol worden beschouwd, zo blijkt dat zij zijn geweest zoals de opeenvolgende staten van de mens die wordt hervormd en wederverwekt, namelijk dat hij, opdat hij een geestelijk mens zal worden, eerst wordt ontvangen, daarop geboren, en verder opgroeit en daarna verder en verder in het inzicht en de wijsheid wordt voortgeleid.
De Kerk groeide van de oudste tijden tot aan het einde van de Joodse Kerk aan zoals een mens die wordt ontvangen, geboren en opgroeit en dan wordt onderricht en geleerd; maar de opeenvolgende staten van de Kerk na het einde van de Joodse Kerk, of van de tijd van de Heer tot op de huidige dag toe, zijn geweest zoals de mens groeit in inzicht en wijsheid, of wordt wederverwekt.
Te dien einde zijn de innerlijke dingen van het Woord en van de Kerk en van de eredienst, door de Heer toen Hij in de wereld was, onthuld; en nu opnieuw de nog innerlijker dingen; en voor zoveel als de innerlijker dingen worden onthuld, voor zoveel kan de mens wijzer worden, want innerlijker worden is wijzer worden en wijzer worden is innerlijker worden.

642. Een vuur zal uitgaan vanuit hun mond en het zal hun tegenstanders verslinden; dat dit betekent dat zij die hun nadeel zullen berokkenen, in boosheden en valsheden vallen, die uit de hel zijn en deze verderven hen, staat vast uit de betekenis van het vuur, namelijk de liefde in de ene en de andere zin, hier de eigenliefde en de liefde van de wereld en vandaar de liefde van het boze en het valse van elk geslacht, waarover eerder de nrs. 68, 504, 539.
Daaruit volgt, dat met ‘een vuur zal uitgaan vanuit hun mond’, wordt aangeduid, dat zij vallen in boosheden en valsheden van elk geslacht, die uit de hel zijn, namelijk zij die hen willen schaden of nadeel toebrengen; en uit de betekenis van hun tegenstanders verslinden, namelijk dat zij zullen vergaan door de valsheden van het boze.
In het Woord immers worden met de tegenstanders de valsheden van het boze aangeduid en met de vijanden de boosheden zelf; en de liefde van het boze en het valse is het die verderft.
Gezegd wordt dat een vuur zal uitgaan vanuit hun mond, maar dit is gezegd volgens de schijn; en volgens deze schijn wordt ook gezegd dat een vuur en een vlam uitgaat vanuit de mond van God en toorn en ontsteking vanuit Zijn neus, terwijl toch vanuit Hem niets van vuur van de toorn en van de ontsteking uitgaat; Hij is immers het Goede Zelf, de Liefde Zelf, en de Barmhartigheid Zelf, waaruit niets van vuur van toorn en van ontsteking kan uitgaan, maar toch wordt het zo gezegd, omdat het zo verschijnt.
Dat het zo verschijnt, is omdat wanneer de boze en de helse geest enig Goddelijke aanvalt om het te schaden, zoals wanneer hij de Heer of het Woord lastert of enig goede en ware van de leer of enige goede geest of engel, die de Heer beschermt, die boze geest zich dan terstond beroofd van de bescherming uit de Heer.
Elke geest immers, zowel de boze als de goede, is in de bescherming van de Heer; en wanneer hij hiervan is beroofd, valt hij in boosheden en valsheden van elk geslacht die uit de hel zijn en dan valt hij tevens in de handen van hen die daaruit zijn en bestraffers worden genoemd. Dezen straffen en martelen hem volgens het boze dat hij van zins was om te doen, of dat hij deed; daaruit kan vaststaan, dat de Heer hun niet enig boze aandoet, maar dat de boze geest het zichzelf doet, dat wil zeggen, het boze zelf dat bij hem is.
Hieruit blijkt, hoe het moet worden verstaan, dat indien iemand die beide getuigen wil schaden, een vuur vanuit hun mond zal uitgaan en hen zal verslinden; de beide getuigen zijn het goede van de liefde en van de naastenliefde en het ware van de leer en van het geloof en deze zijn Goddelijk, omdat zij uit de Heer zijn bij de engel en bij de mens; namelijk dat niet daaruit een vuur uitgaat, maar vanuit het boze zelf, dat daarnaar streeft om nadeel te

berokkenen, zoals nu is gezegd, en dat dit eender moet worden verstaan zoals dat wordt gezegd dat vuur, toorn en ontsteking uitgaan van Jehovah.
Maar deze dingen zijn uitvoeriger toegelicht in het werk 'Hemel en Hel', nrs. 545 tot 550, waar gehandeld is daarover, dat de Heer niemand in de hel werpt, maar dat de geest het zichzelf aandoet.

643. En indien iemand hen zal hebben willen schaden, die moet aldus worden gedood; dat dit betekent dat zij volgens het streven van het boze te berokkenen, vergaan; dit staat vast uit de betekenis van willen schaden, namelijk het streven om het boze te berokkenen, want willen is streven; en uit de betekenis van gedood worden, namelijk vergaan, hier ten aanzien van het geestelijk leven dat enig en alleen vergaat door de boosheden en de valsheden van het boze; vandaar is dat de geestelijke dood; zie de nrs. 315, 589.
Dat hier opnieuw wordt gezegd, 'indien iemand hen zal hebben willen schaden', is omdat er wordt verstaan, dat eenieder vergaat volgens de wil of volgens het streven om het boze te berokkenen, want de wil maakt het leven van eenieder.
Dat eenieder vergaat volgens de wil om de beide getuigen te schaden, dus de beide olijfbomen en de beide kandelaren, dat wil zeggen, het goede van de liefde en van de naastenliefde en het ware van de leer en van het geloof, is omdat zij in een tegengestelde wil zijn en een wil die tegengesteld is aan het goede van de liefde en het ware van de leer, is de hel in die mate als er tegenstelling is.
Vandaar is het, dat 'die moet aldus worden gedood', wil zeggen, vergaan, voor zoveel als hij die heeft willen schaden.
Bovendien is ieder mens en iedere geest in de bescherming van de Heer, zowel de boze als de goede en wie in de bescherming van de Heer is, die overkomt het boze niet; want het is de wil van de Heer, dat niemand zal vergaan, noch dat hij zal worden gestraft; maar eenieder is voor zoveel in de bescherming van de Heer, als hij zich daarvan onthoudt het boze te doen.
Maar voor zoveel als iemand zich niet daarvan onthoudt, verwijdert hij zichzelf van de bescherming van de Heer; en voor zoveel als hij zich verwijdert, wordt hij gekwetst door de boze geesten, die uit de hel zijn, want de helse geesten hebben de voortdurende begeerte om anderen boos te doen en voor zoveel als zij buiten de Goddelijke bescherming van de Heer zijn, dat wil zeggen, voor zoveel als zij het boze doen, voor zoveel komen zij in de mogendheid van hen die het boze doen door hen te straffen en door hen te beroven van zulke dingen die van het geestelijk leven zijn.
In één woord, voor zoveel als iemand de goedheden van de liefde en de waarheden van de leer wil schaden, wordt hij verslonden door het vuur en gedood, dat wil zeggen, wordt hij in beslag genomen door de boosheden en door de valsheden van het boze en sterft hij geestelijk, dit vindt plaats niet vanuit het Goddelijke, maar vanuit het boze zelf dat eenieder doet.

644. Dezen hebben mogendheid de hemel te sluiten, opdat de regen niet zal regenen in de dagen van hun profetie; dat dit betekent, dat zij die de goede en de ware dingen van de hemel en van de Kerk, die uit de Heer voortgaan, verwerpen, niet enige invloeiing vanuit de hemel opnemen, staat vast uit de betekenis van de hemel sluiten, dus opdat niet enige invloeiing vanuit de hemel wordt opgenomen, waarover hierna.
Uit de betekenis van de regen, namelijk het bevruchtende ware, dat is het ware waaruit het goede is, dat vanuit de hemel neervloeit, waarover ook hierna; en uit de betekenis van hun profetie, dus de voorzegging ten aanzien van de Heer en ten aanzien van Zijn Komst en ten aanzien van het goede van de liefde tot Hem en ten aanzien van de waarheden van het geloof in Hem.
Het is deze onthulling en vanuit de onthulling de voorzegging aan het einde van de Kerk, die voornamelijk wordt verstaan onder de dagen der profetie van de twee getuigen; dat het de Heer is die aan het einde van de Kerk vooral wordt gepredikt door de beide getuigen, is omdat

de beide getuigen, namelijk het goede van de liefde en het ware van het geloof in de Heer, voornamelijk van Hem getuigen; en daarom wordt er in de volgende dingen gezegd dat, 'De getuigenis van Jezus is de geest der profetie', (Openbaring 19:10).

Dat de hemel sluiten is verhinderen dat niet enige invloeiing vanuit de hemel wordt opgenomen, is omdat er volgt, 'opdat de regen niet zal regenen', waarmee de invloeiing van het Goddelijk Ware vanuit de hemel wordt aangeduid.

Het is immers bekend, dat al het goede van de liefde en al het ware van het geloof invloeit vanuit de hemel, dat wil zeggen, uit de Heer door de hemel, bij de mens, en verder dat het aanhoudend invloeit; waaruit volgt, dat dit ene en dit andere, zowel het goede van de liefde als het ware van het geloof, geenszins van de mens is, maar van de Heer bij hem.

Dit ene en dit andere vloeit in voor zoveel als het boze en het valse niet in de weg staan; deze zijn het die de hemel sluiten, zodat zij niet invloeien; want het boze en het goede en het valse en het ware, zijn tegengestelden, en daarom, waar het ene is, het andere niet kan zijn; het boze immers bij de mens verhindert dat het goede binnentreedt, en het valse dat het ware binnentreedt; en het goede maakt dat het boze wordt verwijderd en het ware dat het valse wordt verwijderd; dit zijn immers tegengestelden zoals de hemel en de hel het zijn.

Daarom ageert het ene tegen het andere met het voortdurende streven om te vernietigen en dat wat de overhand heeft, vernietigt.

Er zijn ook bij ieder mens twee gemoederen: het ene innerlijk, dat het geestelijk gemoed wordt genoemd, en het andere uiterlijk, dat het natuurlijk gemoed wordt genoemd; het geestelijk gemoed is geschapen tot de opneming van het licht vanuit de hemel, het natuurlijk gemoed echter tot de opneming van het licht vanuit de wereld en daarom is het geestelijk gemoed, dus het innerlijk gemoed van de mens, de hemel bij hem en is het natuurlijk gemoed, dus het uiterlijk gemoed van de mens, de wereld bij hem.

Het innerlijk gemoed, dus de hemel bij de mens, wordt geopend voor zoveel als de mens het Goddelijke van de Heer erkent en voor zoveel erkent de mens dit als hij is in het goede van de liefde en van de naastenliefde en in de waarheden van de leer en van het geloof.

Maar dit innerlijk gemoed, dus de hemel bij de mens, wordt voor zoveel niet geopend als hij niet het Goddelijke van de Heer erkent en niet het leven van de liefde en van het geloof heeft en dat gemoed is voor zoveel gesloten als de mens in boosheden en daaruit in valsheden is; en wanneer dit is gesloten, dan wordt het natuurlijk gemoed de hel bij de mens.

In het natuurlijk gemoed immers is het boze en het valse van hem en daarom heerst, wanneer het geestelijk gemoed, dus de hemel bij hem gesloten is, dan het natuurlijk gemoed, dus de hel.

Hieruit kan vaststaan, hoe het moet worden verstaan dat de hemel wordt gesloten, of dat de regen niet zal regenen.

Dit wordt gezegd van de beide getuigen, namelijk dat die mogendheid hebben om de hemel te sluiten; maar toch sluiten die niet, maar het boze en het valse, dat bij de mensen van de Kerk aan haar einde regeert, sluiten.

Dit wordt van de getuigen gezegd, eender als eerder, dat een vuur zal uitgaan vanuit hun mond en de tegenstanders zal verslinden, terwijl toch niet vanuit hen enig vuur uitgaat en verslindt, zoals in beide voorgaande artikelen is gezegd.

Dat 'opdat de regen niet zal regenen', betekent zodat er geen invloeiing is van het Goddelijk Ware vanuit de hemel, is omdat het water, waaruit de regen is, het ware van het Woord betekent en vandaar het ware van de leer en van het geloof; zie de eerdere nrs. 71, 483, 518, 537, 538; en omdat het regenwater neerdaalt vanuit de wolken in de hemel, wordt daarom met regen regenen de invloeiing van het Goddelijk Ware uit de Heer in de hemel aangeduid; en omdat de regen de aarde bevrucht, wordt daarom met de regen aangeduid het Goddelijk Ware dat de Kerk bevrucht en vruchtbaar maakt; vandaar wordt met de regen eveneens de geestelijke zegening aangeduid.

Dat onder de regen in het Woord niet regen wordt verstaan, maar het Goddelijke invloeiende, waaruit het inzicht en de wijsheid is, en ook het goede van de liefde en het ware van het geloof, dat bij de mens groeit en zich bevrucht en dat met regenen de invloeiing wordt aangeduid, kan vaststaan uit de volgende plaatsen, bij Mozes: 'Zoals de regen zal Mijn leer neervloeien, zoals de dauw zal Mijn Woord druipen, zoals stofregen op het gras en zoals druppels op het kruid', (Deuteronomium 32:2).
De leer wordt hier met een regen vergeleken, omdat met de regen wordt aangeduid het Goddelijk Ware voortgaande, waaruit alles van de leer is; alle vergelijkingen immers in het Woord zijn ook vanuit overeenstemmingen; omdat met de regen het neervloeiende Goddelijk Ware wordt aangeduid, wordt daarom gezegd: zoals de regen zal Mijn leer neervloeien; met de dauw wordt het goede aangeduid en omdat dit ook wordt aangeduid met het Woord, wordt daarom gezegd: zoals de dauw zal Mijn woord druipen.
Het inzicht en de wijsheid daaruit wordt aangeduid met de stofregen op het gras en met de druppels op het kruid; want zoals het gras en het kruid van het veld groeien vanwege de wateren van de regen en de dauw, zo doen dit het inzicht en de wijsheid vanuit de invloeiing van het Goddelijk Ware uit de Heer.
Dit wordt door Mozes vooruitgezonden, omdat in dat hoofdstuk wordt gehandeld over de 12 stammen van Israël, waarmee in de geestelijke zin alle waarheden en goedheden van de Kerk worden aangeduid, dus de leer in de gehele samenvatting.
Bij dezelfde: 'Het land dat gij zult doorgaan om het te bezitten, is een land van bergen en van dalen; bij de regen van de hemel drinkt het wateren. En Ik zal de regen van uw land geven te zijner tijd, de vroege en de late, opdat gij verzamelt uw koren en uw most en uw olie.
Indien gij echter andere goden zult hebben gediend en niet in Mijn inzettingen zult hebben gewandeld, zo zal de toorn van Jehovah tegen u ontsteken, Hij zal de hemel sluiten dat er geen regen zal zijn en dat het land geen inkomst zal geven', (Deuteronomium 11: 11, 14, 16, 17).
Zo wordt het land Kanaän en de vruchtbaarheid ervan beschreven; maar omdat onder dat land in de geestelijke zin de Kerk wordt verstaan, zo volgt dat alle dingen van de beschrijving zulke dingen betekenen die van de Kerk zijn, zoals: bergen, dalen, koren, most, inkomst, regen; een land van bergen en dalen betekent de hogere en de lagere of de innerlijke en de uiterlijke dingen van de Kerk; de innerlijke dingen van de Kerk zijn bij de innerlijke mens, die ook de geestelijke mens wordt genoemd en de uiterlijke dingen van de Kerk zijn bij de uiterlijke mens, die de natuurlijke mens wordt genoemd; dat de ene en de andere zodanig moeten zijn opdat zij de invloeiing van het Goddelijk Ware opnemen, wordt daarmee aangeduid, dat het land bij de regen van de hemel de wateren drinkt; dat het Goddelijk Ware invloeit in de ene en de andere staat, namelijk als de mens van de Kerk is in zijn geestelijke staat en in zijn natuurlijke staat, wordt daarmee aangeduid, dat de regen zal worden gegeven te zijner tijd, de vroege en de late.
De mens van de Kerk immers is bij beurten in de geestelijke staat en in de natuurlijke staat; de invloeiing en de opneming van het Goddelijk Ware in de geestelijke staat wordt verstaan onder de vroege regen of de ochtendregen, en in de natuurlijke staat onder de late regen en de avondregen.
Het geestelijk en het hemels Goede en Ware, dat de mens van de Kerk vandaar heeft, worden verstaan onder het koren, de most en de olie, die zij zullen verzamelen; dat de valsheden van leer en eredienst zullen verhinderen dat het Goddelijk Ware invloeit en wordt opgenomen, en er daarom niet enige aanwassing van het geestelijk leven zal zijn, wordt aangeduid met: indien gij andere goden zult hebben gediend, zo zal er geen regen zijn en het land zal geen inkomst geven; met de andere goden worden de valsheden van leer en eredienst aangeduid.
Bij dezelfde: 'Indien gij in Mijn inzettingen zult hebben gewandeld en Mijn geboden zult hebben gehouden en die zult hebben gedaan en het land zal zijn inkomst geven en de boom van het veld zal zijn vrucht geven', (Leviticus 26: 3,4).

Hier worden met de regens die zullen worden gegeven op hun tijd en met de inkomst vanuit het land, eendere dingen als eerder aangeduid; en omdat de Kerk in die tijd een uiterlijke Kerk was, uitbeeldend voor de geestelijke innerlijke dingen, is het daarom ook gebeurd dat zij, wanneer zij wandelden in de inzettingen en de geboden hielden en die deden, regens ontvingen op hun tijd, en dat het land zijn inkomst gaf, en de boom van het veld zijn vrucht; maar toch beeldden de regens en de inkomsten dientengevolge uit en duidden aan; de regens, het invloeiende Goddelijke, de inkomst het ware van de leer en het verstand van het ware en de vrucht van de boom, het goede van de liefde en de wil van het goede: wat ook hieruit kan vaststaan, dat de regen is ingehouden geweest en vandaar een honger heeft gewoed in het land Israël 31/2 jaar lang, onder Achab, omdat zij andere goden hadden gediend en de profeten hadden gedood, (1 Koningen 17; 18; Lukas 4: 25).
Dit was een uitbeelding en vandaar een aanduiding, dat niet enig Goddelijk Ware vanuit de hemel neervloeiende, heeft kunnen worden opgenomen vanwege de valsheden van het boze, die worden aangeduid met de andere goden en met de Baäl, die zij vereerden; met de profeten immers wordt in het Woord de leer van het Ware vanuit het Woord aangeduid.
Bij Jesaja: 'Ik zal Mijn wijngaard tot verlating stellen; hij zal niet besneden, noch gewied worden, zodat distel en doorn opkomt; en Ik zal de wolken gebieden dat zij niet regen daarop doen regenen', (Jesaja 5:6).
Ook hier wordt van Jehovah gezegd dat Hij de wijngaard tot verlating stelt en dat hij de wolken gebiedt dat zij geen regen daarover regenen, terwijl dit toch niet is geschied uit Jehovah, dat wil zeggen, de Heer, want Hj vloeit steeds in, zowel bij de bozen als bij de goeden, wat daaronder wordt verstaan dat hij de regen zendt over de gerechten en de ongerechten, (Mattheüs 5: 45).
Maar de oorzaak ligt bij de mens van de Kerk, dat hij niet enige invloeiing van het Goddelijke Ware opneemt; want de mens die niet opneemt, sluit bij zichzelf de innerlijke dingen van het gemoed die opnemen en wanneer die gesloten zijn, wordt het invloeiende Goddelijke verworpen.
Met de wijngaard die tot verlating zal worden gesteld, wordt de Kerk aangeduid; met niet besneden en gewied worden, wordt aangeduid niet kunnen worden opgekweekt en zo voorbereid om op te nemen; met doorn en distel die op zullen komen, worden de valsheden van het boze aangeduid; de wolken gebieden dat zij niet regen regenen, daarmee wordt aangeduid dat vanuit de hemel niet enige invloeiing van het Goddelijk Ware wordt opgenomen.
Bij Jeremia: 'De slagregens zijn ingehouden en de late regen is niet geschied, maar toch is u het voorhoofd gebleven van een vrouw loonhoer; gij hebt geweigerd beschaamd te worden', (Jeremia 3: 3).
Bij dezelfde: 'Zij zeiden niet in hun hart: laat ons nu vrezen Jehovah onze God, gevende vroege en late regen en slagregen op zijn tijd; de weken, de gezette tijden van de oogst bewaart Hij ons; uw ongerechtigheden doen deze dingen wegwijken', (Jeremia 5: 24,25).
Bij Amos: 'Ik heb van ulieden de regen geweerd, als er nog drie maanden waren tot de oogst, aldus dat Ik wel heb doen regenen op de ene stad en op de andere stad heb Ik niet doen regen; het ene veld ontving regen, maar het veld waarop het niet regende, verdorde; deswege zwierven twee, drie steden, tot een stad, om wateren te drinken en zijn toch niet verzadigd; niettemin zijt gij niet tot Mij wedergekeerd', (Amos 4: 7,8).
Bij Ezechiël: 'Zoon des mensen, zeg: Gij zijt een land dat niet gereinigd is, dat niet regen heeft ten dage des toorns, de eedsgenootschap van haar profeten is in haar midden', (Ezechiël 22: 24,25).
Bij Zacharia: 'Wie niet zal opgeklommen van de families van het land tot Jeruzalem, om Jehovah Zebaoth te aanbidden, over hen zal niet regen zijn', (Zacharia 14:17).
Ook in deze plaatsen betekent de regen de opneming van de invloeiing van het Goddelijk Ware, waaruit het geestelijk inzicht is; en dat dit inzicht niet door enige invloeiing wordt

gegeven vanwege de boosheden en de valsheden die hem weigeren op te nemen en die hem verwerpen, wordt daarmee aangeduid, dat er geen regen zal zijn.
Bij Jeremia: 'De rijksgroten hebben de minderjarigen om water gezonden; zij zijn tot de kuilen gekomen en zij hebben geen wateren gevonden; deswege dat het land verbroken is, dat er geen regen op het land is geschied; de akkerlieden zijn beschaamd, zij hebben het hoofd bedekt', (Jeremia 14: 3,4).
Onder de rijksgroten worden degenen verstaan die leren en leiden en onder de minderjarigen zij die geleerd en geleid worden; met de wateren worden de waarheden van de leer aangeduid; met de kuilen waarin geen wateren waren, worden de leerstellingen aangeduid waarin geen waarheden zijn; daarmee dat er geen regen is geschied op het land, wordt aangeduid, dat er niet enige invloeiing van het Goddelijk Ware wordt opgenomen vanwege de valsheden in de Kerk.
Met de akkerlieden die beschaamd zijn en het hoofd bedekten, worden de lerenden en hun smart aangeduid.
Bij Jesaja: 'Dan zal Jehovah geen regen geven aan uw zaad, waarmee gij het land hebt bezaaid en brood van des lands inkomen; en het zal vet en welvarend zijn; uw veestapels zullen te dien dage weiden in een brede weide', (Jesaja 30: 23).
Deze dingen zullen geschieden wanneer de Heer zal komen; de invloeiing van het Goddelijk Ware voortgaande uit Hem, wordt aangeduid met de regen die de Heer dan aan het zaad zal geven, de regen is de Goddelijke invloeiing; het zaad is het ware van het Woord; het land bezaaien, betekent de Kerk planten en bij zich formeren; met het brood des inkomens dat Jehovah zal geven, wordt aangeduid het goede van de liefde en van de naastenliefde dat wordt voortgebracht door de waarheden van het Woord, levend gemaakt door de invloeiing.
Met vet en welvarend wordt aangeduid vol van het goede van de liefde en van de waarheden daaruit; vet immers wordt gezegd van het goede en welvarend van de ware dingen; met de veestapels zullen te dien dage weiden in een brede weide, wordt aangeduid de uitbreiding en de vermenigvuldiging ervan vanuit de Goddelijke invloeiing en daaruit de geestelijke voeding.
De veestapels zijn de goedheden en de waarheden bij de mens; te dien dage is de Komst van de Heer; de brede weide is het Woord waardoor de Goddelijke invloeiing en de geestelijke voeding is; breed wordt gezegd vanwege de uitbreiding en de vermenigvuldiging van het ware.
Bij dezelfde: 'Zoals de regen en de sneeuw neerdaalt vanuit de hemel en derwaarts niet wederkeert, maar de aarde besproeit en haar doet baren, en haar doet uitspruiten, opdat zij zaad zal geven de zaaier en brood de eter; zo zal Mijn Woord zijn dat zal uitgaan vanuit Mijn mond; niet zal het tevergeefs tot Mij wederkeren, maar het zal doen wat Ik wil en het zal voorspoedig handelen tot wat Ik het zend', (Jesaja 55: 10,11).
Hier wordt het Woord dat uitgaat vanuit de mond van God, vergeleken met regen en sneeuw vanuit de hemel, omdat onder het Woord wordt verstaan het Goddelijk Ware uit de Heer voortgaande, dat bij ons invloeit door het Woord; eender als onder de regen en de sneeuw die neerdalen vanuit de hemel.
Met de regen wordt het geestelijk ware aangeduid, dat de mens is toegeëigend; en met de sneeuw het natuurlijk ware, dat is zoals sneeuw als het slechts in het geheugen is, maar geestelijk wordt door de liefde, zoals de sneeuw regenwater wordt door de warmte.
Met de aarde besproeien en haar doen baren en uitspruiten, wordt aangeduid de Kerk levend maken, opdat zij het ware van de leer en van het geloof en het goede van de liefde en van de naastenliefde zal voortbrengen; het ware van de leer en van het geloof wordt aangeduid met het zaad dat zij de zaaier geeft, en het goede van de liefde en van de naastenliefde met het brood dat zij de eter geeft.

Daarmee dat het niet tevergeefs tot Mij zal terugkeren, maar zal doen hetgeen Ik wil, wordt aangeduid, dat het zal worden opgenomen en dat de mens daaruit zal worden geleid om tot de Heer te schouwen.
Bij Ezechiël: 'Ik zal hun en de omtrek van Mijn heuvel een zegen geven en Ik zal een regen neerlaten op zijn tijd; regens van zegen zullen er zijn; dan zal de boom des velds zijn vrucht geven en het land zal zijn inkomst geven', (Ezechiël 34: 26,27).
Onder de omtrek van de heuvel van Jehovah worden allen verstaan die in de waarheden van de leer en daaruit in het goede van de naastenliefde zijn; een regen neerlaten op zijn tijd, betekent een passende invloeiing van het Goddelijk Ware aangepast volgens de aandoening en de wil van op te nemen; en omdat daaruit de bevruchting van het goede en de vermenigvuldiging van het ware is, worden zij regens van zegen genoemd en wordt gezegd dat de boom des velds zijn vrucht zal geven en het land zijn inkomst zal geven.
Met de boom des velds en het land wordt de Kerk en de mens van de Kerk aangeduid, met de vrucht van de boom des velds de bevruchting van het goede en met de inkomst van het land de vermenigvuldiging van het ware ervan.
Bij Joël: 'Zonen van Zion, verheugt en verblijdt u in Jehovah uw God, omdat Hij u zal geven de vroege regen in gerechtigheid, ja, Hij zal u doen neerdalen de vroege en de late regen in het eerste; opdat de dorsvloeren vol zijn van zuiver koren en de perskuipen overlopen van most en olie', (Joël 2 : 23,24).
Met de zonen van Zion worden diegenen aangeduid die in de echte waarheden zijn, waardoor zij het goede van de liefde hebben; want met Zion wordt de hemelse Kerk aangeduid, die in het goede van de liefde tot de Heer is door de echte waarheden; dat de Heer bij hen invloeit met het goede van de liefde en vanuit dat in de waarheden, wordt daarmee aangeduid dat hij hun zal geven de vroege regen in gerechtigheid.
Van gerechtigheid wordt in het Woord gesproken met betrekking tot het goede van de liefde en onder de gerechten worden degenen verstaan die in dat goede zijn; zie eerder nr. 204.
Dat Hij aanhoudend met het goede van de liefde invloeit in de waarheden, wordt daarmee aangeduid, dat Hij de vroege en de late regen doet neerdalen in het eerste; dat zij daaruit het goede van de liefde hebben jegens de broeder en de genoot, wordt daarmee aangeduid dat zij volle dorsvloeren hebben van zuiver koren en dat zij daaruit het ware en het goede hebben van de liefde tot de Heer, wordt daarmee aangeduid dat de perskuipen zullen overlopen van most en olie.
Bij degenen die van de hemelse Kerk van de Heer zijn, is het goede van de liefde jegens de broeder en de genoot; en deze liefde wordt bij hen die van de geestelijke Kerk van de Heer zijn, de naastenliefde jegens de naaste genoemd.
Bij Zacharia: 'Vraagt van Jehovah regen op zijn tijd; Jehovah zal de nevels maken en de regen van de slagregens zal Hij hun geven, de man kruid in het veld', (Zacharia 10 :1).
Met de regen wordt ook hier de invloeiing van het Goddelijk Ware uit de Heer aangeduid, waaruit de mens het geestelijk inzicht heeft; de regen van de slagregens betekent het Goddelijk Ware in overvloed invloeiend en met kruid geven in het veld, wordt aangeduid de erkentenis van het ware en het goede vanuit het Woord en daaruit het inzicht.
Bij David: 'Gij bezoekt het land en verlustigt het, Gij verrijkt het zeer, de beek Gods is vol van wateren, Gij bereidt hun koren en zo bevestigt Gij het: Gij besproeit zijn voren, Gij laat zijn hopen neder, met druppels maakt Gij het week, zijn uitspruitsel zegent Gij', (Psalm 65: 10,11).
Met het land wordt daar de Kerk aangeduid; met de beek vol wateren wordt de leer vol van waarheden aangeduid; met zijn voren besproeien, de hopen neerlaten en met druppels week maken, wordt aangeduid, vullen met erkentenissen van het goede en het ware; met het koren bereiden wordt aangeduid al wat de ziel voedt; en daarom wordt er aan toegevoegd: zo bevestigt Gij het land, dat wil zeggen, de Kerk.

Met het uitspruitsel zegenen, wordt aangeduid opnieuw bij voortduur de waarheden voortbrengen en doen geboren worden.
Bij dezelfde: 'Gij doet een regen van welwillendheden druipen, o God', (Psalm 68: 10).
Bij dezelfde: 'Hij zal neerdalen als een regen op het weidegras, als de druppels in de spleet der aarde; in Zijn dagen zal de gerechte bloeien', (Psalm 22: 6,7).
In deze plaatsen betekent de regen ook niet regen, maar de invloeiing van het Goddelijk Ware bij de mens, waaruit hij het geestelijk leven heeft.
Bij Job: 'Mijn woord zullen zij herhalen en over hen zal Mijn rede druppen; en zij zullen Mij zoals de regen verwachten en zij zullen hun mond openen tot de late regen', (Job 29: 22,23).
Dat onder de regen daar het ware wordt verstaan dat door iemand wordt gezegd en bij de ander invloeit, is duidelijk; want het Woord, de rede en de mond openen, betekent, het van iemand door de spraak uitgaande ware; vandaar wordt gezegd: regen en late regen en ook druppen, waarmee daar spreken wordt aangeduid.
Bij Jeremia: 'De Maker van de aarde door Zijn deugd bereidt het wereldrond, door Zijn wijsheid en door Zijn inzicht spant Hij de hemelen uit; tot de stem die Hij geeft, een veelheid der wateren in de hemelen en Hij doet de dampen opklimmen van het einde van de aarde; Hij maakt de bliksem voor de slagregen en Hij leidt de wind uit Zijn schatkamers uit', (Jeremia 10:12,13; 51:16; Psalm 135:7).
Met het wereldrond dat de Maker van de aarde door zijn deugd bereidt, wordt de Kerk over het algehele aardrijk aangeduid; de deugd betekent de macht van het Goddelijk Ware; met de hemelen die Hij door Zijn wijsheid en inzicht uitspant, wordt aangeduid de Kerk in de hemelen, die overeenstemt met de Kerk op aarde; de wijsheid en het inzicht betekent het Goddelijke voortgaande, waaruit de engelen en de mensen de wijsheid van het goede en het inzicht van het ware hebben.
Uitspannen betekent de formering en de uitbreiding van de hemelen in het algemeen en de uitbreiding van het inzicht en de wijsheid bij eenieder die opneemt; tot de stem die Hij geeft, een veelheid der wateren in de hemelen, betekent dat vanuit het Goddelijk voortgaande, de geestelijke waarheden in een onmetelijke voorraad zijn.
De stem betekent het Goddelijke, voortgaande; de wateren betekenen de waarheden en de veelheid de voorraad; Hij doet de dampen opklimmen van het einde van de aarde, betekent de ware dingen in laatsten, zodanig als de waarheden van het Woord in de letterlijke zin zijn, waarin de geestelijke waarheden zijn.
Het einde van de aarde betekent de laatsten van de Kerk en de dampen betekenen de waarheden voor hen die in de laatsten zijn; en doen opklimmen is vanuit die waarheden, omdat zij daarin zijn, namelijk in de laatsten, de geestelijke waarheden geven, die voornamelijk de Kerk bevruchten.
Hij maakt de bliksem voor de slagregen, betekent de verlichting uit de invloeiing van het Goddelijk Ware bij hen; en Hij leidt de wind uit Zijn schatkamers uit, betekent de geestelijke dingen in het Woord vanuit de hemel.
Bij Lukas: 'Wanneer gij een wolk zult hebben zien opkomen tijdens de ondergangen, zo wordt terstond gezegd: een slagregen komt; en het geschiedt aldus; en wanneer gij de zuidenwind zult hebben zien waaien, zo wordt gezegd dat er hitte zal zijn en het geschiedt aldus; gij geveinsden, het aangezicht der aarde en van de hemel weet gij te beproeven; hoe beproeft gij deze tijd niet', (Lukas 12: 54-56).
Door deze vergelijking leert de Heer, dat zij aardse dingen zien, maar niet hemelse; en de vergelijking zelf is evenals alle vergelijkingen in het Woord, aan overeenstemmingen ontleend; want met de wolk die opkomt in de ondergang, wordt de Komst van de Heer aangeduid, aan het einde van de Kerk, voorzegd in het Woord.
De wolk betekent het Woord in de letter; opkomend uit het oosten betekent Zijn Komst, en de ondergang, of het westen, betekent het einde van de Kerk; terstond wordt gezegd dat een slagregen komt, betekent dat dan de invloeiing van het Goddelijk Ware is en wanneer gij de

zuidenwind zult hebben zien waaien, betekent de prediking ten aanzien van Zijn Komst; wordt gezegd dat er hitte zal zijn, betekent dat dan de invloeiing van het Goddelijk Goede is.
Diezelfde dingen betekenen ook de twisten en de gevechten van het ware vanuit het goede met de valsheden vanuit het boze, want de slagregen en de hitte betekenen ook die twisten en gevechten; deze vergelijking volgt immers na de woorden van de Heer: dat Hij niet is gekomen om vrede te brengen op de aarde, maar tweedracht; en dat de vader zal worden verdeeld tegen de zoon en de zoon tegen de vader, de moeder tegen de dochter en de dochter tegen de moeder, vers 51,52,53.
Met deze woorden worden die twist en strijd aangeduid; dat de slagregen die ook betekent, zal men beneden zien.
Omdat die vergelijking in de geestelijke zin beschouwd, zijn Komst behelst en zij vanwege de blindheid door de valsheden veroorzaakt, Hem niet hebben erkend, hoewel Hij hun vanuit het Woord bekend had kunnen zijn, volgt daarom: Gij geveinsden, het aangezicht van de aarde en van de hemel weet gij te beproeven, deze tijd echter beproeft gij niet; namelijk de tijd van Zijn Komst en de botsing dan van het valse van het boze met het ware van het goede.
Bij Hosea: 'Laten wij Jehovah bekennen en vervolgen Hem te bekennen; zoals de wolk is Zijn uitgang bereid, en hij zal ons komen zoals een regen, zoals een late regen het land besproeit', (Hosea 6 :3).
Deze dingen betreffen de Heer en Zijn Komst; en omdat uit Hem al het Goddelijk Ware voortgaat, waaruit de engelen en de mensen het leven en het heil hebben, wordt daarom gezegd, dat Hij ons zal komen zoals een regen, zoals een late regen het land besproeit.
Het land besproeien betekent de Kerk vruchtbaar maken en van de Kerk wordt gezegd dat zij vruchtbaar wordt gemaakt, wanneer de waarheden worden vermenigvuldigd en daaruit het inzicht groeit en wanneer de goedheden worden bevrucht en daaruit de hemelse liefde groeit.
In het tweede boek van Samuel: 'Tot mij heeft de Rots Israëls gesproken, zoals het licht van de morgenschemering gaat de zon op, 's morgens zonder wolken, van de glans na de regen het gras vanuit de aarde', (2 Samuel 23: 3,4).
Deze dingen betreffen eveneens de Heer, Die, krachtens het Goddelijk Ware dat uit Hem voortgaat, de Rots Israëls wordt genoemd; dat het Goddelijk Ware vanuit Zijn Goddelijk Goede voortgaat, wordt verstaan onder: zoals het licht van de morgenschemering gaat de zon op; de vergelijking geschiedt met het licht, omdat het Licht het Goddelijk voortgaande betekent; en met de morgenschemering, omdat de morgen het Goddelijk Goede betekent en met de opgaande zon, omdat het oosten en de zon de Goddelijke Liefde betekent.
Dat deze zonder het duistere zijn, wordt aangeduid met het licht van de morgenschemering zonder wolken; de verlichting van de mens van de Kerk door de opneming en na de opneming van het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijk Goede van de Heer, wordt aangeduid met: van de glans na de regen; de glans betekent de verlichting en de regen de invloeiing en daaruit de opneming.
Dat degenen die van de Kerk zijn, daaruit wetenschap, inzicht en wijsheid hebben, wordt aangeduid met het gras vanuit de aarde; het gras betekent de geestelijke voeding, iets eenders als de graasweide en vandaar de wetenschap, het inzicht en de wijsheid, dus de geestelijke spijzen en met de aarde wordt de Kerk en de mens van de Kerk aangeduid.
Bij Mattheüs: 'Hebt uw tegenstanders lief, zegent hen die u vervloeken, doet wel degenen die u haten en bidt voor hen die u kwetsen en vervolgen opdat gij moogt zijn zonen van uw Vader, Die in de hemelen is, Die Zijn Zon doet opgaan over bozen en goeden en regen zendt over gerechten en ongerechten', (Mattheüs 5: 44,45).
Eerst wordt de naastenliefde jegens de naaste beschreven, namelijk goed willen en goed doen, ook aan de tegenstanders, daarmee dat zij die zouden liefhebben en zegenen en voor hen bidden; want de echte naastenliefde beschouwt niet dan alleen het goede van de ander; daar betekent liefhebben de naastenliefde, zegenen het onderricht, en bidden de tussenkomst; de oorzaak hiervan is, dat van binnen in de naastenliefde het doel is van het weldoen.

Dat dit het Goddelijke zelf bij de mens is, zoals het is bij de wederverwekte mensen, wordt aangeduid met: opdat gij moogt zijn zonen van uw Vader Die in de hemelen is.
De Vader in de hemelen is het Goddelijke, voortgaande, want allen die dit opnemen, worden genoemd zonen van de Vader, dat wil zeggen, van de Heer, met de zon die Hij doet opgaan over bozen en goeden wordt het invloeiende Goddelijk Goede aangeduid en met de regen die Hij zendt over gerechten en ongerechten, wordt het invloeiende Goddelijk Ware aangeduid.
Want het Goddelijk voortgaande, dat de Vader in de hemelen is, vloeit evenzeer in bij de bozen als bij de goeden, maar de opneming ervan zal uit de mens zijn; hoewel niet zo uit de mens als uit de mens, maar zoals uit hemzelf; want het vermogen van opnemen wordt hem aanhoudend gegeven en vloeit eveneens in, voor zoveel als hij de in de weg staande boosheden, ook vanuit het vermogen dat aanhoudend wordt gegeven, verwijdert; en het vermogen zelf verschijnt zoals van de mens, hoewel het is van de Heer.
Hieruit kan men vaststellen dat met de regen in het Woord wordt aangeduid de invloeiing van het Goddelijk Ware uit de Heer, waarvandaan hij het geestelijk leven heeft en dit omdat met de wateren, waaruit de regen is, het ware van de leer en het ware van het geloof wordt aangeduid.
Maar omdat met de wateren in de tegengestelde zin de valsheden van leer en van geloof worden aangeduid, worden daarom ook met de regen van de slagregens of met de slagregen, evenzeer als met de wateren van de overstromingen en met de vloed, niet slechts de valsheden die de waarheden vernietigen aangeduid, maar ook de verzoekingen waarin de mens of bezwijkt of overwint,
Deze dingen worden met de slagregen aangeduid bij Mattheüs: 'Een elk die Mijn woorden hoort en die doet, die zal Ik vergelijken bij een voorzichtig man, die zijn huis heeft gebouwd op een rots; en een slagregen is neergedaald en de stromen zijn gekomen en de winden hebben gewaaid en zijn ingestormd op dat huis; toch is het niet gevallen.
Maar wie Mijn woorden hoort en die niet doet, die zal bij een dwaas man worden vergeleken, die zijn huis heeft gebouwd op het zand; en de slagregen is neergedaald en de stromen zijn gekomen en de winden hebben gewaaid en zijn tegen dat huis aangevallen, en het is gevallen en zijn val was groot', (Mattheüs 7: 24-27).
Onder de slagregen en onder de stromen worden hier de verzoekIngen verstaan waarin de mens overwint en waarin hij bezwijkt; onder de wateren de valsheden die in de verzoekingen plegen in te vloeien en met de stromen, die daar de overstromingen van de wateren vanwege de slagregen zijn, worden de verzoekingen aangeduid.
Met de winden die ook waaien en instormen, wordt het daaruit opduikende denken aangeduid, want de verzoekingen ontstaan door het binnenstormen van valsheden, door de boze geesten in het denken binnen geworpen; met het huis waarop zij aanstormen, wordt de mens aangeduid, eigenlijk diens gemoed, dat bestaat uit het verstand of het denken en uit de wil of de aandoening.
Hij die slechts met het ene deel van het gemoed, dus van het denken of van het verstand, de woorden van de Heer, dat wil zeggen, de Goddelijke ware dingen opneemt en niet tevens met het andere deel, namelijk dat van de aandoening of van de wil, die mens bezwijkt in de verzoekingen en valt in zware valsheden, namelijk de valsheden van het boze; en daarom wordt gezegd: zijn val was groot.
Maar hij die met het ene en het andere deel, dus zowel ten aanzien van het verstand als ten aanzien van de wil, de Goddelijke waarheden opneemt, overwint in de verzoekingen; met de rots waarop dat huis wordt gegrond, wordt de Heer aangeduid ten aanzien van het Goddelijk Ware, of het Goddelijk Ware opgenomen met de ziel en het hart, dat wil zeggen, met het geloof en de liefde, dus met het verstand en de wil.
Maar met het zand wordt aangeduid het Goddelijk Ware dat slechts opgenomen is in het geheugen en daaruit enigermate in het denken en vandaar uiteenliggend en onsamenhangend, omdat valse dingen er tussendoor zijn geschoven en het vervalst is door ideeën.

Hieruit blijkt dus wat wordt verstaan onder de woorden: horen en die niet doen.
Dat dit de zin van die woorden is, kan duidelijker vaststaan uit de hier voorgaande tekst.
Met de overstromende regen of de slagregen wordt de overstroming van de valsheden aangeduid, ook bij Ezechiël: 'Zeg tot de pleisteraars met loze kalk dat hij zal vallen, omdat er een overstromende regen zal zijn, omdat gij, o grote hagelstenen, zij zullen vallen en een wind van de wervelwinden zal doorbreken; zo zei de Heer Jehovih: Ik zal doen doorbreken een wind van de wervelwinden in Mijn ontsteking en een overstromende regen in Mijn toorn en hagelstenen in de drift ter voleinding en Ik zal vernietigen de wand die gij met loze kalk hebt gepleisterd', (Ezechiël 13: 11, 13,14).
Met de bepleistering met loze kalk wordt aangeduid de bevestiging van het valse door begoochelingen, waardoor het valse verschijnt zoals het ware, met de hagelstenen worden de waarheden zonder het goede aangeduid, dus zonder enig geestelijk leven en al deze ware dingen zijn van binnen vals; want de ideeën die dood zijn, maken dat zij slechts pleisterkorsten en als het ware schilderingen zijn, waarin niets levends is.
Zulke wetenschappelijke waarheden zijn van de natuurlijke mens in wie niet iets vanuit het geestelijke invloeit; met de overstromende regen en met de wind van de wervelwinden, worden de valsheden aangeduid die in overvloed aanstormen en verbeeldingen zijn en redetwisten over de waarheden, die maken dat niets van het ware kan worden gezien en die zo de mens verderven.
Bij dezelfde: 'ik zal met Gog, rechten door pest en bloed en een overstromende, regen en hagelstenen, vuur en zwavel zal Ik doen regenen op hem en op zijn vleugels en op de vele volken die met hem zijn', (Ezechiël 38: 22).
Onder Gog worden degenen verstaan die in de uiterlijke eredienst zijn zonder enige innerlijke eredienst; omdat deze eredienst eender bestaat als uit schillen waarin de pitten verrot zijn, of opgegeten door de wormen, worden zij daarom genoemd, een overstromende, regen en hagelstenen, waarmee de in overvloed, aanstormende en denkbeeldige valsheden worden aangeduid, die de mens verderven.
De boosheid van het valse en de valsheden van het boze worden aangeduid met vuur en zwavel.
Met de vloed der wateren, waarover wordt gezegd dat hij de ganse aarde overstroomde en allen verdierf, uitgezonderd Noach en diens zonen, (Genesis 7, 8), wordt ook de overstroming van de valsheden aangeduid, ten gevolge waarvan tenslotte de Oudste Kerk werd vernietigd.
Met Noach en diens zonen wordt aangeduid een nieuwe Kerk die de Oude Kerk is te noemen en haar instauratie, na de verwoesting van de Oudste Kerk; maar de afzonderlijke dingen waarmee de vloed en waarmee de zaliging van de Noachitische familie in die hoofdstukken zijn beschreven, zie men ontvouwd in 'Hemelse Verborgenheden'.
Dat de wateren de waarheden betekenen en in de tegengestelde zin de valsheden, zie men eerder in de nrs. 71,483,518,537,538; en dat de overstromingen van de wateren de overstromingen van de valsheden en de verzoekingen betekenen, ook eerder nr. 518.

645. En zij hebben mogendheid over de wateren om die te verkeren in bloed; dat dit betekent dat de waarheden bij hen worden verkeerd in valsheden vanuit het boze, staat vast uit de betekenis van mogendheid hebben, wanneer het de olijfbomen en de kandelaren betreft, waarmee de goedheden van de liefde en de waarheden van de leer worden aangeduid; dat die zelf niet de mogendheid hebben, namelijk om de waarheden te verkeren in valsheden, omdat het tegen hun natuur is, en die natuur zodanig is de valsheden in waarheden te verkeren, want het goede bij die handelt niet het boze; maar toch schijnt het alsof zij die mogendheid hebben en eveneens of zij het doen, omdat het gebeurt wanneer zij worden gekwetst.
Maar het is het boze dat uit de hel is, of de hel waar vanuit al het boze is, dat de wateren in bloed verkeert, dat wil zeggen, de waarheden in valsheden vanuit het boze; uit de betekenis

van de wateren, namelijk de ware dingen, waarover eerder de nrs. 71,483,537,538; en uit de betekenis van het bloed, namelijk het ware van het Woord en daaruit van de leer vanuit het Woord en in de tegengestelde zin het valse, in het bijzonder het vervalste ware van het Woord; want bloedvergieten betekent de naastenliefde en eveneens het Goddelijk Ware dat in het Woord is, geweld aandoen; maar over de betekenis van het bloed in de ene en de andere zin zien men eerder nr. 329.

646. En de aarde te slaan met elke plaag; dat dit betekent dat de Kerk bij hen door de begeerten van het boze vergaat, staat vast uit betekenis van de aarde, dus de Kerk, waarover eerder meermalen; en uit de betekenis van de plaag, namelijk zulke dingen die het geestelijk leven vernietigen, en dus eveneens de Kerk en deze dingen hebben in hoofdzaak betrekking op de begeerten van de eigenliefde en de liefde van de wereld, dus op de begeerten van het boze, waarover ook eerder in nr. 584.
Vandaar wordt met de wateren in bloed verkeren aangeduid dat bij hen de twee getuigen willen schaden en benadelen, welke twee getuigen de goedheden en de waarheden van de hemel en van de Kerk zijn, die de Heer erkennen en belijden, de goede dingen worden verkeerd in boosheden en vandaar de waarheden in valse dingen; dat dit zo geschied, kan eenieder hieruit zien en opmaken, dat al het goede van de liefde en ware van het geloof uit de Heer is; en dat zij die niet de Heer erkennen en belijden, niet enig goede van de liefde en ware van het geloof kunnen opnemen; want door de ontkenning, sluiten zij voor zich de hemel, dat wil zeggen, verwerpen zij elke invloeiing van het goede en het ware vanuit de hemel of door de hemel uit de Heer.
Vandaar is het dat zij in hun eigene zijn, dat in zich beschouwd niets dan het boze en daaruit het valse is en daarom kunnen zij niet iets anders denken, noch iets anders willen, omdat zij het doen vanuit hun eigene of vanuit zichzelf, dan wat opwelt vanuit de liefde van zich en vanuit de liefde van de wereld en vanuit de begeerten ervan en volslagen niets wat vanuit de liefde tot de Heer en vanuit de liefde jegens de laatste naaste opwelt en zij die vanuit de liefde van zich en van de wereld en vanuit die begeerten alleen willen en denken, kunnen niet anders dan boosheden willen en valsheden denken.
Dat dit zo is kan door eenieder worden gezien en geconcludeerd, die weet dat al het goede en ware uit de Heer is en al het boze en valse uit het eigene van de mens; men moet weten dat de mens, voor zoveel als hij de Heer erkent en leeft volgens zijn geboden, voor evenzoveel wordt verheven boven zijn eigene; de verheffing is vanuit het licht van de wereld in het licht van de hemel.
Dat de mens wordt verheven boven zijn eigene weet hij niet, zolang hij in de wereld leeft, omdat hij het niet voelt, maar toch is er een verheffing of een aantrekking als het ware van het innerlijk verstand en van de innerlijke wil van de mens tot de Heer en vandaar is zij de toekering van het aangezicht van de mens ten aanzien van zijn geest tot Hem.
Dit wordt evenwel de goede mens geopenbaard na de dood, want dan is er een voortdurend toekeren van zijn aangezicht tot de Heer en als het ware een aantrekking tot Hem, als tot het gezamenlijk middelpunt; over welke toekering men zie, het werk 'Hemel en Hel', nrs. 17,123,142-145,253,272,552,561.
Maar omdat het volgens de Goddelijke Orde is dat daar waarin aantrekking is, ook een impuls moet zijn, want een aantrekking zonder impuls bestaat niet, is het daarom volgens de Goddelijke Orde dat er bij de mens ook een impuls zal zijn; en hoewel deze daar uit de Heer is, schijnt het niettemin alsof deze uit de mens zelf was en de schijn maakt dat deze als van de mens is; die impuls is als het ware uit de mens, die overeenstemt met de aantrekking uit de Heer en is de erkenning, dus de opneming vanuit de erkenning en de belijdenis van de Heer en vanuit het leven volgens de geboden van de Heer.

Dit zal van de zijde van de mens en uit het vrije van zijn leven zijn, maar toch zal de mens erkennen dat ook dit uit de Heer is, hoewel de mens vanwege het duistere van de doorvatting waarin hij is dit niet anders voelt dan zoals uit zichzelf.
Deze dingen zijn gezegd opdat men zal weten dat de mens die de Heer ontkent, niet anders kan dan in de boosheid en daaruit in de valsheden zijn, omdat hij niet kan worden heengeleid uit het eigene, dat wil zeggen, daarboven verheven, noch heengeleid tot enige aantrekking uit de Heer en vandaar tot een toekering ten aanzien van de innerlijke dingen die van zijn gemoed zijn tot de Heer.

647. Zo menigmaal als zij zullen hebben gewild; dat dit betekent zo vaak de mens aanvalt de goede dingen van de liefde en de ware dingen van de leer, die van de Heer getuigen en vanuit welke de mens de Heer erkent en belijdt, om die het boze te berokkenen, staat vast uit betekenis van zo menigmaal als zij zullen hebben gewild.
Wanneer het de getuigen betreft, onder wie degenen worden verstaan die de Heer herkennen en belijden, dat zij zelf niet de boze dingen willen en doen, die tot dusver zijn vermeld; maar dat de bozen zelf zich de boosheden aandoen, wanneer zij de goedheden en de waarheden die uit de Heer voortgaan, aanvallen om die schade te berokken.
In de letterlijke zin van het Woord immers, wordt het toegeschreven aan Jehovah God, dat wil zeggen aan de Heer, dat Hij toornt, ontsteekt, woedt tegen de bozen en dat Hij hun het boze doet, ja, dat Hij het wil doen, terwijl toch de Heer nooit toornt en ontsteekt en vandaar nooit iemand het boze wil en doen; want de Heer vloeit vanuit het goede, met het goede en vanuit het ware, met de waarheden in elk mens.
Hij wil immers hen gezamenlijk tot Zich toeleiden en zaligen.
Hieruit kan nu vaststaan, dat onder dit 'zo menigmaal als de getuigen zullen hebben gewild', niet wordt verstaan zo vaak zij zouden willen, maar zo vaak de bozen het willen, dat wil zeggen, vanuit willen het boze doen, dat wil zeggen aanvallen de goede en de ware dingen van de hemel en van de Kerk, die uit de Heer zijn, om die schade te berokkenen.
Dat niet de Heer, dus ook niet het goede van de liefde en het ware van het geloof, die van de Heer zijn bij de mens en de engel, iemand het boze willen, kan hieruit vaststaan dat de Heer God niet de oorzaak is van het boze bij iemand; en wie niet de oorzaak van het boze is, is ook niet de oorzaak van de straf, maar dat het boze zelf dat bij de mens is, de oorzaak is.
In de geestelijke wereld waar de hemel en waar de hel is, zijn alle dingen als volgt geordend: dat de Heer nooit iemand in de hel werpt, maar dat de boze geest het zichzelf aandoet; zie het werk 'Hemel en Hel', nrs. 545 tot 550; en dit omdat de Heer niet de oorzaak van het boze is; en wie niet de oorzaak van het boze is, die is ook niet de oorzaak van enige uitwerking die vanuit het boze ontstaat.
Hieruit nu blijkt dat deze dingen die in dit vers zijn bevat, namelijk 'dat de twee getuigen mogendheid hebben om de hemel te sluiten of dat de regen niet zal regenen en dat zij mogendheid hebben over de wateren om die te verkeren in bloed en de aarde te slaan met elke plaag zo menigmaal als zij zullen hebben gewild', niet moeten worden verstaan volgens de letterlijke zin, maar volgens de geestelijke zin; en deze is dat zij zelf die de twee getuigen het boze doen, over zichzelf zulke dingen brengen; want voor zoveel als iemand hun het boze doet, voor evenzoveel sluit hij voor zichzelf de hemel en voor evenzoveel verkeert hij de waarheid bij zich in valsheden en voor zoveel verderft hij zichzelf door de begeerten van het boze.

648. Vers 7,8. *En wanneer zij zullen hebben beëindigd hun getuigenis, zo zal het beest opklimmend vanuit de afgrond oorlog voeren met hen en het zal hen overwinnen en het zal hen doden.*

En hun lichamen op de straat van de grote stad, die geestelijk wordt genoemd Sodom en Egypte, waar ook onze Heer gekruisigd is.
En wanneer zij zullen hebben beëindigd hun getuigenis, betekent aan het einde van de Kerk, wanneer niet langer het Goddelijke van de Heer wordt erkend en vandaar niet langer het goede van de liefde en het ware van de leer is; zo zal het beest opklimmend vanuit de afgrond, oorlog voeren met hen, betekent de bestrijding vanuit de helse liefde; en het zal hen overwinnen en het zal hen doden, betekent vandaar de vernietiging van elk goede en ware van de Kerk; en hun lichamen op de straat van de grote stad, betekent de uitblussing ervan vanwege de boosheden en de valsheden van de leer, die geestelijk wordt genoemd Sodom en Egypte, betekent door de boosheden van de liefde van zich en door de valsheden daaruit; waar ook onze Heer gekruisigd is, betekent, waardoor, namelijk door de boosheden en daaruit de valsheden, opkomend vanuit de helse liefde, de Heer verworpen en veroordeeld is.

649. En wanneer zij zullen hebben beëindigd hun getuigenis, dat dit betekent aan het einde van de Kerk, wanneer niet langer het Goddelijke van de Heer wordt erkend, en er vandaar niet langer het goede van de liefde en het ware van de leer is, staat vast uit de betekenis van de getuigenis, namelijk de erkenning van het Goddelijke in de Heer en daaruit het goede van de liefde en het ware van de leer, waarover hierna.
En uit de betekenis van die beëindigen, namelijk ten einde brengen; omdat deze ten einde wordt gebracht aan het einde van de Kerk, wordt daarom met beëindigen hier het einde van de Kerk aangeduid; omdat er dan niet langer enige erkenning van het Goddelijke in de Heer is, is er daarom ook niet een goede van de liefde en ware van de leer.
Dat dit met de getuigenis wordt aangeduid, kan vaststaan uit wat tot nu toe is gezegd over de twee getuigen, namelijk dat onder hen wordt verstaan: het goede van de liefde en van de naastenliefde en het ware van de leer en van het geloof, omdat die voornamelijk van de Heer getuigen; zij zijn immers uit Hemzelf en zij zijn van Hemzelf bij de mens.
Vandaar wordt met hun getuigenis de prediking daarover aangeduid; dat het de erkenning van het Goddelijke in de Heer is, die met de getuigenis hier wordt aangeduid, staat vast uit wat volgt in de Openbaring, waar gezegd wordt, 'dat de getuigenis van Jezus, de geest van de profetie is‘, (Openbaring 19: 10).
Want indien de mens dit niet erkent vanuit het hart en geloof vanuit het geestelijk geloof, kan hij in geen vermogen zijn van het goede van de liefde en het ware van de leer op te nemen.
Aan het einde van de Kerk wordt weliswaar de Heer gepredikt en eveneens vanuit de leer aan hem een Goddelijke toegekend dat één is aan het Goddelijke van de Vader; maar toch denkt nauwelijks iemand over Zijn Goddelijke.
De oorzaak hiervan is dat zij dit stellen boven of buiten Zijn Menselijke en daarom schouwen zij wanneer zij tot Zijn Goddelijke schouwen, niet tot de Heer, maar tot de Vader zoals tot een ander, terwijl toch het Goddelijke dat de Vader wordt genoemd is ín de Heer, zoals Hij zelf leert bij, (Johannes 10:30,38; 14: 7); daar is het, dat de mens over de Heer niet anders denkt dan over een, dan zoals over een gewoon mens en vanuit dat denken groeit zijn geloof, hoezeer hij ook met de mond zegt dat hij Zijn Goddelijke gelooft.
Eenieder zal onderzoeken, indien hij het kan, de idee van zijn denken ten aanzien van de Heer, of die niet zodanig is en wanneer die zodanig is, kan hij niet worden verbonden met Hem in geloof en liefde en door de verbinding en het goede van de liefde en het ware van het geloof opnemen; vandaar nu is het dat er aan het einde van de Kerk niet enige erkenning van de Heer is, dat wil zeggen, van het Goddelijke in de Heer en uit de Heer.
Men gelooft alsof het Goddelijke van de Heer moet worden erkend daarvandaan, dat het vanuit de leer van de Kerk is, maar als het Goddelijke van Zijn Menselijke wordt gescheiden, wordt toch Zijn Goddelijke niet erkend innerlijk, maar slechts uiterlijk; en uiterlijk erkennen is alleen met de mond en niet met het hart of is slechts met de spraak en niet met het geloof.

Dat dit zo is, kan vaststaan uit de christenen in het andere leven, waar het denken van het hart wordt geopenbaard, wanneer het hun wordt toegestaan te spreken vanuit de leer en vanuit de in de prediking gehoorde dingen, dan kennen zij aan de Heer het Goddelijke toe en dit noemen zij hun geloof, maar wanneer hun innerlijk denken en geloof wordt onderzocht, dan hebben zij van de Heer geen ander idee dan zoals van een gewoon mens, die het Goddelijke niet heeft.
Het is het innerlijke denken van de mens waarvandaan zijn geloof is; en omdat dit denken en vandaar het geloof is van zijn geest, zo blijkt dat niet enige erkenning van het Goddelijke in de Heer en uit de Heer is in de christelijke wereld aan het einde van de Kerk; in een woord, de uiterlijke erkenning van het Goddelijke van de Heer is er weliswaar, maar geen innerlijke en de uiterlijke erkenning is alleen van de natuurlijke mens, maar de innerlijke is van zijn geest zelf en de uiterlijke wordt na de dood in slaap gebracht en de innerlijke is van zijn geest.
Hieruit kan enigermate vaststaan, hoe de volgende dingen moeten worden verstaan, namelijk dat het vanuit de afgrond opklimmend beest de beide getuigen zal overwinnen en doden, en dat men hun lichamen zal zien op de straat van de stad die wordt genoemd Sodom en Egypte; maar dan daarna een geest des levens in hen is binnen gegaan.

650. Zo zal het beest opklimmend vanuit de afgrond oorlog voeren met hen; dat dit betekent de bestrijding vanuit de helse liefde, staat vast uit de betekenis van het beest, namelijk de aandoening van de natuurlijke mens in de ene en de andere zin, waarover hierna; uit de betekenis van de afgrond, namelijk de hel, waarover eerder in nr. 538; en uit de betekenis van oorlog voeren, namelijk bestrijden; want met de oorlogen in het Woord worden niet aangeduid oorlogen zodanig als die zijn in onze wereld, maar zodanig als die in de geestelijke wereld zijn en alle deze zijn gevechten door de valsheden vanuit het boze tegen de waarheden vanuit het goede.
Dat zulke dingen met de oorlogen in het Woord worden aangeduid, zal vaststaan in hetgeen volgt, waarin opnieuw de oorlogen worden genoemd.
Hieruit kan vaststaan, dat daarmee dat het beest opklimmend vanuit de afgrond oorlog zal voeren met hen, namelijk met de getuigen, wordt aangeduid dat de helse liefde vanuit de valsheden van het boze de waarheden van het goede zal bestrijden..
Voordat het wordt getoond, dat met het beest de liefde of de aandoening van de natuurlijke mens wordt aangeduid, zal iets worden gezegd ten aanzien van de bestrijding; de helse liefde is vooral de eigenliefde, want de liefde van zich is de liefde van het eigene van de mens en het eigene van de mens is niets anders dan het boze; en daarom is de mens voor zoveel als hij in die liefde is, voor evenzoveel tegen de Heer en vandaar tegen het goede van de liefde en van de naastenliefde en tegen het ware van de leer en van het geloof, dus tegen die twee getuigen.
Vandaar is het dat de hel, waar de liefde van zich regeert, afgrijselijker en boosaardiger hellen zijn en lijnrecht tegengesteld zijn aan de Heer en vandaar bij voortduur bestrijden de goedheden van de liefde en van het geloof, omdat die uit de Heer alleen zijn en de Heer Zelf zijn; en dat dit ook zo bij de mens en de engel is.
Dat die hellen afgrijselijker zijn dan de overige, kan hieruit vaststaan, dat zij aanhoudend hijgen naar de gewelddadige dood van hen die het Goddelijke van de Heer belijden, bijgevolg naar de gewelddadige dood van hen die zijn in het goede van de liefde tot en in het goede van het geloof in de Heer, uit de Heer.
Dat die hellen boosaardiger zijn dan de overige, is omdat voor zoveel de mens in de eigenliefde is en tevens in de liefde van het eigen inzicht, voor even zoveel zijn natuurlijk schijnsel is in een bepaalde glans, net als het ware; de liefde van zich immers is zoals een vuur, dat dit schijnsel ontsteekt; vandaar is het dat zij vernuftig kunnen denken en redeneren tegen het Goddelijke en tegen alle dingen van de hemel en van de Kerk.
Soms was ik verbaasd, wanneer ik hen hoorde, gelovend dat zij ook meer dan de anderen daartoe gebracht zouden kunnen worden om het geloof op te nemen, maar ik werd gewaar dat

dit onmogelijk was, want voor zoveel als de lichamelijke, de wereldse en de natuurlijke dingen in het licht waren geweest voor even zoveel waren voor hen de hemelse en de geestelijke dingen in het donker geweest.
Die donkerte werd gezien, namelijk dat zij volslagen donkerzwart was, met een daarin gemengd vurige; dit zou ik met veel ondervinding hebben kunnen bevestigen, indien er de plaats voor was om in ondervindingen verder uit te wijden; het is de liefde van zich die in het bijzonder hier wordt verstaan onder het beest opklimmend vanuit de afgrond, dat oorlog met de beide getuigen voerde en hen doodde.
Dat het beest de liefde of de aandoening van de natuurlijke mens in de ene en de andere zin betekent, kan vaststaan uit zeer veel plaatsen in het Woord; en omdat het tot dusver onbekend was en als het ware ver gezocht schijnt dat de beesten de liefde of de aandoening van de natuurlijke mens betekenen, is het noodzakelijk dat dit vanuit het Woord zal worden bevestigd.
Dat natuurlijke aandoeningen met de beesten worden aangeduid, is omdat die aandoeningen volstrekt eender zijn aan de aandoeningen van de dieren en vandaar de mens die zich niet door de goede en de ware dingen van de hemel doordrenkt van de geestelijke aandoeningen, slechts weinig van de dieren verschilt; want aan de mens is boven de beesten nog toegevoegd het vermogen van geestelijk te denken en vandaar te willen, krachtens welk vermogen hij op uitmuntende wijze abstracte dingen kan zien en doorvatten en indien dat geestelijk vermogen niet wordt levend gemaakt door erkentenissen van het ware en het goede en daarna door het geloof en het leven van het geloof, zo is hij niet beter dan de beesten, tenzij alleen hierin dat hij vanuit dat hogere vermogen kan denken en spreken.
Aangezien de aandoeningen van de natuurlijke mens met de dieren worden aangeduid, verschijnen daarom die aandoeningen, wanneer die zich in de geestelijke wereld zichtbaar vertonen in een vorm eender aan die van dieren, geheel en al zoals de vormen van verschillende beesten, bijvoorbeeld zoals: lammeren, schapen, geiten, bokjes, geitenbokken, varren, ossen, koeien en eveneens zoals: kamelen, paarden, muilen, ezels, en ook zoals: beren, tijgers, luipaarden, leeuwen en verder ook als: honden en slangen van verschillende geslachten; maar zulke dingen zijn slechts schijnbaarheden van de aandoeningen die bij de geesten zijn; en wanneer deze verschijnen wordt daar ook geweten, niet alleen dat zij daar vandaan zijn, maar ook uit wie, zodra echter de aandoeningen bij hen ophouden, houden ook die schijnbaarheden op.
Hieruit kan eveneens vaststaan, vanwaar het is dat zo vaak beesten in het Woord worden genoemd.
Maar daarom zullen nu tot de bevestigingen worden overgegaan, bij David: 'Gij hebt Hem doen heersen over de werken van Uw handen; alle dingen hebt Gij gesteld onder Zijn voeten; de kudde van kleinvee en de kudden van grootvee en ook de beesten van de velden; de vogel van de hemel en de vissen van de zee', (Psalm 8: 7-9).
Deze dingen betreffende Heer over wie in dat gehele hoofdstuk wordt gehandeld en over Zijn Heerschappij over alle dingen van de hemel en van de Kerk.
De dingen die van de hemel en van de Kerk zijn, worden verstaan, hier en elders in het Woord, onder de werken van de handen van Jehovah; en omdat Zijn heerschappij daarover is en omdat de geestelijke dingen met natuurlijke dingen in het Woord worden uitgedrukt - het Woord immers is in zijn schoot geestelijk - worden vandaar onder de kudde van kleinvee, de kudden van grootvee, de beesten van de velden, de vogels van de hemel en de vissen van de zee, niet deze verstaan, maar de geestelijke dingen die van de hemel en van de Kerk zijn; met de kudde van kleinvee en de kudden van grootvee worden aangeduid de geestelijke dingen en de natuurlijke die vanuit geestelijke oorsprong zijn.
Met de kudde van kleinvee, dus met de lammeren, de bokjes, de geiten, de schapen, de rammen, de geestelijke dingen; en met de kudden van grootvee, dus de varren, de ossen, de koeien, de kamelen, de natuurlijke dingen vanuit de geestelijke dingen; met de beesten van de

velden worden de aandoeningen van de natuurlijke mensen aangeduid, met de vogels van de hemelen het denken daaruit en met de vissen van de zee, de wetenschappelijke dingen van de natuurlijke-zinlijke mens.
Wat zou het anders in zich hebben om de heerschappij van de Heer over andere dingen te beschrijven?
Bij dezelfde: 'Gij hebt een regen der welwillendheden doen druipen, o God; Uw zwoegende erfenis hebt Gij bevestigd; Uw wilde dier, Uw vergadering, zij zullen in haar wonen', (Psalm 68: 10,11).
Daar staat het wilde dier klaarblijkend voor het volk dat de invloeiing van het Goddelijk Ware uit de Heer opneemt; want met de erfenis van God, waarmee de Kerk wordt aangeduid, wordt gezegd: Uw wilde dier, Uw vergadering, zij zullen in haar wonen; met de regen van de welwillendheden wordt de invloeiing van het Goddelijk Ware vanuit de Goddelijke goedertierenheid aangeduid.
Bij dezelfde: 'Jehovah Die de bronnen uitzendt tot rivieren, dat zij tussen de bergen gaan; zij reiken drank aan al het wilde dier; de woudezel breken zij de dorst; hierbij woont de vogel der hemelen, van tussen de takken geven zij hun stem; Die doet uitspruiten het gras voor het beest en het kruid tot dienst van de mens, door brood uit te leiden vanuit de aarde; Gij beschikt de duisternis opdat het nacht zal worden, waarin al het wilde dier van het woud uittreedt; de zee, groot en breed van ruimten, daar het kruipende dier dat geen getal heeft, de wilde dieren, de kleine met de grote', (Psalm 104: 11,12,14,20,25.)
Ook deze dingen betreffen de Heer en met die woorden wordt de instauratie van de Kerk bij de natiën beschreven; en daarom worden met de wilde dieren, de beesten en de vogels, zulke dingen aangeduid die bij de mensen van de Kerk zijn.
Men moet weten, dat in verscheidene plaatsen nu eens wordt gezegd, beest en dan weer, wild dier en dat onder het wilde dier niet het wilde dier wordt verstaan, in die zin waarin het is opgevat met de idee ten aanzien van wilde dieren; want het wilde dier in de Hebreeuwse taal wordt afgeleid van een woord dat leven betekent; vandaar moet voor het wilde dier in sommige plaatsen veeleer dier worden gezegd; wat ook hieruit kan vaststaan, dat de vier dieren waarin de cherubim verschenen, waarmee de Goddelijke Voorzienigheid en bescherming wordt aangeduid, bij (Ezechiël 1,10), wilde dieren worden genoemd.
Evenzo bij Johannes in de Openbaring, waar wordt gehandeld over de vier dieren rondom de troon, waaronder de cherubim worden verstaan; niettemin wordt in het Woord terdege onderscheid gemaakt tussen de beesten en de wilde dieren en met de beesten worden aangeduid: de aandoeningen van de natuurlijke mens, die zijn van zijn wil en met de wilde dieren worden aangeduid de aandoeningen van de natuurlijke mens die zijn van zijn verstand; omdat het wilde dier in de Hebreeuwse taal wordt afgeleid van een woord dat leven betekent, werd daarom Eva, de echtgenote van Adam, naar dat woord genoemd; dit wordt vooruit gezonden, opdat men zal weten wat met het wilde dier en wat met het beest in de eigenlijke zin wordt aangeduid.
Wat daarmee wordt aangeduid dat Jehovah bronnen uitzendt tot rivieren, opdat zij tussen de bergen gaan, zij reiken drank aan al het wilde dier, de woudezel breken zij de dorst, bij dezelfde woont de vogel der hemelen, is eerder in nr. 483 ontvouwd.
Dat Jehovah het gras doet uitspruiten voor het beest en het kruid tot dienst van de mens, door brood uit te leiden vanuit de aarde, betekent het onderricht en de voeding van de natuurlijke en de geestelijke mens door de waarheden vanuit het Woord, opdat daaruit het goede van de liefde en van de naastenliefde zal zijn.
Met het gras wordt het ware van de natuurlijke mens aangeduid, namelijk het wetenschappelijk ware, zie eerder nr. 507; met het beest wordt zijn aandoening aangeduid, welke onderricht en geestelijk gevoed wil worden; met het kruid wordt het ware van de geestelijke mens aangeduid, met de mens het inzicht daaruit; en met het brood wordt het goede van de liefde en van de naastenliefde aangeduid, dat wordt gevoed door de waarheden.

Omdat met de duisternis en met de nacht het schijnsel van de natuurlijke mens wordt aangeduid, dat zoals een nacht is ten opzichte van het licht van de geestelijke mens, met het wilde dier van het woud de aandoening van de wetenschappelijke dingen, met de zee groot en breed van ruimten het natuurlijke zelf, met het kruipende dier dat geen getal heeft, het wetenschappelijke daar en met de kleine en de grote wilde dieren de verschillende aandoeningen, zo blijkt wat er wordt aangeduid met: Gij beschikt de duisternis opdat het nacht zal worden, waarin al het wilde dier van het woud uittreedt; de zee groot en breed van ruimten, daar het kruipende dier dat geen getal heeft, de wilde dieren, de kleine met de grote.
Bij dezelfde: 'Zij zullen akkers bezaaien en wijngaarden planten en de vrucht der inkomst maken en Hij zal hen zegenen zodat zij zeer vermenigvuldigd zullen worden; en hun beest zal niet verminderen, maar zij worden verminderd en ingekromd vanwege de hevigheid van de boosheid en van de droefenis', (Psalm 107: 37-39).
In dat gehele hoofdstuk wordt gehandeld over de Komst van de Heer en over de verlossing uit Hem; dat zij dan waarheden zullen hebben, waardoor bij hen de Kerk zal worden ingeplant, wordt daarmee aangeduid dat zij akkers zullen bezaaien en wijngaarden planten; dat zij daar zullen hebben de goede dingen van de Kerk en daaruit de waarheden zullen groeien, wordt daarmee aangeduid dat zij de vrucht van de inkomst zullen maken, dat Jehovah hen zal zegenen, zodat zij zeer vermenigvuldigd zullen worden.
Dat hun dan voortdurend zal bijblijven alle goede aandoening van de natuurlijke mens, wordt daarmee aangeduid dat hun beest niet zal verminderen; dat die aandoeningen anderszins zullen vergaan door de boosheden, wordt aangeduid met: zij worden verminderd en ingekromd vanwege de hevigheid van de boosheid en van de droefenis.
Bij dezelfde: 'Loof Jehovah, gij walvissen en alle afgronden, het wilde dier en alle beest, het kruipende dier en alle vogel des vleugels', (Psalm 148:7,10).
In deze Psalm worden zeer veel dingen opgesomd die in de wereld zonder leven zijn, die Jehovah zullen loven, zoals: vuur, hagel, sneeuw, damp, stormwind, bergen, heuvelen, bomen, vruchten, ceders, en verder ook hier wilde dieren: beesten, kruipende dieren en vogels die toch Jehovah niet kunnen loven; wie ziet niet dat de opsomming van zulke dingen in het Goddelijk Woord zinledig zouden zijn, indien niet elk ding iets betekende bij de mens dat Jehovah kan loven, dat wil zeggen vereren?
Vanuit de wetenschap der overeenstemmingen weet men dat de walvissen de wetenschappelijke dingen van de natuurlijke mens in het algemeen betekenen, de afgronden en de zeeën het natuurlijke zelf waar de wetenschappelijke dingen zijn, de wilde dieren en de beesten, de aandoeningen van de natuurlijke mens, zowel die welke van zijn verstand als die welke van zijn wil zijn; de kruipende dieren, het zinlijke, dat het laatste is van de natuurlijke mens en de vogel des vleugels, het denkende daaruit.
Bij dezelfde: Jehovah, Die voor de aarde regen bereidt die de bergen gras doet uitspruiten, Die aan het beest zijn spijs geeft, aan de zonen van de raaf die aanroepen', (Psalm 147: 8,9).
Deze afzonderlijke dingen betekenen ook de geestelijke dingen die van de hemel en van de Kerk zijn; wat heeft het van doen met het Woord, dat enig en alleen de mens de weg tot de hemel zal leren, namelijk de waarheden van het geloof en de goedheden van de liefde, dat er van Jehovah wordt gezegd dat Hij voor de aarde regen bereidt, de bergen gras doet uitspruiten, aan de beesten spijs geeft en aan de zonen van de raaf die hem aanroepen?
Maar toch zijn deze dingen het Goddelijk Woord waardig, wanneer onder de regen de invloeiing van het Goddelijk Ware wordt verstaan, onder de bergen het goede van de liefde, onder gras doen uitspruiten het onderricht van de natuurlijke mens door de erkentenissen vanuit het Woord, onder de beesten, de aandoeningen van de natuurlijke mens, die het verlangen om daaruit gevoed te worden; de voeding wordt aangeduid met spijs geven en met de zonen van de raaf worden aangeduid de natuurlijke mensen die vanwege de begoochelingen in een schemerachtig schijnsel zijn ten aanzien van de ware Goddelijke dingen, in hoedanig schijnsel velen uit de natiën waren geweest; en daarom wordt gezegd dat

Hij geeft aan de zonen van de raaf die aanroepen; deze immers kunnen Jehovah aanroepen, niet echter de zonen van een raaf.
Bij dezelfde: ‘Mijne al het wilde dier des wouds, de beesten in duizend bergen; Ik ken alle vogel der bergen en het wilde dier Mijner velden met Mij’, (Psalm 50: 10,11).
Deze dingen zijn weliswaar gezegd van de slachtoffers, namelijk dat de Heer niet daardoor wordt verlustigd, maar door de belijdenis van het hart en door de aanroeping; maar toch worden met het wilde dier van het woud, de beesten in de bergen en met de vogel van de bergen en het wilde dier van de velden, eendere dingen aangeduid als eerder, namelijk die welke bij de mens van de Kerk zijn.
Bij dezelfde: ‘Uw gerechtigheid zoals de bergen Gods, Uw gerichten een grote afgrond, mens en beest behoudt Gij, o Jehovah’, (Psalm 36: 7).
Met de mens en het beest wordt aangeduid de innerlijke aandoening, die geestelijk is, waaruit het inzicht is en de uiterlijke aandoening, die natuurlijk is, waaruit de wetenschap is, die overeenstemt met het inzicht.
Enige dingen worden met de mens en het beest aangeduid in de volgende plaatsen, bij Jeremia: ‘De God Israëls zei: Ik, gemaakt heb Ik de aarde, de mens en het beest, die op de aangezichten van de aarde zijn, door Mijn grote kracht’, (Jeremia 27: 5; 36: 29).
Bij dezelfde: ‘Zie, de dagen zullen komen, waarop Ik het huis van Juda zal bezaaien met zaad des mensen en zaad van het beest’, (Jeremia 31: 27).
Bij dezelfde: ‘Noch zal gehoord worden in deze plaats waarvan gij zegt: zij is verwoest dat er geen mens en geen beest en in de steden van Juda en in de steden van Jeruzalem, verwoest zijnde, zodat er geen mens en geen bewoner en geen beest is, de stem der vreugde en de stem der blijdschap’, (Jeremia 33: 10-12).
Bij dezelfde: ‘Verlating zal het ganse land zijn, zodat er geen mens en geen beest zal zijn’, (Jeremia 32: 43).
Bij dezelfde: ‘Ik zal de bewoners van deze stad slaan en de mens en het beest; door een grote pest zullen zij sterven’, (Jeremia 21 : 6).
Bij dezelfde: ‘Tegen Babel klimt een natie op uit het noorden; deze zal haar land stellen tot verlating, opdat er geen bewonende in haar zal zijn; van de mens af tot het beest toe, hebben zij zich verwijderd, zijn zij heengegaan’, (Jeremia 50:3).
Bij dezelfde: 'Mijn toorn en Mijn ontsteking is uitgestort over deze plaats, over de mens en over het beest', (Jeremia 7: 20).
Bij Ezechiël: 'Wanneer het land tegen Mij zal hebben gezondigd, zo zal Ik hetzelve de stok des broods breken, en Ik zal daarin de honger zenden, en ik zal daarin uitroeien de mens en het beest', (Ezechiël 14: 13, 17,19).
Bij dezelfde: 'Uitstrekken zal Ik Mijn hand over Edom en uithouwen daaruit mens en beest', (Ezechiël 25:13).
Bij dezelfde: 'Ik zal verderven alle beest van Egypte van over vele wateren, zodat hen niet langer zal verstoren de voet van de mens, noch de klauw van het beest die zal verstoren', (Jeremia 32: 13).
Bij dezelfde: 'Ik zal over u vermenigvuldigen de mens en het beest, opdat zij groeien en vruchtbaar zijn', (Jeremia 36: 11).
Bij Zefanja: 'Door te voleinden zal Ik voleinden alle dingen van over de aangezichten des lands; Ik zal voleinden de mens en het beest, Ik zal voleinden de vogel der hemelen en de vissen der zee en de aanstoten met de goddelozen en Ik zal de mens uitroeien van de aangezichten van het land', (Zefanja 1:2,3).
Bij Zacharia: 'De engel die kwam om Jeruzalem te meten, zei: Loop, spreek door te zeggen: Jeruzalem zal voorsteden bewonen vanwege de veelheid van mens en beesten in haar midden', (Zacharia 2: 3,4).

Bij dezelfde: 'Laten uw handen zich versterken, omdat de tempel zal worden gebouwd; want vóór deze dagen was niet de prijs des mensen, noch de prijs van het beest, want de uitgaande en de binnentredende had geen vrede van de vijand', (Zacharia 8: 9,10).
In deze plaatsen wordt met de mens het innerlijke of het geestelijke aangeduid en met het beest het uiterlijke of het natuurlijke, bijgevolg met de mens de geestelijke aandoening van het ware, waaruit alle inzicht is en met het beest de natuurlijke aandoening, die overeenstemt met de geestelijke.
Dat het uiterlijke of het natuurlijke met het beest wordt aangeduid, is omdat de mens ten aanzien van de uiterlijke of natuurlijke mens niet anders is dan een beest; hij verheugt zich immers in eendere begeerten en eveneens in andere wellusten, appetijten en zinnen, zodat de mens ten aanzien van die dingen volstrekt eender is aan het beest; en daarom kan de natuurlijke mens een dierlijk mens worden genoemd.
Dat echter het innerlijke of het geestelijke met mens wordt aangeduid, is omdat de mens ten aanzien van zijn innerlijke of geestelijke een mens is; dit verheugt zich in zodanige aandoeningen van het goede en het ware als zij zijn bij de engelen van de hemel; en omdat de mens daardoor bij zich zijn natuurlijke of dierlijke mens regeert, die een beest is.
Omdat de geestelijke mens en de natuurlijke met mens en beest wordt aangeduid, wordt daarom in de geschiedenis van de schepping, (Genesis 1) vermeld, dat op dezelfde dag, namelijk op de zesde, de beesten en eveneens de mens werd geschapen; en daarna dat aan de mens de heerschappij over de beesten werd gegeven.
Over de schepping van de beesten en van de mens op dezelfde dag en over de heerschappij van de mens over de beesten, leest men het volgende in Genesis: 'God zei: De aarde zal voortbrengen de levende ziel volgens haar soort, het beest en het zich bewegende, en het wilde dier van de aarde volgens hun soort; en het geschiedde aldus.
En God maakte het wilde dier van de aarde volgens zijn soort en het beest volgens zijn soort en al het kruipende van de humus volgens zijn soort.
En God zei: laat ons de mens maken in Ons beeld volgens Onze gelijkenis; en zij zullen Heersen in de vissen van de zee en in de vogel van de hemelen en in het beest en in de gehele aarde en in elk kruipende dat op de aarde kruipt; en het was avond geweest en morgen geweest, de zesde dag', (Genesis 1: 24 -31).
Met de schepping van hemel en aarde wordt in dat hoofdstuk in de geestelijke zin beschreven, de nieuwe schepping of de wederverwekking van de mens van de Oudste Kerk; vandaar is het dat met het beest daar de uiterlijke of natuurlijke mens wordt aangeduid en met de mens de innerlijke geestelijke, en dat onder de heerschappij over de beesten daar wordt verstaan, de heerschappij van de geestelijke mens over de natuurlijke.
Dat het aan de mens van die Kerk was gegeven alle aandoeningen van de natuurlijke mens te kennen met als oorzaak dat hij daarover zou heersen, wordt aangeduid in Genesis: 'Jehovah formeerde vanuit de humus alle beest van het veld en alle vogel der hemelen en hij bracht ze tot de mens om te zien wat hij het zou noemen; en al wat de mens het noemde, de levende ziel, dat was de naam ervan; en de mens noemde de namen van alle beest en vogel van de hemelen en van alle wilde dier van het veld', (Genesis 2: 19,20).
Met de naam noemen wordt in de geestelijke zin aangeduid de hoedanigheid van de zaak kennen, of hoedanig iets is; dus hier hoedanig zouden zijn de aandoeningen, de begeerten, de wellusten, de appetijten, en verder het denken en de neigingen van de natuurlijke mens en hoe zij zouden samenstemmen en overeenstemmen met de aandoeningen en de doorvattingen van de geestelijke mens.
Want van scheppingswege is het de geestelijke mens gegeven alle dingen van de natuurlijke mens te zien en tevens de doorvatten de samenstemming en de niet-samenstemming van hem met de geestelijke.
De oorzaak hiervan is dat hij hem zal kunnen regeren en samenstemming toelaten en niet-samenstemming verwerpen en zo geestelijk worden, ook ten aanzien van de uitwerkingen, die

plaatsvinden door middel van de natuurlijke mens; maar deze dingen kan men uitvoeriger ontvouwd zien in 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 142 tot 146.
Aangezien met de mens in het Woord eigenlijk de innerlijke of geestelijke mens wordt aangeduid en met het beest de uiterlijke of natuurlijke, werden daarom op het bevel van God alle beesten en vogels met Noach binnengeleid in de ark, over welke zaak het volgende in Genesis: 'Jehovah zei tot Noach: van alle reine beest zult gij u nemen zeven zeven het mannetje en het wijfje en van het beest dat niet rein is twee, het mannetje en het wijfje: en hij nam van het reine beest en van het niet reine beest en van de vogel en van al wat kruipt op de aarde; twee gingen in tot Noach in de ark, het mannetje en het wijfje, (Genesis 7: 1 -9).
Met de Noachitische vloed wordt in de geestelijke zin beschreven de ondergang van de Oudste Kerk en eveneens het Laatste Gericht over de mensen van die Kerk; en met Noach en zijn zonen wordt in diezelfde zin de daaropvolgende Kerk verstaan en beschreven, die de Oude Kerk moet worden genoemd; daaruit volgt dat onder de beesten die in de ark met Noach waren binnengeleid de aandoeningen van de natuurlijke mens worden verstaan, die overeenstemmen met de geestelijke aandoeningen, welke de mensen van die Kerk hadden; maar ook deze dingen kan men ontvouwd zien in 'Hemelse Verborgenheden'.
Aangezien met de mens de innerlijke geestelijke mens worden aangeduid en met het beest de uiterlijke of natuurlijke en met Egypte de natuurlijke mens gescheiden van de geestelijke, die geheel en al verloren is gegaan en niet langer een mens maar een beest is wordt daarom daar, waar over de ondergang van Egypte wordt gehandeld, vermeld, dat Jehovah hagel deed regenen waarin vuur was gemengd en alles sloeg wat in de velden was, van de mens tot het beest toe', (Exodus 9: 22 - 25); over welke zaak men ook zie 'Hemelse Verborgenheden'.
De oorzaak van de uitbeelding van diezelfde zaak en vandaar van de aanduiding, sloeg Jehovah ook al het eerstverwekte in het land van Egypte van de mens tot het beest toe, (Exodus 12: 12,29).
Maar omgekeerd werd bij de zonen Israëls door wie de Kerk was uitgebeeld, bevolen, dat aan Jehovah zouden worden geslachtofferd alle eerstverwekte dingen, van de mens en van het beest', (Numeri 18: 15).
Omdat zulke dingen waren uitgebeeld en vandaar aangeduid met de mens en het beest, werd daarom vanwege de in de Oude Kerk aanvaarde heilige rite, riep de koning van Ninivé een vasten uit en beval hij dat mens noch beest iets zouden smaken en drinken en dat mens en beest met zakken zouden worden bedekt, (Jona 3: 7,8).
Aangezien met de beesten de aandoeningen in de ene en de andere zin worden aangeduid, was het daarom verboden de figuur van enig beest te maken, waarover bij Mozes: 'Gij zult u niet maken de figuur van enig beest dat op aarde is, de figuur van enige vogel des vleugels die onder de hemel vliegt, de figuur van enig kruipend dier op de aarde, de figuur van enige vis die in de wateren onder de aarde is', (Deuteronomium 4: 17,18).
De oorzaak was deze dat de nakomelingen van Jakob, die vanwege de uitbeelding van de Kerk bij hen de zonen Israëls werden genoemd, in uiterlijke dingen zonder het innerlijke waren geweest, dat wil zeggen merendeels louter natuurlijke mensen; en daarom zouden zij, indien zij de figuur van enig beest of vogel voor zich hadden gemaakt, die de aandoeningen en eendere dingen betekenden, die zich tot afgoden hebben gemaakt en zouden ze hebben vereerd.
Dit was ook de oorzaak dat de Egyptenaren, bij wie de uitbeeldingen meer dan bij de overige volken bekend zijn geweest, zich figuren van beesten hebben gemaakt zoals van: kalveren, slangen en van andere beesten, aanvankelijk evenwel niet ter wille van de eredienst, maar ter wille van de aanduiding; maar hun nakomelingen die van innerlijk uiterlijk waren geworden, dus louter natuurlijk, bezagen die dingen niet als uitbeeldingen en aanduidingen, maar als heilige dingen van de Kerk en vandaar kenden zij daaraan een afgodische eredienst toe.

Vandaar is het, dat het aan de nakomelingen van Jakob, omdat zij geheel en al uiterlijke mensen waren en vandaar vanuit het hart afgodendienaars, werd verboden zich een figuur ervan te maken.
Zo bijvoorbeeld dat zij kalveren vereerden in Egypte en daarna in de woestijn; dit was omdat het kalf betekende de eerste aandoening van de natuurlijke mens, tezamen met diens goede van de onschuld; dat de natiën hier en daar slangen vereerden, was omdat de slang het zinlijke betekende, namelijk het laatste van de natuurlijke mens en diens voorzichtigheid; en zo in de overige dingen.
Omdat de beesten verschillende dingen van de natuurlijke mens betekenden, werd het daarom ook enige malen bevolen dat zij, wanneer zij steden en streken aan de vervloeking zouden prijsgeven, ook de beesten zouden afmaken.
Dit had als oorzaak dat de beesten uitbeeldden de boze en de profane dIngen die er geweest waren bij de mensen die aan de vervloeking werden prijsgegeven.
Aangezien alle soorten van beesten verschillende dingen betekenden die bij de mensen van de Kerk zijn werden daarom wetten gegeven ten aanzien van de beesten, die werden gegeten en die er niet gegeten mochten worden, (Leviticus 11); die welke mochten worden gegeten, betekenden de goede dingen, en die welke niet mochten worden gegeten, betekenden de boosheden.
De Kerk van die tijd immers was een uitbeeldende Kerk en daarom beeldden de afzonderlijke dingen die hun waren voorgeschreven, uit en duidden zij aan, voornamelijk de beesten; waarover men het volgende leest bij Mozes: 'Gij zult onderscheid maken tussen het reine en het onreine beest en tussen de onreine en de reine vogel, opdat gij uw zielen niet verfoeilijk maakt door het beest en de vogel; en gij zult Mij heilig zijn', (Leviticus 20: 25,26).
Uit deze dingen nu kan men zien, vanwaar het is dat de slachtoffers uit verschillende geslachten van beesten waren toegelaten zoals uit: lammeren, schapen, bokjes, geiten, varren, ossen en uit: duiven, tortelduiven, namelijk omdat zij de geestelijke dingen en de natuurlijke vanuit geestelijke oorsprong betekenden, zoals de lammeren de onschuld, de schapen de naastenliefde, de varren en ossen, de aandoeningen van de natuurlijke mens die overeenstemmen met de aandoeningen van de geestelijke mens; vandaar was het dat de beesten voor de slachtoffers werden gevarieerd volgens de oorzaken ter wille waarvan zij geofferd werden, wat niet gebeurd zou zijn, indien niet de afzonderlijke slachtoffers uit beesten zulke dingen hadden aangeduid die van de Kerk zijn.
Aangezien de mens van de Kerk heden ten dage bezwaarlijk ertoe kan worden gebracht om te geloven dat met de beesten en de wilde dieren in het Woord de aandoeningen van het goede en het ware worden aangeduid die van de mens van de Kerk zijn en dit als oorzaak hiervan dat het vreemd schijnt dat iets van een beest iets van een mens zou aanduiden, zou ik daar nog vanuit het Woord verschillende dingen willen aanvoeren die dit bevestigen.
Bij Ezechiël: 'Zeg tot de koning van Egypte en tot zijn menigte: wie zijt gij eender in uw hoogheid; Assur was een ceder op de Libanon, schoon van tak, een schaduwrijk woud:, hoog was zijn hoogte geworden boven alle bomen, des velds en vermenigvuldigd waren zijn takken door vele wateren; in zijn takken nestelden alle vogels der hemelen en onder zijn takken baarden zij, alle wilde dier des velds en in zijn schaduw woonden alle grote natiën; schoon was hij in zijn grootheid; maar aangezien gij u verhovaardigd hebt over de hoogte, zal hij worden uitgeroeid; op zijn ruïne zal alle vogel der hemelen wonen en op zijn takken zullen zij zijn, alle wilde dier des velds',(Ezechiël 31: 2, 3, 5-7,10, 12, 13).
Met de koning van Egypte en met zijn menigte wordt aangeduid de natuurlijke mens met de wetenschappelijke dingen daar; met Assur, de ceder op de Libanon, wordt aangeduid het redelijke, dat is vanuit de wetenschappen enerzijds, en uit de invloeiing van het geestelijk ware anderzijds; met schoon van tak en een schaduwrijk woud wordt aangeduid, het inzicht door de redelijke waarheden door middel van de wetenschappen; met de hoogte boven alle

bomen des velds wordt aangeduid de verheffing tot aan het innerlijk redelijke toe, dat vanuit het geestelijke is.
Met de vermenigvuldigde takken door vele wateren, wordt aangeduid de overvloed door de geestelijke waarheden, namelijk vanuit de erkentenissen van het ware vanuit het Woord; met de vogelen der hemelen die nestelden in zijn takken, wordt het geestelijk denken in de redelijke dingen aangeduid, want het redelijke houdt het midden tussen de innerlijke geestelijke mens en de uiterlijk natuurlijke; met alle wilde dieren van het veld, onder zijn takken baarden zij, worden de aandoeningen van de redelijk doorvatte wetenschappelijke dingen aangeduid; met de grote natiën die in zijn schaduw woonden, worden aangeduid de goedheden van de aandoeningen in de natuurlijke mens; met schoon van hoogte wordt het inzicht aangeduid; en met de vogel der hemelen en het wilde dier des velds die op zijn ruïne in zijn takken zullen wonen, worden aangeduid de valsheden van het denken en de boosheden van de begeerten, die hij had omdat hij zich verhovaardigd heeft over zijn hoogte, dat wil zeggen, omdat hij hoogmoedig was vanuit de liefde van het eigen inzicht.
Dat het denken van het ware en de aandoeningen van hem met de vogels der hemelen en de wilde dieren des velds worden aangeduid, is duidelijk, want er wordt ook gezegd dat grote natiën in zijn schaduw woonden.
Bij Daniel: 'Zie, een boom in het midden van de aarde en zijn hoogte groot; hij reikte tot aan de hemel en zijn uitzicht tot aan het einde van de aarde; zijn blad schoon en zijn bloesem veel en spijs voor allen daarin; onder hem had het beest des velds schaduw en in zijn takken woonden de vogels van de hemel en vanuit hem werd alle vlees gevoed.
Een wachter en heilige daalden van de hemel neer, roepende: Houwt den boom af en kapt zijn takken af, slaat het blad uiteen, verstrooit zijn bloesem; het beest vluchtte van onder hem en de vogels vanuit zijn takken; maar laat de stam der wortelen in de aarde achter, en in een band van ijzer en brons, in het kruid des velds en hij worde gedoopt in de dauw der hemelen en met het beest zijn deel in het gras der aarde; zijn hart zullen zij veranderen van een mens en het hart van een beest zal hem worden gegeven', (Daniël 4: 10 tot 16).
Dit was de droom van Nebukadnezar, de koning van Babel en daarmee wordt de instauratie van de hemelse Kerk beschreven en de aanwassing ervan tot aan haar toppunt toe en daarna haar ondergang vanwege de overheersing ook over de heilige dingen van de Kerk en vanwege het voor zichzelf opgeëiste recht over de hemel; met de boom in het midden van de aarde, wordt die Kerk aangeduid; met zijn hoogte wordt de uitbreiding van het doorvatten en van de wijsheid daaruit aangeduid; met het uitzicht tot aan het einde van de aarde, wordt de uitbreiding ervan tot aan de laatsten van de Kerk toe aangeduid; met zijn schoon blad en met zijn vele bloesem worden de erkentenissen en de aandoeningen van het ware en het goede en daaruit het inzicht aangeduid.
Met de spijs voor allen daarin wordt aangeduid de hemelse voeding, die is vanuit het goede en vanuit de ware dingen daaruit.
Met het beest des velds dat schaduw in hem had en met de vogels der hemelen die in zijn takken woonden, worden aangeduid de aandoeningen van het goede en daaruit het denken en het doorvatten van het ware en omdat deze van de geestelijke spijs zijn, wordt gezegd dat vanuit dit alle vlees werd gevoed; maar vanwege de overheersing van de heilige dingen van de hemel en van de Kerk vanuit de eigenliefde, over welke dingen de Babyloniërs tenslotte voor zich het recht opeisen, volgt de beschrijving van hun ondergang, met het volgende:
'Een wachter en heilige daalde van de hemel neer, roepende: Houwt de boom af en kapt zijn takken af, slaat het blad uiteen, verstrooit zijn bloesem en het beest vluchtte van onder hem en de vogelen vanuit zijn takken'; want bij hen groeit de liefde van zich en vandaar de verheffing van het gemoed aan totdat zij voor zich het recht opeisen over de heilige dingen van de Kerk, ja, zelfs over de hemel en wanneer dit plaatsvindt, dan vergaat het al van de Kerk en alle doorvatting en erkentenis van het goede en het ware.

Het innerlijke van het gemoed immers, waar het geestelijke is, wordt gesloten en het uiterlijke heerst, waar het natuurlijke is en zo wordt de mens zinlijk totdat hij maar weinig verschilt van de beesten.
Met de stam van de wortel die zij in de aarde zouden achterlaten, wordt het Woord aangeduid, dat alleen ten aanzien van de letter wordt verstaan, namelijk alleen in het denken dat zetelt in het geheugen en daaruit voortgaat in de spraak; met de banden van ijzer en brons wordt aangeduid dat de innerlijke waarheden en goedheden toegesloten zijn en gebonden worden gehouden in laatsten; het ijzer is het ware in laatsten en het brons is het goede in laatsten; en deze, wanneer afgescheiden van de innerlijke dingen, zijn vals en boos en omdat de mens van de Kerk dan bijna zoals een beest wordt ten aanzien van het verstand en ten aanzien van de wil - de boosheden van de aandoeningen immers en de valsheden van het denken heersen – wordt daarom gezegd, dat zijn deel zal zijn met het beest in het gras van de aarde en dat zijn hart zal veranderd worden van een mens en hem het hart van een beest zou worden gegeven; dat deze verandering en omkering heeft plaatsgevonden vanwege het voor zich opgeëiste recht over de heilige dingen van de Kerk en tenslotte over de hemel, staat vast uit de verzen 30 tot 32 van dat hoofdstuk, waar deze woorden staan: 'De koning zei: Is dit niet het grote Babel dat ik heb gebouwd tot een huis des koninkrijks, door de sterkte van mijn dapperheid en tot de heerlijkheid van mijn eer.
Nog was het woord in de mond van de koning en er viel een stem vanuit de hemel, zeggende: het koninkrijk zal aan u voorbijgaan en van de mens zullen zij u verdrijven en met het beest des velds uw woning; zij zullen u kruid zoals de ossen doen smaken, totdat gij weet, dat de Allerhoogste heerst in het koninkrijk van de mens en dat geeft aan wie Hij wil'.
Dat met Nebukadnezar als koning van Babel in den beginne wordt aangeduid de hemelse Kerk en haar aanwassing tot aan het toppunt der wijsheid, staat eveneens vast bij Daniel, waar wordt gehandeld over het beeld dat door hem werd gezien in een droom; daar wordt gezegd: 'De God der hemelen heeft de zonen des mensen, het beest des velds en de vogel der hemelen in uw hand gegeven en hij heeft u doen heersen in allen; gij zijt het hoofd van het beeld, dat goud is', (Daniel 2: 37,38).
Met het hoofd van het beeld dat van goud was, wordt de hemelse Kerk aangeduid, die de belangrijkste van alle is; dat die Kerk met de koning van Babel in de aanvang wordt aangeduid, is omdat de Kerk, die daarna Babel of Babylonië wordt, inzet uit de eredienst van de Heer en vanuit de liefde tot Hem en dan regeert bij hen de ijver van die uit te breiden en te vervolmaken door de heilige goede en ware dingen van de hemel.
Maar dit vanuit een nog verscholen oorzaak die de liefde van heersen is, die evenwel niet dan gaandeweg losbreekt, maar over deze zaak zullen meer dingen worden gezegd daar waar over Babylonië moet worden gehandeld.
Bij Hosea: 'Ik zal te dien dage voor hen een verbond maken met het wilde dier des velds en met de vogel der hemelen en met het kruipende dier der aarde en de boog en het zwaard en de oorlog zal Ik verbreken van de aarde en Ik zal hen zeker doen nederliggen en Ik zal u Mij ondertrouwen tot in het eeuwige', (Hosea 2: 17,18).
Deze dingen betreffen de instauratie van de nieuwe Kerk uit de Heer, waarover daar wordt gehandeld dat dan Jehovah, dat wil zeggen, de Heer, niet een verbond zal sluiten met het wilde dier van het veld en met de vogel der hemelen en met het kruipende dier der aarde, maar met de mensen bij wie de Kerk zal worden geïnstaureerd, is duidelijk en daarom worden daarmee zulke dingen aangeduid die bij de mens zijn, namelijk met het wilde dier de aandoening van de erkentenis van het ware, met de vogel der hemelen het redelijke denken vanuit het geestelijke en met het kruipende dier der aarde, het wetenschappelijke van de natuurlijke mens, in het bijzonder het wetenschappelijke van de zinlijke mens; dat Hij dan de boog en het zwaard zal verbreken van de aarde, betekent dat Hij zal vernietigen de valsheden die de waarheden van de leer bestrijden.

Dat er niet langer enige twist zal zijn tussen de waarheden en de valsheden en tussen de goedheden en de boosheden, wordt aangeduid met: Ik zal u Mij ondertrouwen tot in het eeuwige.
Bij Jesaja: 'Eren zal Mij het wilde dier des velds, de draken en de dochters van de nachtuil, deswege dat Ik in de woestijn heb gegeven water, rivieren in de verlatenheid, om te drenken Mijn volk, Mijn uitverkorene', (Jesaja 43: 20).
Dat onder het wilde dier van het veld, de draken en de dochters van de nachtuil hier niet het wilde dier, draken en nachtuilen worden verstaan, is duidelijk want die kunnen Jehovah niet eren; dat het de mensen van de Kerk zijn die worden verstaan, staat vast uit wat volgt, want gezegd wordt: om te drenken Mijn volk, Mijn uitverkorenen; en daarom worden met het wilde dier de aandoeningen van de erkentenissen van het ware aangeduid, met de draken de natuurlijke ideeën en met de dochters van de nachtuil de zinlijke aandoeningen; want het zinlijke wordt aangedaan door de waarheden en ziet die in de duisternis, zoals de nachtuil de objecten in de nacht; en omdat die dingen worden aangeduid, zo blijkt dat de natiën daaronder worden verstaan, bij wie de nieuwe Kerk moet worden geïnstaureerd, want die waren vóór de hervorming in zo'n duistere aandoening en natuurlijk denken geweest.
Met in de woestijn wateren geven en in de verlatenheid rivieren, wordt aangeduid diegenen van de waarheden en het inzicht daaruit doordrenken die tevoren in onwetendheid waren geweest.
De wateren zijn de waarheden, de rivieren zijn het inzicht, de woestijn en de verlatenheid zijn de onwetendheid; het volk van Jehovah en Zijn uitverkorenen drenken, betekent degenen onderrichten die in de waarheden van het geloof en in het goede van de naastenliefde zijn; volk wordt gezegd van hen die in de waarheden van het geloof zijn en uitverkorenen van hen die in het goede van de naastenliefde zijn.
Bij Joël: 'Is niet voor onze ogen de spijs afgesneden vanuit het huis van onze God, de blijdschap en de vreugde; het beest zucht, verward zijn runderkudden deswege dat zij geen graasweide hebben; en verder zijn de kudden van het vee verlaten; het beest de velds loeit tot U, omdat de beken der wateren zijn uitgedroogd en het vuur heeft de habitakels der woestijn verteerd', (Joël 1: 16, 18,20).
Deze dingen betreffen de staat van de Kerk wanneer daar niet langer zijn de ware dingen van de leer en het goede van het leven; met de spijs die is afgesneden van het huis Gods, wordt de geestelijke voeding aangeduid, namelijk vanuit de waarheden die vanuit het goede zijn; het huis Gods betekent de Kerk; het beest zucht, verward zijn de runderkudden, betekent het gemis aan aandoeningen van het ware en aan erkentenissen daaruit in de natuurlijke mens en de smart als gevolg daarvan.
De runderkudden betekenen de dingen die van de natuurlijke mens zijn in de gehele samenvatting; dat zij geen graasweide hebben, betekent dat er geen onderricht is; de kudden van het vee zijn verlaten, betekent het gemis aan het geestelijk ware en goede, namelijk van het geloof en van de naastenliefde; het beest des velds loeit tot U, betekent de smart van hen die in de natuurlijke aandoening van en daaruit in het verlangen naar de erkentenissen van het ware en het goede zijn.
Uitgedroogd zijn de beken der wateren, betekent de waarheden van de leer die zijn verstrooid door de natuurlijke liefde, het vuur heeft de habitakels van de woestijn verteerd, betekent die liefde en daardoor de vernietiging van de erkentenissen van het ware; de habitakels der woestijn zijn de dingen die van het verstand en van de wil bij zo'n mens zijn, die anders de waarheden en de goedheden van de Kerk zouden opnemen.
Bij dezelfde: 'Vrees niet, gij land, verheug u en verblijd u, omdat Jehovah al doende heeft groot gemaakt; vreest niet gij beesten van Mijn velden, omdat de habitakels van de woestijn grasrijk zijn geworden, omdat de boom zijn vrucht zal dragen, de vijgenboom en de wijnstok zullen hun kracht geven; gij zonen van Zion, verheugt u en verblijdt u in Jehovah', (Joël 2: 21-23).

Deze dingen betreffen de instauratie van de Kerk uit de Heer; en met land dat niet zal vrezen, dat zich zal verheugen en verblijden, wordt de Kerk en haar verkwikkelijke aangeduid; de instauratie van haar uit de Heer wordt daarmee aangeduid dat Jehovah al doende heeft groot gemaakt.
Vandaar worden onder de beesten van Zijn velden degenen verstaan die in de aandoeningen van het goede zijn en vanuit het Woord onderricht verlangen; de beesten zijn zij die in de aandoeningen van het goede van de natuurlijke mens zijn en de velden zijn de leerstellingen vanuit het Woord.
Dat de habitakels van de woestijn grasrijk zijn geworden, betekent dat er erkentenissen van het ware en het goede zullen zijn bij hen bij wie die tevoren niet waren; de boom zal vrucht maken, betekent de voortbrenging van het goede van het leven door die erkentenissen; de boom immers betekent de mens van de Kerk, in het bijzonder het van erkentenissen doordrenkte gemoed en de vrucht het goede van het leven.
De vijgenboom en de wijnstok zullen hun kracht geven betekent de voortbrenging van de uitwerking vanuit het natuurlijk en tevens geestelijk goede; omdat met de beesten van de velden, de boom, de vijgenboom en de wijnstok zulke dingen worden aangeduid die bij de mens van de Kerk zijn, wordt er daarom gezegd: Gij zonen van Zion, verheugt u en verblijdt u in Jehovah; onder de zonen van Zion worden degenen verstaan die van de hemelse Kerk zijn en van zich verheugen, wordt gesproken met betrekking tot het verkwikkelijke van het goede en van zich verblijden, met betrekking tot het liefelijke van het ware.
Bij Ezechiël: 'Te dien dage zal Gog komen over het land Israëls en dan zal er een grote aardbeving zijn over het land Israëls en sidderen zullen vóór Mij de vissen der zee en de vogel der hemelen en het wilde dier des velds, en al het kruipende dier kruipende op de aarde en alle mens die op de aangezichten van de aarde is', (Ezechiël 38: 18-20).
Met Gog wordt het uiterlijk heilige zonder het innerlijk heilige aangeduid, dus zij die in zo'n heilige zijn; met de aardbeving wordt de verandering van de staat van de Kerk aangeduid; dat sidderen zullen de vissen der zee, de vogel der hemelen, het wilde dier des velds, het kruipende dier der aarde en alle mens, betekent dat alle dingen van de mens en ten aanzien van de dingen die van de Kerk zijn bij hem, zullen worden veranderd; de vissen der zee zijn de wetenschappelijke dingen; de vogels der hemelen is het denken daaruit; de wilde dieren des velds zijn de aandoeningen daaruit, het kruipende dier der aarde is het denken en de aandoeningen in het zinlijk-lichamelijke; en de mens zijn al die dingen van eersten tot laatsten.
Wat zou het anders in zich hebben dat die dingen voor Jehovah zullen sidderen?
Bij Zacharia: 'Er zal te dien dage een grote ontsteltenis zijn; Juda zal strijden tegen Jeruzalem; en aldus zal zijn de plaag van het paard, van het muildier, van de kameel en de ezel en van alle beest dat in dat kamp zal zijn; daarna zal alle overgeblevene opklimmen tot Jeruzalem', (Zacharia 14: 13 -16).
Zo wordt de laatste staat van de Oude Kerk beschreven en de eerste van de nieuwe; de laatste staat van de Oude Kerk wordt beschreven met de grote ontsteltenis, wanneer Juda zal strijden tegen Jeruzalem, waaronder wordt verstaan de verandering dan, en de strijd van de liefde van het boze tegen de waarheden van de leer van de Kerk.
Met de plaag van paard, muil, kameel, ezel en alle beest, worden zulke dingen aangeduid die de Kerk en het geestelijk leven van de mensen van de Kerk kwetsen en vernietigen en met de paarden, de muildieren, de kamelen, de ezels, de dingen die van hun verstand en van hun wil zijn, bijgevolg de dingen die van hun erkentenissen en aandoeningen zijn.
Wat echter in het bijzonder met het paard, het muildier, de kameel en de ezel wordt aangeduid is elders gezegd; hier alleen, dat het beest de aandoening van de natuurlijke mens betekent en dat met de plaag van het beest de kwetsing en de vernietiging van de aandoening van hem wordt aangeduid.

Bij Jeremia: 'Lang zal het land treuren en het kruid van het gehele veld verdorren; vanwege de boosheid van degenen die daarin wonen, zullen de beesten en de vogel worden verteerd', (Jeremia 12 : 4).
Onder het land wordt de Kerk verstaan; met het kruid van het veld wordt het geboren en geboren wordende ware van de Kerk aangeduid; met treuren en verdorren wordt aangeduid vergaan en door de begeerten verstrooid worden; en met de beesten en de vogel die zullen worden verteerd, worden de aandoeningen van het goede en daaruit het denken van het ware aangeduid; dat deze zullen vergaan vanwege de boosheden in de Kerk, volgt daaruit en daarom wordt ook gezegd vanwege de boosheid van degenen die in het land wonen.
Bij Jesaja: 'Zij zullen tezamen overgelaten worden, de vogel der bergen en het beest der aarde; maar zij zullen hem verafschuwen, de vogel en alle beest der aarde zal hem verachten', (Jesaja 18:6).
Deze dingen betreffen het met vleugelen overschaduwde land, waaronder de Kerk wordt verstaan die vanwege het duistere waarin zij is, hersenschimmen voor geestelijke waarheden opvat en die vandaar ten gevolge van de onwetendheid in de ontkenning ervan komt; met de vogel en het beest worden ook daar aangeduid het denken van het ware en de aandoening van het goede, zowel de redelijke als de natuurlijke en van deze wordt gezegd dat zij verafschuwen en verachten.
Dat de vogel en alle beest niet zullen verafschuwen en verachten, is duidelijk; maar het zijn de aandoeningen van het goede en het denken van het ware, dat wil zeggen, zij die daarin zijn.
Bij Hosea: 'Zij plegen roverijen, bloeden raken aan bloeden en verkwijnen zal een elk die daarin woont, tot het wilde dier des velds en tot de vogel der hemelen; en ook de vissen der zee zullen worden verzameld', (Hosea 4: 2,3); ook hier worden met het wilde dier des velds en de vogel der hemelen en met de vissen der zee, eendere dingen aangeduid als eerder.
Bij Ezechiël: 'Gij zoon des mensen, zeg tot alle vogel van alle vleugel en tot alle wilde dier des velds: vergadert u en komt, vergadert u van de omtrek, over Mijn slachtoffer, dat Ik voor u slachtoffer, een groot slachtoffer op de bergen Israëls, opdat gij vlees eet en bloed drinkt; het vlees der sterken zult gij eten en het bloed der vorsten van de aarde zult gij drinken, rammen, lammeren en bokken en varren, de gemeste van Basan alle; gij zult het vette eten tot verzadiging en bloed drinken tot dronkenschap toe, van Mijn slachtoffer dat Ik voor u slachtoffer; en gij zult verzadigd worden aan Mijn tafel, met paard en wagen, met de sterke en alle man des krijgs; zo zal Ik Mijn heerlijkheid geven onder de natiën', (Ezechiël 39: 17 tot 21).
Deze dingen zijn gezegd ten aanzien van de samenroeping van de natiën tot de Kerk en ten aanzien van de opneming van het ware van de leer in het goede van de liefde, namelijk het goede van het leven daardoor en ten aanzien van hun inzicht in geestelijke dingen daaruit; en daarom worden onder de vogel van alle vleugel en onder alle wilde dier des velds, die zouden worden vergaderd van de omtrek tot het grote slachtoffer op de bergen Israëls, verstaan allen in welke staat zij ook zijn ten aanzien van de doorvatting van het ware en ten aanzien van de aandoening van het goede; onder de vogel van alle vleugel worden verstaan allen, van hoedanige doorvatting van het ware zij ook mogen zijn, onder alle wilde dier des velds allen, van hoedanige aandoening van het goede zij ook mogen zijn; met vergaderd worden van de omtrek wordt aangeduid, zij die buiten de Kerk zijn overal vandaan; met het grote slachtoffer wordt de eredienst van de Heer vanuit het geloof en de liefde aangeduid, want deze eredienst beeldden de slachtoffers in het algemeen uit en met de bergen Israëls worden de goede dingen van de geestelijke liefde aangeduid.
Met vlees eten en bloed drinken wordt aangeduid, zich het goede van de liefde en het ware van dat goede toe-eigenen; met het vlees der sterken en het bloed drinken der vorsten van de aarde, wordt die toe-eigening aangeduid; de sterken of de ossen betekenen de aandoeningen van de natuurlijke mens en de vorsten der aarde de voornaamste waarheden van de Kerk.

Met de rammen, de lammeren, de bokken, de varren, de gemeste van Basan, worden aangeduid alle dingen die zijn van de onschuld, van de liefde, van de naastenliefde en van het goede; de gemeste van Basan zijn de goede dingen van de natuurlijke mens vanuit geestelijke oorsprong; daaruit blijkt wat wordt aangeduid met vlees eten tot verzadiging en met bloed drinken tot dronkenschap, namelijk dat zij zullen worden vervuld met elk goede van de liefde en ware van het geloof; met verzadigd worden aan de tafel van de Heer met paard en wagen, met de sterke en alle man des krijgs, wordt aangeduid ten volle onderricht worden vanuit het Woord; met het paard wordt het verstand van het ware aangeduid, met de wagen de leer van het ware, met de sterke en de man krijgs wordt aangeduid het ware van het goede dat strijdt tegen het valse van het boze en dat vernietigt; omdat die dingen zijn gezegd ten aanzien van de samenroeping van de natiën tot de Kerk van de Heer, wordt daarom gezegd: zo zal Ik Mijn heerlijkheid geven onder de natiën; de heerlijkheid betekent het Goddelijk Ware in het licht.
Dat met de vogel van alle vleugel en met het beest des velds die dingen worden aangeduid, kan vaststaan uit de tot nu toe ontvouwde plaatsen; en verder uit dit bij Jesaja: 'Gezegde van de Heer Jehovih, vergaderende de verdrevenen Israëls; nog zal Ik hen vergaderen tot de vergaderden van hem; alle gij wilde dier van Mijn velden, komt om te eten, alle gij wilde dier in het woud', (Jesaja 56: 8,9).
Met de verdrevenen Israëls die Jehovah zal vergaderen, worden al diegenen in de Kerk aangeduid die in de waarheden vanuit het goede zijn, gescheiden van hen daar, die in de valsheden vanuit het boze zijn; die worden ook verstaan onder de wilde dieren van de velden van de Heer Jehovih; de velden immers betekenen de Kerk ten aanzien van de inplanting van het ware van de leer; de natiën echter die buiten de Kerk zijn, worden aangeduid met het wilde dier in het woud; het woud betekent de natuurlijke en zinlijke mens en het wilde dier zijn wetenschap en het duistere inzicht daaruit.
Dat met het wilde dier des velds en met het wilde dier in het woud die dingen worden aangeduid, is duidelijk, want er wordt gezegd: Komt, alle gij wilde dier van Mijn velden en alle gij wilde dier in het woud, om te eten; eten betekent het onderricht en de toe-eigening.
Aangezien de meeste dingen in het Woord ook een tegengestelde zin hebben, hebben, zo hebben ook het beest en het wilde dier die; in welke zin de beesten de boze aandoeningen betekenen, namelijk de begeerten van de goedheden van de Kerk te echtbreken en te vernietigen en de wilde dieren de begeerten betekenen, van de waarheden van de Kerk te vervalsen en zo te vernietigen.
In deze zin worden de beesten en de wilde dieren genoemd in de volgende plaatsen, bij Ezechiël: 'Ik zal over hen een Herder opwekken, Die hen zal weiden, Mijn Knecht David; Deze zal hun tot Herder zijn; dan zal Ik hun een verbond des vredes uithouwen en Ik zal doen ophouden het boze wilde dier uit het land, opdat zij vol vertrouwen wonen in de woestijn en slapen in de wouden; niet zullen zij langer de natiën ter prooi zijn en het wilde dier der aarde zal het niet verslinden, maar zij zullen vol vertrouwen wonen, geen die hen verschrikt', (Ezechiël 34: 23, 25,28).
Deze dingen betreffen de Komst van de Heer en de gezegende staat van de hemel en van degenen van de Kerk die in de nieuwe hemel zullen komen; onder de Herder, de knecht David, Die Jehovah zal opwekken, wordt de Heer verstaan, Die Knecht wordt genoemd vanwege het van dienst zijn en bedienen, dat wil zeggen, nutten betrachten, zie nr. 409.
Met hun een verbond de vredes uithouwen, wordt de verbinding met de Heer aangeduid door de uit Hem voortgaande Goddelijke dingen, namelijk de goede dingen van de liefde en de ware dingen van de leer vanuit het Woord, dus door het Woord.
Met het boze wilde dier uit het land doen ophouden, wordt aangeduid, dat hen niet langer de boze begeerten en begerigheden zullen aanvallen en verderven; met vol vertrouwen in de woestijn wonen en in de wouden slapen, wordt aangeduid dat zij beveiligd zullen zijn tegen de bestoking van die, hoewel zij daarin zijn en onder hen zijn; de woestijn en het woud zijn

waar zulke dingen en deze zijn; onder deze dingen wordt iets eenders verstaan als bij, (Jesaja 11: 7-9).
Aangezien de begeerten van het boze en het valse de mens van de Kerk verderven, wordt daarom gezegd: niet zullen zij langer de natiën ten prooi zijn en het boze wilde dier zal hen niet verslinden; want met de natiën worden de begeerten van het boze aangeduid en met de wilde dieren der aarde de begeerten van het valse.
Bij Jeremia: 'Mijn erfenis is geworden zoals een leeuw in het woud; zij heeft tegen Mij haar stem verheven; derhalve heb Ik haar gehaat; vogel, Zabuah, de erfenis; rondom haar, de vogel; vergader al het wilde dier des velds; komt om te eten; vele herders hebben Mijn wijngaard verdorven', (Jeremia 12: 8-10).
Deze dingen betreffende verwoesting van de Kerk door de valsheden van het boze; met de erfenis wordt de Kerk aangeduid; met de leeuw uit het woud, die tegen God de stem heeft verheven, wordt het valse van het boze in de gehele samenvatting aangeduid; de vogel Zabuah betekent de redeneringen vanuit de valsheden; het wilde dier van het veld dat zal worden vergaderd om te eten, betekent de begeerten, door de valsheden die de waarheden van de Kerk vernietigen; en omdat de Kerk wordt verstaan die zo wordt vernietigd, wordt daarom gezegd: Vele herders hebben Mijn wijngaard verdorven; met de wijngaard wordt de geestelijke Kerk aangeduid, of de Kerk ten aanzien van de aandoening van het ware; omdat met de wijngaard de Kerk wordt aangeduid, zo volgt dat met het wilde dier van het veld wordt aangeduid de begeerte van de waarheden van de Kerk te vervalsen en zo te vernietigen.
Bij Jesaja: 'Er zal geen leeuw zijn, de roofzuchtige der wilde dieren zal niet daarheen opklimmen, niet worden gevonden daar', (Jesaja 35: 9).
Daar wordt gehandeld over de Komst van de Heer en over Zijn Rijk in de hemelen en op aarde; en met de leeuw en de roofzuchtige van de wilde dieren worden eendere dingen aangeduid als eerder; dat niet een wild dier onder het wilde dier daar wordt verstaan, kan eenieder zien.
Bij Hosea: 'Ik zal hen tegemoet gaan zoals een van jongen beroofde beer en Ik zal het slot van hun hart verscheuren en Ik zal hen verteren zoals een geweldige leeuw; het wilde dier van het veld zal hen vaneen spijten', (Hosea 13 : 8).
Ook hier worden met de leeuw en het wilde dier van het veld eendere dingen als eerder aangeduid.
Bij Zefanja: 'Jehovah zal Zijn hand uitstrekken boven het noorden en Hij zal Assur verderven en Hij zal Ninivé stellen tot een woestheid, een plaats droog als de woestijn en in het midden van haar zullen rusten de kudden van vee, alle wilde dieren der natie, zowel de pelikaan als de eend, in haar granaatappelen zullen zij vernachten; een stem zal zingen in het venster, droogte zal in de drempel zijn, deswege dat Hij haar ceder heeft ontbloot, zodanig is de stad die moet worden verblijd, zeker wonende, zeggende in haar hart: Ik, buiten mij is gene; meer; hoe is zij geworden tot woestheid, een ligplaats voor het wilde dier; een elk die over haar doorgaat, zal fluiten, zal zijn hand bewegen', (Zefanja 2: 13-15).
Zo wordt de verwoesting van de Kerk beschreven door de valsheden van leer, namelijk vanuit het eigen inzicht; met het noorden waarover Jehovah de hand zal uitstrekken, wordt aangeduid de Kerk die in de valsheden is; met Assur dat Jehovah zal verderven, worden de redeneringen vanuit valsheden aangeduid; met Ninivé dat Hij tot woestheid zal stellen, een plaats droog als de woestijn, worden de valsheden van leer aangeduid, met de kudden van kleinvee, het wilde dier van de natie, de pelikaan en de eend, worden de aandoeningen van het valse aangeduid en het innerlijke en uiterlijke valse zelf; met de granaatappels waarin die zullen rusten worden de vervalste erkentenissen van het ware vanuit het Woord aangeduid; met de stem in het venster wordt de prediking van het valse aangeduid; met de droogte in de drempel wordt de totale verlating van het ware aangeduid; met de ceder die Hij heeft ontbloot, wordt het verloren gegane redelijke aangeduid; met de stad die moet worden verblijd, zeker wonende, wordt de leer van het valse aangeduid, waarmee zij zich verlustigen en waarin zij

rusten; zeggende in haar hart: Ik, buiten mij is gene meer, betekent de trots van het eigen inzicht; met een ligplaats voor het wilde dier wordt aangeduid, de staat van de Kerk, die verwoest is ten aanzien van de waarheden; en daarmee dat een elk die over haar doorgaat zal fluiten, zal zijn hand bewegen, wordt aangeduid de verachting en de verwerping van hen door degenen die in de ware en goede dingen van de leer zijn.
Bij Mozes: 'Ik zal vrede geven in het land, aldus dat gij zeker neerligt, en niemand zal zijn die zal verschrikken; en Ik zal het boze wilde dier uit het land doen ophouden, en het zwaard zal door uw land niet doorgaan', (Leviticus 26: 6).
Met de vrede in het land, zodat zij zeker neerliggen en niemand die zal verschrikken, wordt aangeduid de beveiliging tegen de inval van het valse in de Kerk krachtens het vertrouwen in de Heer; met het boze wilde dier uit het land doen ophouden, wordt aangeduid, het gevrijwaard zijn van de aandoening en de begeerte van het valse; en met het zwaard dat niet door het land zal doorgaan, wordt aangeduid dat het valse niet langer het ware zal vernietigen.
Bij dezelfde: 'Ik zal de horzel zenden vóór u en zij zal uitdrijven de Hiviet, de Kanaäniet en de Hittiet, vóór u, Ik zal hem niet uitdrijven van vóór u in één jaar, opdat niet misschien het land een verlatenheid zal zijn en over u het wilde dier van het veld zal worden vermenigvuldigd; beetje bij beetje zal ik hem uitdrijven van vóór u, totdat gij zult hebben vrucht gemaakt en het land erft', (Exodus 23: 28 -30).
Ik zal de horzel zenden voor u, betekent de ontsteltenis van hen die in de valsheden vanuit het boze zijn en zij zal uitdrijven de Hiviet, de Kanaäniet en de Hittiet betekent de vlucht van de valsheden die vanuit de boosheden zijn; Ik zal hem niet uitdrijven van vóór u in één jaar, betekent de haastige vlucht of verwijdering ervan, opdat niet misschien het land een verlatenheid zal zijn, betekent het tekortschieten alsdan en te weinig geestelijk leven; en over u het wilde dier van het veld zal worden vermenigvuldigd, betekent de toevloed van de valsheden vanuit de verkwikkingen van de eigenliefde en van de liefde van de wereld; beetje bij beetje zal Ik hem uitdrijven van vóór u, betekent de verwijdering bij graden volgens de orde; totdat gij zult hebben vrucht gemaakt, betekent volgens de aanwassing van het goede en het land erft betekent, als gij in het goede zijt en wordt en wederverwekt; maar deze dingen zie men uitvoeriger ontvouwd in 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 9331 tot 9338.
Eendere dingen worden aangeduid met deze bij Mozes: 'Jehovah God zal de natiën allengs uitdrijven vóór u; gij zult ze niet terstond kunnen verderven, opdat niet het wilde dier van het veld tegen u zal worden vermenigvuldigd', (Deuteronomium: 22).
Met de natiën door de zonen Israëls verdreven en te verdrijven uit het land Kanaän, worden de boosheden en de valsheden van elk geslacht aangeduid; met het land Kanaän de Kerk en met de zonen Israëls de mensen van de Kerk en daarom worden met het wilde dier van het veld dat tegen hen zou worden vermenigvuldigd, de begeerten van het valse vanuit het boze aangeduid; want de mens die wordt hervormd en wederverwekt totdat de Kerk bij hem zal zijn, wordt langzamerhand hervormd en wederverwekt; hij wordt immers opnieuw ontvangen, geboren en opgevoed, wat plaatsvindt voor zoveel als de boosheden en de valsheden daaruit, die vanuit geboorte en vanuit overerving aan hem kleven, worden verwijderd; wat niet kan plaatsvinden in één ogenblik, maar gedurende een aanzienlijke lengte van zijn levensloop en uit deze dingen blijkt, wat in de geestelijke zin daaronder wordt verstaan, dat de natiën niet zullen worden uitgedreven in één jaar, maar bij beetjes en langzamerhand, opdat niet het wilde dier van het veld tegen u zal worden vermenigvuldigd; want indien de boosheden en daaruit de valsheden op slag werden verwijderd, dan zou de mens nauwelijks enig leven hebben; zijn leven immers waarin hij geboren is, is het leven van het boze en van het valse daaruit, vanwege de begeerten en deze worden verwijderd voor zoveel als de goedheden en de waarheden binnentreden, hierdoor immers worden die verwijderd.
Aangezien met het wilde dier in de geestelijke zin de begeerten van het valse vanuit het boze wordt aangeduid en met de vogels het denken en het redeneren daaruit, en omdat de mens van de Kerk daardoor geestelijk vergaat, wordt daarom hier en daar in het Woord, waar over de

verwoesting van de Kerk wordt gehandeld gezegd, dat zij aan de wilde dieren en de vogels worden gegeven om op te eten, zoals in de volgende plaatsen, bij David: 'Het zwijn in het woud vertreedt de wijnstok en het wilde dier van de velden wijdt hem af', (Psalm 80: 14).
Bij Hosea: 'Ik zal verwoesten, haar wijnstok en haar vijgenboom en Ik zal haar stellen tot een woud en het wilde dier van het veld zal haar eten', (Hosea 2: 11).
Bij Ezechiël: 'Ik zal zenden over u de honger en het boze wilde dier en zij zullen u kinderloos maken', (Ezechiël 5:17); deze dingen betreffen Jeruzalem, waaronder de Kerk wordt verstaan.
Bij dezelfde: 'Ik zal hem aan het wilde dier geven om te verslinden', (Ezechiël 33: 27).
Bij dezelfde: 'De schapen zijn verstrooid zonder herder en zij zijn al het wilde dier van het veld tot spijs', (Ezechiël 34: 5,8).
Bij dezelfde: 'Aan het wilde dier van de aarde en aan de vogel van de hemelen heb Ik u tot spijs gegeven', (Ezechiël 29 : 5).
Bij dezelfde: 'Over de aangezichten van het veld zal Ik u voortwerpen en doen wonen op u alle vogel van de hemelen en Ik zal verzadigen vanuit u het wilde dier van de gehele aarde', (Ezechiël 32: 4).
Bij Jeremia: 'Hun lijk zal tot spijs zijn voor de vogel van de hemelen en voor het beest van de aarde', (Jeremia 16: 4; 19: 7; 34: 20).
Bij Ezechiël: 'Aan de vogel van het gevleugelde van alle vleugel en aan het wilde dier van het veld heb Ik u tot spijs gegeven', (Ezechiël 39: 4).
Bij David: 'Zij hebben het lijk van Uw knechten aan de vogel der hemelen gegeven, het vlees van Uw heiligen aan het wilde dier van de aarde', (Psalm 79: 2).
Bij Jeremia: 'Ik zal bezoeking doen over hen in vier geslachten, met het zwaard om te doden en met de honden om te slepen en met de vogels van de hemelen en de beesten van de aarde om te verslinden en om te verderven', (Jeremia 15 : 3).
In deze plaatsen worden met de wilde dieren en de vogels de valsheden vanuit de begeerte van het boze en vanuit de redeneringen aangeduid en omdat met de natiën in het land Kanaän de boosheden en de valsheden van godsdienst en eredienst worden aangeduid, begroeven daarom de zonen van Jakob niet de lijken van de natiën die zij in de oorlog hadden gedood, maar lieten ze aan de vogels en de wilde dieren ter verslinding over; maar dit niet op Goddelijk bevel, maar vanwege de ingeboren onmenselijkheid van dat volk, dus vanuit toelating opdat zulke dingen zouden worden uitgebeeld.
Bij David: 'De vijand doet Jehovah smaadheid aan en een dwaas volk veracht Uw Naam; geef aan het beest niet de ziel van de tortelduif; vergeet niet bij voorduur het leven van Uw ellendigen', (Psalm 74: 18,19).
Met de vijand die Jehovah smaadheid aandoet, wordt de hel aangeduid en het boze daaruit; met het dwaze volk dat Zijn Naam veracht, worden aangeduid de valsheden die tegen de waarheden van de leer zijn; volk worden degenen genoemd die in de waarheden zijn en in de tegengestelde zin zij die in de valsheden zijn en dezen zijn het dwaze volk en de Naam van Jehovah betekent al het ware van de leer en van de Kerk; geef aan het beest niet de ziel van de tortelduif, betekent dat Hij het geestelijk goede niet zal geven aan hen die in de begeerten van het boze zijn; met het leven van de ellendigen wordt het geestelijk leven aangeduid, verdrukt door de boosheden en de valsheden.
Bij Habakuk: 'Het geweld van de Libanon heeft u bedekt, en de verwoesting der beesten zal ze verbijsteren, vanwege de bloeden van de mensen, en het geweld van het land, van de stad en van alle wonenden daarin', (Habakuk 2: 17).
Met het geweld van de Libanon wordt aangeduid het geweld dat de waarheden is aangedaan door de redelijke mens uit het Woord doorvat; de Libanon immers betekent de Kerk ten aanzien van de doorvatting van het ware vanuit de redelijke mens; met de verwoesting van de beesten, die zal verbijsteren, wordt de vernietiging van de waarheden door de begeerten van het boze aangeduid.

Met de bloeden wordt aangeduid het geweld dat de waarheden van het Woord is aangedaan door de boosheden en met het geweld van het land, van de stad en van alle wonenden daarin, wordt aangeduid het geweld dat de waarheden en de goedheden van de Kerk en van de leer van haar, vanuit het Woord, is aangedaan door de valsheden.
Bij Mozes: 'Ik zal de tand van de beesten in hen zenden, met het venijn van de kruipende dieren van de aarde‘, (Deuteronomium 32: 24); met de tand van de beesten wordt het zinlijke aangeduid ten aanzien van de begeerten van het boze; want de tand stemt overeen met het laatste van het leven van de mens, namelijk het zinlijke; met het venijn van de kruipende dieren van de aarde, worden de valsheden daaruit aangeduid en deze verdraaien met geslepenheid de waarheden door de begoochelingen van de zinlijke mens.
Bij Ezechiël: 'Toen trad ik binnen en zag, zie, alle beeltenis van het kruipende dier en het beest, een gruwel en alle afgoden van het huis Israëls afgeschilderd op de wand rondom‘, (Ezechiël 8: 10).
Met deze en meer dingen die de profeet werden getoond, worden aangeduid de afgrijselijke begeerten en valsheden waarin de Israëlieten waren geweest, daarom omdat zij in uiterlijke dingen waren en in het geloof niet in innerlijke dingen en zij die zodanig waren, verkeerden alle uitbeeldingen in afgodische; vandaar de afgoderijen van hen en eveneens van verscheidene natiën; en toen werden door de beesten en de kruipende dieren, waarvan de beelden, namelijk ter wille van de aanduiding van de aandoeningen van het goede en van de voorzichtigheid, die zij voor zichzelf maakten, de afgrijselijke begeerten van het boze en het valse aangeduid; zo immers geschiedt, wanneer de natuurlijke mens wordt gescheiden van de geestelijke, de heilige dingen beziet; vandaar is het, dat zij de afgoden van het huis Israëls worden genoemd.
Met de wand rondom waarop zij afgeschilderd werden gezien, worden de innerlijke dingen overal in de natuurlijke mens aangeduid; want met het dak wordt het binnenste aangeduid, met de vloer of de vloer betegeling het laatste en met de wanden de innerlijke dingen en met het huis, de mens zelf ten aanzien van de dingen die van zijn gemoed zijn en de natuurlijke mens is innerlijk en uiterlijk en het is het innerlijke van het natuurlijke waar de schandelijke dingen van de mensen zetelen en het uiterlijke laten die niet opkomen, maar liegt de goede, de gerechte en de oprechte dingen.
Omdat de wilde dieren en de beesten de goede dingen van het verstand en de goedheden van de wil betekenden, die van de aandoeningen zijn, werden door de Ouden, die de overeenstemmingen kenden, uitbeeldende en aanduidende figuren gemaakt, die zij aanvankelijk niet vereerden, maar de nakomelingen die van innerlijk louter uiterlijk waren geworden, vereerden die als Goddelijk in zich; vandaar werden de wilde dieren en de beesten afgoden, zoals blijkt bij Jesaja: 'Ingekromd is Bel, ingebogen is Nebo; hun afgoden zijn voor het wilde dier en het beest', (Jesaja 46: 1).
Mijn leest een profetische uitspraak bij Jesaja over de beesten van het zuiden, (Jesaja 30: 6) e.v., waarmee de echtbreuken van het goede en de vervalsingen van het ware worden aangeduid, waarvandaan boosheden en valsheden van elk geslacht opkomen bij hen die van de Kerk zijn alleen in de uiterlijke dingen zijn; beesten van het zuiden worden zij genoemd, omdat zij zijn bij hen die het Woord hebben, vanwaaruit zij in het licht van het ware, dus het zuiden, kunnen zijn.
Bij Daniel: 'Ik zag in het gezicht, toen het nacht was, vier beesten opklimmend vanuit de zee; het eerste was zoals een leeuw, maar het had arendsvleugelen; het andere was eender aan een beer; het derde zoals een luipaard en het had vier vleugels; en het vierde was verschrikkelijk en gruwelijk', (Daniël 7: 2 - 7).
Met het beest vanuit de zee wordt daar de liefde van de heerschappij aangeduid, waaraan de heilige dingen van het Woord en van de Kerk als middelen van dienst zijn; en met de vier beesten wordt de geleidelijke aanwassing ervan aangeduid en daarom wordt het laatste beest

verschrikkelijk en gruwelijk genoemd; maar die dingen zie men in de nummers 316 en 556 voor een deel ontvouwd.
Bijna eendere dingen worden aangeduid in de Openbaring, met ‘het beest opklimmend vanuit de zee’, (Openbaring 13: 1-10); met het beest opklimmend vanuit de aarde, (13: 11-18); met het scharlaken beest, (17:3); met het beest vanuit de afgrond, (17: 8); over welke beesten verder in hoofdstuk (19:19,20; 20:10).
Maar welke begeerten van het boze en het valse met de afzonderlijke beesten in het bijzonder worden aangeduid, zal men hierna zien, waar over die beesten zal worden gehandeld.
Hieruit nu kan vaststaan, wat onder deze dingen wordt verstaan bij Markus: 'De geest, Jezus aandrijvende, deed Hem uitgaan in de woestijn en Hij was in de woestijn 40 dagen en Hij was met de beesten en de engelen bedienden Hem', (Markus 1: 12,13).
De Heer beeldde daarmee uit, dat 40 dagen in de woestijn was de duur van alle verzoekingen, die Hij meer dan allen in het algehele wereldrond, namelijk de wreedaardigste, onderging en doorstond; want met 40 dagen wordt de volledige periode en de duur van de verzoekingen aangeduid; dus niet dat Hij toen alleen verzocht is geweest, maar vanaf de knapenjaren aan tot het laatste van Zijn leven in de wereld toe.
De laatste verzoeking voor Hem was in Gethsemane; door de verzoekingen immers onderwierp Hij alle hellen en eveneens verheerlijkte Hij Zijn Menselijke, maar over de verzoekingen van de Heer, zie men in 'de Leer van het Nieuwe Jeruzalem,’ nr. 302; en omdat de verzoekingen ontstaan door de boze geesten en genieën, die uit de hel zijn, dus door de hellen, waarvandaan de boosheden en de valsheden en hun begeerten en begerigheden oprijzen, worden daarom onder de beesten daar met welke Hij was, niet beesten verstaan, maar de hellen en de daaruit oprijzende boosheden; en onder de engelen die Hem bedienden, worden niet de engelen verstaan maar de Goddelijke ware dingen, waardoor Hij vanuit eigen macht de hel overwon en onderwierp; dat met de engelen in het Woord de Goddelijke waarheden worden aangeduid, zie men eerder in de nrs. 130,200,302,593.

651. En het zal hen overwinnen en het zal hen doden; dat dit betekent, vandaar de vernietiging van elk goede en ware van de Kerk, staat vast uit de betekenis van beide getuigen overwinnen en doden, namelijk de dingen vernietigen die met de getuigen worden aangeduid, dus het goede van de liefde en van de naastenliefde en het ware van de leer en van het geloof.
Dat de aandoeningen van de natuurlijke mens, gescheiden van de aandoeningen van de geestelijke mens, dus de boze begeerten van elk geslacht die opkomen vanuit de helse liefde, die dingen zullen vernietigen, wordt aangeduid met het beest dat opklimt vanuit de afgrond; en dat het werd voorzegd dat dit zal plaatsvinden aan het einde van de Kerk, wanneer het Laatste Gericht zal plaatsvinden, is eerder gezegd.
Dat doden in het Woord betekent geestelijk doden, wat hier is het goede van de liefde en het ware van de leer vernietigen, zie men eerder in nr. 315.

652. En hun lichamen op de straat van de grote stad; dat dit betekent de uitblussing ervan vanwege de boosheden en de valsheden van de leer, staat vast uit de betekenis van de lichamen, dus dat het goede van de liefde en het ware van het geloof, die met de twee getuigen worden aangeduid, zijn uitgeblust; want gedood worden betekent uitgeblust worden, hier geestelijk, omdat het plaatsvindt bij hen die bij zich die dingen geheel en al hebben vernietigd; eender wordt van de Heer gezegd dat Hij gedood en gestorven is, waarmee wordt aangeduid dat het uit Hem voortgaande Goddelijke, dus het Goddelijke Goede en het Goddelijk Ware, verworpen is; zo is de Heer bij hen door wie dat wordt verworpen, gedood en gestorven; zie nr. 83; en uit de betekenis van de straat van de grote stad, namelijk het ware en het goede van de leer, en in de tegengestelde zin is dit het valse en het boze van de leer; met de straat immers wordt het leidende ware aangeduid en in de tegengestelde zin het leidende valse, waarover hierna.

Met de stad wordt de leer aangeduid, waarover eerder nr. 223; gezegd wordt grote stad, omdat groot wordt gezegd van het goede en in de tegengestelde zin van het boze en veel wordt gezegd van het ware en in de tegengestelde zin van het valse, zie eerder nr. 223.
Hieruit nu blijkt dat dat met de lichamen van de twee getuigen op de straat van de grote stad, wordt aangeduid de uitblussing van het goede van de liefde en van de naastenliefde en van het ware van de leer en van het geloof, door de valsheden en de boosheden van de leer.
Omdat de boze en de valse dingen van de leer worden aangeduid, volgt, 'Welke grote stad geestelijk wordt genoemd Sodom en Egypte'; en met Sodom worden de boosheden van de liefde aangeduid en met Egypte de valsheden daaruit, de ene en de andere van de leer, die de Kerk aan haar einde verderven, waarover in de artikelen die volgen.
Dat de straat het ware van de leer betekent en in de tegengestelde zin het valse ervan, is omdat met de weg in de geestelijke zin wordt aangeduid het ware dat tot het goede leidt en in de tegengestelde zin het valse dat tot het boze leidt; zie nr. 97; en de straten zijn de wegen in de stad; en omdat met de stad de leer wordt aangeduid, wordt daarom met de straat het ware en het valse van de leer aangeduid; in de geestelijke wereld zijn ook steden en daar zijn straten zoals in de steden van de wereld en eenieder wordt gekend hoedanig hij is ten aanzien van de aandoening van het ware en het inzicht daaruit, alleen al aan de plaatsen daar waar zij wonen en verder eveneens aan de straten die zij bewandelen.
Zij die in een heldere doorvatting van het ware zijn, wonen in de zuidelijke streek van de stad en zij wandelen eveneens daar; zij die in de heldere aandoening van het goede van de liefde zijn, wonen in de oostelijke streek en zij wandelen eveneens daar; zij die in de duistere aandoening van het goede van de liefde zijn, wonen in de westelijke streek en zij wandelen eveneens daar, en zij die in de duistere doorvatting van het ware zijn, wonen in de noordelijke streek en eveneens wandelen zij daar.
Omgekeerd echter in de steden waar degenen het leven doorbrengen die in de overreding van het valse vanuit het boze zijn.
Hieruit kan vaststaan vanwaar het is dat de straat het leidende ware of valse betekent.
Dat zulke dingen met straten worden aangeduid kan vaststaan uit de volgende plaatsen, bij Jeremia: 'Doorloopt de straten van Jeruzalem en ziet, Ik bid u en bekent en zoekt in haar wijken, of gij een man vindt die doende is het gericht, zoekende de waarheid; dan zal Ik haar vergeven', (Jeremia 5: 1).
Aangezien met de straten van Jeruzalem en met haar wijken de waarheden van de leer worden aangeduid volgens de staat van de aandoening en van de doorvatting van hen die van de Kerk zijn en met Jeruzalem wordt aangeduid de Kerk ten aanzien van de leer, wordt daarom gezegd: Doorloop de straten van Jeruzalem en ziet, en bekent en zoekt in haar wijken; en aangezien van het gericht wordt gesproken met betrekking tot de waarheden, omdat vanuit de wetten en de geboden, dus de waarheden, alle gericht plaatsvindt en omdat met de waarheid het ware van de leer en van het geloof wordt aangeduid, wordt daarom gezegd: Of gij een man vindt die doende is het gericht en zoekende de waarheid.
Met de wijken worden in het bijzonder de hoeken van de stad aangeduid, dus de windstreken waar zij wonen en omdat eenieder in de steden in de geestelijke wereld woont volgens de heldere en de duistere aandoening van het goede en de doorvatting van het ware, worden daarom met de wijken aangeduid de waarheden en de goedheden volgens de aandoening en de doorvatting van eenieder.
Bij Jesaja: 'Het gericht is achterwaarts geworpen en de gerechtigheid staat van verre; want de waarheid struikelt in de straat en de rechtheid kan niet komen', (Jesaja 59: 14).
Met het gericht en de gerechtigheid in het Woord wordt het ware en het goede aangeduid; dat die er niet zijn, wordt daarmee aangeduid dat het gericht achterwaarts is geworpen en de gerechtigheid van verre staat; dat zij van de ware dingen van de leer afdwaalden en dat er vandaar geen ware in het leven is, dus het goede van het leven, wordt daarmee aangeduid dat de waarheid struikelde in de straat, zodat de rechtheid niet kan komen.

Al het goede van het leven immers wordt verworven door de waarheden van de leer; daaruit immers leert de mens hoe hij heeft te leven; omdat de straat betekent waar het leidende ware is, wordt daarom gezegd: De waarheid struikelt in de straat.
Bij Nahum: 'In de straten razen de wagens, zij rennen heen en weer in de wijken', (Nahum 2 : 4); omdat met de wagens de leerstellingen van het ware worden aangeduid en met de straten en de wijken worden aangeduid volgens de aandoening van eenieder en doorvatting zoals eerder, wordt daarom gezegd: in de straten razen de wagens, ze rennen heen en weer in de wijken; met razen (razernij) wordt aangeduid, valsheden waarheden noemen en met heen en weer rennen wordt aangeduid afdwalen.
In het boek Richteren: 'In de dagen van Jaël hielden de wegen op; zij die paden gaan, gingen kronkelwegen; zij hielden op, de wijken in Israël hielden op', (Richteren 5: 6,7).
Deze dingen staan in het lied van Deborah en Barach, waarin wordt gehandeld over de verlating van het ware in de Kerk en daarna over de herstelling ervan; de verlating wordt beschreven met: de wegen hielden op; zij die de paden gaan, gingen kronkelwegen; de wijken in Israël hielden op; met de wegen en de paden worden eendere dingen aangeduid als met de straten en de wijken, namelijk de leidende waarheden van de leer en met de kronkelwegen gaan, wordt de afdwaling van de waarheden aangeduid.
Bij Jesaja: 'De stad der ledigheid zal verbroken worden, elk huis zal gesloten worden zodat niemand binnentreedt; geschreeuw over de wijn in de straten; alle vreugde zal vermengd worden; de blijdschap van het land zal verbannen worden', (Jesaja 24: 10,11).
Met de stad der ledigheid wordt aangeduid de leer waarin niet het ware maar het valse is; met het huis wordt het goede van de wil en daaruit van het leven aangeduid: daaruit blijkt, wat wordt aangeduid met: de stad van de ledigheid zal verbroken worden, elk huis zal gesloten worden zodat niemand binnentreedt; met het geschreeuw over de wijn in de straten, wordt aangeduid de weeklacht vanwege het gebrek aan het ware en de vermenging van het ware met het valse; de wijn betekent het ware van de Kerk vanuit het Woord en daarom wordt gezegd in de straten, omdat de straat dit eveneens betekent en het daar wordt gezocht; vreugde en blijdschap wordt gezegd, omdat van vreugde wordt gesproken met betrekking tot het verkwikkelijke vanuit de aandoening van het goede en van de blijdschap met betrekking tot het verkwikkelijke van de aandoening van het ware.
Dat die verkwikkingen zullen ophouden, wordt aangeduid met: alle vreugde zal vermengd worden, de blijdschap van het land zal verbannen worden; het land betekent de Kerk.
Bij Jeremia: 'Hoe is de stad der heerlijkheid achtergelaten, de stad van Mijn vreugde; en daarom zullen vallen de jonge mannen in de straten en alle mannen der krijg zullen worden uitgeroeid', (Jeremia 49: 25,26; 50: 30); met de stad der heerlijkheid wordt de leer van het Goddelijk Ware aangeduid; met de stad der vreugde wordt aangeduid de verkwikking vanuit de aandoening van het goede en het ware daar; met de jongelingen worden aangeduid degenen die inzichtsvol zijn geworden door de waarheden.
Dat het inzicht van het ware zal vergaan wordt daarmee aangeduid dat de jonge mannen zullen vallen in de straten; met de mannen des krijgs worden aangeduid de waarheden die strijden tegen de valsheden; dat de verdediging van het ware tegen het valse zo zal zijn, wordt daarmee aangeduid dat alle mannen des krijgs zullen worden uitgeroeid.
Bij Ezechiël: 'Vermenigvuldigd hebt gij uw doorboorden in deze stad, zodat gij haar straten hebt vervuld met de doorboorde', (Ezechiël 11: 6); onder de doorboorden worden in het Woord degenen verstaan die door de valsheden vergaan; want het zwaard waarmee wordt doorboord, betekent het valse dat het ware vernietigt; met de stad wordt hier, zoals eerder de leer van het ware aangeduid; daaruit blijkt wat er wordt aangeduid met de doorboorden in de stad; met de straten vervullen met de doorboorden, wordt de verwoesting van het ware door de valsheden aangeduid.
In de Klaagliederen: 'Die lekkernijen aten zijn verwoest in de straten; en die zijn opgevoed op purper, omhelsden de mestvaalten; verduisterd is van zwartigheid de vorm van de Nazireeërs;

zij worden niet gekend in de straten. Zij zwierven als blinden in de straten zij waren met bloed bevlekt. Zij hebben onze schreden gejaagd, zodat er geen gaan is in de straten', (Klaagliederen 4: 5,8, 14,18).
Met de straten worden ook hier aangeduid de waarheden die tot het goede van het leven leiden, of de waarheden volgens welke men moet leven; daar wordt gehandeld over de Kerk waar het Woord is, die verwoest is ten aanzien van de waarheden; en daarom wordt met: die lekkernijen aten zijn verwoest in de straten, aangeduid dat zij die echte waarheden vanuit het Woord hebben geput, niet langer enige waarheden hebben.
De lekkernijen zijn de echte waarheden vanuit het Woord; dat zij die zijn opgevoed op purper, de mestvaalten omhelsden, betekent dat zij die de echte goede dingen vanuit het Woord hebben geput, niets dan valsheden van het boze hebben; het purper betekent het echte goede van het Woord, in het bijzonder de hemelse liefde van het ware; en de mestvaalten betekenen de valsheden van het boze.
Verduisterd is van zwartigheid de vorm van de Nazireeërs, zij worden niet gekend in de straten, betekent dat het Goddelijk Ware in zo'n duisternis is, dat het niet aan iemand verschijnt.
Door de Nazireeërs werd de Heer uitgebeeld ten aanzien van het Goddelijk Ware; vandaar wordt met hen het Goddelijk Ware uit de Heer aangeduid; zij zwierven als blinden in de straten, zij waren met bloed bevlekt, daarmee wordt aangeduid dat de waarheden van het Woord niet langer worden gezien, omdat zij vervalst zijn, met de blinden worden degenen aangeduid die de ware dingen niet zien; zij hebben onze schreden gejaagd, zodat er geen gaan in de straten is, daarmee wordt aangeduid de verleiding, zodat men niet weet hoe men moet leven; met de schreden jagen wordt aangeduid verleiden door de valsheden en met gaan wordt leven aangeduid; vandaar wordt met het gaan in de straten aangeduid, leven volgens de waarheden.
Bij Zefanja: 'Ik zal de natiën uitroeien, hun hoeken zullen verwoest worden; Ik zal hun straten verlaten maken, zodat er geen doorgang zal zijn; verwoest zullen worden hun steden, zodat er geen man nog bewoner zal zijn', (Zefanja 3: 6).
Met de natiën die zullen worden uitgeroeid, worden de goede dingen van de Kerk aangeduid; met de hoeken die zullen verwoest worden, worden haar ware en goede dingen in de gehele samenvatting aangeduid; dat deze met de hoeken worden aangeduid, zie eerder nr. 417; met de straten die verlaten zullen worden zodat er geen doorgang zal zijn, worden de waarheden van de leer aangeduid; want met de steden die verwoest zullen worden, zodat er geen man nog bewoner zal zijn, worden de leerstellingen aangeduid; onder de man en de bewoners worden in de geestelijke zin in het Woord al degenen verstaan die in de waarheden en de goedheden zijn, dus abstract genomen de ware en de goede dingen.
Bij Zacharia: 'Ik zal wederkeren tot Zion en Ik zal wonen in het midden van Jeruzalem, daarom zal Jeruzalem worden genoemd de stad der waarheid; nog zullen zij wonen, mannen en oude vrouwen in de straten van Jeruzalem en de straten zullen vervuld worden met knapen en meisjes, spelend in haar straten', (Zacharia 8: 3 - 5).
Deze dingen betreffen de Komst van de Heer en de door Hem te instaureren Nieuwe Kerk; onder Zion wordt verstaan de Kerk ten aanzien van het goede van de liefde; en onder Jeruzalem de Kerk ten aanzien van de waarheden van de leer en daarom wordt Jeruzalem de stad der waarheid genoemd.
Onder mannen en oude vrouwen die in de straten van Jeruzalem zullen wonen, worden de inzichtsvollen en de wijzen door de waarheden van de leer verstaan; met de knapen en de meisjes die spelen in de straten, met wie de straten van de stad zullen worden vervuld, worden aangeduid de aandoeningen van het ware en het goede en de verkwikkingen ervan, waarvan degenen een overvloed zullen hebben die in de waarheden van de leer leven.

Bij Jeremia: ‘Naar het getal van uw steden zijn uw goden geweest, o Juda, en naar het getal der straten van Jeruzalem hebt gij altaren gesteld tot schaamte, altaren om Baäl te roken’, (Jeremia 11:13).
Naar het getal van uw steden zijn uw goden geweest, o Juda, betekent dat er zoveel valsheden waren als leerstellingen; met de steden worden de leerstellingen aangeduid en met de goden de valsheden van godsdienst; naar het getal van de straten van Jeruzalem hebt gij altaren gesteld, tot schaamte, betekent zoveel erediensten als valsheden van de leer; met de straten worden hier de valsheden van leer aangeduid en met de altaren de erediensten; dat het de eredienst vanuit valsheden is die wordt verstaan, is omdat onder de altaren de reukaltaren worden verstaan, want er wordt gezegd: Altaren om Baäl te roken; met het reukwerk immers wordt het geestelijk goede aangeduid dat in zijn wezen het ware vanuit het goede is en in de tegengestelde zin het valse vanuit het boze.
Dat het reukwerk en het altaar ervan die dingen betekenen, zie eerder in de nrs. 324,491,492,567.
Bij dezelfde: 'Ziet gij niet wat zij doen in de steden van Juda en in de straten van Jeruzalem; de zonen verzamelen houten en de vaders steken het vuur aan; de vrouwen kneden het deeg om koeken te maken voor de melecheth der hemelen, tegelijk om drankoffers te plengen voor andere goden: Ik zal doen ophouden in de steden van Juda en in de straten van Jeruzalem, de stem der vreugde en de stem der blijdschap', (Jeremia: 7: 17,18,34).
Wat deze dingen In de geestelijke zin betekenen, zie men ten volle ontvouwd eerder in nr. 555.
Met de steden van Juda worden de leerstellingen van de Kerk aangeduid en met de straten van Jeruzalem de waarheden van haar leer.
Bij dezelfde: 'Hebt gij de boosheden vergeten die zij hebben gedaan in het land van Juda en in de straten van Jeruzalem', (Jeremia 44: 9); met het land van Juda wordt de Kerk aangeduid ten aanzien van het goede, hier ten aanzien van het boze; en met de straten van Jeruzalem worden de waarheden van de leer aangeduid, hier de valse dingen van haar leer.
Bij Ezechiël: 'Met de hoeven van zijn paarden zal Nebukadnezar, de koning van Babel, al uw straten vertreden; het volk zal hij met het zwaard doden, en de opgerichte tekenen van de sterkte zal hij ter aarde doen neerdalen; zij zullen uw schatten roven', (Ezechiël 26: 11,12).
Met Nebukadnezar de koning van Babel, wordt de ontwijding van het ware aangeduid en daarvandaan de vernietiging ervan; dat hij door de begoochelingen van de zinlijke mens alle waarheden van de Kerk zal vernietigen, wordt daarmee aangeduid dat hij door de hoeven van zijn paarden al uw straten zal vertreden; dat hij de ware dingen door valsheden zal vernietigen, wordt daarmee aangeduid, dat hij met het zwaard het volk zal doden; dat hij zo ook alle eredienst vanuit de ware dingen zal vernietigen, wordt daarmee aangeduid, dat hij de opgerichte tekenen van de sterkte op aarde zal doen neerdalen; de opgerichte tekenen immers betekenen de heilige eredienst vanuit de ware dingen; en omdat alle macht is van het ware vanuit het goede, worden zij opgerichte tekenen van de sterkte genoemd; dat hij ook de erkentenissen van het ware zal vernietigen, wordt daarmee aangeduid, dat zij de schatten zullen roven; dat de schatten en de rijkdommen de erkentenissen van het ware zijn, zie nr. 236.
Bij dezelfde: 'Gij hebt u een verhevenheid gebouwd en gij u een hoogte gemaakt in elke straat; op elk hoofd van de weg hebt gij u uw verhevenheid gemaakt en gij hebt uw schoonheid gruwelijk gemaakt', (Ezechiël 16: 24, 25,31).
Met de verhevenheden werd bij de Ouden de hemel aangeduid en eveneens met de hoogte, waarvandaan de ceremonie van het slachtofferen op de hoge bergen, en in de plaats ervan op in de hoogte gebouwde verhevenheden; en daarom wordt de eredienst vanuit de boosheden en de valsheden van leer aangeduid met een verhevenheid en een hoogte maken in elke straat en op elk hoofd van de weg en omdat die eredienst afgodisch is geworden, wordt daarom gezegd, dat zij hun schoonheid afschuwelijk hebben gemaakt; onder de schoonheid wordt het ware en

daaruit het inzicht verstaan; eenieder immers in de geestelijke wereld is schoon volgens de waarheden vanuit het goede en het inzicht daaruit.
Bij Amos: 'In alle straten rouw en in alle wijken zullen zij zeggen: Och, och; en zij zullen de landbouwer roepen tot rouw', (Amos 5: 16); in alle straten rouw en in alle wijken zullen zij zeggen: Och, och, betekent, de smart vanwege het verwoeste ware en goede overal; en zij zullen de landbouwer roepen tot rouw, betekent de smart van de mensen van de Kerk vanwege dit; de landbouwer betekent de mens van de Kerk, omdat de akker de Kerk betekent ten aanzien van de inplanting van het ware.
Bij David: 'Onze schuren zijn vol van uit te geven dingen van spijs tot spijs, onze kudden van kleinvee bij duizenden, bij tienduizenden in onze straten; onze ossen zijn beladen, geen breuk noch wegvluchtende, noch geschreeuw in onze wijken', (Psalm 144: 13,14); met de schuren die vol van spijs zijn, worden de leerstellingen vanuit het Woord aangeduid, dus het Woord waar alle waarheden van de leer zijn, waaruit het onderricht en de geestelijke voeding is.
Met de kudden van kleinvee bij duizenden en tienduizenden in de straten, worden de geestelijke goedheden en waarheden aangeduid, met de kudden bij duizenden de goede dingen en met die bij tienduizenden de ware dingen; met de beladen ossen worden de natuurlijke goedheden en de aandoeningen ervan aangeduid; met geen breuk wordt hun samenhang aangeduid; met geen wegvluchtende wordt aangeduid, geen verlies van enig ding; met geen geschreeuw in de wijken wordt aangeduid nergens een weeklacht over het gebrek eraan.
Bij Job: 'God Die regen geeft op de aangezichten van de aarde en die wateren zendt op de aangezichten van de straten', (Job 5: 10); regen geven op de aangezichten van de aarde betekent de invloeiing van het Goddelijk Ware in alle dingen bij hen die van de Kerk zijn; en wateren zenden op de aangezichten van de straten, betekent de Goddelijke invloeiing in de ware dingen van de leer, om de mens daardoor geestelijk te maken.
Bij Jesaja: 'In haar straten hebben zij de zak aangegord, op haar daken en in haar straten zal hij huilen, neerdalend in geween', (Jesaja 15: 3); deze dingen betreffende stad Ar in het land Moab, waarmee wordt aangeduid de leer van hen die in de valsheden vanuit de natuurlijke mens zijn; de smart over de valsheden van hun leer, van eersten tot laatsten, wordt aangeduid met: zij hebben de zak aangegord, op haar daken en in haar straten zal hij huilen; de daken zijn de innerlijke dingen en de straten zijn de uiterlijke dingen bij hen.
Bij Jeremia: 'Alle daken van Moab en in haar straten gans en al rouw', (Jeremia 48: 38); hiermee worden eendere dingen aangeduid als die welke nu eerder zijn aangeduid.
Bij Daniel: 'Weet en doorvat, van de uitgang van het Woord tot aan om te herstellen en om te bouwen Jeruzalem, tot aan Messias de Vorst, zeven weken; daarna in 62 weken zal de straat en de gracht hersteld en gebouwd worden, maar in benauwdheid der tijden', (Daniel 9: 25).
Wie niet de geestelijke zin van het Woord weet, kan van mening zijn dat met Jeruzalem hier wordt aangeduid Jeruzalem en dat zij hersteld en gebouwd zal worden en eveneens met de straat en de gracht wordt aangeduid een straat van de stad en een gracht daar, waarvan ook wordt gezegd dat zij hersteld en gebouwd zal worden; maar onder Jeruzalem wordt de Kerk verstaan die door de Heer zal worden geïnstaureerd; en onder de straat en de gracht wordt het ware van de leer verstaan, onder de straat het ware en onder de gracht de leer; wat met de getallen van de weken daar wordt aangeduid, is het hier niet de plaats om dit te ontvouwen.
Hieruit blijkt nu, dat met de straat van het nieuwe Jeruzalem iets eenders wordt aangeduid in de volgende tekst in de Openbaring: 'De 12 poorten 12 paarlen en de straat van de stad zuiver goud, als het ware doorluchtig glas', (Openbaring 21: 21); en daarna: 'Hij toonde mij een zuivere rivier van het water des levens, blinkend zoals kristal, uitgaande vanuit de troon van God en van het Lam; in het midden van haar straat en van de rivier aan deze en gene zijde de boom des levens, makende 12 vruchten', (Openbaring 22: 1,2); meer hierover in hetgeen volgt.

Bij Jesaja: 'Uw zonen zijn in onmacht gevallen, zij zijn neder gelegen aan het hoofd van alle straten, zoals een buffel in het net', (Jesaja 51: 20); deze dingen betreffen eveneens Jeruzalem, dat wil zeggen de Kerk, ten aanzien van de verwoeste leer; onder de zonen worden degenen verstaan die in de waarheden van de leer zijn; in onmacht vallen en neerliggen aan het hoofd van alle straten, betekent beroofd van elk ware; het hoofd of de aanvang van de straten betekent de intrede tot het ware, dus elk ware.
In Klaagliederen: 'Het kleine kind en de zuigeling valt in onmacht in de straten van de stad; hef tot de Heer uw handen op over de zielen van uw kleine kinderen die in onmacht zijn gevallen door de honger aan het hoofd van alle straten', (Klaagliederen 2:11,19); met het kleine kind en de zuigeling wordt de onschuld aangeduid en eveneens de goedheden en de waarheden die door de erkentenis vanuit het Woord voor het eerst worden geboren en levend gemaakt bij de mensen die worden wederverwekt; en omdat deze de eerste zijn, zijn zij ook onschuldig en onschadelijk; het volslagen gebrek daaraan wordt daarmee aangeduid dat zij in onmacht zijn gevallen in de straten van de stad en aan het hoofd van alle straten; gezegd wordt door de honger, omdat de honger betekent de beroving van, het gebrek aan, de onwetendheid, omtrent en tevens het verlangen naar de erkentenissen, zie eerder nummer 386.
Bij Nahum:, 'Haar kinderen zijn verpletterd aan het hoofd van alle straten en over haar geëerden hebben zij het lot geworpen en al haar rijksgroten zijn gebonden met kettingen', (Nahum 3: 10); onder de kleine kinderen worden ook hier de voor het eerst geboren wordende en levend gemaakte waarheden verstaan en met verpletterd worden aan het hoofd van alle straten, wordt aangeduid verstrooid worden en met de geëerden worden de goedheden van de liefde aangeduid; met het lot over hen werpen wordt aangeduid, verstrooid worden; met de rijksgroten worden de waarheden van het goede aangeduid en met gebonden worden met ketenen, wordt aangeduid gekneveld worden door de valsheden, zodat de waarheden niet tevoorschijn kunnen komen; deze dingen betreffen de stad der bloeden, waarmee wordt aangeduid de leer waarin de waarheden van het Woord zijn vervalst.
Bij Jeremia: 'De dood klimt op door onze vensters, hij komt in onze paleizen om het kleine kind uit te roeien van de straat, de jongemannen van de wijken', (Jeremia 11:21); onder de dood hier wordt verstaan de geestelijke dood die ontstaat wanneer men gelooft dat het valse waar is en het ware het valse en men daarnaar leeft; met de vensters worden het denken vanuit het verstand aangeduid, met de paleizen worden de innerlijke en vandaar de meer verheven dingen van het menselijk gemoed aangeduid; daaruit blijkt, wat daarmee wordt aangeduid dat de dood opklimt door de vensters, komt in onze paleizen.
Met het kleine kind worden hier zoals eerder de voor het eerst door de erkentenissen van het Woord geboren wordende waarheden aangeduid; met de jongemannen verkregen waarheden waaruit het inzicht is en met de straten en de wijken de waarheden van de leer en de waarheden van het leven die leiden tot het inzicht en de wijsheid; daaruit blijkt, wat er wordt aangeduid met het kleine kind uitroeien van de straat, de jongemannen van de wijken.
Bij dezelfde: 'Van de toorn van Jehovah ben ik vol; ik ben moe geworden van inhouden; stort uit over het kleine kind in de straat en over de gemeente van jongemannen, omdat ook de man met de vrouw zullen gevangen worden, de grijsaard met de vollen van dagen', (Jeremia 6: 11).
Hier worden met het kleine kind in de straat en met de jongemannen eendere dingen als eerder aangeduid; met de man en de vrouw worden aangeduid het ware verbonden met het goede en daarvandaan het inzicht; en met de grijsaard en de vollen van dagen wordt de wijsheid aangeduid.
Aangezien de straat het leidende ware van de leer betekent en in de tegengestelde zin het valse, wordt daarom met het slijk, de modder en het vuil van de straten het valse van de liefde van het boze aangeduid in de volgende plaatsen, bij Jesaja: 'Hun lijk is drek der straten geworden', (Jesaja 5: 25).
Bij dezelfde: 'Ik zal het ter vertreding stellen zoals het lijk der straten', (Jesaja 10: 6).
Bij Micha: 'Zij zal ter vertreding zijn zoals de modder der straten', (Micha 7: 10).

Bij David: ‘Ik zal hen verbrijzelen, zoals stof voor de aangezichten van de wind, zoals de modder van de straten zal Ik hen verdunnen', (Psalm 18: 43); deze dingen zijn ook vanuit de schijnbaarheden in de geestelijke wereld; in de steden daar, waar de valsheden vanuit het boze dingen regeren, verschijnen straten vol drek, modder en slijk.
Hieruit kan vaststaan wat het betekent, dat de Heer de 70 gebood die Hij uitzond om het Evangelie te prediken: 'In wat stad gij zult zijn binnen geschreden en zij u niet ontvangen zullen hebben, uitgaande in haar straten, zo zegt: Ook het stof dat uit uw stad ons aankleeft, schudden wij af op ulieden', (Lukas 10: 10,11).
Aangezien met de straten van de stad de waarheden van de leer worden aangeduid, waarnaar men moet leven, was het daarom gewoonte om te leren en om te bidden in de straten, zoals in het tweede boek van Samuel: 'Verkondigt het niet in Gath, evangeliseert het niet in de straten van Askelon, opdat zich niet misschien de dochters van de Filistijnen verheugen', (2 Samuel 1: 20).
Bij Mattheüs: Wanneer gij aalmoes zult gedaan hebben, zo laat voor u niet de trompet schallen, zoals de geveinsden doen in de synagogen en in de wijken, opdat zij van de mensen geroemd worden.
En indien gij zult gebeden hebben, zo zult gij niet zijn zoals de geveinsden, want zij houden ervan om in de synagogen en aan de hoeken van de straten staande, te bidden, opdat zij van de mensen mogen gezien worden’, (Mattheüs 6 :2,5); en bij Lucas: ‘Dan zult gij aanvangen te zeggen: wij hebben vóór U gegeten en gedronken, en in onze straten hebt Gij geleerd; maar Hij zal zeggen: Ik zeg u, Ik ken u niet van waar gij zijt', (Lukas 13: 26,27).
Uit de betekenis van de straat, namelijk het ware van de leer, blijkt ook waarom de Heer in de gelijkenis zei, dat de Heer de huizes de dienstknechten beval dat zij snel zouden heengaan in de straten en wijken van de stad en de armen, de verminken, de kreupelen en de blinden binnenbrengen ', (Lucas 14 :21); onder de armen, de verminkten, de kreupelen en de blinden worden niet de zodanige in de natuurlijke zin verstaan, maar de zodanige in de geestelijke zin, namelijk degenen die, omdat zij niet het Woord hadden, in onwetendheid omtrent het ware en vandaar in een gebrek aan het goede waren geweest, maar niettemin deze waarheden verlangden, waardoor zij het goede zouden hebben.
Zodanig zijn de natiën geweest waaruit de Kerk van de Heer daarna werd geïnstaureerd.
Aangezien met de straat van de stad zowel het ware als het valse dat leert en leidt, werd aangeduid, zeiden daarom de engelen die in Sodom kwamen, dat zij in de straat wilden verachten, (Genesis 19: 2).
En eveneens was het daarom geboden, dat de zonen Israëls, indien zij in enige stad bemerkten dat zij andere goden dienden, de bewoners van de stad zouden slaan met het zwaard, al verwensende de stad en al haar buit zouden samendragen in het midden van de straat en de stad en al de buit met vuur verbranden', (Deuteronomium 13: 14, 16,17).
Met de andere goden worden de valsheden van eredienst aangeduid; met het zwaard de vernietiging van het valse door de waarheden; met de buit de vervalsing van het ware en met het vuur de straf van de liefde van het boze en de vernietiging ervan.
Uit deze aangevoerde plaatsen uit het Woord, kan vaststaan wat daarmee wordt aangeduid dat de lichamen van de twee getuigen werden heengeworpen op de straat van de grote stad, die geestelijk wordt genoemd, Sodom en Egypte; en daarna dat het niet werd toegelaten dat zij in graven werden gelegd; het was immers een gewoonte bij de Joodse en Israëlitische natie om de gedoden die vijanden waren, in de wegen en in de straten te werpen en niet te begraven, ten teken dat zij hun zo'n haat toedroegen; maar toch werd daarmee uitgebeeld, dat het de helse boze en valse dingen waren die niet tot het leven zouden kunnen worden wederopgewekt, dat wil zeggen, zij die in de helse boosheden en valsheden waren, zoals eveneens blijkt bij Jeremia: 'De profeten profeteren, zeggende: Zwaard en honger zal niet zijn in dit land; door het zwaard en de honger zullen deze profeten verteerd worden; en het volk,

degenen tot wie zij profeterende zijn, zij zullen heengeworpen zijn in de straten van Jeruzalem en niemand die hen begraaft', (Jeremia 14: 15,16).
Onder de profeet wordt de leer van het ware verstaan, daar de leer van het valse, want zij profeteerden valsheden; en omdat de straten betekenden waar de valsheden zijn, wordt daarom gezegd dat zij heengeworpen zullen zijn in de straten van Jeruzalem.

653. Welke geestelijk wordt genoemd Sodom en Egypte; dat dit betekent door de boosheden van de liefde van zich en door de valse dingen daaruit, staat vast uit betekenis van Sodom, namelijk de eigenliefde en daaruit de boosheden van elk geslacht, waarover hierna; en uit de betekenis van Egypte, namelijk de natuurlijke mens die gescheiden is van de geestelijke en vandaar het valse van het boze van elk geslacht, waarover eveneens hierna; dat onder Sodom en Egypte Jeruzalem wordt verstaan, en dus de Kerk waarin de goede dingen die van de liefde zijn verechtbreukt en de waarheden die van de leer zijn, vervalst zijn is duidelijk, want er volgt: Waar ook onze Heer is gekruisigd; want het zijn de boosheden van de eigenliefde en de valsheden van de leer, die de Heer kruisigen en daarom is Hij door de Joden, aangezien dezen in die boze en valse dingen waren, gekruisigd.
Maar over deze zaak in hetgeen volgt; hier zal eerst worden getoond dat met Sodom in het Woord de eigenliefde en daaruit al het boze wordt aangeduid; want de boosheden van elk geslacht ontspringen aan de eigenliefde; wie immers zichzelf alleen liefheeft, die heeft zijn eigene lief en vandaar dompelt hij alle dingen van zijn wil en van zijn verstand in het eigene en wel dermate dat hij daaruit niet tot de hemel en tot de Heer kan worden verheven; vandaar is het dat hij vanuit het licht van de hemel niets ziet, maar alleen vanuit het licht van de wereld, welk licht gescheiden is van het licht van de hemel en louter donker is in geestelijke dingen die van de hemel en van de Kerk zijn.
Daarom ook, hoe meer de mens zichzelf liefheeft, des te meer veracht hij de geestelijke dingen, ja zelfs ontkent hij ze; vandaar ook wordt het innerlijk geestelijk gemoed, waardoor de mens in het licht van de hemel is, gesloten; daardoor wordt de mens louter natuurlijk en de louter natuurlijke mens begunstigt de boze dingen van elk geslacht; want de boosheden waarin de mens wordt geboren, zetelen in de natuurlijke mens en deze worden van hem verwijderd voor zoveel als zijn innerlijk gemoed, dat het licht van de hemel opneemt, wordt geopend.
Het eigene van de mens zetelt ook in de natuurlijke mens en het eigene van de mens is niets dan het boze.
Dat dus Sodom de eigenliefde betekent en daaruit de boosheden van elk geslacht, kan vaststaan uit de plaatsen in het Woord waar Sodom wordt genoemd, zoals uit het volgende, bij Ezechiël: 'Uw grotere zuster is Samaria, zijzelf en haar dochters, wonende aan uw linkerhand; maar uw zuster, kleiner dan u, wonende aan uw rechterhand, is Sodom en haar dochters; gij hebt het meer verdorven dan zij in al uw wegen; niet heeft Sodom uw zuster, zijzelf en haar dochters, gedaan gelijk gij hebt gedaan en uw dochters; zie, deze was de ongerechtigheid van Sodom: hoogmoed, zatheid van brood en kalmte van rust had zij en haar dochters; en de hand van de ellendige behoeftige heeft zij niet versterkt; daarom zijn zij verheven geworden en hebben zij gruwelijkheid vóór Mij gedaan ',(Ezechiël 16: 46-50).
Gehandeld wordt daar over de gruwelen van Jeruzalem die voornamelijk zijn geweest dat zij de goede en de ware dingen van het Woord en van de Kerk hebben verechtbreukt; met Samaria, waar de Israëlieten waren, wordt aangeduid de geestelijke Kerk, waarin het geestelijk goede, namelijk het goede van de naastenliefde jegens de naaste, het wezenlijke is. Met Jeruzalem echter, waar de Joden waren, wordt de hemelse Kerk aangeduid, waarin het hemels goede, dus het goede van de liefde tot de Heer, het wezenlijke is; het zijn immers twee rijken waarin de hemel en vandaar de Kerk is onderscheiden: het geestelijke rijk en het hemelse rijk, over welke rijken men zie het werk 'Hemel en Hel', nrs. 20 -28.

Deze rijken zijn uitgebeeld geweest door de Israëlieten en de hoofdstad ervan was Samaria; en door de Joden, van wie de hoofdstad Jeruzalem was; en uitgebeeld werd het geestelijk goede, namelijk het goede van de naastenliefde jegens de naaste, dat is tegengesteld aan het helse boze, dat het boze van de liefde van de wereld is en aan het hemels goede dat is tegengesteld aan het duivels boze, dat het boze is van de eigenliefde; aan die liefden van zich ontspringen de boosheden van alle geslachten en veel erger boosheden dan aan de liefde van de wereld; zie 'Het Nieuwe Jeruzalem', nrs. 65 – 83.

Vandaar is het dat met Jeruzalem afgrijselijker en gruwelijker dingen worden vermeld dan van Samaria en vandaar is het dat Jeruzalem niet slechts Sodom wordt genoemd, maar ook dat het erger dingen heeft gedaan dan Sodom; want gezegd wordt: niet heeft Sodom gedaan gelijkerwijs gij hebt gedaan en uw dochters; dat het boze van de liefde van zich, het boze van Sodom is geweest, wordt als volgt beschreven: deze was de ongerechtigheid van Sodom: hoogmoed, zatheid van brood, kalmte der rust; en dat zij niet heeft versterkt de hand van de ellendige en behoeftige.

Onder de hoogmoed wordt de eigenliefde verstaan; onder de zatheid van brood, de verachting van al het goede en ware van de hemel en van de Kerk en de walging ervan; onder de kalmte van de rust, de zekerheid en geen benauwdheid vanwege enig boze; en met het niet versterken van de hand van de ellendige en behoeftige, wordt de onbarmhartigheid aangeduid; omdat de eigenliefde de liefde van van Sodom is geweest, wordt daarom gezegd dat haar dochters verheven zijn geworden en gruwelijkheid hebben gedaan vóór Jehovah; met de dochters die verheven zijn geworden, worden de begeerten aangeduid die van die liefde zijn en met de gruwelijkheid vóór Jehovah wordt elk boze tegen het Goddelijke zelf aangeduid.

Aangezien met de Chaldeeën, wordt aangeduid de ontwijding en de echtbreking van het ware van de leer vanuit hun Woord, en met de bewoners van Babel de ontwijding en de echtbreking van het goede van de liefde, wordt daarom de omkering bij hen vergeleken met de omkering van Sodom en Gomorra, bij Jeremia: 'Het zwaard tegen de Chaldeeën en tegen de bewoners van Babel, naar de omkering van God, Sodom en Gomorra en haar naburen, niet zal daar wonen de man, noch in haar verblijven de zoon de mensen', (Jeremia 1: 35,40); en bij Jesaja: 'Zo zal zijn Babel, het ornament van de koningen, het sieraad van de grootsheid der Chaldeeën, zoals de omkering van God, Sodom en Gomorra', (Jesaja 13-19); met Sodom wordt het boze van de liefde van zich aangeduid en met Gomorra het valse van die liefde en omdat de liefde van zich niet enig ware van de Kerk erkent, wordt gezegd: niet zal daar wonen de man, noch daar verblijven de zoon des mensen; met de man wordt het inzicht aangeduid en met de zoon des mensen het ware van de Kerk.

Omdat met Edom wordt aangeduid, de natuurlijke mens die in valsheden is vanuit de eigenliefde en vandaar hij die de goede dingen van de Kerk echtbreekt, wordt daarom ook de verwoesting van hem vergeleken met de omkering van Sodom en Gomorra, bij Jeremia: 'Edom zal zijn tot verlating, zoals de omkering van Sodom en Gomorra, niet zal daar wonen de man, noch daar verblijven de zoon de mensen', (Jeremia 49: 17,18); en bij Zefanja: 'Moab zal zijn zoals Sodom en de zonen van Amon zoals Gomorra, een plaats overgelaten aan de brandnetel en aan de zoutgroeve, een woestheid tot in het eeuwige', (Zefanja 2: 9); onder Moab wordt, zoals gezegd is, de natuurlijke mens verstaan die vanuit de liefde van zich de goedheden van de Kerk echtbreekt en onder de zonen van Ammon zij die de waarheden ervan vervalsen; en omdat daaruit de verwoesting van elk goede en ware is, wordt daarom gezegd: een plaats overgelaten aan de brandnetel en aan de zoutgroeve, een woestheid tot in het eeuwige; de verwoesting van elk goede wordt aangeduid met de plaats van de brandnetel en de verwoesting van elk ware met de zoutgroeve; eendere dingen worden aangeduid met Sodom en Gomorra.

Omdat met Juda wordt aangeduid de hemelse liefde, namelijk de liefde tot de Heer, waaruit al het goede is en in de tegengestelde zin de duivelse liefde namelijk de eigenliefde waaruit al het boze is, wordt daarom de verwoesting van de Kerk die met Juda en met Jeruzalem wordt

aangeduid, ook vergeleken met de omkering van Sodom en Gomorra, bij Jesaja: 'Jeruzalem heeft aangestoten en Juda is gevallen; de verharding van hun aangezichten stemt overeen tegen hen en hun zonde is zoals die van Sodom', (Jesaja 3: 8,9); en bij dezelfde: 'Hoort het Woord van Jehovah, gij vorsten van Sodom; luistert naar de wet van onze God, gij volken van Gomorra', (Jesaja 1: 10);.

Onder het Woord van Jehovah wordt het Goddelijk Goede verstaan en onder de wet van God wordt het Goddelijk Ware verstaan; want waar wordt gehandeld over het goede wordt Jehovah gezegd en waar gehandeld wordt over het ware, wordt God gezegd en omdat het Goddelijk Goede voor hen die in de liefde van zich zijn, het boze is, wordt gezegd: hun zonde is zoals die van Sodom en verder: Hoort het woord van Jehovah, gij vorsten van Sodom en omdat het Goddelijk Ware voor hen die in het boze van de liefde van zich zijn, het valse is, wordt gezegd, luistert naar de wet van God, gij volken van Gomorra.

Bij Mozes: 'Van de wijnstok van Sodom hun wijnstok en van de velden van Gomorra, hun druiven, druiven van gal, trossen der bitterheden hebben zij', (Deuteronomium 32: 32).

Deze dingen betreffen de afgrijselijke valsheden bij de nakomelingen van Jakob, die ontsprongen aan de boosheden van de eigenliefde; maar deze dingen zijn eerder ontvouwd in nr. 519.

In Klaagliederen: 'Die lekkernijen aten, zijn verwoest in de straten; die opgevoed zijn op purper hebben de mestvaalten omhelsd; groter is de ongerechtigheid van Mijn volk geworden dan de zonde van Sodom, die is omgekeerd, als het ware in één ogenblik', (Klaagliederen 4:5,6).

Deze dingen zijn gezegd ten aanzien van hen die vanuit het hemelse rijk en de hemelse Kerk zijn, wanneer zij in het tegendeel zijn veranderd; want het is de hemelse liefde die wordt verkeerd in de eigenliefde, namelijk de duivelse liefde.

Ten aanzien van hiervan zijn die woorden gezegd; wat er wordt aangeduid met lekkernijen eten, opgevoed worden op purper, verwoest worden in de straten en de mestvaalten omhelzen, is eerder besproken in artikel nr. 652 .

Dat er van hun ongerechtigheid wordt gezegd dat zij groter is geworden dan de zonde van Sodom, was omdat zij het Woord hadden, waaruit zij de waarheden en de goedheden van de hemel en van de Kerk of de leer en van het leven, hadden kunnen weten en omdat zij die hebben verechtbreukt, wat de bewoners van Sodom niet hebben kunnen doen; want hij die de wil van de Heer weet en die niet doet, zondigt meer dan hij die niet weet; ook verachten allen bij wie de liefde van zich regeert, de heilige dingen van de hemel en van de Kerk en ontkennen het Goddelijke van de Heer; en om de vanuit die liefde voortvloeiende boosheden te bevestigen, echtbreken zij het Woord, of verwerpen het als een geschrift dat niet ergens anders vandaan heilig is dan omdat het aanvaard is; vandaar is het dat zij die dingen vanuit de eigenliefde doen, en worden vergeleken met Sodom en Gomorra.

Dat ‘erger dan in Sodom’ diegenen doen die door de Heer worden onderricht ten aanzien van de waarheden en goedheden van de Kerk en ze evenwel verwerpen en ze loochenen, staat vast uit de woorden van de Heer ten aanzien van Kapernaüm, bij Mattheüs: 'Gij Kapernaüm, die tot de hemel toe zijt verhoogd, tot de hel toe zult gij neergedrukt worden; omdat indien in Sodom de krachten waren geschied die in u geschied zijn, zo zouden zij tot op de huidige dag gebleven zijn; Ik zeg u dat het de landen van Sodom verdraaglijker zal zijn in de dag van het gericht, dan u', (Mattheüs 11:23,24).

De Heer immers woonde, nadat Hij Nazareth had verlaten, in Kapernaüm, (Mattheüs 4: 13) en deed daar wonderen, (Mattheüs 8: 5-14; Johannes 4: 46) tot het einde.

Eendere dingen zei de Heer ten aanzien van de steden waarin de discipelen Zijn Komst of het Evangelie zouden de prediken, maar niet zouden worden opgenomen, met deze woorden, bij dezelfde: 'Zo iemand u niet zal hebben opgenomen, noch uw woorden gehoord zal hebben, uitgaande uit dat huis of die stad, schudt het stof van uw voeten af; voorwaar zeg Ik u: het zal

de landen van Sodom en Gomorra verdraaglijker zijn in de dag van het gericht, dan die stad', (Mattheüs 10: 14,15; Markus 6: 11; Lucas 10: 10 -12).
Niemand immers verwerpt de heilige dingen van de Kerk en ontkent het Goddelijke van de Heer innerlijk dan zij die in de eigenliefde zijn; zij die in de liefde van de wereld en de boosheden daaruit zijn, kunnen eveneens de heilige dingen van de Kerk verwerpen, maar toch niet innerlijk, dat wil zeggen, vanuit de bevestiging van het hart.
Iets eenders wordt gezegd van de profeten en van het volk die de waarheden en de goedheden van het Woord echtbreken om de boosheden en de valsheden te bevestigen, bij Jeremia: 'In de profeten van Jeruzalem heb Ik huiveringwekkende verharding gezien, al echtbrekende en gaande in leugen, als zij de handen der bozen versterken, opdat niet de man zich zou bekeren van zijn boosheid; zij zijn Mij geworden zoals Sodom en haar bewoners zoals Gomorra', (Jeremia 23: 14).
Onder de profeten daar worden degenen verstaan die de waarheden en de goedheden van de leer onderwijzen, en in de abstracte zin, dus de echte geestelijke zin, wordt de leer vanuit het Woord verstaan, dus eveneens het Woord ten aanzien van de leer en daarom wordt met de huiveringwekkende verharding, de bevestiging van het hart tegen de ware en de goede dingen van het Woord aangeduid; met echtbreken en gaan in leugen wordt aangeduid de goedheden en waarheden van het Woord verdraaien; met echtbreken de goede dingen van het Woord verdraaien door de boosheden en de valsheden; de leugen is het valse; en gaan in leugen, is leven in de valsheden; de boosheden en vandaar hun macht over de goedheden bevestigen, wordt aangeduid met de handen van de bozen bevestigen; en volharden in de boosheden en de valsheden van de leer, wordt daarmee aangeduid dat de man niet wordt bekeerd van zijn boosheid; vandaar wordt gezegd dat zij zijn geworden zoals Sodom en haar bewoners zoals Gomorra; zoals Sodom, betekent in de boosheden die ontspringen aan de eigenliefde en haar bewoners zoals Gomorra, betekent het boze leven vanuit de valsheden van de leer.
Het boze dat Sodom en Gomorra verdierf, wordt met deze dingen beschreven, bij Mozes, dat zij de engelen geweld wilden aandoen en dat zij daarom met blindheden werden geslagen, zodat zij de deur niet konden vinden waar de engelen waren; en dat daarom Jehovah op Sodom en Gomorra deed regenen, zwavel en vuur, en die steden omkeerde en de gehele vlakte en alle bewoners van de steden en de spruit van de aarde, (Genesis19: 1-28).
Dat zij de engelen geweld aan wilden doen, betekende aan het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware, want die worden met de engelen aangeduid; met de blindheden waarmee zij werden geslagen, zodat zij de deur niet konden vinden, werd aangeduid de volslagen verwerping en ontkenning van het Goddelijke en van de heilige dingen van de hemel en van de Kerk, totdat zij niet iets van de hemel en van de Kerk konden zien en erkennen.
Dit wordt aangeduid met, ‘de deur niet vinden waar de engelen waren’; met de zwavel wordt aangeduid de begerigheid van de goede en de ware dingen van de Kerk door de valsheden te vernietigen; en met het vuur wordt de eigenliefde aangeduid en al het boze dat vernietigt, hier de ondergang van hen; dat onder Sodom en Gomorra alle boosheden en valsheden worden verstaan die vanuit de liefde van zich voortvloeien, is mij vanuit de hemel gezegd; want wanneer zij die in de boosheden vanuit die liefde zijn, vergaan, zoals heeft plaatsgevonden op de dag van het laatste gericht, verschijnt als het ware zwavel en vuur, regenende vanuit de hemel; dit is ook door mij gezien.
Dat een zodanig iets op de dag van het laatste gericht zal gebeuren, wordt ook gezegd door de Heer bij Lukas: 'Eender zal geschieden gelijkerwijs is geschied in de dagen van Lot; op de dag waarop hij uitging van Sodom, regende het vuur en zwavel vanuit de hemel en verdierf ze allen; naar deze dingen zal geschieden in de dag waarop de Zoon des mensen zal onthuld worden', (Lukas 17: 28 - 30).
Aangezien zij die vanuit de eigenliefde zich bevestigen in de boosheden door de valsheden tegen de ware en de goede dingen van de hemel en van de Kerk, elk ware van de leer en van het Woord en het goede van de geestelijke en hemelse liefde geheel en al bij zich uitroeien,

geschiedt daarom bij hen een totale verwoesting, die aldus wordt beschreven bij Mozes: 'Er zal zijn zwavel en zout, verbranding van de ganse aarde; zij zal niet bezaaid worden, noch zal hij uitspruiten, noch zal in haar enig kruid opkomen, naar de omkering van Sodom en Gomorra, van Adama en Zeboïm', (Deuteronomium 29:23).

Met de zwavel wordt aangeduid de verwoesting van elk goede door de begeerten vanuit de boosheden; met het zout wordt aangeduid; de verwoesting van elk ware door de valsheden vanuit die begeerten; met de verbranding van de ganse aarde wordt de verwoesting van de Kerk aangeduid door de eigenliefde; met zij zal niet bezaaid worden, noch uitspruiten, noch zal in haar enig kruid opkomen, wordt aangeduid dat er in het geheel geen ontvankelijkheid van het ware van de Kerk zal zijn; het kruid betekent het geboren wordende ware van de Kerk en omdat zodanig de verwoesting is van het goede en het ware vanwege de eigenliefde, wordt daarom gezegd: Naar de omkering van Sodom en Gomorra, van Adama en Zeboïm; met Adama en Zeboïm worden de erkentenissen van het boze en het valse aangeduid; dat iets zodanigs zal gebeuren op de dag van het Laatste Gericht, wordt aangeduid met: op de dag waarop de Zoon de mensen zal onthuld worden.

654. Dat Egypte hier betekent, de natuurlijke mens, gescheiden van de geestelijke en vandaar de valse dingen die voortvloeien vanuit het boze van de eigenliefde, dus vanuit de trots van het eigen inzicht, zal nu worden gezegd; wanneer immers het natuurlijke van de mens wordt gescheiden van het geestelijke van hem, wat vooral plaatsvindt vanwege de eigenliefde, dan vloeien vanuit de boosheden van die liefde de valsheden voort; want al het valse is vanuit het boze; het valse immers is als een beschermheer van het boze en het boze van de wil wordt geformeerd in het verstand door de ideeën van het denken, welke ideeën valsheden worden genoemd; en omdat de valsheden die voortvloeien vanuit de boosheden van de eigenliefde, de trots met zich meebrengen, de mens immers denkt dan vanuit het eigene, daarom wordt ook met Egypte hier de trots van het eigen inzicht aangeduid.

Maar aangezien met Egypte de natuurlijke mens in de ene en de andere zin wordt aangeduid, namelijk zowel verbonden met de geestelijke mens als gescheiden van hem, dus in de goede zin en in de boze zin, worden daarom met Egypte eveneens aangeduid de verschillende dingen die van de natuurlijke mens zijn en die in het algemeen betrekking hebben op de erkentenissen en de wetenschappelijke dingen; want de waarheden en de valsheden van de natuurlijke mens worden erkentenissen en wetenschappelijke dingen genoemd; de waarheden zelf echter, wanneer zij het leven hebben aangenomen, wat plaatsvindt door het leven van het geloof, dus de naastenliefde, zijn van diens geestelijke mens.

Deze dingen met hun aandoeningen en liefelijkheden verschijnen niet tot de mens in een duidelijke zin en klaarblijkend gezicht, zoals de erkentenissen en de wetenschappelijke dingen van de natuurlijke mens.

De oorzaak, dat de mens, zolang hij in de wereld leeft, natuurlijk denkt en natuurlijk spreekt en dit door hem wordt gevoeld en doorvat met een zeker gezicht, dat van zijn verstand is; maar zijn geestelijk denken dat verbonden is met de aandoening van het ware of van het valse, verschijnt niet voordat de mens het natuurlijk lichaam heeft afgelegd en het geestelijk lichaam aantrekt, wat gebeurt na het overlijden of het heengaan uit deze wereld en het binnengaan in de geestelijke wereld, dan denkt hij geestelijk en spreekt hij geestelijk en niet als eerder natuurlijk.

Dit gebeurt bij ieder mens, hetzij hij louter natuurlijk is, hetzij hij tevens geestelijk is; en het denken bij de louter natuurlijke mens na de dood is wel geestelijk, maar grof en zonder inzicht van het ware en aandoening van het goede, want zij bestaat uit overeenstemmende ideeën die weliswaar verschijnen alsof zij stoffelijk zijn, maar toch zijn zij niet stoffelijk, maar over het geestelijk denken en over de spraak daaruit, ook van de louter natuurlijke mensen in de geestelijke wereld zal elders, wanneer de Heer het wil, meer worden gezegd.

Dat met Egypte in het Woord de natuurlijke mens wordt aangeduid in beiderlei zin, de goede en de boze, dus al datgene wat aan de natuurlijke mens eigen is, had als oorzaak, dat in

Egypte de wetenschappen werden beoefend, vooral de wetenschap van de overeenstemmingen en van de uitbeeldingen, in de tijd toen de Kerken uitbeeldend waren; maar omdat zij zich volgens de overeenstemmingen nabootsingen maakten, die zij, toen zij van innerlijk, volslagen uiterlijk waren geworden, met een heilige rite begonnen te vereren, werden die hun daardoor tot afgoden en daarom verkeerden zij de uitbeeldingen van de geestelijke en de hemelse dingen in afgodische dingen en eveneens een magische.
Vandaar is het dat met Egypte in het Woord in de boze zin, die aan de eerste is tegenovergesteld, het valse wetenschappelijke van de natuurlijke mens wordt aangeduid en eveneens het afgodische en het magische; dat zulke dingen met Egypte worden aangeduid, kan uit zeer veel plaatsen in het Woord vaststaan; maar voordat wij daartoe overgaan dit vanuit het Woord te bevestigen, moeten wij weten dat bij ieder mens een innerlijke is, dat vanuit het licht van de hemel ziet en dat innerlijke de geestelijke innerlijke mens wordt genoemd of het geestelijk innerlijk gemoed en een uiterlijke, dat vanuit het licht van de wereld ziet en dat de natuurlijke uiterlijke mens wordt genoemd of het natuurlijk uiterlijk gemoed.
Bij elk mens van de Kerk zal het innerlijke verbonden zijn met het uiterlijke of de innerlijk-geestelijke mens verbonden met de uiterlijk-natuurlijke mens en wanneer zij verbonden zijn, dan heerst de geestelijke mens, omdat hij in het licht van de hemel is, over de natuurlijke mens, die in het licht van de wereld is en regeert hem zoals een Heer een knecht, en leert hem zoals een meester een leerling; krachtens die verbinding is de mens een mens van de Kerk en is hij een engel; wanneer daarentegen de natuurlijke mens niet is verbonden met de geestelijke en aan hem ondergeordend is, wat vooral plaatsvindt wanneer de geestelijke mens is toegesloten en hij is toegesloten bij hen die de Goddelijke dingen van het Woord en van de Kerk ontkennen; dan immers zien zij niets vanuit het licht van de hemel, dan is de natuurlijke mens in blindheid ten aanzien van de geestelijke dingen en door zijn redelijke verdraait hij alle waarheden van de Kerk en door de ideeën bij hem verkeert hij ze in valsheden,
Over deze zaak, namelijk over de verbinding van de geestelijke mens met de natuurlijke en over de scheiding tussen de natuurlijke mens en de geestelijke, wordt met veel dingen gehandeld in het Woord, vooral waar over Egypte wordt gehandeld, aangezien met Egypte de natuurlijke mens wordt aangeduid, zowel verbonden met de geestelijke mens, als gescheiden van hem; en waar wordt gehandeld over de natuurlijke mens gescheiden van de geestelijke, daar wordt Egypte berispt en verworpen; en omdat met Egypte in de brede zin de natuurlijke mens wordt aangeduid, wordt daarom met Egypte ook het ware wetenschappelijke en het valse wetenschappelijke aangeduid.
Want de waarheden en de valsheden, die in de natuurlijke mens zijn, worden wetenschappelijke dingen genoemd en omdat de waarheden en de valse wetenschappelijke dingen met Egypte worden aangeduid, wordt daarmee ook het geloof aangeduid, aangezien het geloof is van het ware en het ware is van het geloof, daarom wordt het met de naastenliefde verbonden geloof ook aangeduid met Egypte in de goede zin, maar het van de naastenliefde gescheiden geloof in de boze zin; want het geloof is met de naastenliefde verbonden als de geestelijke mens verbonden is met de natuurlijke en dan worden met Egypte de ware wetenschappelijke dingen aangeduid.
Maar het geloof is gescheiden van de naastenliefde als de natuurlijke mens gescheiden is van de geestelijke en dan wordt met Egypte het valse wetenschappelijke aangeduid; wanneer immers de natuurlijke mens is gescheiden van de geestelijke mens, dan heeft de mens geen waarheden; en indien hij waarheden put vanuit het Woord of vanuit de leer van de Kerk, vervalst hij die toch door de ideeën van zijn denken, vandaar wordt bij een zodanig mens van de Kerk elk ware het valse.
Deze dingen betreffen de betekenis van Egypte in het Woord en daarom moet eerst vanuit het Woord worden aangetoond, dat met Egypte wordt aangeduid de natuurlijke mens verbonden met de geestelijke, of het wetenschappelijke, levend gemaakt door de invloeiing van het

geestelijk licht of wat iets eenders is, het geloof verbonden met de naastenliefde, dat in zich het geloof is en daarna zal worden aangetoond dat met Egypte in de tegengestelde zin wordt aangeduid de natuurlijke mens gescheiden van de geestelijke, of het wetenschappelijke niet levend gemaakt door enige invloeiing van het geestelijk leven, of wat iets eenders is, het geloof gescheiden van de naastenliefde, dat in zich niet het geloof is.
Dat met Egypte wordt aangeduid de natuurlijke mens verbonden met de geestelijke, en het wetenschappelijke levend gemaakt door de invloeiing van het geestelijk licht, wat in zich is het wetenschappelijk ware of het ware van de natuurlijke mens en wat iets eenders is, het geloof verbonden met de naastenliefde, dat in zich het geloof is, staat vast uit deze volgende plaatsen; bij Jesaja: 'Te dien dage zullen er vijf steden in het land van Egypte zijn, sprekende de lippen van Kanaän en zwerende Jehovah Zebaoth, stad Gheres [stad der verstoring] zal eenieder worden geheten.
Te dien dage zal Jehovah een altaar hebben in het midden van het land van Egypte en een opgericht teken bij haar grens voor Jehovah.
Zij zullen schreeuwen tot Jehovah vanwege de verdrukkingen en Hij zal hun een Redder en een Vorst zenden; dan zal Jehovah bekend worden aan Egypte en de Egyptenaren zullen Jehovah bekennen te dien dage en zij zullen slachtoffer en spijsoffer maken.
Zo zal Jehovah Egypte slaan al slaande en genezende, en daarom zij zich zullen bekeren tot Jehovah, Die Zich van hen zal laten verbidden en hen zal genezen.
Te dien dage zal er een pad zijn vanuit Egypte tot Assur, opdat Assur zal komen in Egypte en Egypte in Assur en de Egyptenaren zullen dienen met Assur; te dien dage zal Israël de derde wezen met Egypte en Assur, een zegen in het midden van het land dat Jehovah Zebaoth zal zegenen, door te zeggen: Gezegend Mijn volk Egypte en het werk van Mijn handen Assur en mijn erfenis Israël', (Jesaja 19: 18-25).
Hier staat Egypte voor de natuurlijke mens verbonden met de geestelijke, dus voor de natiën en de volken die buiten de Kerk waren en omdat zij niet in de waarheden waren, zijn zij natuurlijke mensen geweest.
Maar toen zij het Evangelie hoorden, erkenden zij de Heer en vandaar namen zij, omdat zij onderricht waren in de waarheden van de leer, het geloof op: de Komst van de Heer wordt verstaan onder te dien dage, wat daar vijfmaal wordt gezegd: te dien dage zullen er vijf steden in het land van Egypte zijn, sprekende de lippen van Kanaän, betekent dat er bij hen verscheidene leerstellingen zullen zijn volgens de waarheden van de leer van de Kerk zelf.
Vijf betekent verscheidene, de steden de leerstellingen, het land van Egypte, de Kerk van zodanige natiën; de lippen van Kanaän, de waarheden van de leer van de Kerk; stad Gheres zal eenieder worden geheten, betekent de leer van het goede van de naastenliefde in de afzonderlijke dingen; de stad is de leer en Gheres, dat in de Hebreeuwse taal 'de zon en haar straling' betekent, is het goede van de naastenliefde en het geloof daaruit.
Te dien dage zal Jehovah een altaar hebben in het midden van het land van Egypte en een opgericht teken bij haar grens voor Jehovah, betekent dat dan de eredienst van de Heer zal zijn vanuit de goedheden van de naastenliefde en de waarheden van het geloof daaruit, in alle dingen die van de natuurlijke mens zijn; met het altaar voor Jehovah wordt de eredienst vanuit het goede van de naastenliefde aangeduid en met het opgerichte teken, de eredienst vanuit de waarheden van het geloof; met in het midden van het land van Egypte wordt aangeduid, overal en in alle dingen van de natuurlijke mens en met de grens het wetenschappelijk ware.
Zij zullen schreeuwen tot Jehovah vanwege de verdrukkingen en Hij zal hun een Redder en een Vorst zenden, betekent de smart van hen vanwege het ontbreken van het geestelijk ware en van het geestelijk goede daaruit en de Komst van de Heer uit Wie die dingen zullen worden opgenomen.
Schreeuwen betekent de smart, de verdrukkingen betekent het ontbreken van het geestelijk ware en van het geestelijk goede daaruit; en Redder en Vorst betekenen de Heer, Die Redder of Heiland wordt genoemd, krachtens het goede van de liefde en Vorst krachtens de

waarheden van het geloof; dan zal Jehovah bekend worden aan Egypte en de Egyptenaren zullen Jehovah bekennen te dien dage, betekent de erkenning van de Heer en van Zijn Goddelijke; en zij zullen slachtoffer en spijsoffer maken, betekent de eredienst van de Heer volgens zijn geboden vanuit het Woord, aldus vanuit de waarheden van de leer en het goede van de liefde; zo zal Jehovah Egypte slaan al slaande en genezende, daarom zullen zij zich bekeren tot Jehovah en Hij zal Zich van hen laten verbidden en Hij zal hen genezen, betekent de verzoekingen en zo de bekering en de genezing van de valsheden door de waarheden.
Te dien dage zal er een pad zijn van Egypte tot Assur, opdat Assur zal komen in Egypte en Egypte in Assur, betekent dat dan voor hen het redelijke zal worden geopend door de wetenschappelijke waarheden, zodat de mens de wetenschappelijke dingen, die van de natuurlijke mens zijn, redelijk en zo inzichtsvol kan bezien.
Egypte is het wetenschappelijke van de natuurlijke mens en Assur is het redelijke; te dien dage zal Israël de derde wezen met Egypte en Assur, een zegen in het midden van het land, betekende invloeiing in het ene en het andere vanuit het geestelijk licht; Israël is de geestelijke mens die het licht heeft vanuit de hemel; Egypte is de natuurlijke mens die het licht heeft vanuit de wereld en Assur is de redelijke mens, die het midden is en het licht opneemt vanuit de geestelijke mens en overbrengt in de natuurlijke mens en hem verlicht.
Dat Jehovah zal zegenen, betekent de invloeiing uit de Heer; door te zeggen: gezegend zij Mijn volk Egypte, betekent de natuurlijke mens die verlicht is en het werk van Mijn handen Assur betekent de redelijke mens niet uit zich, maar uit de Heer; en Mijn erfenis Israël, betekent de geestelijke mens die een erfenis wordt genoemd, omdat al het geestelijke is van de Heer; het is immers Zijn Goddelijke, voortgaande, waaruit de hemel en de Kerk is; wie zou die profetieën zonder de geestelijke zin verstaan?
Bij Micha: ‘Deze dag waarop zij tot U toe zullen komen van Assur en de steden van Egypte en van daar, van Egypte tot aan de rivier toe en van de zee tot de zee en van de berg tot de berg’, (Micha 7: 12).
Ook deze dingen zijn gezegd ten aanzien van de instauratie van de Kerk door de Heer bij de natiën en met die woorden wordt beschreven de uitbreiding van die Kerk van het ene einde tot het andere; het ene einde van het land Kanaän was de rivier de Eufraat en het andere einde was de rivier van Egypte; de uitbreiding van het ware van het ene einde tot het andere, wordt aangeduid met: van de zee tot de zee; en de uitbreiding van het goede van het ene einde tot het andere, wordt aangeduid met: van de berg tot de berg.
Dat de uitbreiding van het land Kanaän, waarmee de Kerk wordt aangeduid, is geweest van de rivier van Egypte tot de rivier van Assyrië, de Eufraat, staat vast bij Mozes: ‘Te dien dage maakte Jehovah een verbond met Abram door te zeggen: aan uw zaad zal Ik dit land geven van de rivier van Egypte tot aan de grote rivier, de rivier de Eufraat’, (Genesis 15: 18), en in het eerste boek der Koningen: ‘Salomo was Heersende in alle koninkrijken, van de rivier de Eufraat tot het land van de Filistijnen en tot aan de landen van Egypte, (1 Koningen 4: 21); de Kerk immers, die in zich geestelijk is, wordt begrensd in de natuurlijke mens, namelijk in diens redelijke en wetenschappelijke; want het redelijke is in de innerlijke natuurlijke mens; het is immers van zijn verstand; eender is daarin het wetenschappelijke; en het redelijke wordt geboren door de wetenschappelijke dingen, want het ziet daarin zijn geconcludeerde dingen zoals in een spiegel en hij bevestigt zich daardoor, maar evenwel vanuit het geestelijke, zonder dit heeft de mens niet het redelijke, noch het wetenschappelijk ware, maar heeft in de plaats ervan het redelijke van het redetwisten en in de plaats van het wetenschappelijk ware, het wetenschappelijk valse, die beide maken dus de grenzen van de geestelijke Kerk, die met het land Kanaän wordt aangeduid.
Bij Ezechiël: ‘Zoon des mensen, zeg tot farao, de koning van Egypte en tot zijn menigte: Aan wie zijt gij eender geworden in uw grootheid; zie, Assur was een ceder in de Libanon, schoon van tak en een schaduwrijk woud en hoog van hoogte en tussen zijn dooreenvlechtingen was zijn scheut; de wateren deden hem groeien, de afgrond maakte hem hoog, aldus dat zij met

zijn rivieren gingen rondom zijn plant en hij zond waterleidingen uit tot alle bomen van het veld; daarom werd zijn hoogte hoog en lang werden zijn takken door de vele wateren die hij uitzond; in zijn takken nestelden alle vogels van de hemelen en onder zijn takken baarden alle beest van het veld en in zijn schaduw woonden alle grote natiën.
Hij was schoon in zijn grootsheid, in de lengte van zijn takken, want zijn wortel was bij vele wateren.
De cederen verborgen hem niet in de tuin van God, de dennenbomen waren niet gelijk aan zijn takken; alle bomen in de tuin van God waren niet gelijk aan hem in zijn schoonheid, schoon maakten zij hem door de veelheid van zijn takken, en hem benijdden alle bomen van Eden, die in de tuin van God waren ‘, (Ezechiël 31: 2-9).
Aangezien met farao, de koning van Egypte, het verstandelijke van de natuurlijke mens wordt aangeduid dat wordt geboren en geformeerd, vanuit de redelijk geziene wetenschappelijke waarheden, is het vandaar, dat hij hier Assur wordt geheten, waarmee het redelijke wordt aangeduid en wordt beschreven met de ceder en zijn hoogte en de lengte en veelheid van zijn takken en omdat de ceder in het woord ook het redelijke betekent, maar de meeste, hier aangevoerde dingen, zijn eerder in nr. 650 ontvouwd.
Omdat het redelijke zodanig is ten aanzien van de verstandelijke dingen en zodanig vandaar het natuurlijke ten aanzien van de wetenschappelijke waarheden, wordt daarom gezegd dat de ceders hem niet verborgen in de tuin van God en dat de dennenbomen niet gelijk waren aan zijn takken en dat alle boom in de tuin van God niet aan hem gelijk was in schoonheid.
Met de tuin van God wordt het inzicht aangeduid dat de mens van de Kerk heeft die in de echte waarheden is; met de ceder wordt zijn redelijke aangeduid, dat vanuit geestelijke oorsprong is; met de dennenbomen wordt het doorvattende van de natuurlijke mens aangeduid; met de schoonheid wordt de aandoening van het ware en daaruit het inzicht aangeduid; dat zij hem schoon maakten door de veelheid van zijn takken, betekent de overvloed van de redelijk doorvatte wetenschappelijke ware dingen, dat hem alle bomen van Eden in de tuin van God benijdden, betekent de doorvattingen van het ware vanuit het hemels Goede, waarvandaan de wijsheid is.
De bomen betekenen de doorvattingen, waar over de hemelse mens wordt gehandeld en de erkentenissen, waar over de geestelijke mens wordt gehandeld; Eden in de tuin van God, betekent de wijsheid, die vanuit het goede van de liefde is; dat het farao en Egypte is, die onder Assur en de ceder hier wordt verstaan en daarmee beschreven, staat eveneens vast uit het laatste vers van dit hoofdstuk waar gezegd wordt: dit is farao en zijn gehele menigte.
Aangezien alle inzicht en wijsheid van de geestelijke mens stilhoudt in de natuurlijke mens en zich daar zichtbaar maakt, wordt daarom in de eerder aangehaalde plaats farao, de koning van Egypte, met wie wordt aangeduid het verstandelijke, dat is de natuurlijke mens, geboren en geformeerd vanuit de wetenschappelijke ware dingen, vergeleken met een ceder in de tuin van God.
Bijgevolg is het het land van Egypte dat wordt verstaan onder de tuin van God; eender als bij Mozes: ‘Lot hief zijn ogen op en hij zag de gehele vlakte van de Jordaan, dat zij gans van wateren overvloeide, zoals de tuin van Jehovah, zoals het land van Egypte, waarheen men komt tot Zoar’, (Genesis 13: 10).
De natuurlijke mens ten aanzien van zijn verstandelijke, zoals eerder bij Ezechiël, wordt ook beschreven door Sanherib, de gezagvoerder van de koning van Assyrië, maar met lasteringen, met deze woorden: ‘Door de hand van uw wetgevers hebt gij de Heer smaadheid aangedaan en gezegd: Door de veelheid van mijn wagens heb ik de hoogte van de bergen beklommen, de zijden van de Libanon, waar ik de hoogte van zijn cederbomen zal afhouwen, de keur van zijn dennenbomen, en ik zal reiken tot de herberg van zijn einde en het woud van zijn akker; ik heb gegraven en gedronken vreemde wateren, en ik zal met de zool van mijn schreden alle rivieren van Egypte uitdrogen’, (2 Koningen 19: 23,24).

Met deze dingen worden eendere dingen aangeduid als in de eerder aangevoerde plaats, namelijk de redelijke dingen van de mensen van de Kerk, geformeerd vanuit de wetenschappelijke waarheden en verlicht vanuit het Goddelijk Geestelijke, die evenwel de koning van Syrië, met wie hier het verdraaide redelijke wordt aangeduid, wilde vernietigen, want hij deed Hiskia, de koning van Juda de oorlog aan; maar omdat hij die dingen had belasterd en had gedreigd om alle dingen van het eerste tot het laatste van de Kerk, die bij de mens wordt geformeerd vanuit het geestelijke in zijn redelijke en natuurlijke, te vernietigen, werden daarom in die nacht door de engel van Jehovah 185.000 geslagen, vers 35.
Met de veelheid van de wagens van de koning van Assyrië daar, worden de valsheden van de leer aangeduid, met de hoogte van de bergen, de zijden van de Libanon, die hij wilde beklimmen, worden aangeduid alle goede en ware dingen van de Kerk die hij wilde vernietigen; met de hoogte van de cederbomen en de keur van de dennenbomen die hij wilde afhouwen, worden aangeduid de redelijke en de natuurlijke waarheden ten aanzien van de doorvatting; met het woud van de akker worden de wetenschappelijke dingen aangeduid; met de rivieren van Egypte, die hij met de zool van de schreden zou uitdrogen, wordt aangeduid de wetenschap van de natuurlijke mens vanuit geestelijke oorsprong, die hij door zijn zinlijke zou teniet doen en verdelgen; de zool der schreden van de koning van Assyrië is het zinlijke en daaruit het redeneren, dat alleen is vanuit de begoochelingen; de rivieren van Egypte zijn het inzicht van de natuurlijke mens vanuit de wetenschappelijke dingen, die vanuit geestelijke oorsprong zijn, wanneer zij worden aangewend om de waarheden van de Kerk te bevestigen, die geestelijk zijn.
Aangezien elk mens bij wie de Kerk moet worden ingeplant, eerst moet worden onderricht in de wetenschappelijke dingen – want zonder onderricht van de natuurlijke mens door de wetenschappelijke dingen, die ook de verschillende ondervindingen zijn vanuit de wereldse dingen en de betrokken zaken, kan de mens niet redelijk worden - en indien hij niet redelijk wordt, kan hij ook niet geestelijk worden, want het redelijke van een mens verbindt zich enerzijds met het geestelijke, dat wil zeggen, met de hemel en anderzijds met het natuurlijke, dat wil zeggen, met de wereld en omdat de Kerk moest worden ingesteld bij de zonen van Israël, moest daarom eerst de natuurlijke mens bij hen worden onderricht, wat bestond in waarheden, natuurlijk en eveneens wetenschappelijk verstaan.
Omdat dit zou worden uitgebeeld en aangeduid, is het geschied dat Abraham, wiens nakomelingen de Kerk hadden uit te beelden en hijzelf het hoofd ervan, als vreemdeling verkeerde in Egypte met zijn echtgenote en daar vrij lang verbleef, (Genesis 12:10) e.v. Daarna, dat Jakob met zijn zonen, die toen de zonen Israëls werden genoemd, op bevel heengingen tot Egypte en daar wonen in Gosen [nabij wonen] dat het beste van de landen van Egypte was en daar lange tijd vertoefden', (Genesis 46:2) e.v.; en wel daarom, opdat zij in de waarheden eerst wetenschappelijk en natuurlijk zouden worden onderricht, alvorens het geestelijk te worden; eenieder immers verwerft zich door de waarheden, wetenschappelijk en natuurlijk verstaan, het redelijke, waarin het geestelijke kan invloeien en werken; want de mens neemt het licht van de hemel, dat het geestelijk licht is, in zich op door het redelijke, dat van zijn verstand is; en door het redelijke, dat verlicht wordt door het geestelijke, werpt hij zijn blik in de erkentenissen en de wetenschappelijke dingen en vanuit die kiest hij die welke met de echte waarheden en goedheden van de hemel en van de Kerk, namelijk de geestelijke dingen, samenstemmen en verwerpt die welke niet samenstemmen; zo grondvest de mens de Kerk bij zich en daarom wordt van Abraham en van Jakob gezegd dat zij vanwege de honger in het land Kanaän naar Egypte gingen om daar als vreemdeling te verkeren; dat het was vanwege de honger, was omdat de honger het gebrek betekent aan de erkentenissen van het ware en het goede en eveneens het verlangen daarnaar; en in het Woord betekent, als vreemdeling verkeren, onderricht worden.
Hieruit blijkt, wat er verstaan wordt onder deze dingen, bij David: 'Gij hebt een wijnstok uit Egypte doen voortgaan, Gij hebt de natiën verdreven, Gij hebt hem geplant, Gij hebt

gezuiverd vóór hem en Gij hebt zijn wortels doen inwortelen, zodat hij het land heeft vervuld; Gij hebt zijn ranken uitgezonden tot aan de zee en tot de rivier zijn takjes', (Psalm 80: 9,10,12).

Met de wijnstok uit Egypte wordt de Kerk aangeduid die de zonen Israëls uitbeeldden; met de natiën verdrijven wordt aangeduid de boosheden van de natuurlijke mens, die door de waarheden worden verdreven; met hem planten, zuiveren vóór hem en zijn wortels doen inwortelen, wordt aangeduid het onderricht volgens de orde en deze bestaat daarin, dat zij zich doordrenken van de erkentenissen en wetenschappelijke dingen, daarop dat zij in de woestijn zijn en worden verzocht en daarna in het land Kanaän, dat wil zeggen, in de Kerk, worden binnengeleid.

Die dingen worden in hun orde aangeduid met: Gij hebt hem geplant, Gij hebt gezuiverd vóór hem, Gij hebt zijn wortels doen inwortelen, zodat hij het land heeft vervuld; met zijn ranken uitzenden tot aan de zee, wordt aangeduid de aanwassing van het inzicht en de uitbreiding tot aan de laatsten van het goede en het ware van de Kerk en met de takjes uitzenden tot aan de rivier, wordt aangeduid tot het redelijke.

Dat met de rivier, namelijk de Eufraat, het redelijke wordt aangeduid, zie eerder nummer 569.

Bij Hosea: 'Toen Israël een knaap was heb Ik hem bemind en vanuit Egypte heb Ik Mijn zoon geroepen', (Hosea 11:1).

Met Israël wordt in de geestelijke zin de Kerk aangeduid en in de hoogste zin de Heer, Die, zoals Hij het al van de hemel is, evenzo het al van de Kerk is; en omdat de zonen Israëls de Kerk zouden uitbeelden en het volgens de Goddelijke Orde was, dat zij eerst zouden worden onderricht in zulke dingen die het redelijke van dienst zouden zijn en door dit het geestelijke, verkeerden zij daarom eerst in Egypte als vreemdelingen en werden zij daarop in de woestijn gedreven om verzoekingen te ondergaan en opdat daardoor de natuurlijke mens zou worden getemd, want de mens wordt niet redelijk, tenzij de zinledige en valse wetenschappelijke dingen worden verwijderd en zo de natuurlijke mens wordt gezuiverd, wat vooral plaatsvindt door verzoekingen.

Aangezien onder Israël in de hoogste zin de Heer wordt verstaan, werd daarom ook Hijzelf, toen Hij een klein kind was naar Egypte gebracht, volgens deze woorden bij Mattheüs: 'De engel van de Heer verscheen Jozef in de droom, zeggende: Opgestaan zijnde, neem de Knaap en vlied In Egypte en wees daar totdat ik het zeggen zal; hij, opgestaan zijnde, nam de Knaap en Zijn moeder in de nacht en vertrok naar Egypte; en hij was daar tot aan de dood van Herodes; opdat vervuld zou worden wat gezegd is door de profeet: Vanuit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen', (Mattheüs 2:13-15).

Hiermee werd ook het eerste onderricht van de Heer aangeduid, want de Heer werd evenals een ander mens onderricht, maar vanuit zijn Goddelijke putte Hij alle dingen inzichtsvoller en wijzer dan alle anderen; maar hier beeldde het uitwijken naar Egypte slechts het onderricht uit; want zoals alle uitbeeldingen van de Israëlitische en van de Joodse Kerk Hem beschouwden, beeldde Hij daarom ook die dingen in Zich uit en vervolmaakte die; zo immers vervulde Hij alle dingen van de Wet; aangezien de uitbeeldingen de laatsten van de hemel en van de Kerk waren en alle eendere dingen, namelijk de redelijke, de geestelijke en de hemelse dingen, in de laatsten binnentreden en daarin zijn, was daarom de Heer door die dingen in de laatsten, en omdat in de laatsten alle sterkte is, onderwierp Hij daarom vanuit eersten door laatsten alle hellen en herstelde Hij alle dingen in de hemelen in de orde.

Vandaar was het dat het gehele leven van de Heer in de wereld uitbeeldend is geweest, ook tot aan al die dingen toe die bij de evangelisten worden vermeld over Zijn Lijden, dat uitbeeldde hoedanig toen de Kerk was tegen het Goddelijke en tegen de goedheden en waarheden van de hemel en van de Kerk.

Hieruit kan vaststaan, wat er wordt verstaan onder Egypte, waarover de door de Heer te instaureren Kerk wordt gehandeld in de volgende plaatsen, bij Jesaja: 'Zo zei Jehovah: de arbeid van Egypte en de koopwaren van Kusch en van de Sabeeërs, van de mannen van

lengte, zij zullen bij U voorbijgaan en zij zullen de Uwe zijn, na U zullen zij gaan, in banden zullen zij voorbijgaan, aldus dat zij zich jegens U zullen inkrommen, jegens U zullen zij bidden, alleen in U God en behalve U geen god', (Jesaja 45: 14).
Deze dingen betreffen de Heer, over Wie in dat gehele hoofdstuk wordt gehandeld; met de arbeid van Egypte en met de koopwaar van Kusch en van de Sabeeërs, wordt aangeduid het verkwikkelijke van de natuurlijke liefde vanuit de verwerving van de erkentenissen van het ware en het goede; de erkentenissen zelf worden aangeduid met de Sabeeërs, die mannen van lengte worden genoemd, vanwege het goede, want lengte betekent het goede en de hoedanigheid ervan en de breedte het ware en de hoedanigheid ervan; dat zij tot de Kerk zullen toetreden en de Heer zullen erkennen en aanbidden, wordt aangeduid met: Bij U zullen zij voorbijgaan, zij zullen de Uwe zijn, wegens U zullen zij zich inkrommen.
Dat de natuurlijke mens bij hen de geestelijke mens en zo de Heer zal dienen, wordt daarmee aangeduid dat zij in banden zullen voorbijgaan; want van diegenen wordt gezegd dat zij in banden gaan, bij wie worden bedwongen de begeerten die van de natuurlijke mens zijn; dat zij zullen erkennen dat alleen de Heer God is, wordt daaronder verstaan dat zij jegens Hem zullen bidden, alleen in Hem God en behalve Hem geen God.
Bij David: 'Vetten zullen komen uit Egypte, Kush zal zijn handen versnellen tot God; gij koninkrijken der aarde, zingt Gode, psalmzingt de Heer', (Psalm 68: 32,33); met de vetten uit Egypte worden de natiën aangeduid die zijn in de aandoening van de waarheden te weten en met Kush worden degenen aangeduid die deze putten vanuit de verkwikking van de natuurlijke mens; dat met Kush dit wordt aangeduid staat vast uit andere plaatsen waar het wordt vermeld, zoals in (Genesis 2: 13; Zefanja 3: 5, 9,10; Daniel 11:43).
Dat de natiën de waarheden en de goedheden van de hemel en van de Kerk uit de Heer zullen opnemen, wordt daarmee aangeduid dat de koninkrijken van de aarde Gode zullen zingen en de Heer psalmzingen.
Bij Hosea: 'Met eer zullen zij aankomen zoals een vogel uit Egypte en zoals een duif uit het land van Assyrië en Ik zal hen doen wonen op hun huizen', (Hosea 11:11).; Deze dingen betreffen eveneens de Heer, Die de Kerk zal instaureren bij de natiën; zoals een vogel uit Egypte wordt gezegd, omdat de vogel het denken vanuit de wetenschappelijke waarheden betekent en zoals een duif uit het land van Assyrië wordt gezegd, omdat de duif het redelijk goede vanuit het geestelijke betekent, Assyrië het redelijke zelf; met doen wonen op hun huizen worden de innerlijke dingen van het gemoed aangeduid, geformeerd door de waarheden vanuit het goede, die zo beschermen tegen de bestokingen door de valsheden van het boze.
Bij Jesaja: 'Het zal te dien dage zijn dat Jehovah zal afschudden van de aar van de rivier tot aan de rivier van Egypte; en gij, gij zult verzameld worden een bij een, gij zonen Israëls; verder zal het zijn, te dien dage zal geschald worden met een grote bazuin en zij zullen komen, de doorgaanden in het land van Assur, en de verdrevenen uit het land van Egypte, en zij zullen zich inkrommen voor Jehovah op de berg der heiligheid in Jeruzalem', (Jesaja 27: 12,13).
Te dien dage betekent de Komst van de Heer; van de aar van de rivier tot aan de rivier van Egypte, die Jehovah zal afschudden, betekent al het redelijke en wetenschappelijk ware dat van dienst zal zijn aan het geestelijke; aar wordt gezegd omdat zij de houder is van het koren, waarmee wordt aangeduid het ware en het goede dat de geestelijke mens als voeding van dienst is.
De samenroeping tot de Kerk uit de Heer, wordt aangeduid met: Te dien dage zal er geschald worden met een grote bazuin; dat diegenen tot de Kerk zullen toetreden die anders zouden zijn vergaan door de redeneringen vanuit de wetenschappelijke dingen, aangewend om valsheden te bevestigen, wordt aangeduid met: Zij zullen komen, de doorgaanden in het land van Assur en de verdrevenen uit het land van Egypte; dat zij de Heer zullen aanbidden en dat vanuit hen de Kerk in wording zal komen, wordt daarmee aangeduid dat zij zich zullen

inkrommen voor Jehovah op de berg der heiligheid in Jeruzalem; de berg der heiligheid betekent de Kerk ten aanzien van het goede van het leven en Jeruzalem de Kerk ten aanzien van het ware van de leer.
Deze dingen worden weliswaar gezegd ten aanzien van de zonen Israëls, die gevangen waren gemaakt in Assyrië en in Egypte, maar onder de zonen Israëls worden daar en eveneens elders de natiën verstaan uit wie de Kerk is; en met hun gevangenschap in Assyrië en Egypte wordt de geestelijke gevangenschap aangeduid, die er voor de mens is vanwege de valsheden van godsdienst.
Bij Zacharia: 'Ik zal hen wederbrengen uit het land van Egypte en uit Assyrië zal Ik hen vergaderen en tot het land van Gilead en Libanon zal Ik hen aanbrengen: Hij zal overgaan door de zee van de benauwdheid, maar Hij zal slaan in de zee de golven, en de hoogmoed van Assur zal nedergeworpen worden en de stok van Egypte zal wijken', (Zacharia 10: 10,11).
Ook deze dingen betreffen de instauratie van de Kerk uit de Heer; met wederbrengen uit het land van Egypte en vergaderen uit Syrië, worden eendere dingen aangeduid als eerder bij Jesaja, die zijn ontvouwd; met het land van Gilead en met de Libanon worden de goedheden en de waarheden van de Kerk in de natuurlijke mens aangeduid; daarmee dat Hij zal overgaan door de zee der benauwdheid, maar zal slaan in de zee de golven en de hoogmoed van Assur zal worden nedergeworpen, en de stok van Egypte zal wijken, wordt aangeduid dat verstrooid zullen worden de boze en de valse dingen van de natuurlijke mens en de redeneringen vanuit wetenschappelijke dingen die deze bevestigen; overgaan door de zee der benauwdheid betekent de verzoekingen; de golven betekenen de valse en boze dingen; de hoogmoed van Assur betekent de redeneringen vanuit de trots van het eigen inzicht; en de stok van Egypte het bevestigende wetenschappelijke.
Bij Ezechiël: 'Aan het einde van 40 jaren zal Ik Egypte vergaderen uit de volken waarheen zij verstrooid zijn geweest; en Ik zal hen wederbrengen in het land Pathros, op het land van hun koophandel, opdat zij daar een nederig koninkrijk zijn; opdat gij u niet langer verheft boven de natiën; en Ik zal hen verminderen opdat zij niet zullen Heersen over de natiën', (Ezechiël 29: 13-16).
Met Egypte wordt hier de Kerk aangeduid bij hen die in een redelijk leven vanuit het natuurlijke schijnsel zijn; de verzoekingen die zij zullen ondergaan opdat de natuurlijke mens niet zal heersen over de geestelijke, worden aangeduid met 40 jaren; de wetenschappelijke dingen waardoor zij de valsheden bevestigen, worden aangeduid met Egypte; dat Jehovah zal vergaderen uit de volken waarheen zij verstrooid zijn geweest; de verlichting van hen door de erkentenissen van het ware, wordt aangeduid met: Ik zal hen wederbrengen op het land Pathros, welk land het land van hun koophandels wordt genoemd vanwege de erkentenissen die zij zich zullen verwerven, want koophandel drijven betekent erkentenissen verwerven en vergemeenschappen.
Dat de wetenschappelijke dingen van de natuurlijke mens zich niet in de hoogte mogen verheffen en in de verheffing de waarheden en de goedheden van de Kerk boos doen en daarover heersen, wordt daarmee aangeduid, dat zij een nederig koninkrijk zullen zijn, opdat gij u niet langer verheft boven de natiën en Ik zal hen verminderen opdat zij niet zullen heersen over de natiën.
Met de natiën worden in de eerste plaats de waarheden van de Kerk aangeduid en met de natiën in de laatste plaats de goede dingen ervan.
Bij Zacharia: 'Alle overschot vanuit alle natiën, komende tegen Jeruzalem, zij zullen opklimmen van jaar tot jaar om te aanbidden de Koning Jehovah Zebaoth en om te vieren het feest der Tabernakelen; wie niet zal zijn opgeklommen, over henlieden zal geen regen zijn; en indien een familie van Egypte niet zal zijn opgeklommen, noch zal zijn gekomen, noch met hen, zo zal er een plaag zijn, waarmee Jehovah de natiën zal slaan', (Zacharia 14:16-18).
Deze dingen betreffen eveneens de Komst van de Heer en de instauratie van de Kerk uit Hem; onder de Koning Jehovah Zebaoth, Die zij zullen aanbidden, wordt de Heer verstaan; met het

feest der Tabernakelen wordt de inplanting van het goede door de waarheden aangeduid; dat er geen invloeiing van het ware en het goede uit de Heer is voor hen die niet tot Zijn Kerk toetreden, wordt aangeduid met: Die niet zal zijn opgeklommen, over hen zal geen regen zijn, dat zij die in het natuurlijk schijnsel zijn vanuit de wetenschappelijke dingen alleen en bij wie niet het goede door de waarheden kan worden ingeplant, in boosheden en valsheden van elk geslacht zullen zijn, wordt aangeduid met: Indien een familie van Egypte niet zal zijn opgeklommen, zo zal er een plaag zijn waarmee Jehovah de natiën zal slaan.
Bij Jesaja: 'Ik, Jehovah uw God, de Heilige Israëls, uw Zaligmaker, heb tot uw verzoening gegeven Egypte, Kush en Saba in uw plaats; ik zal de mens geven in uw plaats en het volk voor uw ziel', (Jesaja 43: 3,4).
Deze dingen eveneens betreffen de Heer en de verlossing van hen die Hem erkennen en vanuit de aandoening de waarheden uit Hem opnemen; de verlossing wordt aangeduid met de verzoening en met in uw plaats en voor uw ziel, de natuurlijke aandoening van de waarheden te weten vanuit de geestelijke aandoening, wordt aangeduid met Egypte, Kush en Saba, hun inzicht daaruit wordt aangeduid met de mens en de Kerk vanuit hen met het volk.
Aangezien met Egypte de natuurlijke mens wordt aangeduid en alle inzicht van de geestelijke mens zijn einde vindt en wordt gegrondvest in de natuurlijke mens en indien erkentenissen en wetenschappelijke dingen, daardoor de mens zonder die niet inzichtsvol en wijs is en zelfs niet redelijk, want de geestelijke mens handelt één met de natuurlijke mens, zoals de oorzaak met de uitwerking en hij handelt één door de overeenstemmingen, is het daarvandaan, dat in de oude tijden, toen de uitbeeldende Kerk ook in Egypte was, 'de koning van Egypte of farao werd geheten: Zoon der wijzen en zoon der koning der oudheid', (Jesaja 19-11); en Egypte, 'hoeksteen der stammen', vers 13.
Met de stammen immers worden alle waarheden en goedheden van de Kerk in de samenvatting aangeduid en met de hoeksteen wordt het fundament ervan aangeduid.
Daarom wordt eveneens gezegd van Salomo, door wie de Heer werd uitgebeeld, ten aanzien van het hemelse rijk en ten aanzien van het geestelijk rijk, 'dat zijn wijsheid groter was dan de wijsheid van alle zonen van het oosten en dan alle wijsheid van de Egyptenaren', (1 Koningen 4: 30); onder de zonen van het oosten worden allen verstaan die in die tijd in de erkentenissen van het ware en het goede waren en daardoor wijs waren geworden en onder de Egyptenaren worden allen verstaan die geleerd waren vanuit de wetenschappen, vooral vanuit de wetenschap van de overeenstemmingen en daaruit in het inzicht; en daarom ook worden de wetenschappen van de Egyptenaren de verborgen dingen van goud en zilver genoemd en de verlangenswaardige dingen, bij Daniël: 'De koning van het noorden zal zijn handen zenden in de landen; ook zal het land van Egypte niet tot ontkoming zijn, indien hij ongetwijfeld zal Heersen over de verborgen dingen van goud en zilver en over alle verlangenswaardige dingen van Egypte', (Daniël 11: 42,43).
Daarom was het eveneens aan de zonen Israëls bevolen, toen zij uit Egypte heen gingen, dat zij van de Egyptenaren zouden lenen vaten van goud en vaten van zilver en klederen, die zij zo aan de Egyptenaren zouden ontrukken', (Exodus 12: 35,36).
Met de vaten van goud en van zilver en met de klederen worden aangeduid de wetenschappen en de erkentenissen van het ware en het goede, die aan Egypte werden ontrukt, omdat zij die aanwendden om boze en valse dingen te bevestigen en die verkeerden in afgodische en magische dingen; daarom werden de Egyptenaren, toen zij daarvan waren beroofd en zo louter natuurlijk waren geworden, kort daarop verdronken in de zee Suph, waarmee het lot werd uitgebeeld van hen die de wetenschappen misbruiken om boosheden en valsheden te bevestigen, zij worden immers van elke erkentenis van het ware en het goede beroofd na de dood; en wanneer zij daarvan zijn beroofd, worden zij in de hel geworpen, wat ook werd uitgebeeld door het verdrinken van de Egyptenaren in de zee Suph.

Omdat met Egypte wordt aangeduid de wetenschap waaruit de mens het inzicht heeft, wordt daarom, waar over Tyrus wordt gehandeld, gezegd dat fijn lijnwaad uit stiksel uit Egypte het uitbreidsel was, dat haar tot een zeil was, (Ezechiël 27 : 7).
Met Tyrus worden de erkentenissen van het ware aangeduid en met fijn lijnwaad uit stiksel uit Egypte wordt het wetenschappelijke vanuit het geestelijk ware aangeduid; het stiksel is het wetenschappelijke en het fijn lijnwaad is het geestelijk ware; het uitbreidsel en het zeil betekenen de openbaring, want de geestelijke waarheden worden door de wetenschappen geopenbaard; zij verschijnen immers daardoor aan het gezicht en tot de doorvatting van de natuurlijke mens.
Aangezien alle wetenschappelijke dingen die de geestelijke mens van dienst zijn ter bevestiging van de waarheden, uit de Heer zijn, namelijk alle aanwending ervan om de waarheden en de goedheden van de hemel en van de Kerk te bevestigen, werd daarom Jozef tot Egypte heengevoerd en werd hij daar de Heerser van het ganse land, (Genesis 41); onder Jozef immers wordt in de hoogste zin verstaan de Heer ten aanzien van het Goddelijk Geestelijke en vandaar eveneens het ware van de leer dat wordt gegrondvest op de wetenschappelijke dingen van de natuurlijke mens, zoals eerder in nr. 448 is gezegd.
En omdat de natuurlijke mens, of het natuurlijke van de mens ondergeordend zal zijn aan de geestelijke, opdat hij van dienst kan zijn om de beschikkingen van de geestelijke mens te bevestigen en uit te voeren, werd daarom Jozef ter wille van de uitbeelding van die heerschappij, gemaakt tot Heerser van Egypte en was onder zijn toezicht in Egypte de graanopbrengst of het koren in overvloed en wel in die mate dat vanuit die overvloed de naburige streken en het land Kanaän zelf werd gevoed.
Aangezien Salomo de Heer heeft uitgebeeld ten aanzien van het ene en het andere rijk, zowel het hemelse als het geestelijke en al diegenen die van dat ene en andere rijk zijn, door de erkentenissen van het ware en het goede en door de bevestigende wetenschappen ervan, in het inzicht en in de wijsheid zijn, nam daarom Salomo de dochter van farao tot echtgenote en bracht hij haar in de stad van David, (1 Koningen 3: 1); en eveneens daarna, bouwde hij voor de dochter van farao een huis aan het voorhuis, (1 Koningen 7-8), waarmee ook was uitgebeeld, dat de wetenschap waarop alle inzicht en wijsheid wordt gegrondvest, met Egypte in de goede zin wordt aangeduid; en omdat ieder mens van de Kerk het geestelijke, het redelijke en het natuurlijke heeft, bouwde daarom Salomo drie huizen: het Huis Gods of de Tempel voor het geestelijke, het Huis van het woud van de Libanon voor het redelijke, want de ceder en vandaar de Libanon betekent het redelijke en het huis van de dochter van farao voor het natuurlijke; deze verborgenheden verschijnen niet in de historische zin van het Woord, maar toch schuilen zij verborgen in de geestelijke zin ervan.
Tot hiertoe is gehandeld over de betekenis van Egypte in de goede zin; nu volgt dat er eveneens over de betekenis van Egypte in de slechte of tegengestelde zin wordt gehandeld; in deze zin betekent Egypte de natuurlijke mens gescheiden van de geestelijke, of het wetenschappelijk ware gescheiden van het geestelijk goede, dat in zich het boze is, of wat het hetzelfde is, het geloof gescheiden van de naastenliefde dat in zich niet het geloof is.
De mens immers wordt natuurlijk geboren en eerst put hij de wetenschappelijke dingen uit de meester en de ouders, voorts uit het lezen van boeken en tevens uit het leven in de wereld en indien de mens niet geestelijk wordt, dat wil zeggen, opnieuw wordt geboren, dan wendt hij de wetenschappelijke dingen die hij put, aan om te bevestigen de appetijten en de wellusten van de natuurlijke mens, in één woord zijn liefden, die alle tegen de Goddelijke orde zijn en het is deze natuurlijke mens die met Egypte wordt aan geduid in de tegengestelde zin; zoals kan vaststaan uit de volgende plaatsen, bij Ezechiël: ‘Aangezien farao verheven is in hoogte en zijn top gaf tussen de ineenvlechtingen en zijn hart verheven is in zijn hoogte, zo zal Ik hem geven in de hand van de sterke van de natiën, naar zijn goddeloosheid heb Ik hem verworpen; en daarom zullen hem de vreemden uitroeien, de geweldigen der natiën en zij zullen hem nederwerpen; op de bergen en de dalen vielen zijn takken, daarom vanuit zijn

schaduw alle volken der aarde, neerdaalden en hem verlieten; op zijn ruïne zullen zij wonen, alle vogelen der hemelen en op zijn takken zullen zij zijn, alle wilde dieren des velds; allen zullen ter dood worden overgegeven tot het lagere land in het midden der zonen des mensen, tot de nederdalenden in de kuil: Te dien dagen waarop hij zal nederdalen tot de hel, zal Ik over hem de afgrond bedekken en Ik zal zijn stromen afweren opdat de grote wateren worden toegesloten en iIk zal over hem de Libanon zwart maken en alle bomen van het veld zullen over hem verkwijnen.
Wie zijt gij zo gelijk geworden in heerlijkheid en in grootsheid onder de bomen van Eden; daar gij bestemd zult zijn om neder te dalen met de bomen van Eden in het lagere land, zo zult gij in het midden van de met voorhuid behepten nedergelegen zijn met de doorboorden door het zwaard; dit is farao en al zijn menigte, (Ezechiël 31: 10 -18).
Met farao wordt iets eender aangeduid als met Egypte, namelijk de natuurlijke mens ten aanzien van de wetenschap en het inzicht daaruit; de trots van het eigen inzicht vanuit de wetenschap wordt daaronder verstaan dat hij verheven is in hoogte en zijn top gaf tussen de ineenvlechtingen en dat zijn hart verheven is in zijn hoogte.
Met de ineenvlechtingen worden de wetenschappelijke dingen van de natuurlijke mens aangeduid; dat de wetenschappelijke dingen zijn toegevoegd om de begeerten van het boze en het valse te bevestigen, wordt aangeduid met: Ik zal hem geven in de hand van de sterke natiën; de sterke der natiën betekent het valse van het boze; dat de valsheden van het boze hem zullen vernietigen, wordt aangeduid met: de vreemden zullen hem uitroeien, de geweldigen van de natiën zullen hem neerwerpen; dat alle wetenschappelijke en redelijke waarheden zijn verstrooid door de boosheden en de valsheden, wordt aangeduid met: Op de bergen en de dalen vielen zijn takken; dat alle ware dingen van de Kerk zijn weggejaagd, wordt aangeduid met: Vanuit zijn schaduw daalden alle volken der aarde neer en verlieten hem; dat in hun plaats het denken en de aandoeningen van het valse opvolgden, wordt daarmee aangeduid dat zij op zijn ruïne zullen wonen, alle vogel der hemelen en zij op zijn takken zullen zijn alle wilde dier van het veld.
Dat alle dingen verdoemd zijn en hels, wordt daarmee aangeduid, dat allen ter dood zullen worden overgegeven, tot het lagere land in het midden der zonen van de mensen, tot de nederdalenden in de kuil; zonen des mensen zijn zij die in het eigen inzicht zijn en de kuil is waar degenen zijn die in de valse dingen van leer zijn; de afweer opdat niet enige wetenschappelijke en redelijke waarheden binnentreden, wordt aangeduid met: Ik zal over hem de afgrond bedekken en Ik zal zijn stromen afweren; opdat evenmin de geestelijke waarheden binnentreden, wordt aangeduid met: Opdat de grote wateren worden toegesloten; dat hij het redelijke niet heeft, wordt aangeduid met: Ik zal over hem de Libanon zwart maken; dat hij evenmin enige erkentenissen van het ware heeft, die van de Kerk zijn, wordt daarmee aangeduid, dat alle bomen van het veld over hem zullen verkwijnen; dat hij niet langer enig verstand van het ware heeft, noch enige doorvatting van de erkentenissen van het goede, vanwege de trots van het eigen inzicht, wordt aangeduid met: Wie zijt gij gelijk geworden in heerlijkheid en in grootsheid onder de bomen van Eden.
Omdat de erkentenissen van het goede door aanplooiingen aan boosheden, geheel en al verdraaid zijn, wordt aangeduid met: Daar gij bestemd zult zijn om neder te dalen met de bomen van Eden in het lagere land; de bomen van Eden zijn de erken nissen van het goede vanuit het Woord, die de natuurlijke mens heeft verdraaid en vervalst; dat zij onder degenen in de hel zullen zijn die door het van het leven van de naastenliefde gescheiden geloof elk ware bij zich hebben uitgeblust, wordt aangeduid met: Zo zult gij in het midden van de met de voorhuid behepten neder gelegen zijn met de doorboorden door het zwaard, onder de doorboorden door het zwaard worden in het Woord degenen verstaan die de waarheden bij zich door valsheden hebben uitgeblust; dat al die dingen zijn gezegd ten aanzien van de natuurlijke mens, beroofd van het licht uit de geestelijke mens, wordt aangeduid met: Dit is

farao en al zijn menigte; farao is de natuurlijke mens en zijn menigte is al het wetenschappelijke daar.
Bij dezelfde: 'Zoon des mensen, profeteer en zegt: Huilt, ach de dag, een dag der wolk; het zal de tijd der natiën zijn, waarop het zwaard zal komen in Egypte en zij zullen haar menigte nemen en haar fundamenten zullen worden omgekeerd; zij zullen vallen die Egypte ondersteunden en de hoogmoed van haar sterkte zal neerdalen; van de toren van Sevene zullen zij daarin vervallen door het zwaard; dan zullen zij verwoest worden in het midden van de verwoeste landen en haar steden zullen in het midden van de verlaten steden zijn; opdat zij bekennen dat Ik ben Jehovah, wanneer Ik een vuur in Egypte zal hebben gegeven, zodat al haar helpers worden verbroken en Ik zal doen ophouden de menigte van Egypte door de hand van Nebukadnezar, de koning van Babel, van hem en van zijn volk met hem, de geweldigen der natiën, die zullen worden toegevoerd om het land te verderven en zij zullen hun zwaard ontbloten tegen Egypte, opdat zij het land vervullen met de doorboorde: dan zal Ik de rivieren droogte geven en het land verkopen in de hand der bozen en verwoesten zal Ik het land en zijn volheid door de hand der vreemden; de vorst vanuit het land van Egypte zal niet meer zijn; Ik zal vuur geven in Egypte en Ik zal Egypte verstrooien onder de natiën en Ik zal hen uiteen werpen in de landen',(Ezechiël 30:1).
Deze dingen zijn kort samengevat uit dat hoofdstuk genomen; het is een weeklacht over de verwoesting van de Kerk door de valsheden die de boze dingen begunstigen die vanuit de natuurlijke mens zijn, want aan deze mens, gescheiden van de geestelijke, ontspringen alle boosheden en alle valsheden daaruit, die de waarheden en de goedheden van de Kerk verdraaien en vernietigen.
De weeklacht over die verwoesting wordt aangeduid met: Huilt, ach de dag, een dag der wolk, het zal de tijd der natiën zijn; de dag der wolk is de staat van de Kerk vanwege de niet verstane waarheden, dus vanwege de valsheden; de tijd van de natiën is de staat van de Kerk vanwege de boosheden; dat het valse de gehele natuurlijke mens zal vernietigen en alle dingen die daar zijn, door de toevoeging aan de boosheden, wordt daarmee aangeduid, dat het zwaard zal komen in Egypte en zij haar menigte zullen nemen en haar fundamenten zullen worden omgekeerd; dat er geen bevestigingen en versterkingen van het ware zullen zijn door de wetenschappelijke dingen van de natuurlijke mens, wordt aangeduid met: Zij zullen vallen die Egypte ondersteunden en de hoogmoed van haar sterkte zal neerdalen.
Dat de valsheden van het verstand van het ware zullen vernietigen, wordt aangeduid met: van de toren van Sevene (Sinear, Babylonië) zullen zij daarin vallen door het zwaard; dat alle dingen van de Kerk en alle dingen van de leer van de Kerk zullen vergaan, wordt aangeduid met: Dan zullen zij verwoest worden in het midden van de verwoeste landen en haar steden in het midden van de verlaten steden
De begeerten van het boze vanuit de natuurlijke mens, worden aangeduid met het vuur dat Jehovah zal geven in Egypte; zodat er niet langer vanuit de natuurlijke mens bevestigingen van het ware zijn, wordt aangeduid met: Zodat al haar helpers worden verbroken; dat de begeerten van de liefde van zich en de valsheden daaruit zullen verwoesten, wordt aangeduid met de hand van Nebukadnezar, de koning van Babel, van hem en van zijn volk.
Dat zo de Kerk zal worden verwoest door de valsheden van het boze, die de goede dingen van de naastenliefde en de waarheden van het geloof geweld zullen aandoen, wordt daarmee aangeduid dat de geweldigen van de natiën zullen worden toegevoerd om het land te verderven en zij hun zwaard zullen ontbloten tegen Egypte, opdat zij het land vervullen met de doorboorde; dat zo niet het ware wordt verstaan, wordt aangeduid met: Ik zal de rivieren droogte geven.
Omdat in de plaats van het goede het boze en in de plaats van het ware het valse is in de Kerk, wordt aangeduid met: Ik zal het land verkopen in de hand der bozen en Ik zal het land en zijn volheid verwoesten door de hand der vreemden.

Dat er niet enig ware, namelijk het hoofd en vandaar niet enig ware van het leven uit de Heer zal zijn, wordt daarmee aangeduid dat de vorst vanuit het land van Egypte er niet langer zal zijn; dat niets dan de boosheden vanuit de liefde van zich de natuurlijke mens in beslag zullen nemen, wordt aangeduid met: Ik zal een vuur geven in Egypte en Ik zal Egypte verstrooien onder de natiën; dat er vandaar een verstrooiing zal zijn van alle dingen van de Kerk, wordt aangeduid met: Ik zal hen uiteen werpen in de landen.
Bij Jesaja: De profetische uitspraak van de beesten van het zuiden: in het land der benauwdheid en van de angst; de jonge leeuw en de oude leeuw, meer dan zij, de adder en de vliegende vurige slang, zij dragen op de schouder van de ezels hun schatten en op de rug van de kamelen hun schatkisten, tot het volk zullen zij geen nut doen en Egypte, ijdelheid en ijlheid, zij zullen helpen', (Jesaja 30: 6,7).
Met de beesten van het zuiden worden aangeduid de begeerten die vanuit de natuurlijke mens zijn en het licht uitblussen, dat de mens van de Kerk zal hebben vanuit het Woord; met het land der benauwdheid en van de angst wordt aangeduid de Kerk waar niet het goede van de naastenliefde, noch het ware van het geloof zal zijn; met de jonge leeuw en de oude leeuw die meer dan zij zijn, wordt aangeduid de macht van het valse, dat het ware en het goede van de Kerk verwoest; met de adder en de vliegende vurige slang wordt aangeduid het zinlijke, dat geslepen en bedreven redeneert; met 'zij dragen op de schouder van de ezels hun schatten en op de rug van de kamelen hun schatkisten', worden de wetenschappelijke dingen van de zinlijke en de natuurlijke mensen aangeduid, waaruit zij alle dingen besluiten; de schatten en de schatkisten zijn de erkentenissen van het ware en het goede vanuit het Woord, hier echter de valse wetenschappelijke dingen, omdat die vanuit het eigen inzicht zijn.
De ezels zijn de dingen die van de zinlijke mensen zijn en de kamelen die welke van de natuurlijke mensen zijn; met Egypte, namelijk ijdelheid en de ijlheid, wordt aangeduid het ene en het andere, zowel het zinlijke als het natuurlijke, die in zich beschouwd zonder het goede en zonder de ware dingen zijn.
Bij dezelfde: 'Wee hun die tot Egypte neerdalen om hulp en op paarden steunen en vertrouwen op de wagen omdat hij veel is, en op de ruiters omdat zij zeer machtig zijn, maar zij zien niet op tot de Heilige Israëls en Jehovah zoeken zij niet; want Egypte is mens, niet God en zijn paarden zijn vlees en niet geest', (Jesaja 31: 1,3).
Hiermee wordt beschreven de staat van degenen die vanuit zichzelf, dus vanuit het eigen inzicht, in de dingen die van de hemel en van de Kerk zijn, wijs willen zijn en niet vanuit de Heer; en omdat zulke mensen natuurlijk zijn en daardoor vanuit de begoochelingen van de zinnen en vanuit de boosheden toegevoegde wetenschappen alle dingen wegnemen, de waarheden en de goedheden van de Kerk verdraaien en vervalsen, wordt daarom van hen gezegd: Wee degenen die tot Egypte neerdalen om hulp en niet opzien tot de Heilige Israëls en Jehovah niet zoeken; de hersenschimmige verbeeldingen die vanuit de begoochelingen van de zinnen zijn, worden aangeduid met: de paarden van Egypte waarop zij steunen.
De valsheden van leer, bevestigd vanuit de wetenschappelijke dingen in overvloed, worden aangeduid met: Zij vertrouwen op de wagen, omdat hij veel is en de redeneringen daaruit, waarmee zij de waarheden aanvallen, worden aangeduid met de ruiters waarop zij vertrouwen, omdat zij zeer machtig zijn.
Dat de natuurlijke mens de Goddelijke dingen niet vanuit zich verstaat, wordt daarmee aangeduid dat Egypte mens is en niet God.
Dat het inzicht is vanuit het eigene, waarin niet het leven is, wordt daarmee aangeduid, dat zijn paarden vlees zijn en niet geest; de paarden van Egypte zijn de hersenschimmige verbeeldingen, die in zich dood zijn, omdat zij begoochelingen zijn; het vlees is het eigene van de mens en de geest is het leven uit de Heer.
Bij Jeremia: 'Tegen Egypte, tegen het heir van farao, koning van Egypte, dat was bij de rivier de Eufraat, dat sloeg Nebukadnezar, de koning van Babel; wie is deze die zoals een stroom opklimt, van wie de wateren zoals stromen worden bewogen, Egypte klimt op zoals een

stroom en zoals stromen worden de wateren bewogen; hij zegt immers: ik zal opklimmen, ik zal de aarde bedekken, verderven zal ik de stad en de daarin wonenden; klimt op, gij paarden en raast, gij wagens, en gaat uit gij sterken; het zwaard zal eten en verzadigd worden en dronken worden van hun bloed; klim op naar Gilead en neem balsem, gij maagd, dochter van Egypte; tevergeefs hebt gij de medicijnen vermenigvuldigd, er is geen heling voor u ‘, (Jeremia 46: 2,7-9,11,14-26).
Dat hier met Egypte ook wordt aangeduid, de natuurlijke mens met zijn wetenschappelijke dingen die gescheiden is van de geestelijke mens, wat plaatsvindt door de trots van het eigen inzicht, waardoor de redeneringen vanuit de wetenschappelijke dingen de waarheden en de goedheden van de Kerk vernietigt, blijkt uit deze afzonderlijke dingen, in de geestelijke zin gezien.
Met het heir immers van de koning van Egypte, dat was bij de rivier de Eufraat, worden de toegevoegde valsheden aan de wetenschappelijke dingen aangeduid en vanuit de redeneringen; dat Nebukadnezar, de koning van Babel sloeg, betekent de ondergang ervan door de trots van het eigen inzicht, wie is deze die zoals een stroom opklimt, van wie de wateren zoals stromen worden bewogen, betekent het eigen inzicht en de valsheden ervan, die daar naar streven om de waarheden van de Kerk te vernietigen.
Egypte klimt op zoals een stroom en zoals stromen worden de wateren bewogen, betekent de natuurlijke mens, die vanuit zich of vanuit het eigene redeneert tegen de waarheden van de Kerk; hij zei immers: Ik zal opklimmen, ik zal de aarde bedekken, verderven zal ik de stad en degenen die daarin wonen, betekent het streven en het verlangen van de Kerk en de waarheden en de goedheden van haar leer te verderven.
Klimt op, gij paarden en raast, gij wagens en gaat uit gij sterken, betekent door de hersenschimmige gedachten die zijn vanuit de begoochelingen en door de valsheden van leer die bevestigd zijn vanuit de wetenschappelijke dingen, waaruit het hun toeschijnt machtig te zijn; het zwaard zal eten en verzadigd worden en dronken worden van hun bloed, betekent de totale vernietiging van de natuurlijke mens door de valsheden en door de vervalsingen van het ware; klimt op tot Gilead en neem balsem, gij dochter van Egypte, betekent de waarheden van de letterlijke zin van het Woord en daaruit de redeneringen en de verdediging; met Gilead immers wordt de redenering vanuit de letterlijke zin van het Woord aangeduid, waardoor de valsheden worden bevestigd, want Gilead was niet veraf van de Eufraat en daarvandaan was de was, de balsem en de stacte en het werd de erfenis voor de zonen van Menasse en de helft van de stam van Gad, (Genesis 31:21; 37:25; Numeri 32: 29; Jozua 13: 25); daarom worden met Gilead, meer dan met de andere dingen de redeneringen vanuit de letterlijke zin van het Woord aangeduid.
Met de balsem wordt de toevoeging en vandaar de bevestiging van het valse aangeduid en met de dochter van Egypte de aandoening van het valse, die een zodanige Kerk heeft.
Tevergeefs hebt gij de medicijnen vermenigvuldigd, er is geen heling voor u, betekent dat zulke dingen in welke hoeveelheid dan ook, niets van hulp bieden aangezien zo de waarheden zelf worden vervalst.
Bij Mozes: ‘De Egyptenaren vervolgden de zonen Israëls en zij kwamen achter hen, al de paarden van farao, zijn wagens en zijn ruiters in het midden van de zee; maar Jehovah was voortschouwende tot het kamp van de Egyptenaren, Hij verbijsterde het: Hij stootte het rad van hun wagens weg en de wateren keerden weder en zij bedekten de wagens en de ruiters met het algehele leger van farao’, (Exodus 14: 23 – 28; 15: 19,21).
Met de paarden van farao werden de hersenschimmige gedachten aangeduid, omdat zij begoochelingen zijn, namelijk de wetenschappelijke dingen vanuit een verdraaid verstandelijke, toegevoegd om de valsheden te bevestigen; met zijn wagens, de leerstellingen van het valse en met de ruiters de redeneringen daaruit; met het rad van de wagens wordt het vermogen van redeneren aangeduid; maar deze dingen zijn in het werk ‘Hemelse Verborgenheden’, nr. 8208 – 8219, 8332 – 8335, 8343, ontvouwd.

Aangezien met de paarden van Egypte zulke dingen worden aangeduid, werd het daarom voorgeschreven door Mozes: 'Indien het volk een koning wil, zo zal een koning over hen worden gesteld, die Jehovah God verkozen zal hebben uit het midden van de zonen Israëls; niet zal een vreemde man gesteld worden die uw broeder niet is; als hij slechts niet voor zich de paarden vermenigvuldigt, noch het volk terugleidt tot Egypte om de paarden te vermenigvuldigen; Jehovah immers heeft tot u gezegd: gij zult voortaan niet meer wederkeren in deze weg, noch zal hij voor zich de vrouwen-echtgenoten vermenigvuldigen, opdat zijn hart niet zal terugtreden, noch zal hij zilver en goud al te zeer voor zich vermenigvuldigen', (Deuteronomium: 17:15-17).

Wat met deze dingen, die aan de koning werden voorgeschreven, wordt aangeduid, kan niemand zien, tenzij men weet wat in de geestelijke zin wordt aangeduid met de koning, met de zonen Israëls, met Egypte en zijn paarden, en verder met de vrouwen-echtgenoten en met zilver en goud.

Met de koning wordt het ware vanuit het goede aangeduid, met de zonen Israëls, de Kerk vanuit hen die in de waarheden vanuit het goede zijn; met Egypte, de natuurlijke mens; met zijn paarden de wetenschappelijke dingen; met de vrouwen-echtgenoten, de aandoeningen van het ware en het goede en met zilver en goud de waarheden en goedheden van de Kerk en in de tegengestelde zin de valse en de boze dingen ervan; en omdat met de koning het ware vanuit het goede wordt aangeduid en met de zonen Israëls de Kerk vanuit hen die in de ware dingen vanuit het goede zijn, wordt daarom gezegd, dat indien het volk het wil, een koning over hen zal worden gesteld die Jehovah God verkoren zal hebben uit het midden van de zonen Israëls; niet zal een vreemde man gesteld worden die uw broeder niet is.

Met de vreemde man die uw broeder niet is, wordt het niet-samenstemmende godsdienstige aangeduid, en verder het valse waarin niet het goede is; en omdat met Egypte de natuurlijke mens wordt aangeduid en met de paarden de valse wetenschappelijke dingen, die hersenschimmen zijn, wordt daarom gezegd: als hij slechts niet voor zich de paarden vermenigvuldigt, noch het volk terugleidt tot Egypte om de paarden te vermenigvuldigen; omdat met de vrouwen-echtgenoten worden aangeduid de aandoeningen van het ware en het goede, die de aandoeningen van het boze en het valse worden, wanneer één man verscheidene vrouwen-echtgenoten heeft, wordt daarom gezegd: Noch zal hij vermenigvuldigen voor zich de vrouwen-echtgenoten, opdat zijn hart niet zal terugtreden; en omdat met zilver en goud de waarheden en de goedheden van de Kerk worden aangeduid, hier echter de valsheden en de boosheden, wanneer zij alleen worden beschouwd uit de natuurlijke mens, wordt daarom gezegd: noch zal hij zilver en goud al te zeer vermenigvuldigen.

Maar nog strikter over deze zaak werd met die woorden voorgeschreven: dat niet het ware zal heersen over het goede, wat gebeurt wanneer de natuurlijke mens Heerst over de geestelijke, dat dit niet zal gebeuren, wordt aangeduid met: niet zal hij het volk terugleiden tot Egypte en vandaar de paarden vermenigvuldigen; en ook: Niet zal hij verscheidene vrouwen-echtgenoten trouwen; want met de echtgenote en de echtgenoot wordt aangeduid de aandoening van het goede, die overeenstemt met de aandoening van het ware, welke overeenstemming er is in het huwelijk van de man met een één echtgenote, niet echter met verscheidene, eendere dingen zijn nog uitvoeriger voorgeschreven in het 'Recht des Konings', (1 Samuel 8:10 -18).

Omdat Salomo voor zich niet slechts paarden uit Egypte verwierf, maar ook de vrouwen-echtgenoten vermenigvuldigde, en ook zilver en goud opeenstapelde, werd hij daarom afgodisch en werd het koninkrijk na zijn dood verdeeld.

Bij Jesaja: 'Een profetische uitspraak over Egypte: Jehovah rijdende op een lichte wolk en Hij komt in Egypte; daarom zullen de afgoden van Egypte vóór Hem bewogen worden en het hart van de Egyptenaar zal smelten in het midden van hem; Ik zal Egypte besluiten in de hand van een hard Heer en een heftige koning zal over hen heersen.

Dan zullen de wateren in de zee ontbreken en de rivier zal worden uitgedroogd en verdorren en de stromen zullen terugtreden en de rivieren van Egypte zullen worden uitgedroogd; het riet en het schelf zullen verwelken; daarom zullen de vissers, rouwen en allen die de angel in de stroom werpen zullen treurig zijn en zij die het net over de aangezichten van de wateren uitbreiden, zullen kwijnen; ook zij die het vlas van de zijde maken en de wevers van gordijnen zullen blozen.
Hoe zegt gij tot farao: Een zoon der wijzen ik, een zoon der koningen der oudheid; waar zijn nu uw wijzen; dat zij u nu te kennen geven en bekennen wat Jehovah heeft beraadslaagd over Egypte; dwaas geworden zijn de vorsten van Zoan, heengevoerd zijn de vorsten van Nof en zij hebben Egypte verleid, de hoeksteen van zijn stammen; er zal voor Egypte geen werk zijn dat hoofd en staart, tak en bieze zal maken', (Jesaja 19: 1-17).
Dat met Egypte wordt aangeduid het natuurlijke dat gescheiden is van de geestelijke mens, kan hieruit ook vaststaan, in de geestelijke zin beschouwd; en de mens wordt louter natuurlijk, wanneer hij in zijn leven niet schouwt tot de Heer, maar tot zichzelf en tot de wereld; vandaar heeft hij de trots van het eigen inzicht, die aan de geleerden algemeen is en bij hen het redelijke verdraait en het geestelijk gemoed toesluit.
Opdat men zal weten dat de natuurlijke mens met Egypte, het eigen inzicht met de stroom ervan en de valsheden met de wateren van deze stroom van Egypte worden aangeduid, zou ik in een reeks de dingen willen ontvouwen die uit dat hoofdstuk hier beknopt zijn aangevoerd:
Jehovah rijdende op een lichte wolk en Hij komt in Egypte, betekent de bezoeking van de natuurlijke mens vanuit het natuurlijk-geestelijk Goddelijk Ware; de bezoeking immers is het onderzoek hoedanig de mens is en het onderzoek vindt plaats door het Goddelijk Ware; de lichte wolk betekent het natuurlijk-geestelijk Goddelijk Ware, waaruit verschijnt hoedanig de mens is ten aanzien van zijn natuurlijke, daarom zullen de afgoden van Egypte vóór hem bewogen worden en het hart van de Egyptenaar zal smelten in het midden van hem, betekent de opeenstapeling en de bende van de valse dingen in de natuurlijke mens, waaruit de eredienst is en de schrik ervan vanwege de bezoeking.
Ik zal Egypte besluiten in de hand van een hard Heer en een heftige koning zal over hen heersen, betekent dat daar het boze van het valse en het valse van het boze regeert; de harde Heer is het boze van het valse en de heftige koning is het valse van het boze; dan zullen de wateren in de zee ontbreken en rivier zal uitgedroogd worden en verdorren, betekent dat er niet enig ware in de natuurlijke mens zal zijn en vandaar niet enig inzicht is en de stromen zullen terugtreden en de rivieren van Egypte zullen worden uitgedroogd, betekent dat hij zich van de waarheden tot de valsheden zal keren, vanwege het inzicht, omdat het zonder de waarheden is vanuit het licht van de geestelijke mens, dood zal zijn.
Het riet en het schelf zullen verwelken, betekent dat zal verdwijnen alle doorvatting van het ware en het goede vanuit de letterlijke zin van het Woord, die de zinlijke mens anders zou hebben, daarom zullen de vissers rouwen en allen die de angel in de stroom werpen zullen treurig zijn en zij die het net over de aangezichten van de wateren uitbreiden, zullen kwijnen, betekent dat zij die onderwijzen en voor de ontwikkeling zorg dragen tevergeefs zwoegen om door de waarheden vanuit het Woord de natuurlijke mens te hervormen.
De vissers en zij die het net uitbreiden over de aangezichten van de wateren, betekenen degenen die de natuurlijke mensen leren en voor hun ontwikkeling zorg dragen vanuit het Woord, in het bijzonder vanuit de letterlijke zin ervan; de vis betekent de erkentenissen daaruit; treurig zijn en kwijnen betekent zwoegen; ook zij die het vlas van de zijde maken en de wevers van gordijnen zullen blozen, betekent hen die de geestelijke waarheden natuurlijk onderwijzen; het vlas van de zijde is het geestelijk ware, de gordijnen zijn de natuurlijke waarheden vanuit geestelijke oorsprong en die dingen maken en weven is die onderwijzen.
Hoe zegt gij tot farao: Een zoon der wijzen ik, een zoon der koningen der oudheid; waar zijn nu uw wijzen? betekent dat de wijsheid en het inzicht van de natuurlijke mens vanuit de geestelijke wijsheid is vergaan; de natuurlijke mens is geformeerd opdat hij het inzicht en de

wijsheid zal opnemen vanuit de geestelijke mens, wat plaatsvindt wanneer de ene en de andere mens als één handelt, zoals oorzaak en uitwerking; dwaas geworden zijn de vorsten van Zoan, heengevoerd zijn de vorsten van Nof, betekent dat de waarheden van de wijsheid en het inzicht vanuit het geestelijk licht in de natuurlijke mens zijn verkeerd in de valsheden van de waanzin.

Zoan en Nof waren in het land van Egypte en betekenden de verlichting van de natuurlijke mens vanuit het geestelijk licht; en zij hebben Egypte verleid, de hoeksteen van de stammen, betekent dat de natuurlijke mens is verdraaid, in wie toch alle waarheden en goedheden van de Kerk worden gegrondvest; er zal voor Egypte geen werk zijn dat hoofd en staart, tak en bieze zal maken, betekent dat zij niet langer inzicht hebben, noch wetenschap van het ware, dus niet het geestelijk ware, noch het natuurlijk ware.

Bij Ezechiël: 'Zoon des mensen, stel uw aangezichten tegen farao, de koning van Egypte, en profeteer tegen hem en tegen het ganse Egypte; spreek en zeg: Zo zei de Heer Jehovih; zie, Ik tegen u, o farao, koning van Egypte, grote walvis, die ligt in het midden van zijn rivieren, die zegt: Mijn is de rivier en ik heb mij gemaakt, daarom zal ik haken geven in uw kaken en de vis van uw rivieren zal Ik aan uw schubben doen kleven; en Ik zal u achterlaten in de woestijn, u en al de vis van uw rivieren; op de aangezichten van het veld zult gij vallen, niet zult gij verzameld, nog vergaderd worden; aan het wilde dier van de aarde en aan de vogel van de hemel heb Ik u tot spijs gegeven; opdat alle bewoners van Egypte bekennen dat Ik Jehovah; daarom dat zij een stok van het riet zijn geweest voor het huis Israëls; en wanneer u bij de hand hielden, zo werd gij gebroken en gij doorboorde hun alle schouder, en wanneer zij op u leunden, zo werd gij verbroken en gij deed alle lenden staan.

Zie, ik aanbrengende tegen u het zwaard en Ik zal uit u mens en beest uitroeien, zodat het land van Egypte verlatenheid en woestheid zal worden, daarom dat hij heeft gezegd: De rivier is van mij en ik heb gemaakt; daarom Ik tegen u en tegen uw rivieren en Ik zal het land van Egypte geven tot woestheden, van de toren van Sevene tot aan de grens van Kush en zijn steden zullen verlatenheid zijn 40 jaren', (Ezechiël 29: 1 - 12).

Met deze woorden ook wordt de natuurlijke mens beschreven, die beroofd is van elk ware en goede door de trots vanuit de wetenschap en vandaar vanuit het eigen inzicht; aangezien met farao, de koning van Egypte, de wetenschap van de natuurlijke mens en daaruit het eigen inzicht wordt aangeduid, wordt daarom gezegd: Zie, Ik tegen u, o farao, koning van Egypte, grote walvis, die ligt in het midden van zijn rivieren; met de grote walvis wordt aangeduid het wetenschappelijke van de natuurlijke mens in het algemeen, hier het valse wetenschappelijke; en met de rivier wordt het eigen inzicht aangeduid; die zegt: Mijne is de rivier en ik heb mij gemaakt, betekent dat vanuit mij het inzicht is en niet vanuit de Heer; aldus behelzen die woorden de trots van het eigen inzicht.

Daarom zal Ik een haak geven in uw kaken, betekent de leugenpraat waarvoor hij zal gekastijd worden en ik zal de vis van uw rivieren aan uw schubben doen kleven, betekent de valse wetenschappen van het laagste slag, die vanuit de begoochelingen van de zinnen zijn; de vissen zijn de wetenschappelijke dingen, de schubben zijn de begoochelingen van de zinnen, namelijk de wetenschappen van het laagste slag; en Ik zal u achterlaten in de woestijn, u en al de vis van uw rivieren, betekent ontdaan van de waarheden met alle wetenschappen waaruit het inzicht is; op de aangezichten van het veld zult gij vallen, niet zult gij verzameld, noch vergaderd worden, betekent het godsdienstige zonder elke samenhang en elk herstel; aan het wilde dier van de aarde en aan de vogel van de hemel heb Ik u tot spijs gegeven, betekent dat hij moet worden verteerd door de aandoeningen en het denken van het valse; opdat alle bewoners van Egypte bekennen dat Ik Jehovah, betekent opdat zij weten en geloven dat al het ware en goede, ook in de natuurlijke mens, uit de Heer zijn.

Dat zij een stok van het riet zijn geweest voor het huis Israëls, betekent het vertrouwen op de wetenschappelijke dingen van de zinlijke mens, die begoochelingen zijn bij de mensen van de Kerk; dat de stok van het riet dat vertrouwen betekent, zie eerder in nr. 627; wanneer zij u bij

de hand hielden, zo werd gij gebroken en gij doorboorde hun alle schouder, betekent dat door het geloof daaraan, alle macht van het ware vergaat en wanneer zij op u leunden, zo werd gij verbroken, en gij deed alle lenden staan, betekent dat door het vertrouwen daarop het vermogen van het goede van de liefde op te nemen vergaat.
Zie, Ik zal tegen u aanbrengen het zwaard en Ik zal uit u mens en beest uitroeien, betekent dat het valse zal vernietigen, alle inzicht van het ware en alle aandoening van het goede in de natuurlijke mens; zodat het land van Egypte verlatenheid en woestheid zal worden, betekent dat vandaar de natuurlijke mens zonder elk ware en zonder elk goede is; daarom dat hij heeft gezegd: de rivier is mijne en ik heb gemaakt, betekent vanwege de trots van het eigen inzicht; en ik zal het land van Egypte geven tot woestheid, van de toren van Sevene tot aan de grens van Kush, betekent de vernietiging van de Kerk van eersten tot laatsten in de natuurlijke mens; zijn steden zullen verlatenheid zijn 40 jaren, betekent de leerstellingen vanuit louter valsheden totdat niet enig ware over is; 40 jaren betekent de volledige periode van de verwoesting van de Kerk en eveneens de volledige duur van de verzoekingen.
In het tweede boek der Koningen: 'Indien gij u betrouwde op de stok van het verbrijzelde riet, op Egypte, waarop zo een man leunt, zo gaat hij in zijn hand binnen en doorboort die: zo is farao, de koning van Egypte, voor al degenen die op hem vertrouwen', (2 Koningen 18: 21); met de stok van het riet en met daarop leunen worden eendere dingen als eerder aangeduid Vandaar ook wordt Egypte bij David genoemd 'het wilde dier van het riet, de vergadering der sterken, welke de volken verstrooit ', (Psalm 68: 31).
Met het wilde dier van het riet wordt aangeduid de aandoening of de begeerte van het valse, dat valse is vanuit de wetenschappelijke dingen van de zinlijke mens en die dingen zijn begoochelingen; en deze worden de vergadering der sterken genoemd, omdat zij sterk overreden; en omdat zij de waarheden van de Kerk verstrooien, wordt er gezegd: het verstrooid de volken.
Bij Hosea: 'Efraïm zal zijn zoals een dwaze duif, geen hart; zij riepen Egypte, zij gingen heen tot Assyrië: wee hun, omdat zij zijn afgezworen van Mij; de verwoesting is voor hen omdat zij tegen Mij hebben overtreden; hun vorsten zullen door het zwaard vallen vanwege de verontwaardiging van hun tong: dit is hun bespotting in het land van Egypte', (Hosea 7: 11, 13,16).
Daar wordt gehandeld over de hoogmoed van Israël, waarmee wordt aangeduid. De trots van het eigen inzicht in zulke dingen die van de Kerk zijn; dat met Egypte de natuurlijke mens en diens wetenschap wordt aangeduid, staat hieruit vast, dat met Efraïm, over wie bij deze profeet veel wordt gehandeld, het verstandelijke van de Kerk en het ware van haar leer in het natuurlijke wordt aangeduid.
Dat dit met Efraïm wordt aangeduid zie eerder in nr. 440; en daarom wordt met: Efraïm zal een dwaze duif zijn, geen hart, aangeduid dat er nu geen verstandelijke is; omdat er niet het ware is, noch de aandoening van het ware en het goede; daarmee dat zij Egypte riepen en heengingen tot Assyrië, wordt aangeduid dat zij vertrouwden op de wetenschappelijke dingen van de natuurlijke mens en op de redeneringen daaruit, die bedriegen.
Wee hun, omdat zij zijn afgezworen van Mij, betekent de afkeer van de waarheden die vanuit het Woord zijn; de verwoesting is voor hen omdat zij tegen Mij hebben overtreden, betekent de beroving van elk ware vanwege de terugtreding; hun vorsten zullen door het zwaard vallen, betekent dat de belangrijkste waarheden zullen worden vernietigd door de valsheden; vanwege de verontwaardiging van hun tong, dit is hun bespotting in het land van Egypte, betekent de berisping van de leer vanuit de natuurlijke mens en de verachting ervan.
Bij dezelfde: 'Israël, gij hebt gehoereerd onder uw God; zij zullen niet wonen in het land van Jehovah en Efraïm zal in Egypte wederkeren en in Assyrië zullen zij het onreine eten, zie, zij zijn heengegaan vanwege de verwoesting; Egypte zal hen vergaderen, Mof zal hen begraven, met hun verlangenswaardig zilver; de distel zal die bezitten; de doorn is in hun tenten', (Hosea 9; 1 3,6).

In dat gehele hoofdstuk wordt gehandeld over het verloren gegane verstand van het Woord, dat hier Efraïm is; Israël, gij hebt gehoereerd onder uw God, betekent het vervalste ware van het Woord; zij zullen niet wonen in het land van Jehovah, betekent dat zij niet het leven van het goede hebben zodanig als in de hemel; en Efraïm zal in Egypte wederkeren, betekent het verstand van het ware dat verloren is gegaan, waarom zij natuurlijk zijn geworden; en in Assyrië zullen zij het onreine eten, betekent het redelijke, krioelend van de valsheden van het boze; zie, zij zijn heengegaan vanwege de verwoesting, betekent het zich van de Heer afkeren door de vervalsing van het ware; Egypte zal hen vergaderen, betekent dat zij louter natuurlijk zijn geworden; Mof zal hen begraven, betekent de geestelijke dood door de aanplooiing van de waarheden aan de letterlijke zin van het Woord aan de valsheden van het boze.
Met hun verlangenswaardig zilver betekent de erkentenissen van het ware; de distel zal die bezitten, betekent dat het boze dit zal verdraaien; de doorn is in hun tenten, betekent het valse van het boze in de eredienst.
Bij dezelfde: 'Israël zal niet wederkeren tot Egypte; de Assyrië, deze hun koning', (Hosea 11: 5).
Israël zal niet wederkeren tot Egypte betekent dat de mens van de Kerk, die geestelijk is geworden, niet natuurlijk zal worden; de Assur, deze hun koning, betekent dat dan de redeneringen vanuit valsheden zullen Heersen; de mens van de Kerk wordt van geestelijk natuurlijk, wanneer hij het geloof afscheidt van de naastenliefde, dat wil zeggen, het Woord gelooft en niet leeft volgens de geboden die daar zijn vermeld, en verder wanneer hij voor zich het inzicht opeist en dit niet toeschrijft aan de Heer; vandaar de trots waaruit de mens natuurlijk wordt; de mens immers is eerst natuurlijk, daarna wordt hij redelijk en tenslotte geestelijk.
Wanneer de mens natuurlijk is, dan is hij in Egypte, wanneer hij redelijk wordt dan is hij in Assyrië en wanneer hij geestelijk wordt, dan is hij in het land Kanaän, dus in de Kerk.
Bij dezelfde: 'Efraïm weidende de wind en hij achtervolgt de oostenwind; de gehele dag vermenigvuldigt hij leugen en verwoesting; en zij sluiten een verbond met de Assyriër en de olie wordt naar Egypte afgevoerd ', (Hosea 12: 2); met Efraïm wordt aangeduid de Kerk waarin het verstand van het ware verloren is gegaan; met de wind weiden wordt aangeduid zich doordrenken van het valse, met de oostenwind die hij achtervolgt, wordt de uitdroging en de verstrooiing van het ware aangeduid; daarmee dat de olie wordt afgevoerd naar Egypte, wordt aangeduid dat het goede van de liefde door de wetenschappelijke dingen van de natuurlijke mens wordt verdraaid, maar deze dingen zijn uitvoeriger eerder in nummer 419 ontvouwd.
Bij Jesaja: 'Wee de weerbarstige zonen door raadslag te maken, maar niet uit Mij en door een gietsel te gieten, maar niet uit Mijn geest, opdat zij zonde over zonde toevoegen, die heengaan om te dalen tot Egypte, maar Mijn mond niet vragen; en om te vertrouwen in de schaduw van Egypte, daarom zal de sterkte van farao tot schaamte worden en het vertrouwen in de schaduw van Egypte tot schande', (Jesaja 30: 1-3).
Wee, de weerbarstigen, betekent de weeklacht over de verdoemenis van hen die zich afkeren; door raadslag te maken, maar niet uit Mij, betekent het denken en de conclusies ten aanzien van de dingen van de hemel uit zich en niet uit de Heer; en door een gietsel te gieten, maar niet uit Mijn geest, betekent de eredienst vanuit het helse valse en niet uit het Goddelijk Ware; die heengaan om neer te dalen tot Egypte, maar Mijn mond niet vragen, betekent vanuit het eigene van de natuurlijke mens en niet vanuit het Woord; en om te vertrouwen in de schaduw van Egypte, betekent: laten zij niet vertrouwen en geloof hebben in zulke dingen die de natuurlijke mens, die in geen licht van de hemel is, heeft aangeraden.
Daarom zal de sterkte van farao tot schaamte worden en het vertrouwen in de schaduw van Egypte tot schande, betekent geen vermogen om de boosheid te weerstaan vanuit het eigen inzicht, noch vanuit de wetenschap van de natuurlijke mens; de schaamte en de schande betekent de staat van hen wanneer zij vanwege de boosheden gering worden geacht.

Bij Jeremia: 'Gij hebt Jehovah uw God verlaten ten tijde als Hij u tot de weg leidde; wat hebt gij te doen met de weg van Egypte, om de wateren van Sigur te drinken, en wat hebt gij te doen met de weg van Assyrië, om de wateren van de rivier te drinken; wat gaat gij bedrijvig heen om uw weg te veranderen; ook van Egypte zult gij beschaamd te worden, zoals gij van Assyrië beschaamd zijt', (Jeremia 2: 17, 18,36).
Deze dingen eveneens betreffen de mens van de Kerk die door de valsheden van leer en de boosheden van het leven daaruit uiterlijk en louter natuurlijk wordt; gij hebt Jehovah uw God verlaten ten tijde als u tot de weg leidde, betekent de afkering om niet uit de Heer hervormd te worden door de leidende waarheden; wat hebt gij te doen met de weg van Egypte, om de wateren van te drinken, betekent het onderricht alleen uit de natuurlijke mens, waarvandaan louter valsheden zijn; wat hebt gij te doen met de weg van Assyrië, om de wateren van de rivier te drinken, betekent de redeneringen daaruit, waarvandaan de valse dingen van het geloof zijn; wat gaat gij bedrijvig heen om de weg te veranderen, betekent de sterke tegenstribbeling om niet hervormd te worden opdat men geestelijk zal worden; ook van Egypte zult gij beschaamd worden, zoals gij van Assyrië beschaamd zijt, betekent de verdraaide en de minderwaardige staat van geleid te worden door de natuurlijke mens en door de redeneringen daaruit, omdat het zo is onder geleide van de valse en de boze dingen die vanuit het eigene zijn.
In Klaagliederen: 'Onze erfenis is tot de vreemdelingen gewend, onze huizen tot de uitlanders; onze wateren drinken wij voor zilver; onze houten komen op prijs te staan; wij hebben Egypte de hand gegeven, Syrië om met brood verzadigd te worden; knechten Heersen over ons, ook is er niemand die uit hun hand bevrijd', (Klaagliederen 5: 2,4, 6,8,).
Onze erfenis is tot vreemdelingen gewend, betekent de waarheden van de Kerk omgekeerd in valsheden; onze huizen tot de uitlanders, betekent de goedheid van de Kerk verkeerd in boosheden; onze wateren drinken wij voor zilver, betekent het onderricht uit onszelf, waarvandaan louter valsheden zijn; onze houten komen op prijs te staan, betekent het onderricht uit onszelf, waarin louter boosheden zijn; aangezien de mens om niet of zonder zilver en prijs uit de Heer wordt onderricht en hervormd, (Jesaja 55: 1), betekent daarom voor zilver drinken en voor prijs houten verwerven en warm worden, dit uit ons zelf doen en omdat uit onszelf onderricht worden is onderricht worden uit de natuurlijke mens en diens wetenschappelijke dingen en de conclusies daaruit, wordt daarom gezegd: wij hebben Egypte de hand gegeven, Assyrië om met brood verzadigd te worden.
Met Egypte wordt de natuurlijke mens aangeduid, waarvandaan de valsheden zijn, met Assyrië, de natuurlijke mens die redeneert vanuit valsheden, waarvandaan de boze dingen zijn; en omdat de dingen die van de natuurlijke mens zijn, naar verhouding dienstbaarheden zijn, want de natuurlijke mens is gemaakt om de geestelijke mens van dienst te zijn, heersen daarom, wanneer de natuurlijke mens heerst over de geestelijke, dan de knechten.
Dit wordt daaronder verstaan dat de knechten over ons heersen, ook is er niemand die uit hun hand bevrijd.
Bij Jeremia: 'Indien gij zegt: wij zullen niet wonen in dit land door te zeggen: Neen: maar in het land van Egypte zullen wij komen, waar wij niet de oorlog zullen zien en de stem van de bazuin niet zullen horen en naar brood niet zullen hongeren en daar zullen wij wonen; maar indien gij u aangezichten zult gesteld hebben om in Egypte te komen en gij zult gekomen zijn om daar als vreemdeling te verkeren, zo zal het zwaard zijn waar gij voor vreest; daar zal het u grijpen in het land van Egypte en de honger waar gij bezorgd voor zijt, zal daar u achteraan kleven in Egypte en daar zult gij sterven; en alle mannen zullen zijn die de aangezichten hebben gesteld om te komen in Egypte, om daar als vreemdeling te verkeren, zij zullen sterven door het zwaard, de honger en de pest; zij zullen niet een overgeblevene of een ontkomende hebben en gij zult zijn tot vervloeking, tot verbijstering en tot een vloek en tot een smaadheid en gij zult niet langer deze plaats zien', (Jeremia 42: 13-18) e.v.

In de historische dingen van het Woord en eveneens in de profetische dingen daarvan, leest men meermalen dat het Israëlitische volk blaakte van verlangen om terug te keren naar Egypte en dat hun dit verboden was en opdat zij dit niet zouden doen, werden hun plagen en straffen aangekondigd; maar niemand kende tot dusver de oorzaak.
De oorzaak was als volgt: dat de zonen Israëls de Kerk hadden uit te beelden van haar eerste ontstaan tot het einde en de Kerk, wordt in het eerst geformeerd bij de mens door de wetenschappen en de erkentenissen in de natuurlijke mens en deze wordt eerst daardoor opgekweekt, want ieder mens wordt als natuurlijk mens geboren en daarom moet hij eerst opgekweekt worden te dien einde dat hij eveneens tenslotte als basis van dienst zal zijn voor het inzicht en de wijsheid van de mens.
Daarop worden de wetenschappen en de erkentenissen die de natuurlijke mens zijn ingeplant in het verstandelijke geformeerd, opdat de mens redelijk zal worden; opdat hij echter van redelijk geestelijk zal worden, moet hij in elk geval verzoekIngen ondergaan; daardoor immers wordt het redelijke getemd opdat het niet vanuit het natuurlijke zulke dingen oproept die de begeerten begunstigen die dit vernietigen; tenslotte wordt de mens, wanneer hij langs die weg redelijk is geworden, dan geestelijk; want het redelijke is het midden tussen het geestelijke en het natuurlijke en daarom vloeit het geestelijke in het redelijke in en door dit in het natuurlijke; In één woord, de mens zal eerst het geheugen verrijken met wetenschappen, daarna zal daardoor zijn verstand worden opgekweekt en tenslotte de wil; het geheugen is van de natuurlijke mens, het verstand is van de redelijke en de wil van de geestelijke; dit is de weg van de hervorming en van de wederverwekking van de mens.
Om deze oorzaak werden de zonen Israëls eerst voortgeleid tot Egypte, daarna tot de woestijn om verzoekingen te ondergaan en tenslotte tot het land Kanaän; want zij hadden, zoals is gezegd, de Kerk uit de beelden van het eerste ontstaan tot het einde.
Door hun verblijf en als vreemdeling verkeren in Egypte, werd het onderricht van de natuurlijke mens uitgebeeld, door de dwalingen 40 jaren in de woestijn werden de verzoekingen uitgebeeld, waardoor de redelijke mens wordt geformeerd en door het land Kanaän, waarin zij tenslotte werden binnengeleid, werd de Kerk uitgebeeld, die in zich beschouwd geestelijk is.
Maar zij die niet willen worden hervormd en wederverwerkt, blijven in de eerste weg staan en blijven natuurlijk; daarom begeerden de zonen Israëls, omdat zij het niet wilden, zo vaak terug te keren tot Egypte en over deze begeerte van hen leest men meermalen in Exodus; zij waren immers natuurlijk en konden bezwaarlijk geestelijk worden, maar toch moesten zij de dingen uitbeelden die van de geestelijke Kerk zijn en vandaar is het, dat zij werden voortgeleid tot Egypte en daarna tot de woestijn en tenslotte tot het land Kanaän, waardoor werd uitgebeeld het ontstaan, de voortgang en tenslotte de instauratie van de Kerk bij de mens.
Hieruit nu kan vaststaan vanwaar het is, dat het de zonen Israëls zo streng verboden was tot Egypte terug te keren, want daarmee zouden zij hebben uitgebeeld dat zij van een geestelijk mens natuurlijk waren geworden en wanneer de geestelijke mens natuurlijk wordt, dan ziet hij niet langer enige waarheden en doorvat hij niet langer enige goedheid, maar valt in valsheden en boosheden van elk geslacht.
Maar om nu te komen tot de ontvouwing van de woorden zelf: indien gij zegt: wij zullen niet wonen in dit land, door te zeggen: Neen, maar in het land van Egypte zullen wij komen, betekent de afkeer voor de geestelijke staat, waarin degenen zijn die van de Kerk zijn en het verlangen van de natuurlijke staat en naar de dingen die van de natuurlijke mensen zijn, waar wij niet de oorlog zullen zien en de stem van de bazuin niet zullen horen en naar brood niet zullen hongeren, betekent dan geen bestoking door de boze en de valse dingen en dus geen verzoekingen; de oorlog betekent de bestoking en de strijd door de valsheden en de boosheden; en naar brood niet hongeren, betekent het goede niet verlangen, hetgeen hun geschiedt die in de valsheden en de boosheden zijn, dus degenen die louter natuurlijk zijn.

De boosheden en de valsheden bestoken hen niet, omdat zij daarin zijn en zij niet iets weten ten aanzien van de waarheden en de goedheden en daar zullen wij wonen, betekent het natuurlijke leven; maar indien gij uw aangezichten zult gesteld hebben om in Egypte te komen en gij zult gekomen zijn daar om daar als vreemdelingen te verkeren, betekent, indien zij vanuit de liefde het natuurlijke leven zullen verlangen, zo zal het zwaard zijn waar gij voor vreest; daar zal het u grijpen in het land van Egypte, betekent de valsheden die de waarheden vernietigen; en de honger waar gij voor bezorgd zijt, zal daar u achteraan kleven in Egypte, betekent het gebrek aan erkentenis van het ware en het goede en daar zult gij sterven, betekent vandaar de verlating van de Kerk en de verdoemenis en alle mannen die hun aangezichten hebben gesteld om te komen in Egypte om daar als vreemdelingen te verkeren, zullen sterven door het zwaard, de honger en de pest, betekent eendere dingen als eerder; de pest betekent de verwoesting van al het goede en ware; en zij zullen niet een overgeblevene of een ontkomende hebben, betekent dat er hoegenaamd niets van het ware en het goede zal over zijn.

En gij zult zijn tot vervloeking tot verbijstering, tot een vloek en tot een smaadheid, betekent alle dingen van de verdoemenis; en gij zult niet langer deze plaats zien, betekent dat daar niet langer iets van de Kerk bij hen zal zijn.

Bij Ezechiël: ‘Er waren twee vrouwen, dochters van een moeder, die hoereerden in Egypte; haar namen waren Ohola, de oudste, zijnde Samaria en Oholiba, zijnde Jeruzalem: Ohola, hoereerde onder Mij en zij had de Assyriër lief, die nabij waren en zij gaf haar hoererijen over de beminde van alle zonen van Assur, hoewel zij haar hoererijen vanuit Egypte niet verliet, want met haar lag hij in haar jeugd; daarom gaf ik haar over in de hand van haar minnaars, van de zonen van Assur; die onthulden haar naaktheid, haar zonen en haar dochters namen zij en haarzelf doodden zij tenslotte met het zwaard.

Haar zuster Oholiba zag het en zij verdierf haar liefde meer dan zij en haar hoererijen boven de hoererijen van haar zuster; op de zonen van Assur werd zij verliefd; zij voegde immers toe aan haar hoererijen, toen zij immers geschilderde mannen zag aan de wand, de beelden der Chaldeeën, geschilderd met menie, en deze hadden allen de gedaante van aanvoerders, de gelijkenis van de zonen van Babel, van de Chaldeeën; en tot haar kwamen de zonen van Babel, tot de legerstede der liefde en bevlekten haar door hun hoererij; zij vermenigvuldigde haar hoererijen als zij gedacht aan de dagen van haar jeugd, waarop zij had gehoereerd in het land van Egypte; zij werd verliefd boven hun bijwijven, deswege dat hun vlees is het vlees van de ezels en hun vloed de vloed van de paarden, zo hebt gij weder opgehaald de euvel van uw jeugd, toen gij vanuit Egypte, uw borsten toerustte; daarom Oholiba, Ik zal uw minnaars tegen u opwekken, de zonen van Babel en alle Chaldeeën en alle Assyriërs met hen; uw zonen en uw dochters zullen zij grijpen en uw nageslacht zal door het vuur verteerd worden; zij zullen u uw klederen uittrekken en zij zullen de vaten van uw sieraad nemen; aldus zal Ik uw misdaad van u doen ophouden en uw hoererij vanuit het land van Egypte, opdat gij uw ogen niet tot hen opheft en aan Egypte niet langer gedenkt; gij zult met dronkenschap en droefenis vervuld worden, met de beker der verwoesting en der verlating’, (Ezechiël 23: 2-33), en verder tot het einde.

Opdat men zal weten dat met Egypte de natuurlijke mens wordt aangeduid, hier gescheiden van de geestelijke en met Assur het redelijke, hier de redenering vanuit de dingen die van de natuurlijke mens zijn, zou ik ook die dingen in hoofdtrekken willen ontvouwen: twee vrouwen, dochters van één moeder, die hoereerden in Egypte, betekent de vervalsingen van het ware en het goede; en omdat de zonen van Jakob louter natuurlijke mensen waren, doordrenkten zij zich met de afgodische dingen van de Egypte, waarmee wordt aangeduid dat zij alle waarheden van de Kerk vervalsten; haar namen waren Ohola, de oudste, namelijk Samaria en Oholiba, namelijk Jeruzalem, betekent de ene en de andere Kerk, de geestelijke en de hemelse, die daar de nakomelingen van Jakob hebben uitgebeeld.

De Israëlieten die in Samaria waren, de geestelijke Kerk en de Joden in Jeruzalem de hemelse Kerk, de ene en de andere vanuit dezelfde moeder, namelijk het Goddelijk Ware.
Ohola hoereerde onder Mij, betekent de vervalsing van het Goddelijk Ware dat in het Woord is; en zij had de Assyriërs lief, die nabij waren en zij gaf haar hoererijen boven de beminde van alle zonen van Assur, betekent de bevestigingen door veel redeneringen; hoewel zij haar hoererijen vanuit de Egypte niet verliet; want met haar lag hij in haar jeugd, betekent dat zij toch de afgodische dingen navolgden; daarom gaf Ik haar over in de hand van haar minnaars, van de zonen van Assur, betekent de redeneringen die de afgodische dingen bevestigen; die onthulden haar naaktheid, haar zonen en haar dochters namen zij en haarzelf doodden zij tenslotte met het zwaard, betekent de beroving van elk ware en goede en vandaar de uitblussing van de Kerk bij hen; de naaktheid is de beroving, de zonen en de dochters zijn de ware en goede dingen en Ohola is de Kerk; haar zuster Oholiba zag het en zij verdierf haar liefde meer dan zij en haar hoererijen boven de hoererijen van haar zuster, betekent de verwoesting van de hemelse Kerk die de Joodse natie, die in Jeruzalem was, heeft uitgebeeld; en van deze wordt gezegd dat zij haar liefde meer verdierf dan haar zuster, daar zij de goedheden van het Woord en van de leer daaruit heeft verdraaid en verechtbreukt.
Want meer zondigt hij die de goede dingen van de Kerk verdierf of verdraaide dan hij die het haar waarheden deed, op de zonen van Assur werd zij verliefd, betekent, door de redeneringen tegen de waarheden en de goedheden; zij voegde toe aan haar hoererijen, toen zij geschilderde mannen zag aan de wand, de beelden der Chaldeeën, geschilderd met menie, betekent de fantasieën vanuit de begoochelingen van de zinnen, die van de zinlijke mens zijn en de argumenteringen daaruit, vanwaar de vervalsingen zijn; en deze hadden allen de gedaante van aanvoerders, de gelijkenis van de zonen van Babel, van de Chaldeeën, betekent de schijn als van de voornaamste waarheden, die boven de overige waren te verkiezen.
En tot haar kwamen de zonen van Babel en bevlekten haar door hun hoererij, betekent de verbinding met de valsheden van het boze; zij vermenigvuldigde haar hoererijen als zij gedacht aan de dagen van haar jeugd, waarop zij had gehoereerd in het land van Egypte, betekent dat zij haar afgodische dingen en de valsheden van het boze, bevestigde die zij vanuit de natuurlijke mens in zich had opgenomen en zo haar vervalste dingen had vermeerderd.
Zij werd verliefd boven hun bijwijven, vanwege dat hun vlees is het vlees der ezels en hun vloed de vloed van de paarden, betekent de begeerten van de liefde jegens die, omdat zij zijn vanuit hun hun eigen wil, en vanuit het verstandelijk eigene daaruit; het vlees van de ezels is het wilsdeel en de vloed van de paarden is het verstandelijk eigene daaruit, die alle dingen verdraaien.
Zo hebt gij wederom opgehaald de over de euveldaad van uw jeugd, toen gij vanuit Egypte uw borsten toerustte, betekent de liefde van het valse ingeplant van de eerste leeftijd aan en vanuit die verlustiging.
Daarom Oholiba, Ik zal uw minnaars tegen u opwekken, de zonen van Babel en alle Chaldeeën en de Assyriërs met hen, betekent de vernietiging van de Kerk door de boosheden vanuit de eigenliefde en door de valsheden vanuit de trots van het eigen inzicht, waarin de dodelijke haat is tegen de goedheden en de waarheden van de leer.
Uw zonen en uw dochters zullen zij grijpen, betekent de waarheden en de goedheden van de Kerk die zij zullen vernietigen; en uw nageslacht zal door het vuur verteerd worden, betekent dat de overige dingen vandaar zullen vergaan door de aardse liefden; zij zullen u uw klederen uittrekken en zij zullen de vaten van uw sieraad nemen, betekent dat zij alle inzicht en wetenschap zullen roven, die het sieraad van de Kerk zijn; zo zal Ik uw misdaad van u doen ophouden en uw hoererij vanuit het land van Egypte, betekent dat zo de waarheden niet kunnen worden vervalst; opdat gij uw ogen niet tot hen opheft en aan Egypte niet langer gedenkt, betekent als er niet langer enig verstand van het ware, noch wetenschap van het ware is.

Gij zult met dronkenschap en droefenis vervuld worden, betekent de waanzin in geestelijke dingen en de afkeer; met de beker van de verwoesting en van de verlating, betekent de valsheden van het boze die alle goedheden en waarheden van de Kerk geheel en al verwoesten en verlaten maken.
Bij dezelfde: 'Gij hebt gehoereerd met de zonen van Egypte, uw naburen, groot van vlees en gij hebt uw hoererij vermenigvuldigd; en gij hebt gehoereerd met de zonen van Assur en gij had geen verzadiging en gij hebt uw hoererij vermenigvuldigd tot aan het land van uw koophandel Chaldea toe, maar ook dan zult gij niet verzadigd zijt gij niet verzadigd geworden', (Ezechiël 16: 26, 28,29).
Deze dingen betreffen de gruwelen van Jeruzalem, waarmee de Kerk ten aanzien van de leer wordt aangeduid; en met de hoererij worden de vervalsingen van het ware van de leer en van het Woord aangeduid; en daarom, hebt gij gehoereerd met de zonen van Egypte, uw naburen, groot van vlees, betekent de vervalsingen uit de natuurlijke mens, waar alle boosheden en valsheden zijn.
Het vlees betekent het eigene van de mens, dat zetelt in de natuurlijke mens en in zich niets dan het boze en daaruit het valse is, en gij hebt gehoereerd met de zonen van Assur, betekent de vervalsingen door de redeneringen; en gij had geen verzadiging, betekent de begeerte van de waarheden te vervalsen zonder einde; en gij hebt uw hoererij vermenigvuldigd tot aan het land van uw koophandel Chaldea toe, betekent de vervalsIngen vanuit de zinlijke mens, waar louter begoochelingen zijn, vanwaaruit de mens de waarheden geheel en al verwerpt en loochent en eveneens lastert.
Het land van de koophandel betekent van waar alle valsheden worden verworven en het zinlijke is de springbron van alle boosheid en van alle valsheden daaruit; de mens wordt ook eerst zinlijk geboren, daarop wordt hij natuurlijk en dan redelijk en tenslotte geestelijk en hij die de ware dingen van de Kerk vervalst, wordt wederom natuurlijk en tenslotte zinlijk; maar ook dan zijt gij niet verzadigd geworden, betekent de ontzaglijke begeerte van de waarheden van de Kerk te vernietigen.
Bij Joël: 'Egypte zal tot woestheid zijn en Edom tot een woestijn der woestheid, vanwege het geweld van de zonen van Juda, van wie zij het onschuldig bloed hebben vergoten in hun land', (Joël 3: 19).
Egypte zal tot woestheid zijn, betekent dat de natuurlijke mens zonder ware dingen zal zijn en vandaar in louter valsheden; en Edom tot een woestijn der woestheid, betekent dat de natuurlijke mens zonder goede dingen zal zijn en vandaar in louter boosheden; vanwege het geweld van de zonen van Juda, van wie zij het onschuldig bloed hebben vergoten, betekent omdat zij de waarheden en de goedheden van het Woord, dat zij verdraaien, geweld hebben aangedaan.
Eendere dingen behelzen de oorlogen tussen de zonen Israëls en de Egyptenaren, en verder de oorlogen tussen de zonen Israëls en de Assyriërs, en ook tussen de Assyriërs en de Egyptenaren, zoals in (2 Koningen 23: 29; 24; Jesaja 10: 3-5); en in het eerste boek der Koningen, dat onder de koning Rehabeam de koning van Egypte opklom tegen Jeruzalem en de schatten nam van het Huis van Jehovah; en de schatten van het huis van de koning en dat hij de schilden nam die Salomo gemaakt had en andere dingen', (1 koningen 14: 25,26).
Want in alle historische dingen van het Woord is, evenzeer als in de profetische dingen ervan, is een geestelijke zin; alle historische dingen van het Woord immers zijn uitbeeldend voor de geestelijke en de hemelse dingen die van de hemel en van de Kerk zijn en de woorden daar zijn aanduidend; daarmee dat de koning van Egypte de schatten nam van het huis van Jehovah en van het huis van de koning en meer dingen, werd uitgebeeld de verwoesting van de Kerk ten aanzien van de erkentenis van het goede en het ware, door de vals toegevoegde wetenschappelijke dingen die in de natuurlijke mens zijn.

Hoedanig de natuurlijke mens is wanneer hij is ondergeordend aan de geestelijke en hoedanig hij is, wanneer hij van die gescheiden is, wordt ten volle beschreven in Exodus, in de innerlijke zin daar.
De natuurlijke mens is, wanneer hij is ondergeordend en zo verbonden met de geestelijke, wordt daar beschreven, waar gehandeld wordt over: Jozef en over de door Jozef daarheen geroepen zonen Israëls en wonende in het land Gosen, dat het beste van de landen van Egypte was; waar gehandeld wordt over Jozef, wordt beschreven met de heerschappij van de Heer over de natuurlijke mens, want onder Jozef wordt in de geestelijke zin de Heer verstaan en onder Egypte, de natuurlijke mens en onder de zonen Israëls de geestelijke mens.
Maar daarna wordt de natuurlijke mens beschreven, hoe hij dan is, wanneer hij is gescheiden van de geestelijke, met farao, namelijk dat hij de zonen Israëlss zwaar deed dienen en daarop wordt de verwoesting van hem ten aanzien van alle waarheden en goedheden van de Kerk beschreven met de wonderen, die even zovele plagen waren en daar hebben plaatsgevonden en tenslotte de ondergang met het verdrinken van farao en van zijn gehele leger in de zee Suph.
De wonderen waarmee in de geestelijke zin wordt beschreven, de verwoesting van de natuurlijke mens, gescheiden van de geestelijke, waren de volgende:
Dat de stok van Aharon werd verkeerd in een slang.
Dat de wateren in de stroom werden verkeerd in bloed, zodat de vis stierf en de stroom stonk, (Exodus 7).
Dat vanuit de rivieren en de poelen kikvorsen werden voortgebracht over het land van Egypte.
Dat het stof van de aarde werd verkeerd in luizen.
Dat een vermenging van vliegend ongedierte werd gezonden in het huis van farao, van zijn knechten en in het gehele land van Egypte, (Exodus 8).
Dat een met blaren uitbrekende zweer werd over de mens en over het beest.
Dat een regen van zware hagel vermengd met vuur neerregende over Egypte, (Exodus 9).
Dat de sprinkhaan werd gezonden over het land, die het kruid en alle vrucht van de boom at.
Dat een donkerheid der duisternissen werd in het gehele land van Egypte, (Exodus 10).
Dat alle eerstverwekte dingen in het land van Egypte stierven, (Exodus 11).
Tenslotte, dat de Egyptenaren, nadat de zonen Israëls van hen hadden geleend, vaten van goud en zilver en klederen, waarmee de erkentenissen van het goede en het ware worden aangeduid, en hun die zo van hen hadden ontnomen, verdronken in de zee Suph, waarmee de hel wordt aangeduid.
Met al die dingen wordt beschreven hoe de natuurlijke mens wordt verwoest, wat plaatsvindt, wanneer hij alle waarheden en goedheden van de Kerk van zich werpt en zich doordrenkt van valsheden en boosheden, totdat er niet langer enig ware en goede van de Kerk over is.
Maar al die dingen zie men uitvoeriger ten aanzien van de geestelijke zin ontvouwd in het werk 'Hemelse Verborgenheden', die over Exodus handelen.
Daaruit kan vaststaan wat er wordt aangeduid, met de plagen en de ziekten van Egypte, (Deuteronomium 7: 15; 28: 60).
Wat met verdronken worden door de stroom van Egypte wordt aangeduid zie, (Amos 8: 8; 9: 15) en vanwaar het is dat Egypte wordt genoemd: het land der dienstbaarheid, (Micha 6: 4) en verder het land van Cham, (Psalm 105: 23); en ijzeroven, (Deuteronomium 4: 20; 1 Koningen 8: 51).
Deze dingen betreffen Egypte; waaruit duidelijk blijkt dat Egypte de natuurlijke mens betekent in de ene en de andere zin.

655. Waar ook onze Heer gekruisigd is; dat dit betekent waardoor, namelijk door de boosheden en daaruit de valsheden, die opkomen vanuit de helse liefde, Hij verworpen en veroordeeld is, staat hieruit vast dat de boosheden zelf en de valsheden daaruit, die opkomen vanuit de helse liefde, de Heer verwerpen en veroordelen.

Die boosheden en de valsheden daaruit, worden aangeduid met Sodom en Egypte, en daarom wordt van de stad Jeruzalem gezegd dat zij geestelijk zo wordt genoemd, want geestelijk genoemd worden, betekent het boze zelf en het valse daaruit.
De hellen zijn onderscheiden in twee rijken, tegengesteld aan de twee rijken in de hemelen. Het rijk tegengesteld aan het hemelse Rijk, is aan de rug en zij die daar zijn, worden genieën genoemd; dat rijk is het, dat in het Woord wordt verstaan onder de duivel; het rijk echter dat is tegengesteld aan het geestelijk Rijk, is van voren en zij die daar zijn, worden boze geesten genoemd; dit is het, wat in het Woord wordt verstaan onder de satan.
Deze hellen of deze twee rijken, waarin de hellen zijn onderscheiden, worden verstaan onder Sodom en Egypte; of men zegt de boosheden en daaruit de valsheden, dan wel of men zegt de hellen, het is hetzelfde, aangezien alle boosheden en alle valsheden daaruit opklimmen.
Dat de Joden, die van Jeruzalem waren, de Heer hebben gekruisigd, betekent dat de boosheden en daaruit de valsheden die zij lief hadden, Hem hebben gekruisigd, want alle dingen die in het Woord worden vermeld over het lijden van de Heer beeldde de verdraaide staat van de Kerk bij die natie uit; hoewel zij toch het Woord heilig hielden, verdraaiden zij evenwel door overleveringen alle dingen daar, totdat er niet langer het Goddelijk Goede en Ware bij hen over was, en wanneer het Goddelijk Goede en Ware, dat in het Woord is, er niet meer is, dan volgen de boosheden en de valsheden vanuit de helse liefde in de plaats ervan op en díe zijn het die de Heer kruisigen.
Dat zulke dingen met het lijden van de Heer worden aangeduid zie eerder in de nrs. 83,195,627.
Dat de Heer gedood wordt genoemd, betekent dat Hij verworpen en geloochend is, zie ook eerder in nr. 328 en dat de Joden zodanig waren, eerder in de nrs. 122,433, 619 en in de ‘Leer van het Nieuwe Jeruzalem’, nr. 248.
Aangezien hier wordt gezegd, ‘waar de Heer gekruisigd is’, zal het worden gezegd wat bij de Joden de kruisiging of de ophanging op het hout betekende:
Er waren twee doodstraffen bij hen: de kruisiging en de steniging; en met de kruisiging werd aangeduid de veroordeling en de vervloeking van de vernietiging van het goede in de Kerk en met de steniging werd aangeduid de veroordeling en de vervloeking vanwege de vernietiging van het ware in de Kerk.
Dat de kruisiging betekende de veroordeling en de vervloeking van de vernietiging van het goede in de Kerk, had als oorzaak, dat het hout waarop zij werden gehangen, het goede betekende en in de tegengestelde zin het boze, het ene en het andere van de wil van de mens en dat de steniging de veroordeling en de vervloeking betekende, vanwege de vernietiging van het ware van de Kerk met als oorzaak dat de steen waarmee de steniging plaatsvond, het ware betekende en in de tegengestelde zin het valse, het ene en het andere van het verstand; alle dingen immers die bij de Israëlitische en de Joodse natie waren ingesteld, waren uitbeeldend en vandaar aanduidend.
Dat het hout het goede betekent en in de tegengestelde zin het boze en dat de steen het ware betekent en in de tegengestelde zin het valse, zie men in het werk ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 643, 3720, 8354.
Maar omdat het tot dusver onbekend was, waarvandaan de Joden en de Israëlieten de straf van het kruis en de straf van de steniging hadden en het toch van belang is dit te weten, zou ik ook bevestigingen vanuit het Woord willen aanvoeren, opdat men zal weten dat die beide straffen ook uitbeeldingen zijn geweest.
Dat de ophanging op het hout of de kruisiging opgelegd is geweest vanwege de vernietiging van het goede in de Kerk en dat zij zo het boze vanuit de helse liefde heeft uitgebeeld, waaruit de veroordeling en de verdrukking is, kan vaststaan uit de volgende plaatsen, bij Mozes:
‘Indien een zoon, moedwillig en wederspannig zal zijn geweest, niet gehoorzamende de stem van de vader en van de moeder, zo zullen hem alle mannen van de stad met stenen stenigen, dat hij zal sterven en indien in een man zal zijn geweest een misdaad en het oordeel van de

dood en van de doding, zo zult gij hem op het hout ophangen; niet zal zijn lijk overnachten op het hout, maar door te begraven, zult gij hem begraven ten zelfden dage; want een vervloeking van God is een opgehangene en gij verontreinige uw land niet', (Deuteronomium 21: 18,20 – 23).
Met de stem van de vader en van de moeder gehoorzamen, wordt in de geestelijke zin verstaan: leven tegen de geboden en de waarheden van de Kerk en daarom kreeg hij de straf van de steniging; de mannen van de stad die hem zullen stenigen, betekenen degenen die in de leer van de Kerk zijn; de stad betekent de leer; indien in een man zal zijn geweest een misdaad, het oordeel van de dood, zo zult gij hem op het hout hangen, betekent indien hij het boze zal hebben gedaan tegen het goede van het Woord en van de Kerk, omdat dit een misdaad des doods was, zo zou hij op het hout worden opgehangen, want het hout in het Woord betekent het goede en in de tegengestelde zin het boze; niet zal zijn lijk overnachten op het hout, maar gij zult hem begraven ten zelfde dage, betekent opdat het niet zal zijn een uitbeelding van de eeuwige verdoemenis, opdat gij het land niet verontreinigt, betekent dat het een ergernis is voor de Kerk zou zijn.
In de Klaagliederen: 'Onze huiden zijn zwart geworden zoals een oven vanwege de wervelwinden van de honger; zij hebben de vrouwen in Zion verkracht, de maagden in de steden van Juda; de vorsten zijn door hun hand opgehangen, de aangezichten der ouden zijn niet geëerd, zij hebben de jongemannen heengeleid om te malen en de knapen storten neer in het hout', (Klaagliederen 5: 10 -13).
Onder Zion wordt de hemelse Kerk verstaan die in het goede van de liefde tot de Heer is, welke Kerk de Joodse Kerk uitbeeldde; met de maagden in de steden van Juda worden de aandoeningen van het ware vanuit het goede van de liefde aangeduid.
Dat de waarheden vanuit het goede zijn vergaan door de valsheden vanuit het boze, wordt daarmee aangeduid, dat de vorsten door hun hand zijn opgehangen; met de aangezichten der ouden die niet geëerd zijn, worden de goedheden van de wijsheid aangeduid; met de jongemannen die zijn heengeleid om te malen, worden de waarheden vanuit het goede aangeduid en met malen wordt aangeduid de valsheden verwerven en die bevestigen vanuit het Woord.
Met de knapen die in het hout neerstorten, worden aangeduid de goedheden die geboren worden, maar vergaan door de boosheden.
Aangezien met de bakker het goede van de liefde wordt aangeduid, eender als met het brood en met de schenker het ware van de leer, eender als met de wijn, werd daarom de bakker vanwege de misdaad tegen de koning farao opgehangen, (Genesis 40: 19 -22: 41: 13); welke dingen men in 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 5139 tot 5169, zie ontvouwd.
Omdat onder Moab degenen worden verstaan die de goede dingen van de Kerk echtbreken en omdat met Baäl Peor de echtbreking van het goede wordt aangeduid, is het vandaar geschied, 'dat alle hoofden van het volk werden opgehangen vóór de zon, omdat het volk had gehoereerd met de dochters van Moab en zich had ingekromd voor haar goden en zich had gebonden aan Baäl Peor, (Numeri 25: 1-4).
Met hoereren met de dochters van Moab, wordt aangeduid de goedheden van de Kerk echtbreken en met opgehangen worden vóór de zon, wordt aangeduid de veroordeling en de vervloeking vanwege de vernietigde goede dingen van de Kerk.
Omdat met Ai de erkentenissen van het goede werden aangeduid en in de tegengestelde zin de bevestigingen van het boze, werd daarom, 'de koning van Ai opgehangen op het hout en daarna voortgeworpen aan de ingang van de poort van de stad en werd de stad zelf verbrand', (Jozua 8:26 -29).
En omdat met de vijf koningen van de Emorieten worden aangeduid de boze dingen en daaruit de valsheden die de goede en ware dingen van de Kerk vernietigen, werden daarom die koningen door Jozua opgehangen en daarna voortgeworpen in de spelonk Makkeda,

(Jozua 10: 26,27); met de spelonk Makkeda wordt het afgrijselijke valse vanuit het boze aangeduid.
Met opgehangen worden aan het hout of gekruisigd worden, wordt aangeduid de straf van het boze dat het goede van de Kerk vernietigt, ook bij Mattheus: 'Jezus zei: Ik zend tot u profeten, wijzen en schriftgeleerden; van hen zult gij er doden, kruisigen en geselen in de synagogen en zult hen vervolgen van stad tot stad', (Mattheus 23-34).
Alle dingen die de Heer sprak, sprak Hij vanuit het Goddelijke, maar de Goddelijke dingen van waaruit Hij sprak, vielen volgens de overeenstemmingen in de ideeën van het natuurlijke denken en de woorden daaruit, zodanig als zij hier en elders bij de evangelisten zijn en omdat de zin van alle woorden geestelijk is, worden daarom onder de profeten, de wijzen en de schriftgeleerden, in die zin niet die verstaan, maar voor hen in de plaats het Ware en het Goede van de leer en van het Woord.
Het geestelijk denken immers en de spraak daaruit, zodanig als de engelen die hebben, is zonder de idee van de persoon, vandaar wordt met de profeet aangeduid het ware van de leer, met de wijzen het goede van de leer en met de schriftgeleerden het Woord waaruit de leer is.
Daaruit volgt dat doden betrekking heeft op het ware van de leer van de Kerk, dus de profeet; dat kruisigen betrekking heeft op het goede van de leer, namelijk de wijze; en dat geselen betrekking heeft op het Woord, namelijk de schriftgeleerde; en dat zo doden betekent uitblussen, kruisigen, vernietigen en geselen verdraaien.
Dat zij uit het ene valse van de leer afdwalen in een ander, wordt aangeduid met hen vervolgen van stad tot stad, de stad betekent de leer; dit is de geestelijke zin van die woorden.
Bij dezelfde: 'Jezus zei tot de discipelen, dat Hij in Jeruzalem zou lijden en dat de Zoon des mensen zou worden overgeleverd aan de hogepriesters en de schriftgeleerden en dat zij Hem zullen veroordelen, zij zullen hem aan de natiën overleveren, om te bespotten, om te geselen en te kruisigen en ten derde dage zal Hij wederopstaan, (Mattheüs 20: 18,19; Markus 10: 32-34).
De geestelijke zin van deze woorden is, dat het Goddelijk Ware in de Kerk, waar louter valsheden van leer en boosheden van het leven regeren, zal worden gelasterd, het ware ervan zal worden verdraaid en het goede zal worden vernietigd; de Zoon des mensen betekent het Goddelijk Ware, dus het Woord; en Jeruzalem betekent de Kerk; louter valsheden en boosheden regeren; met de hogepriesters en de schriftgeleerden worden de echtbrekingen van het goede en de vervalsingen van het ware aangeduid, de ene en de andere vanuit de helse liefde; met Hem veroordelen en aan de natiën overleveren, wordt aangeduid het Goddelijk Ware en het Goddelijk Goede aan de hel toewijzen en overleveren aan de boosheden en de valsheden die daaruit zijn; de natiën betekenen de boosheden die uit de hel zijn en de goedheden van de Kerk vernietigen; om te bespotten, te geselen en te kruisigen, betekent de vervalsing, de vervalsing en de verdraaiing van het ware en de echtbreking en de vernietiging van het goede van de Kerk en van het Woord, zoals eerder.
Ten derde dage zal Hij wederopstaan, betekent de volledige verheerlijking van het Menselijke van de Heer.
Hieruit kan vaststaan wat er in de geestelijke zin wordt aangeduid met de kruisiging van de Heer, en verder wat met de verschillende bespottingen doen, zoals dat er een doornenkroon op Zijn hoofd werd gezet, dat zij Hem met een riet sloegen, dat zij in Zijn aangezicht spuugden, behalve meer dingen die bij de evangelisten worden vermeld, namelijk dat de Joodse natie het Goddelijk Ware en het Goede Zelf, dat de Heer was, zo schandelijk behandelde.
De Heer immers heeft geduld dat in Hem de schandelijke staat van die Kerk werd uitgebeeld; dit wordt eveneens daarmee aangeduid, 'dat Hij hun ongerechtigheden heeft gedragen', (Jesaja 53: 11); want het was gewoon dat een profeet de uitbeelding op zich nam van de schandelijke dingen van de Kerk, zoals, dat het de profeet Jesaja werd bevolen drie jaar naakt en ongeschoeid te gaan.

De oorzaak hiervan was de uitbeelding, dat de Kerk zonder het goede en het ware was, (Jesaja 20: 3,4).
Dat de profeet Ezechiël met koorden gebonden, een tichelsteen zou belegeren waaraan Jeruzalem was ingegrift, en een gerstenkoek zou eten, gemaakt met rundermest, had als oorzaak: de uitbeelding dat het ware en het goede van de Kerk door valsheden zo was bezeten en door boosheden zo was bevuild, (Ezechiël 4: 1 13).
Dat het de profeet Hosea was bevolen zich een hoer tot vrouw te nemen, en kinderen van de hoererijen, om uit te beelden, hoedanig toen de Kerk was, (Hosea 1:1 -11); en eendere dingen elders.
Dat dit was de ongerechtigheden dragen van het huis Israëls of van de Kerk, wordt openlijk gezegd bij (Ezechiël 4: 5,6); hieruit kan vaststaan dat alle dingen die over het lijden van de Heer worden vermeld, uitbeeldingen zijn geweest voor de staat van de Kerk toenmaals bij de Joodse natie.
Deze dingen ten aanzien van de straf van de ophanging op het hout of de kruisiging.
Dat de andere straf, die de steniging was, heeft betekend de veroordeling en de vervloeking vanwege het vernietigde ware van de Kerk, is hier niet de plaats om dit vanuit het Woord te bevestigen, maar toch kan het vaststaan uit de plaatsen uit het Woord, waar de steniging wordt vermeld, zoals in (Exodus 21: 28 -33; Leviticus 24: 10 – 17,23; Numeri 15: 32 – 37; Deuteronomium 13: 11; 17: 5 – 7; 22:20,21,24; Ezechiël 16: 39 – 41; 23:45-47; Mattheüs 23: 37; Lukas 13: 34; 20: 6; Johannes 8: 7; 10: 31,32); elders.

656. Vers 9,10. *En zien zullen zij vanuit de volken en stammen en tongen en natiën hun lichamen drie dagen en een halve, en zij zullen niet toelaten dat hun lichamen in graven worden gelegd.*
En zij die op de aarde wonen zullen zich verheugen over hen en zij zullen zich verblijden en zij zullen elkaar geschenken zenden, aangezien die twee profeten hen die op de aarde wonen hebben gepijnigd.

En zien zullen zij vanuit de volken en stammen en tongen en natiën, betekent allen die zijn in de valsheden en boosheden van godsdienst, van leer en van leven; hun lichamen drie dagen en een halve, betekent de volle, volledige uitblussing van het Goddelijk Ware en het Goddelijk Goede; en zij zullen niet toelaten dat hun lichamen in graven worden gelegd, betekent de verwerping en de verdoemenis ervan; en zij die op de aarde wonen, zullen zich verheugen over hen en zij zullen zich verblijden, betekent de verkwikkingen van de helse liefde bij hen die tegen de goedheden en de waarheden van de Kerk zijn; en zij zullen elkaar geschenken zenden, betekent de vergezelschapping van hen; aangezien die twee profeten hen die op de aarde wonen hebben gepijnigd, betekent de angst vanuit het hart van hen in de verwoeste Kerk.

657. En zien zullen zij vanuit de volken en stammen van tongen en natiën; dat dit betekent, bij allen die zijn in de valsheden en de boosheden van godsdienst, van leer en van leven, staat vast uit de betekenis van zien, namelijk weten, doorvatten en verstaan, en uit de betekenis van de volken en de stammen, namelijk zij die in de valsheden van leer en godsdienst zijn.
Onder de volken in het Woord worden allen verstaan die in de waarheden of in de valsheden zijn, hetzij zij van de Kerk zijn, hetzij buiten de Kerk vanuit enige godsdienst, zie de nrs. 175,331,625.
Onder de stammen in het Woord worden allen verstaan die in de ware dingen of de valse dingen van leer zijn, want met de stammen worden alle waarheden en valsheden van de leer aangeduid; men zie eerder de nrs. 330,430,431,454.
Hieruit kan vaststaan, dat de volken en de stammen allen betekenen die in de ware of de valse dingen van godsdienst en van leer zijn, hier degenen die in de valsheden zijn, omdat gezegd

wordt, dat zij de lichamen van de getuigen zullen zien drie dagen en een halve en niet zullen toelaten dat die in graven worden gelegd.
En uit de betekenis van de tongen en de natiën, namelijk degenen die in de boosheden van leer en van leven zijn, met de tongen immers worden de goedheden of de boosheden van de leer en vandaar van de godsdienst aangeduid; zie eerder de nrs. 330,455,625; en met de natiën worden de goedheden of de boosheden van het leven aangeduid, zie ook eerder de nrs. 175,331,625.
Hieruit kan vaststaan dat de tongen en de natiën allen betekenen die in de goede of de boze dingen van leer en van het leven zijn, hier dus die in de boosheden zijn, omdat van hen wordt gezegd dat zij de lichamen van de getuigen zullen zien op de straat van de grote stad en niet zullen toelaten dat die in graven worden gelegd.

658. Hun lichamen drie dagen en een halve, dat dit de volle, volledige uitblussing is, staat vast uit de betekenis van de lichamen, namelijk van de getuigen, dus zij die bij zich al het Goddelijk Ware en Goddelijk Goede hebben uitgeblust; met de beide getuigen immers die ze hebben gedood, worden de goedheden van de liefde en van de naastenliefde en de waarheden van de leer en van het geloof aangeduid, zie de nrs. 228, 635; vandaar wordt met hun lichamen als zij gedood zijn, aangeduid dat die dingen zijn uitgeblust, maar omdat het goede van de liefde en van de naastenliefde en het ware van de leer en van het geloof niet kunnen worden uitgeblust, dan alleen bij hen die in de valsheden van leer en in de boosheden van het leven zijn, worden daarom die verstaan, aangezien de anderen niet de goede dingen van de liefde en de ware dingen van de leer zien als uitgeblust; eenieder immers ziet de dingen die van de Heer zijn en vandaar die van de hemel en van de Kerk zijn, volgens de hoedanigheid van zijn staat; hij ziet immers daaruit en daarom ziet hij niet anders dan hoedanig hij is, zoals hij die de Heer en het Goddelijke van Hem in de hemel en in de Kerk loochent, die dingen niet ziet, omdat hij vanuit het ontkennende ziet en daarom ziet deze niet de levende getuigen, maar hun lichamen als lijken, dat wil zeggen ,de goede dingen van de liefde en de ware dingen van het geloof als geen, dus als uitgeblust; en uit de betekenis van drie dagen en een halve, namelijk het volledige, hier de volledige uitblussing; dat drie en een half het volledige is, is omdat drie een volledige periode of een volledige duur van de aanvang tot het einde betekent; dus betekent, waar over de Kerk wordt gehandeld, zoals hier, drie en een half tot aan het einde en tevens tot de nieuwe aanvang ervan.
Daarom volgt er dat na drie dagen en een halve een geest van leven uit God in hen is binnengegaan en dat zij stonden op hun voeten, waarmee de aanvang van de Nieuwe Kerk na het einde van de oude wordt aangeduid; want al het goede van de liefde en ware van de leer is aan het einde van de Kerk uitgeblust; maar dan wordt het eveneens wederopgewekt; wat plaatsvindt bij hen bij wie de Nieuwe Kerk uit de Heer wordt geïnstaureerd; wat ook wordt aangeduid met de geest des levens die in hen is binnengegaan.
Dat drie dagen en een halve het volle volledige of de volle staat betekent, is eveneens uit hoofde hiervan dat dit getal iets eenders betekent als het getal zeven, het is immers de helft ervan en met het gehalveerde getal, en ook met het verdubbelde getal, wordt iets eenders aangeduid als met het getal waarvan het de helft of het dubbele is; en met het getal zeven wordt het al aangeduid, en verder het volle en het volle volledige en daarvan wordt gesproken met betrekking tot het heilige van de hemel en van de Kerk, over welke betekenis van dat getal men zie de nrs. 20,24,257,300.
Dat de grotere getallen en die vergaderd zijn uit kleinere, iets eenders betekenen als de enkelvoudige waaruit zij door vermenigvuldiging oprijzen, zie men ook eerder in nr. 430 en dat drie een volledige periode, groter of kleiner betekent, van de aanvang tot het einde, eerder in nr. 532.

659. En zij zullen niet toelaten dat hun lichamen in graven worden gelegd, dat dit de verwerping en de verdoemenis ervan betekent, staat vast uit de betekenis van in graven gelegd worden, of niet begraven worden, namelijk de eeuwige verdoemenis, want met begraven wordt in het Woord, de wederopwekking tot het leven en de wederopstanding aangeduid, aangezien de mens wanneer hij sterft en begraven wordt, dan wordt wederopgewekt of wederopstaat tot het eeuwige leven.
De mens immers leeft na de dood evenzeer als in de wereld, maar hij legt het aardse of stoffelijk lichaam, dat hem tot nut in de natuurlijke wereld van dienst was geweest af en hij zet het leven voort in een geestelijk lichaam en daarom is de begraving slechts een wegwerpen van de als het ware afstroopbare hulsels die hij in de natuurlijke wereld ronddroeg.
Dat het begraven de wederopwekking tot het eeuwige leven of de wederopstanding betekent, is omdat de engelen niet weten wat de dood van de mens en wat het begraven van hem betekent, aangezien er voor hen niet enige dood is, dus ook geen begraven en omdat zij toch alle dingen geestelijk doorvatten en doorvatten zij daardoor ook, waar de dood van een mens in het Woord wordt vermeld, daarvoor in de plaats de oververhuizing van hem van de ene wereld in de andere en waar begraven wordt vermeld, doorvatten zij de wederopstanding van hem tot het leven. Daaruit volgt, dat niet begraven worden, betekent geen wederopstanding tot het leven, maar de verdoemenis, waaronder de geestelijke dood wordt verstaan.
Ieder mens wordt weliswaar na het uitgaan uit de wereld wederopgewekt en staat weder op, maar sommigen tot het leven, sommigen tot de verdoemenis en omdat begraven worden de wederopwekking tot het leven betekent, betekent vandaar niet begraven worden, de verdoemenis, maar hier van de zijde van hen die de goede dingen van de liefde en de ware dingen van de leer verwerpen, die met de beide getuigen worden aangeduid en daarom wordt onder niet in graven gelegd of niet begraven worden, niet verstaan de verdoemenis, dan alleen in de idee van hen die zulke dingen veroordelen.
Wat dus de graven in het Woord betekenen, en ook wat begraven worden en niet begraven worden, kan vaststaan uit de volgende plaatsen.
Dat de graven de onreine dingen betekenen, dus ook de helse dingen, vanwege de lijken en de beenderen die daarin zijn, staat vast uit verscheidene plaatsen in het Woord, zoals bij Jesaja: ‘Eén volk, zij die Mij gedurig tot toorn tergen voor Mijn aangezichten, die roken op tichelstenen, die zitten in de graven en in de woestheden vernachten, die zwijnenvlees eten’, (Jesaja 65: 3,4).
Jehovah tot toorn tergen voor Zijn aangezichten, betekent zondigen tegen de waarheden en de goedheden van het Woord en terugtreden van de daar bevolen eredienst; de aangezichten van Jehovah zijn de dingen die in het Woord onthuld zijn, roken op tichelstenen betekent de eredienst vanuit valsheden van de leer; de tichelstenen zijn de valsheden van leer en roken is de eredienst daaruit; zitten in de graven betekent in vuile liefden zijn; vernachten in woestheden, betekent voortdurend blijven en leven in de valse dingen, de woestheden zijn waar niet de waarheden zijn; zwijnenvlees eten, betekent zich de helse boosheden toe-eigenen.
Bij Mozes: ‘Al wie zal hebben aangeraakt op de oppervlakte van het veld een doorboorde door het zwaard of een dode of het been van een mens of een graf, zal zeven dagen onrein zijn en daarna gezuiverd worden’, (Numeri 19: 16,18).
Met aanraken wordt in het Woord vergemeenschappen aangeduid; en daarom was het, opdat het valse en de boze dingen niet zouden worden vergemeenschapt en zo toegeëigend, verboden om onreine dingen aan te raken, hier, een door het zwaard doorboorde, een dode, het been van een mens en een graf, omdat met de door het zwaard doorboorde degene wordt aangeduid die door de valse dingen was vergaan en vandaar tot de hel verdoemd, met de dode, hij die was vergaan door de boosheden; met het been van een mens, wordt het helse valse aangeduid en met het graf het helse boze.

Bij Ezechiël: ‘Weeklaag over de menigte van Egypte en doe ze nederdalen, met de nederdalenden in de kuil; in het midden der doorboorden door het zwaard zullen zij vallen, daar is Assur en zijn ganse vergadering, rondom hem diens graven, alle doorboorden die vielen door het zwaard, van wie de graven zijn gegeven in de zijden van de kuil; en zijn vergadering is rondom zijn graf; Elam en al haar menigte rondom haar graf, alle met de voorhuid behepten, doorboorden door het zwaard’, (Ezechiël 32: 18,20,22 – 24).
Met de menigte van Egypte worden de wetenschappelijke dingen van de natuurlijke mens aangeduid, die dood zijn, omdat zij niet neerdalen en geformeerd worden als uitwerkingen, conclusies en bevestigingen vanuit de waarheden van de geestelijke mens; met Assur worden de redekavelingen vanuit zulke wetenschappelijke dingen aangeduid; en daarom wordt met, ‘Weeklaag over de menigte van Egypte en doe ze nederdalen met de nederdaalden in de kuil’, de smart aangeduid vanwege de verdoemenis van hen die daarin zijn; met de kuil wordt de hel aangeduid, waar zulke dode wetenschappelijke dingen regeren, dat wil zeggen, de wetenschappelijke dingen gescheiden van de waarheden, omdat zij zijn aangevoerd om de valsheden van de leer en van de boze dingen van het leven te bevestigen.
Met de doorboorden door het zwaard, worden hier als eerder degenen aangeduid die tot de hel zijn verdoemd vanwege de valsheden; daar is Assur en zijn ganse vergadering, betekent de redeneringen vanuit die valsheden; met de graven die rondom of Assur zijn en in de zijden van de kuil, waar Elam is en alle met de voorhuid behepten, doorboorden door het zwaard, worden de hellen aangeduid waar die valse dingen zijn, dat wil zeggen, zij die in zulke valsheden zijn.
Men moet weten, dat de valsheden en de boosheden van elk geslacht overeenstemmen met de onreine en lelijke dingen die in de natuurlijke wereld zijn, de meer afgrijselijke valse en boze dingen met lijkachtige en eveneens met stinkende drek, de minder afgrijselijke valse en boze dingen met moerasachtige dingen; vandaar is het dat de woonplaatsen in de hel van diegenen die in zulke valsheden en boosheden zijn, eender verschijnen aan kuilen en graven; en indien men het zult willen geloven, zulke genieën en geesten wonen ook in de graven, de latrines en de moerassen die in onze wereld zijn, hoewel zij dit niet weten.
De oorzaak hiervan is dat zij overeenstemmen en de dingen die overeenstemmen verbinden; hetzelfde kan hieruit worden opgemaakt, dat niets verkwikkelijker is dan een lijkenstank voor hen die sluipmoordenaars en gifmengers zijn geweest, en verder voor hen die een verkwikking hebben gevonden in het verkrachten van vrouwen, en niets is verkwikkelijker dan de stank van drek voor hen die verslingerd waren aan de liefde van overheersen, en verder voor hen die het verkwikkelijke vonden in echtbreuk en niet het verkwikkelijke in het huwelijk; en niets is verkwikkelijker dan moerasstank, en verder de stank van urine, voor hen die zich hebben bevestigd in valsheden en de aandoening van het ware bij zich hebben uitgeblust; vandaar is het dat de hel waarin zij zijn, verschijnen volgens de overeenstemmende verkwikkingen, sommigen zoals kuilen en andere zoals graven.
Hieruit blijkt het eveneens vanwaar het was dat, ‘de door demonische dingen bezetenen in graven waren en daarvan uitgingen’, (Mattheüs 8: 28; Markus 5: 2,3,5; Lukas 8:27); namelijk omdat die bezetenen, toen zij in de wereld leefden, in valsheden vanuit het boze waren geweest of in erkentenissen vanuit het Woord, die zij dood hadden gemaakt daardoor dat zij die aanplooiden om boosheden te bevestigen en verder ook om de echte waarheden van de Kerk te vernietigen, vooral de waarheden ten aanzien van de Heer, ten aanzien van het Woord en ten aanzien van het leven na de dood, deze dode erkentenissen worden in het Woord overleveringen genoemd; vandaar was het dat zij die bezeten waren door zulken, die demonen waren geworden, ‘in de graven waren en de demonen zelf daarna in de zwijnen werden uitgeworpen, die zich halsoverkop in de zee stortten’, (Mattheus 8: 31 – 33).
Dat zij in zwijnen waren geworpen, had als oorzaak, dat zij toen zij in de wereld leefden, in vuile gierigheid waren geweest, want zo'n gierigheid stemt met de zwijnen overeen en

betekent die vandaar; dat zij zich halsoverkop in de zee stortten had als oorzaak, dat de zee daar de hel betekent.
Bij David: 'Ik ben gerekend met nederdalenden in de kuil, ik ben geworden zoals een man zonder sterkte; onder de doden, veronachtzaamd, zoals de doorboorden liggende in het graf, die Gij niet langer gedenkt en die vanuit Uw hand zijn afgesneden; Gij hebt mij gesteld in de kuil der lagere dingen, in de duisternissen, in de diepten.
Zal Uw barmhartigheid in het graf verteld worden, de waarheid in het verderf', (Psalm 88: 5, 6, 7,12).
Daar wordt gehandeld over de verzoekingen, in de hoogste zin over de verzoekingen van de Heer en deze worden beschreven zodanig als zij waren, namelijk dat het Hem toescheen alsof Hij in de hel was onder de verdoemden; want de verzoekingen die de Heer doorstond, zijn dermate wreed en buitensporig geweest; en daarom betekent, 'ik ben gerekend met de nederdalenden in de kuil', dat het Hem toescheen alsof Hij in de hel was; de kuil is de hel; ik ben geworden zoals een man zonder sterkte, betekent dat het Hem toescheen alsof Hij zonder macht was, want de verzoekingen dompelen de mens onder in valsheden en boosheden, waarin geen macht is; onder de doden, veronachtzaamd, betekent onder hen die niets van het ware en het goede hebben en daarom verworpen zijn; zoals de doorboorden liggende in het graf, betekent zoals zij die in de valsheden vanuit het boze zijn.
De doorboorden betekenen hen die door de valsheden vergaan en het graf betekent de hel, daarvandaan dat zij die in de hel zijn, geestelijk dood zijn; die Gij niet langer gedenkt en die vanuit Uw hand zijn afgesneden, betekent de van elk ware en goede beroofden; Gij hebt mij gesteld in de kuil der lagere dingen, betekent in de plaatsen van de hel waar zulken zijn; in de duisternissen, betekent als het ware in de valsheden; in de diepten, betekent als het ware in de boosheden.
Nu volgt de bede vanuit de smart, opdat Hij van de verzoekingen zal worden bevrijd; en onder de pleitredenen is ook dit: 'Zal Uw barmhartigheid in het graf verteld worden en de waarheid in het verderf', dit betekent dat in de hel, waar en vanwaar de boosheden en de valsheden zijn, het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware niet kunnen worden gepredikt; de barmhartigheid is het Goddelijk Goede van de Goddelijke Liefde en de waarheid is het Goddelijk Ware van de Goddelijke Wijsheid.
Het graf is de hel waar en vanwaar de boosheden zijn en het verderf is de hel waar en vanwaar de valsheden zijn.
Hieruit blijkt ook, dat onder het graf de hel wordt verstaan, uit hoofde hiervan dat zij die in de hel zijn geestelijk dood zijn.
Bij Jesaja: 'Om de goddelozen te geven aan hun graf en de rijken in hun doden', (Jesaja 53:9).
Ook deze dingen betreffende Heer over Wie in dat gehele hoofdstuk wordt gehandeld, hier echter over Zijn overwinning op de hellen; en onder de goddelozen die Hij aan het graf zal geven, worden verstaan de bozen die in de hel zullen worden geworpen.
Hier staat het graf kennelijk voor de hel, dat die een graf wordt genoemd vanwege de geestelijk gestorvenen die daar zijn en onder de rijken die Hij zal geven in hun doden, worden verstaan degenen van de Kerk die in de valsheden vanuit het boze zijn en dezen worden rijken genoemd vanwege de erkentenissen van het ware en het goede, die zij hebben vanuit het Woord.
De valsheden vanuit het boze worden aangeduid met de doden, aangezien zijn die daarin zijn, geestelijk dood zijn.
Zij die over God en de naaste boos denken, maar toch goed spreken en die over de waarheden van het geloof en over de goedheden van de liefde krankzinnig denken. maar gezond spreken, zijn 'innerlijke graven uiterlijk wit gepleisterd', volgens deze woorden van de Heer: 'Wee u, gij schriftgeleerden en farizeeën, gij huichelaars, omdat gij u eender maakt aan de witgepleisterde graven, die van buiten wel schoon schijnen, van binnen zijn zij vol doodsbeenderen en alle onreinheid', (Mattheus 23: 27,29; Lukas 11:47,48).

Bij David: 'Niet in de mond van eenieder het rechte, het midden van hen verdervingen; een geopend graf hun keel, met hun tong vleien zij', (Psalm 5: 10); in de mond betekent uiterlijk, het midden innerlijk; dat innerlijk de hel is, wordt daarmee aangeduid dat hun keel een geopend graf is en dat uiterlijk het geveinsde en als het ware het gezonde is, wordt daarmee aangeduid, dat zij met de tong vleien; hieruit en uit andere plaatsen in het Woord kan vaststaan, wat met het graf wordt aangeduid.
Wanneer dus gehandeld wordt over hen die in de valsheden vanuit het boze zijn, dan wordt onder het graf van hen de hel verstaan van waaruit en waarin dat valse is;
waar daarentegen wordt gehandeld over hen die in de waarheden vanuit het goede zijn, daar wordt dan onder het graf verstaan de verwijdering en de verwerping van het valse vanuit het boze en wordt onder de begrafenis verstaan, de wederopwekking en de wederopstanding tot het leven en verder eveneens de wederverwekking, want bij de mens die in waarheden vanuit het goede is, wordt het valse vanuit het boze verwijderd en in de hel geworpen en hijzelf staat ten aanzien van de innerlijke dingen, die van zijn geest zijn, weder op en gaat het leven in van het ware vanuit het goede dat het geestelijk leven.
In deze zin wordt de begrafenis verstaan in de volgende plaatsen, bij Johannes: 'Verwondert u niet, aangezien de ure komt, waarin allen die in de graven zijn, de stem van de Zoon des mensen zullen horen en zullen uitgaan; die de goede dingen hebben gedaan, tot de wederopstanding van het leven, die echter de boosheden hebben gedaan tot de wederopstanding van het gericht', (Johannes 5:28,29).
Onder deze dingen wordt niet verstaan dat zij die in de graven of in de graftomben zijn de stem van de Heer zullen horen en uitgaan, aangezien allen na de dood evenzeer als mensen leven zoals in de wereld, met alleen dit verschil, dat zij na de dood leven, in een geestelijk lichaam en niet in een stoffelijk lichaam en daarom wordt met 'uit de graven uitgaan' aangeduid, uit het stoffelijk lichaam, wat eerst met eenieder geschiedt terstond na de dood en daarna als het laatste gericht plaatsvindt, want dan worden de uiterlijke dingen verwijderd en de innerlijke geopend, bij allen bij wie dit niet eerder heeft plaatsgevonden.
Zij, bij wie de innerlijke dingen van de hemel zijn, staan weder op ten leven, maar zij bij wie de innerlijke dingen van de hel zijn, staan weder op ten dode; wat wordt verstaan onder: Die de goede dingen hebben gedaan, zullen uitgaan tot de wederopstanding van het leven; zij echter die de boosheden hebben gedaan, tot de wederopstanding van het gericht; dat dit is uitgaan uit de graftomben of uit de graven, blijkt nog duidelijk duidelijker bij Ezechiël: 'Zie, Ik zal uw graven openen en zal u doen opklimmen vanuit uw graven, o Mijn volk en Ik zal u heenleiden op het land Israël, opdat gij bekent dat Ik Jehovah, als Ik uw graven zal hebben geopend en u vanuit uw graven zal hebben doen opklimmen, o Mijn volk en Ik Mijn Geest zal hebben gegeven in u, opdat gij leeft en Ik u zal hebben geplaatst op uw land', (Ezechiël 37: 12-14).
Daar wordt gehandeld over de dorre beenderen, gezien door de profeet op de aangezichten van het dal, waarop zenuwen aangebracht verschenen, vlees opklom en die werden overdekt met huid, en die, nadat de Geest Gods daarin was gezonden, herleefden en op de voeten stonden.
Dat onder die beenderen het gehele huis Israëls wordt verstaan, wordt openlijk gezegd met deze woorden: 'Zoon des mensen, deze beenderen zijn het ganse huis Israëls; zie, zij zijn zeggende: Uitgedroogd zijn onze beenderen en vergaan is onze hoop, wij zijn voor ons afgesneden', vers 11; en dit huis werd gelijk gesteld met dorre beenderen, omdat zij in valsheden en boosheden waren, die niet enig leven hebben vanwege de niet-overeenstemming met de hemel ten aanzien van de zenuwen, het vlees en de huid; want de beenderen betekenen de waarheden in het laatste van de orde, waarop de geestelijke waarheden worden gegrondvest; maar de dorre beenderen, de valsheden vanuit het boze.
Daaruit kan vaststaan, dat met de graven openen en het volk vanuit de graven doen opklimmen, wordt aangeduid: opwekken vanuit de valsheden vanuit het boze, dus uit de

doden en ingeven de waarheden vanuit het goede, dus het leven, welk leven de Geest van God is, vanuit welke Geest zij herleefden.
Dit dus is het volk doen op klimmen vanuit de graven; de Kerk die vanuit hen zal worden geformeerd, wordt aangeduid met het land Israëls, waarop zij zullen worden heengeleid en waarop zij zullen worden geplaatst.
Vermeld wordt bij Mattheus, 'dat na het lijden van de Heer de graven werden geopend en vele lichamen van de slapenden zijn uit hun graven uitgegaan in de heilige stad en zijn aan velen verschenen, (Mattheus 27: 52,53).
Dat de graven geopend waren en dat vele lichamen van de slapenden verschenen, betekent iets eenders als eerder bij Ezechiël, waar wordt gezegd dat Jehovah de graven zal openen en hen uit de graven zal doen opklimmen, namelijk de wederverwekking en de wederopstanding van de gelovigen tot het leven; niet dat die lichamen zelf die in de graven lagen, weder opstonden, maar dat zij verschenen opdat zowel de wederverwekking als de wederopstanding tot het leven uit de Heer zou worden aangeduid; bovendien worden onder diezelfde woorden degenen verstaan die in het Woord 'de gebondenen in de kuil' worden genoemd, die de Heer heeft bevrijd nadat Hij het gehele werk van de verlossing had volbracht; want vele gelovigen hebben niet gezaligd kunnen worden, voordat de Heer in de wereld was gekomen en de hellen had onderworpen; intussen waren die vastgehouden in plaatsen, die de kuilen worden genoemd, tot aan de Komst van de Heer en zij werden door de Heer terstond na Zijn Komst bevrijd.
Deze kuilen werden ook uitgebeeld door de graven die geopend werden en zij die daar waren door de slapenden die na de wederopstanding van de Heer, zoals gezegd wordt, 'aan velen in de heilige stad verschenen'.
De heilige stad was Zion en Jeruzalem, maar daaronder wordt de hemel verstaan, waarheen zij werden opgeheven door de Heer, want beide steden waren eerder profaan dan heilig; hieruit kan vaststaan wat met dat wonder en wat met die verschijningen werd uitgebeeld en aangeduid.
Aangezien met het land Kanaän niet slechts de Kerk werd aangeduid, maar ook de hemel en met de begrafenis de opstanding tot het leven, had daarom, 'Abraham van Efron het veld gekocht, waarin de spelonk Machpelah was, die voor Mamre lag', (Genesis 23); en werden daar, 'Abraham, Izaäk en Jakob, met hun vrouwen-echtgenoten begraven', (Genesis 23;25:9,10; 35:29; 49;50).
De afzonderlijke dingen die ten aanzien van die spelonk worden vermeld, namelijk dat zij was in het veld van Efron, dat voor Mamre lag en meer dingen, betekenden de wederopstanding tot het leven, die men zie ontvouwd in het werk 'Hemelse Verborgenheden'.
Daarom ook gebood, Jozef, 'dat zij zijn beenderen zouden doen opgaan tot het land Kanaän', (Genesis 50: 24-26); 'hetgeen ook is geschied', (Exodus 13: 19; Jozua 24: 32).
De oorzaak hiervan was, dat het land Kanaän, zoals gezegd is, het hemels Kanaän betekende, namelijk de hemel.
Vanwege de uitbeelding van de wederopstanding tot de hemel door de begrafenis, werden ook, 'David en de koningen na hem begraven in Zion', (1 Koningen 2:10; 11: 43; 14:17,18; 15:8,24; 22: 51; 2 Koningen 8:24; 12:22; 14: 20; 15:7,38; 16:20).
De oorzaak hiervan was, dat Zion betekende de hemelse Kerk en de hemel waar de Heer is.
Dat de begrafenis de wederopstanding betekent, kan ook hieruit vaststaan, dat van de doden hier en daar wordt gezegd dat zij waren verzameld tot hun vaderen en tot hun volken: tot de vaderen in Genesis: 'Jehovah zei tot Abraham: Gij zult tot uw vaderen komen in vrede en gij zult begraven worden in goede ouderdom', (Genesis 15: 15).
In het tweede boek der Koningen: 'Jehovah ten aanzien van Jozua, de koning van Juda: Zie: Ik verzamelde u tot uw vaderen en gij zult verzameld worden in uw graf in vrede', (2 Koningen 22: 20).

Tot de volken, in Genesis: ‘Abraham gaf de geest en stierf in goede ouderdom, oud en verzadigd en hij werd tot zijn volken verzameld’, (Genesis 25: 8).
Elders: ‘Izaäk gaf de geest en stierf en hij werd tot zijn volken verzameld, oud en der dagen zat’, (Genesis 35: 29).
Elders: ‘Jakob gaf de geest en hij werd tot zijn volken verzameld’, (Genesis 49:33).
Tot de vaderen en tot de volken, is tot de zijnen, dat wil zeggen, tot zijn gelijken in het andere leven; want eenieder komt na de dood tot de gelijkgezinden, met wie hij tot in het eeuwige zal leven.
Niet kan gezegd worden: verzameld worden tot de vaderen en tot de volken in het graf, want ook van Abraham wordt gezegd dat hij werd verzameld tot de vaderen en dat hij verzameld was tot de volken, toen hij gestorven was en hij werd begraven in een nieuwe graftombe, waarin nog niet iemand van zijn vaderen of van zijn volken, behalve Sarah de echtgenote, tevoren was geweest.
Bij Job: ‘Gij zult bekennen dat vrede uw tabernakel en uw kinderen zoals het kruid der aarde; Gij zult in ouderdom tot het graf komen, zoals het opklimmen van de hoop te zijner tijd, (Job 5: 24-26).
Met de tabernakel in het Woord wordt het heilige van de eredienst en het goede van de liefde aangeduid, omdat de Goddelijke eredienst in de oudste tijden plaatsvond in tabernakels; en omdat hun eredienst was vanuit het goede van de hemelse liefde, wordt daarom met de tabernakel ook dat goede aangeduid; aangezien het hemels Goede de echte vrede geeft, wordt daarom gezegd: Gij zult bekennen dat vrede uw tabernakel; de ware dingen vanuit dat goede en de aanpassingen ervan worden aangeduid met: de kinderen die zullen zijn zoals het kruid van de aarde, want de zonen en de kinderen betekenen de waarheden vanuit het goede, eender doet het kruid van de aarde dit.
Dat hij, na doordrenkt te zijn van de wijsheid, in de hemel zal komen, wordt aangeduid met: Gij zult in ouderdom in het graf komen, de ouderdom betekent de wijsheid en in het graf komen of begraven worden de wederopstanding en omdat deze wordt verstaan wordt daarom gezegd: zoals het opklimmen van de hoop te zijner tijd.
Uit deze weinige dingen kan vaststaan dat de graven vanwege de onbezielde lijken en beenderen daarin, de helse dingen betekenen, maar dat de begrafenis de verwerping ervan betekent, dus ook de wederopstanding; want als de mens zijn stoffelijk lichaam afwerpt of uittrekt, dan trekt hij het geestelijk lichaam aan waarmee hij wederopstaat; vandaar eveneens is het dat de dood zelf van de mens in de geestelijke zin de voortzetting van zijn leven betekent, hoewel in de slechte zin de verdoemenis, namelijk de geestelijke dood.
Aangezien de graflegging ten aanzien van de mens de wederopstanding betekent en eveneens de wederverwekking, betekende daarom de graflegging met betrekking tot de Heer de verheerlijking van Zijn Menselijke; de Heer immers heeft Zijn gehele Menselijke verheerlijkt, dat wil zeggen, Goddelijk gemaakt; daarom is Hij daarmee verheerlijkt, dat wil zeggen, Goddelijk gemaakt.
Ten derde dage wederopgestaan; indien dit niet had plaatsgevonden, zo had niemand van de mensen tot het leven hebben kunnen wederopstaan; de wederopstanding immers tot het leven heeft een mens enkel en alleen vanuit de Heer en wel uit hoofde hiervan, dat Hij het Goddelijke met zijn Menselijke heeft verenigd en krachtens deze vereniging, die eigenlijk wordt verstaan onder de verheerlijking, heeft de mens de zaliging.
Dit ligt eveneens hierin opgesloten dat de Heer zei ten aanzien van de vrouw, ‘die over zijn hoofd een balsemzalf uitgoot, dat zij dit tot zijn begrafenis had gedaan’, (Mattheus 26:7,12; Marcus 14: 8; Johannes 12 :7).
Met de zalving immers wordt die verheerlijking aangeduid en omdat de mens uit hoofde hiervan het heil heeft, wordt daarom van die vrouw gezegd: ‘Voorwaar zeg Ik u: Al waar dit evangelie zal worden gepredikt in de ganse wereld, daar zal ook tot haar gedachtenis gesproken worden van hetgeen zij gedaan heeft’, (Mattheus 26: 13).

Dit werd eveneens daardoor uitgebeeld, ‘dat de man die was geworpen in het graf van Elisa, hij leefde toen hij diens beenderen aanraakte’, (2 koningen 13: 20,21).
Met Elisa immers werd de Heer uitgebeeld ten aanzien van het Goddelijk Ware en dit maakt het leven van de hemel waarin de mensen wordt opgewekt.
Aangezien begraven worden en de begrafenis zowel de wederopwekking tot het leven als de wederverwekking betekent, wordt daarom met niet begraven worden en met uit de graf tombe gehaald worden, aangeduid de niet-wederopstanding tot de hemel en de niet-wederverwerking, maar de wederopstanding tot de hel, dus de verdoemenis, zoals in de volgende plaatsen bij Jesaja: ‘Gij zijt voortgeworpen uit uw graf zoals een gruwelijke scheut, een bekleedsel der gedoden, der met het zwaard doorboorden, die neerdalen tot de stenen van de kuil, zoals het vertreden lijk; gij zult niet verenigd worden met hen in het graf, want gij hebt uw land verdorven, uw volk gedood; het zaad der boosaardige zal tot in het eeuwige niet worden genoemd’, (Jesaja 14: 19,20).
Deze dingen betreffen de koning van Babel, met wie de ontwijding van het Goddelijk Ware wordt aangeduid en daarom betekent, ‘Gij zijt voortgeworpen uit uw graf’, dat hij verdoemd is tot de hel; zoals een gruwelijke scheut, een bekleedsel der doden, der met het zwaard doorboorden, betekent de vervalsing van het ware en de ontwijding ervan.
Een gruwelijke scheut is het vervalste ware; het bekleedsel der doden van de met het zwaard doorboorden, is het ware dat verechtbreukt is en geheel en al vernietigd door de afgrijselijke valsheden; die neerdaalden tot de stenen van de kuil, zoals het betreden lijk, betekent tot de hel waar de valsheden van het boze zijn; het lijk betekent de helse geest bij wie alles geestelijk dood is vanwege het geheel en al vernietigde goede.
Gij zult niet verenigd worden met hen in het graf, betekent geen vergezelschapping met hen die tot het leven zijn wederopgestaan, want in het graf zijn of begraven zijn, betekent die wederopstanding; en omgekeerd betekent voortgeworpen uit het graf, de verdoemenis; uw land hebt gij verdorven, uw volk hebt gij gedood, betekent, dat hij de Kerk bij hen die in de waarheden vanuit het goede daar zijn, door valsheden van het boze heeft vernietigd; het zaad van de boosaardige zal tot in het eeuwige niet worden genoemd, betekent de eeuwige ontbinding en scheiding.
Bij: ‘Jehovah zei over de zonen en over de dochters die in deze plaats worden geboren en over hun moeders die ze zullen baren en over hun vaders die ze zullen verwekken in dit land: Met verdrietige doden zullen zij sterven, aldus dat zij niet worden beklaagd, noch begraven; tot drek op de aangezichten van de aarde zullen zij zijn, of door het zwaard of door de honger zullen zij verteerd worden, zodat hun lijk zal zijn tot spijs voor de vogelen van de hemelen en het beest van de aarde’, (Jeremia 16: 3,4).
Deze dingen betreffen de Kerk die verwoest is ten aanzien van al het goede en het ware; onder de zonen en de dochters en onder de moeders en de vaders, worden in de geestelijke zin niet zonen en dochters, moeders en vaders verstaan, maar de waarheden en de goedheden van de Kerk, zowel de uiterlijke als de innerlijke; de zonen en de dochters zijn de uiterlijke waarheden en goedheden, de moeders en de vaders zijn de innerlijke waarheden en goedheden, die de moeders en de vaders worden genoemd omdat zij de uiterlijke verwekken en voortbrengen.
Dat zij met verdrietige doden zullen sterven, dus dat zij niet worden beklaagd noch begraven, betekent de veroordeling tot de hel vanwege de afgrijselijke valsheden; tot drek op de aangezichten van de aarde zullen zij zijn, betekent het helse vuile, namelijk het boze dat het goede en het ware van de Kerk bezoedelt.
Door het zwaard of door de honger verteerd worden, betekent verwoest worden door de valse en de boze dingen; zodat hun lijk tot spijs zal zijn voor de vogels van de hemelen en het beest van de aarde, betekent verteerd en om verder verteerd te worden door de begeerten van de liefde van het valse en het boze.

Beide dezelfde: 'Het tumult komt tot aan het einde van de aarde, omdat Jehovah een twist heeft tegen de natiën; Hij zal het gericht binnentreden met alle vlees, de goddeloze zal hij overgeven aan het zwaard; de woorden van Jehovah zullen te dien dage zijn van het einde van de aarde tot aan het einde van de aarde; zij zullen niet beklaagd worden, niet verzameld, noch begraven; tot drek op de aangezichten van de aarde zullen zij zijn', (Jeremia 25: 31,33).
Met deze woorden wordt de verwoesting van de Kerk aan haar einde beschreven wanneer het Laatste Gericht daar is; het tumult tot aan het einde van de aarde, omdat Jehovah een twist heeft tegen de natiën, betekent de verbijstering van allen die van de Kerk zijn, als zij worden bezocht en hun boosheid worden onthuld; de aarde (het land) is de Kerk, de natiën zijn zij die in de boosheden zijn en abstract genomen, het boze; en de twist van Jehovah daartegen is de bezoeking en de onthulling ervan; Hij zal het gericht binnentreden met alle vlees, betekent het universele gericht dat aan het einde van de Kerk plaatsvindt; de goddelozen zal Hij overgeven aan het zwaard, betekent dat de ongelovigen zullen vergaan door hun boosheden; de doorboorden van Jehovah zullen te dien dage zijn van het einde van de aarde tot aan het einde van de aarde, betekent degenen die vergaan door de valsheden van elk geslacht; de doorboorden van Jehovah zijn zij die vergaan door de valsheden; van het einde van de aarde tot het einde van haar, betekent van het eerste tot het laatste van de Kerk, dus de valsheden van elk geslacht.
Zij zullen niet beklaagd worden, noch verzameld, noch begraven, betekent dat er niet langer enig herstel en zaliging zal zijn, maar veroordeling; de klacht betekende de smart vanwege de zodanige staat van de mens; en geen klacht betekende geen smart, omdat de mens zodanig is dat er geen herstel is; tot drek op de aangezichten van de aarde zullen zij zijn, betekent louter het valse en het boze, zonder enige opneming van het leven vanuit de hemel, want de mens is, indien hij niet door de waarheden van het geloof en de goedheden van de naastenliefde het leven opneemt, louter dood, want hij is dan in louter valsheden van het boze en in de boze dingen van het valse, te weten het lijk en de drek op de aangezichten van de aarde.
Bij dezelfde: 'Tegen de profeten die leugen profeteren in de Naam van Jehovah; het volk tot wie zij profeterende zijn, zij zullen weggeworpen zijn in de straten van Jeruzalem, vanwege de honger en het zwaard, er zal niemand zijn die hen begraaft; zij zelf, hun vrouwen-echtgenoten en hun zonen en hun dochters', (Jeremia 14: 15,16).
Niet begraven worden staat ook hier voor het wederopstaan tot het leven, maar tot de verdoemenis; de overige dingen zie men eerder ontvouwd in nr. 652;
Bij dezelfde: 'In die tijd zullen zij de beenderen van de koningen van Juda en de beenderen van zijn vorsten en de beenderen van de priesters en de beenderen van de profeten en de beenderen van de bewoners van Jeruzalem uit hun graven uithalen en ze uitspannen voor de zon en de maan en al het heir der hemelen die zij hebben liefgehad en die zij hebben gediend en achter welke zij zijn gegaan en welke zij hebben gezocht en voor welke zij zich hebben ingekromd.
Zij zullen niet verzameld, noch begraven worden; tot drek op de aangezichten van de aarde zullen zij zijn', (Jeremia 8: 1,2).
Met de beenderen uit de graven uithalen, wordt aangeduid ontbonden worden van de volken, dat wil zeggen uitgeworpen van de gemeenschap met hen die in de hemel zijn, buiten onder de verdoemden, zoals plaatsvindt wanneer de bozen de gezelschappen van de goeden binnentreden en daarna, wanneer zij ontdekt zijn, worden uitgeworpen; want van de begravenen wordt gezegd dat zij tot hun volken zijn verzameld, zoals eerder over Abraham, Izaäk en Jakob; daarom is uit de graven uitgehaald worden en uit hen worden uitgeworpen, allen die van de Kerk zijn en verder alle dingen van de Kerk, daarmee worden aangeduid: de koningen, de vorsten, de priesters, de profeten en de bewoners van Jeruzalem.
Met de koningen de waarheden zelf van de Kerk in de algehele samenvatting, met de vorsten de voornaamste waarheden, met de priesters de goede dingen van de leer, met de profeten de

waarheden van de leer, met de bewoners van Jeruzalem alle daarvan afhangende dingen van de Kerk.
Hier worden met hun beenderen die moeten worden uitgehaald, aangeduid de valsheden en de boosheden die niets gemeen hebben met de waarheden en de goedheden; die uitspreiden voor de zon, de maan en al het heir der hemelen, betekent die overgeven aan hun duivelse liefde en vandaar aan de boze en de valse dingen die uit de hel zijn, want de zon betekent de liefde in de ene en de andere zin, de maan het geloof in de ene en de andere zin, afgeleid van die liefde en het heir der hemelen de valsheden en de boosheden van elk geslacht; hier dus, is de beenderen voor die uitspreiden, geheel en al daaraan overgeven, zodat zij niets dan liefde en begeerten van het boze en het valse zijn.
Die zij hebben liefgehad, die zij hebben gediend, achter welke zij zijn gegaan, welke zij hebben gezocht en voor welke zij zich hebben ingekromd, betekent de aandoening en de overhelling tot die, uiterlijk en innerlijk en de eredienst daaruit; zij zullen niet verzameld, noch begraven worden, betekent dat zij nooit zullen terugkeren tot de gezelschappen die van de hemel zijn, maar dat zij zullen blijven bij hen die in de hel zijn; tot drek op de aangezichten van de aarde zullen zij zijn, betekent zo'n dode en onreine dat wordt uitgeworpen en vertreden.
Hieruit kan vaststaan wat daarmee wordt aangeduid dat, ‘door Jozua, de koning, de beenderen uit de graven werden uitgehaald en verbrand op het altaar’, (2 Koningen 23: 16).
‘Dat de honden Isabel opaten in het veld en niemand die haar begroef’, (2 Koningen 9: 10); ‘dat Jokakim, de zoon van Jozua, de koning van Juda, met een ezelsbegrafenis zou worden begraven door hem te slepen en hem te werpen, ver weg buiten de poorten van Jeruzalem’, (Jeremia 22:19).
Iets eenders wordt ook aangeduid met begraven worden in Tofet en in het dal van Hinnom, bij Jeremia: ‘Zie, de dagen komen, waarop het niet langer zal worden genoemd Tofet, of dal van de zoon van Hinnom, maar dal der doding en zij zullen begraven in Tofet, daarom dat er geen plaats is; en het lijk van dit volk zal tot spijs zijn voor de vogel der hemelen en voor het beest van de aarde; en niemand zal verjagen door te verschrikken’, (Jeremia 7: 32,33).
Bij dezelfde: ‘Ik zal dit volk en deze stad verbreken, zoals een pottenbakkersvat wordt verbroken, dat niet meer hersteld kan worden en in Tofet zullen zij begraven, omdat er geen plaats is om te begraven en Ik zal deze stad geven zoals Tofet’, (Jeremia 19: 11,12).
Tofet en het dal Hinnom betekenen de hel, Tofet de hel aan de rug, dat de duivel wordt genoemd en het dal Hinnom de hel aan het aangezicht dat satan wordt genoemd, aangezien in de stad Jeruzalem en buiten haar alle plaatsen overeenstemmen met de plaatsen in de geestelijke wereld; want daarin zijn de woningen volgens de Goddelijke orde: in het midden zijn zij die in het meeste licht of de wijsheid zijn; in de grenzen zijn zij die in het minste licht zijn, aan het oosten en het westen zijn zij die in de liefde zijn, aan het zuiden en het noorden zij die in het inzicht zijn, zodanig is de ordening van de algehele hemel, zodanig ook in ieder gezelschap daar, zodanig in iedere stad daar en eender ook in ieder huis; en dit daarom, omdat de kleinere vormen in de hemel alle gelijk zijn als de grootste vormen en aangezien Jeruzalem de hemel en de Kerk betekende ten aanzien van de leer, beeldden vandaar ook de plaatsen daar uit naar gelang van de windstreken en naar gelang van de afstanden waarop zij van de tempel en van Zion waren gelegen.
De wegen beelden Tofet en het dal Hinnom, omdat zij de onreinste en schandelijk afgodische plaatsen waren, de hellen uit en betekenden die vandaar.
Hieruit blijkt wat betekent begraven worden in Tofet en in het dal Hinnom.

660. En zij die op de aarde wonen zullen zich verheugen over hen en zij zullen zich verblijden; dat dit betekent de verkwikkingen vanuit de helse liefde bij hen die tegen de goedheden en de waarheden van de Kerk zijn, staat vast uit de betekenis van hen die op de aarde wonen, namelijk degenen die in de Kerk zijn, hier zij die in de boosheden en daaruit in

de valsheden daar zijn, dus die tegen de goedheden en de waarheden ervan zijn; en uit de betekenis van zich verheugen en verblijden, namelijk hier het verkwikkelijke van de helse liefde, alle vreugde immers en alle blijdschap is van de liefde; eenieder immers verheugt en verblijdt zich wanneer zijn liefde wordt begunstigd en wanneer hij bereikt en verkrijgt wat hij liefheeft; in één woord, alle vreugde van de mens gaat voort vanuit zijn liefde en alle droefenis is en smart van het gemoed vanwege de bestrijding van de liefde.
Dat gezegd wordt zich verheugen en verblijden, is ter wille van het huwelijk van het goede en het ware, van vreugde immers wordt gesproken met betrekking tot het goede, omdat het is met betrekking tot de liefde; de vreugde is immers eigenlijk van het hart en de wil en van blijdschap wordt gesproken met betrekking tot het ware, omdat het is met betrekking tot de liefde ervan; de blijdschap is immers eigenlijk van die van het gemoed en van het denken ervan en daarom zegt men de vreugde van het hart en de blijdschap van het gemoed.
Er zijn immers overal in het Woord twee uitdrukkingen waarvan de ene betrekking heeft op het goede en de andere op het ware en wel omdat de verbinding van het goede en het ware, de hemel en de Kerk maakt; vandaar wordt zowel de hemel als de Kerk vergeleken met een huwelijk; uit hoofde hiervan dat de Heer Bruidegom en Echtgenoot wordt genoemd en de hemel en de Kerk, Bruid en Echtgenote; en daarom is eenieder die niet in dat huwelijk is, niet een engel van de hemel, noch een mens van de Kerk; de oorzaak hiervan is ook deze, dat het goede bij niemand bestaat tenzij geformeerd door de waarheden, noch het ware bij iemand bestaat tenzij datgene dat leeft vanuit het goede; elk ware immers is de vorm van het goede en elk goede is het 'zijn' van het ware en omdat het ene zonder het andere niet bestaat, zo volgt dat het huwelijk van het goede en het ware noodzakelijk moet zijn bij de mens van de Kerk, zoals bij de engel van de hemel.
Alle inzicht en wijsheid ook is vanuit dat huwelijk, want vanuit dat worden bij voortduur waarheden en goedheden geboren, waaruit het verstand en de wil wordt geformeerd.
Deze dingen zijn gezegd opdat mens zal weten, waarom gezegd wordt, zich verheugen en verblijden, namelijk dat het is omdat zich verheugen wordt gezegd van het goede en van de liefde of de aandoening ervan, en zich verblijden van het ware en van de liefde of de aandoening ervan; zoals eveneens meermalen elders in het Woord, zoals in deze plaatsen: 'De hemelen zullen zich verblijden en de aarde zal zich verheugen', (Psalm 96: 11).
'Laten zich verheugen en verblijden in U allen die U zoeken', (Psalm 40: 17; 70: 5).
'De gerechten zullen zich verblijden en opspringen voor God en zij zullen zich verheugen in blijdschap', (Psalm 68: 4).
Opdat wij ons verheugen in al onze dagen; verleidt ons naar de dagen, Gij hebt ons verdrukt', (Psalm 90: 14,15).
'Verblijdt u in Jeruzalem en spring op in haar, allen die haar liefhebben, verheugt u met haar in vreugde, allen die over haar rouwen', (Jesaja 66: 10).
'Verheug en verblijd u, gij dochter Edoms', (Klaagliederen 4: 21).
'Zie, vreugde en blijdschap met de os te doden', (Jesaja 22:13).
'Vreugde en blijdschap zullen zij verkrijgen, droefenis en zuchting zullen vlieden', (Jesaja 35: 10; 51: 11).
'Vreugde en blijdschap zullen gevonden worden in Zion, belijdenis en een stem des gezangs', (Jesaja 51: 3).
'Doe mij vreugde en blijdschap horen', (Psalm 51: 10).
'Afgesneden is van het huis van onze God de blijdschap en de vreugde', (Joël 1: 16).

'Het vasten der tiende zal de huize van Juda zijn tot vreugde en tot blijdschap', (Zacharia 8: 19).
'De stem van de vreugde en de stem van de blijdschap en de stem van de bruidegom en de stem van de bruid', (Jeremia 7: 34; 25:10; 33 ;11).

In de plaats van vreugde wordt ook gezegd opspringing, omdat opspringing, eender als vreugde, wordt gezegd van het goede, omdat het wordt gezegd van de liefde van het hart en van de wil; zoals in de volgende plaatsen: 'Jakob zal opspringen, Israël zal verblijd worden', (Psalm 14: 7; Psalm 53: 7).
'Ik spring op en verblijd mij in Uw goedertierenheid', Psalm 31: 8).
'Verblijdt u in Jehovah en springt op, gij gerechten', (Psalm 32: 11).
'De berg Zion zal verblijd worden en de dochters van Juda zullen opspringen', (Psalm 48: 12).
'Laten zich allen verblijden die op U betrouwen en laten opspringen in U zij die Uw Naam liefhebben', (Psalm 5: 12).
'Dit is de dag die Jehovah heeft gemaakt; laten wij opspringen en ons verblijden in haar', (Psalm 118: 24).
'Laten wij opspringen om en ons verblijden in Zijn heil', (Jesaja 25: 9).
'Verblijdt u en springt op tot in het eeuwige over de dingen die Ik schep', (Jesaja 65: 18).
'Spring op en verblijd u, dat Jehovah al doende heeft groot gemaakt', (Joël 2: 21).
'Gij zonen van Zion, springt op en verblijdt u in Jehovah uw God', (Joël 2: 23, Habakuk 3: 18).
'Verblijd u en spring op vanuit het gehele hart, gij dochter van Jeruzalem', (Zefanja 3: 14).
'Weggenomen is de blijdschap en de opspringing ten aanzien van Karmel', (Jesaja 16: 10; Jeremia 48:33).
'De engel zei tot Zacharia: U zal blijdschap en opspringing zijn en velen zullen zich over zijn geboorte verheugen', (Lukas 1: 14).
In al deze plaatsen betekent de opspringingen de verkwikkingen vanuit de liefde en de aandoening van het goede, en de blijdschap het liefelijke vanuit de liefde en de aandoening van het ware.

661. En zij zullen elkaar geschenken zenden; dat dit de vergezelschapping van hen betekent, staat vast uit de betekenis van geschenken zenden, namelijk vergezelschapt worden vanuit de liefde en vanuit de vriendschap door welwillendheid, want de geschenken vanuit de aandoening en vanuit de gezindheid doen, zowel de rechtschapenen als de onrechtschapenen zich vergezelschappen, hier degenen die tegen de goede dingen van de liefde en de ware dingen van de leer zijn, die worden aangeduid met de beide getuigen gedood en voortgeworpen in de straat van de grote stad, die geestelijk wordt genoemd, Sodom en Egypte.
Men moet weten dat er voor de onrechtschapenen en goddelozen niets verkwikkelijker is dan de goedheden van de liefde en de waarheden van de leer, waar ze ook zijn, te vernietigen en degenen boos te doen bij wie zij zijn; zij blaken immers van haat tegen die dingen; vandaar is het dat uit de hel, waar zulken zijn, bij voortduur een moorddadige haat opwaait tegen de hemelse liefde en het geestelijk geloof, dus tegen de hemel en vooral tegen de Heer Zelf; en zo vaak het wordt toegelaten om boos te doen, zijn zij in het verkwikkelijke van hun hart, zo'n wilde-dieren natuur hebben zij die in de hel zijn; dit dus wordt verstaan daaronder dat zij zich verheugen over hen en zich verblijden.
De onrechtschapenen gaan ook vriendschappen aan en vergezelschappen zich om de rechtschapenen schade te berokkenen; het verkwikkelijke van de haat, dat van hun liefde is, vergezelschapt en dan verschijnen zij alsof zij van harte vrienden waren, terwijl zij toch vijanden zijn; dit dus is het, wat daarmee wordt aangeduid dat zij elkaar geschenken zenden.
Aangezien de geschenken de gezindheden gunstig stemmen en vergezelschappen, was het daarom in de oude tijden gebruikelijk geschenken te geven aan de priester en de profeet, en verder aan de vorst en de koning, wanneer zij tot hen gingen, (1 Samuel 9: 7,8); en eveneens was het ingesteld, 'dat zij niet ledig – dat wil zeggen zonder geschenk – zouden verschijnen voor Jehovah, maar dat eenieder op de feesten volgens zijn zegen een geschenk zou

aanbrengen', (Exodus 23: 15; 34: 20; Deuteronomium 16: 16,17); en daarom, 'brachten de wijzen uit het oosten de pasgeboren Heer geschenken aan: goud, wierook en mirre', (Mattheüs 2: 11), volgens de voorzegging bij David, (Psalm 72: 10) en daarom worden eveneens de hefoffers op het altaar die slachtoffers waren en eveneens de spijsoffers en de drank offers geschenken genoemd, (Jesaja 18: 7; 57: 6; 66: 20; Zefanja 3: 10; Mattheus 5: 23,24); en elders; en wel omdat de uiterlijke geschenken, innerlijke of geestelijke geschenken betekenden, die namelijk, welke voortgaan vanuit het hart en welke vandaar van de aandoening en van het geloof zijn en omdat hierdoor de verbinding plaatsvindt, wordt daarom met de geschenken in geestelijke zin de verbinding aangeduid wanneer het God betreft; en de vergezelschapping wanneer het de mensen betreft.

662. Aangezien die twee profeten degenen die op aarde wonen hebben gepijnigd, dat dit betekent de angst vanuit het hart vanuit hen in de verwoeste Kerk, staat vast uit de betekenis van de twee getuigen, die hier de twee profeten worden genoemd, te weten de goede en de ware dingen van de leer; uit de betekenis van pijnigen, te weten de angst vanuit het hart en uit de betekenis van hen die op de aarde wonen, namelijk zij die in de Kerk leven, hier in de verwoeste Kerk; vandaar wordt met die woorden aangeduid de angst vanuit het hart vanwege de goede dingen van de liefde en de ware dingen van het geloof, voor hen die van de verwoeste Kerk zijn; er wordt immers hier gehandeld over het einde van de Kerk, wanneer de eigenliefde en de liefde van de wereld en de begeerten ervan en de boosheden en valsheden van de begeerten regeren; dan pijnigen de goedheden van de liefde en de waarheden van het geloof de mensen, want innerlijk of met het hart dragen zij die dingen haat toe, hoezeer zij die ook met de mond kunnen belijden en dat wat haat wordt toegedragen, dit pijnigt innerlijk wanneer het binnentreedt.
Maar een zodanig mens van de Kerk weet niet, zolang hij in de wereld leeft, dat hij die twee zo'n haat toedraagt en dat hij innerlijk daardoor wordt gepijnigd.
De oorzaak hiervan is dat hij de staat van zijn innerlijk denken en aandoening niet weet, maar alleen de staat van zijn uiterlijk denken en aandoening welke rechtstreeks in de spraak valt; maar wanneer hij in de geestelijke wereld komt, raakt zijn uiterlijk denken en aandoening buiten kennis en wordt de innerlijke geopend en dan voelt hij tegenzin vanwege de haat tegen de goedheden van de liefde en de waarheden van de leer en wel dermate dat hij het niet uithoudt die dingen te horen; daarom wordt zo'n mens, wanneer hij enig gezelschap van engelen binnentreedt, waar de geestelijke liefde en het geestelijk geloof regeert, dan hevig gepijnigd, wat een teken is van de innerlijke tegenzin vanwege de haat daartegen.
Daarmee wordt aangeduid dat die twee profeten hen die op de aarde wonen hebben gepijnigd.
Onder hen die op de aarde wonen worden degenen verstaan die in het goede zijn ten aanzien van het ware in de Kerk, hier degenen die in het boze zijn, want de goedheden van de liefde en de waarheden van de leer pijnigen dezen innerlijk.
Dat wonen leven betekent, dus het leven, kan vaststaan uit de plaatsen in het Woord waar wordt gezegd, 'wonen', zoals bij (Jesaja 9: 1; 13: 20; 37: 16; Jeremia 2: 6,15; 51: 13; Daniel 2: 22; 4: 9; Ezechiël 31: 6; Hosea 9: 2,3; Psalm 23: 6; 27: 4; 80: 2; 101: 7; Zefanja 3: 6) en elders.

663. Vers 11,12. *En na drie dagen en een halve is de geest van het leven vanuit God in hen binnengaan en zij stonden op hun voeten; en een grote vrees is gevallen op degenen die hen zagen.*
En zij hoorden een grote stem vanuit de hemel, zeggende tot hen: Klimt herwaarts op en zij klommen op tot de hemel in de wolk en hun vijanden zagen hen.
En na drie dagen en een halve, betekent wanneer het volledige er is, dus het einde van de Oude Kerk en de inzet van de Nieuwe Kerk; is een geest des levens vanuit God in hen binnen

gegaan, betekent de verlichting en de opneming van de invloeiing van het Goddelijk Ware uit de Heer bij sommigen om de Nieuwe Kerk in te zetten.

En zij stonden op hun voeten, betekent het nieuwe leven zodanig als de wederverwekte mens van de Kerk het heeft; en een grote vrees is gevallen op degenen die hen zagen, betekent de staat van de benauwdheid bij hen die niet hebben opgenomen en erkend; en zij hoorden een grote stem vanuit de hemel, zeggende tot hen, betekent de Goddelijke Voorzienigheid van de Heer; klimt herwaarts op, betekent de scheiding en vandaar de bescherming; en zij klommen op tot de hemel in de wolk, betekent de scheiding ten aanzien van de innerlijke dingen en de bescherming ervan; en hun vijanden zagen hen, betekent de erkentenis en de erkenning bij hen die innerlijk tegen de goedheden en de waarheden van het Woord en van de Kerk zijn.

664. En na drie dagen en een halve; dat dit betekent wanneer het volledige er is, dus het einde van de Oude Kerk en de inzet van de Nieuwe Kerk, staat vast uit de betekenis van drie dagen en een halve, namelijk het volle of het volledige tot het einde van de Oude Kerk, wanneer er de inzet van de Nieuwe Kerk is, waarover eerder in nr. 658.
Dat gezegd wordt, 'na drie dagen en een halve ', is omdat de dagen in het Woord staten betekenen, hier de laatste staat van de Kerk; alle tijden immers zoals: uren, dagen, weken, maanden, jaren, eeuwen in het Woord betekenen staten, zoals hier de laatste tijd van de Kerk, wanneer en niet langer enig goede van de liefde en ware van het geloof over is.
Aangezien met de dagen staten worden aangeduid en in het eerste hoofdstuk van Genesis wordt gehandeld over de instauratie van de Oudste Kerk en een instauratie opeenvolgend van de ene staat tot de andere plaatsvindt, wordt daarom gezegd dat het avond was geweest en morgen, de eerste dag, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde, de zesde, tot aan de zevende toe, wanneer het volledige er is, (Genesis 1: 5,8, 13,19, 23,31); en onder de dagen daar worden niet dagen verstaan, maar opeenvolgende staten van de wederverwekking van de mens dan, en vandaar van de instauratie van de Kerk bij hen: en zo eveneens elders in het Woord.

665. Is de geest des levens uit God in hen binnengegaan; dat dit betekent de verlichting en de opneming van het Goddelijk Ware uit de Heer bij sommigen om de Nieuwe Kerk in te zetten, staat vast uit de betekenis van de geest des levens uit God, te weten het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer, waarover aanstonds; uit de betekenis van binnengaan in hen, namelijk in de gedode en voortgeworpen getuigen, dus de verlichting en de opneming van de invloeiing, namelijk van het Goddelijk Ware, dat met de geest des levens wordt aangeduid; dat die is bij sommigen om de Nieuwe Kerk te installeren, blijkt uit het volgende vers, waar gezegd word, dat zij opklimmen in de hemel in de wolk, dus bij sommigen, want met de twee getuigen worden de goede dingen van de liefde en de ware dingen van de leer aangeduid en verstaan worden degenen bij wie diezelfde dingen zijn, al diegenen immers zijn getuigen.
Wanneer het einde van de Kerk voor de deur staat, wordt er uit de Heer in voorzien, dat een Kerk opvolgt, want de wereld kan zonder Kerk waarin het Woord is en waarin de Heer bekend is, niet blijven bestaan; zonder het Woord immers en daaruit de erkentenis en de erkenning van de Heer, kan de hemel niet worden verbonden met het menselijke geslacht, dus kan ook niet het Goddelijke uit de Heer voortgaande met het nieuwe leven invloeien en zonder de verbinding met de hemel en daardoor met de Heer zou de mens niet een mens zijn, maar een beest, vandaar is het dat er altijd uit de Heer wordt voorzien in een Nieuwe Kerk, wanneer de Oude geëindigd is.
Dat alleen het inzetten van een nieuwe Kerk wordt verstaan en nog niet de instauratie ervan; de oorzaak daarvan zal worden gezegd in de ontvouwing van het volgende vers.
Dat onder de geest des levens uit God of onder de geest van God en onder de Heilige Geest, wordt verstaan het Goddelijk voortgaande uit de Heer, hetgeen het Goddelijk Ware wordt

genoemd van waaruit alle wijsheid en inzicht is, werd eerder in de nrs. 24,183,318 gezegd en getoond.
Het is dit Goddelijke voortgaande, dat de mens verlicht en dat bij hem invloeit, wanneer hij wordt hervormd en wederverwekt, dus wanneer de Kerk bij hem inzet en wordt geïnstaureerd, zoals klaarblijkend kan vaststaan uit de plaatsen vanuit het Woord eerder in nr. 183, aangevoerd en eveneens uit dit bij Ezechiël: 'Jehovah zei tot mij: Profeteer over de geest en profeteer, zoon des mensen en zegt tot de wind: Zo zei de Heer Jehovih: van de vier winden kom, o geest en blaas in deze gedoden in, opdat zij leven en toen heb ik geprofeteerd; in hen ging de geest binnen en zij herleefden, en zij stonden op hun voeten, een uitermate zeer groot leger', (Ezechiël 37: 9,10).
Daar wordt gehandeld over de dorre beenderen, gezien door de profeet op de aangezichten van het dal, waarmee het huis Israëls wordt aangeduid, zoals klaarblijkend wordt gezegd in vers 11 daar en met het huis Israëls wordt de Kerk aangeduid en dit huis of deze Kerk, wordt daar vergeleken met dorre beenderen, omdat zij niet het goede van de liefde of het ware van de leer had.
De instauratie van de Nieuwe Kerk door de inblazing van het nieuwe leven, of door de wederverwekking, wordt beschreven met de zenuwen, het vlees en de huid, waarmee de beenderen worden bekleed en omgeven en vooral met de geest die in hen binnenging, ten gevolge waarvan zij leefden.
Met de geest in hen wordt daar ook aangeduid de opneming van de invloeiing van het Goddelijk Ware en daaruit het geestelijk leven; dat de profeet tot de wind zou zeggen: Van de vier winden kom, o geest, is omdat met de vier winden de vier windstreken in de geestelijke wereld worden aangeduid en met de vier windstreken daar worden de goede dingen van de liefde en de ware dingen van de leer in de gehele samenvatting aangeduid; over de betekenis ervan zie men eerder in de nrs. 417-419,422, en in het werk 'Hemel en Hel', de nrs. 141 tot 150.

666. En zij stonden op hun voeten; dat dit betekent het nieuwe leven, zodanig als de wederverwekte mens van de Kerk dit heeft, staat vast uit de betekenis van staan, namelijk zijn en leven, en eveneens uithouden, waarover eerder in nr. 414; en uit de betekenis van de voeten, namelijk het natuurlijke, dat het laatste van de Goddelijke Orde Is en de basis is waarop de eerdere of hogere dingen steunen en waarop zij blijven bestaan, waarover ook eerder in de nrs. 69,600,606.
Vandaar wordt met, 'zij stonden op de voeten' aangeduid het leven in het volle, omdat het in het laatste is.
Dat het nieuwe leven wordt aangeduid, is omdat de getuigen over wie gehandeld wordt, gedood waren en herleefden; dat een zodanig leven hier onder 'staan op de voeten' wordt verstaan, zoals de wederverwekte mens van de Kerk heeft, is omdat deze dingen zijn gezegd ten aanzien van de twee getuigen, onder wie allen worden verstaan die in de goedheden van de liefde zijn door de waarheden van de leer, dus zij die zijn wederverwekt; en verder omdat wanneer het natuurlijke dat met de voeten wordt aangeduid, is wederverwekt, de gehele mens het leven heeft zodanig als de wederverwekte het heeft, volgens de woorden van de Heer bij Johannes: 'Jezus zei tot Petrus: 'WIE GEWASSEN IS, HEEFT NIET NODIG DAN DAT HIJ TEN AANZIEN VAN DE VOETEN GEWASSEN ZAL WORDEN EN HIJ IS GEHEEL REIN', (Johannes 13: 10).
Met gewassen worden wordt aangeduid gezuiverd worden van de boosheden en de valsheden, wat is wederverwekt worden; en daarom betekent 'wie gewassen is',
wie gezuiverd is, dat wil zeggen, wederverwekt is ten aanzien van het geestelijke, namelijk het goede van de liefde en het ware van de leer - die eerst moeten worden opgenomen met het geheugen en het verstand, dat wil zeggen, moeten worden geweten en erkend - heeft niet nodig dan dat hij ten aanzien van de voeten gewassen zal worden, betekent dat de natuurlijke

of de uiterlijke mens dan moet worden gezuiverd of wederverwekt, wat plaatsvindt door het leven volgens de geboden van de liefde en van het geloof, dat wil zeggen, volgens de goedheden en de waarheden van de leer vanuit het Woord.
Wanneer dit plaatsvindt, wordt de mens zelf gezuiverd of wederverwekt; want leven volgens de geboden volgens de goede en de ware dingen van de leer vanuit het Woord, is die willen en vandaar die doen, wat hetzelfde is als door die worden aangedaan en die lief te hebben; wat immers van de wil wordt, dat wordt van de aandoening en van de liefde, dus wordt het van de mens zelf, want de wil is de mens zelf, omdat de mens zijn liefde en zijn aandoening is, en daarom wordt gezegd dat dan de gehele mens rein is.
Hieruit blijkt vanwaar het is, dat staan op de voeten is, het leven zodanig als de wederverwekte mens het heeft; vandaar is het dat waar over de dorre beenderen wordt gehandeld, die aan de profeet verschenen op de aangezichten van het dal, nadat zij waren bekleed met zenuwen, vlees en huid, gezegd wordt: 'Toen ik had geprofeteerd over de geest, ging in hen de geest binnen en zij herleefden en stonden op hun voeten', (Ezechiël 37: 10).
Met staan op de voeten wordt hier ook aangeduid het nieuwe leven zodanig als de wederverwekte mens het heeft; want met de dorre beenderen, waarmee het huis Israëls wordt gelijkgesteld, wordt de staat van de Kerk bij hen aangeduid, namelijk dat die was zonder de goedheden van de liefde en de waarheden van de leer; en met de bekledingen van zenuwen, vlees en huid, wordt de wederverwekking aangeduid en met de geest die binnenging, het nieuwe leven door de invloeiing en de opneming van het Goddelijk Ware en daarom wordt dan gezegd dat zij herleefden en stonden op hun voeten.
Iets eenders wordt met staan op de voeten elders aangeduid bij dezelfde profeet: 'Een stem sprekende tot mij, zei: Zoon des mensen, sta op uw voeten, opdat Ik zal spreken tot u, toen kwam in mij de geest als Hij tot mij sprak en Hij stelde mij op mijn voeten en ik hoorde Hem Die die tot mij sprak', (Ezechiël 2: 1,2).
Elders: 'Ik viel op mijn aangezichten, maar in mij kwam de geest en hij richtte mij op mijn voeten', (Ezechiël 3:23,24).
Deze dingen vonden plaats, omdat het leven zelf, als het is in het volle, wordt aangeduid met staan op de voeten en dan is het leven in volheid, wanneer het natuurlijke vanuit het geestelijke leeft; het laatste immers van het leven van de mens is zijn natuurlijke; dit laatste is als het ware de basis voor de innerlijke en de hogere dingen van hem, want deze houden stil in het laatste en blijven daar staan en daarom is, wanneer het leven niet in het laatste is, niet vol, dus ook niet volmaakt.
Bovendien bestaan de innerlijke of de hogere dingen alle samen in het laatste als in hun gelijktijdige, hoedanig vandaar het laatste is, zodanig zijn de innerlijke of de hogere dingen, deze immers passen zich aan het laatste aan, omdat het die dingen opneemt.
Iets eenders wordt bij David aangeduid met staan op de voeten: 'Gij hebt mijn voeten doen staan in de breedte', (Psalm 31: 9).
Met de breedte wordt het ware van de leer vanuit het Woord aangeduid en daarom betekent 'mijn voeten doen staan in de breedte', maken dat men zal leven volgens de Goddelijke waarheden.
Elders bij dezelfde: 'Hij heeft mij doen opklimmen vanuit de kuil der verwoesting, vanuit het slijk van de modder en mijn voeten gesteld op een rots', (Psalm 40: 3).
Met de kuil der verwoesting wordt het valse van de leer aangeduid en met het slijk van de modder het boze van het leven en met de voeten stellen op een rots, wordt iets eenders aangeduid als eerder, met de voeten doen staan in de breedte, aangezien met de rots het ware van de leer vanuit het Woord wordt aangeduid en in de hoogste zin de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware.
Daaruit blijkt wat er in de geestelijke zin wordt aangeduid met: 'Jehovah zal mijn voeten niet laten wankelen', (Psalm 121: 3), namelijk dat Hij het natuurlijke niet zal laten afdwalen van

de ware dingen, want voor zoveel als het natuurlijke afdwaalt, voor zoveel dwalen ook de innerlijke dingen af, die van het verstand en van de wil zijn.

667. En een grote vrees is gevallen op degenen die hen zagen, dat dit betekent de staat van de benauwdheid bij hen die niet hebben opgenomen en erkend, staat vast uit de betekenis van de grote vrees, namelijk de staat van benauwdheid; met de vrees immers in het Woord worden verschillende veranderingen van de staat van de innerlijke dingen van de mens aangeduid, hier dus de staat van benauwdheid en uit de betekenis van op degenen die hen zagen, dus bij hen die de aanwezigheid van de getuigen niet uithielden en hen daarom hadden gedood en voortgeworpen en dezen ervoeren daarom, vanwege dat zij hen levend zagen, smart van het gemoed en benauwdheid van het hart, dus bij hen die het goede van de liefde en het ware van de leer niet hebben opgenomen en erkend.
Beschreven wordt hier de staat van hen die tegen de goede dingen van de liefde en de ware dingen van de leer zijn, wanneer het einde van de Oude Kerk daar is en de aanvang van de Nieuwe; dezen komen dan in benauwdheid vanwege de aanwezigheid van hen die de liefde tot en het geloof in de Heer opnemen, vanuit wie de Nieuwe Kerk is, maar dit vindt plaats in de geestelijke wereld, niet echter in de natuurlijke wereld.
In de geestelijke wereld immers is er vergemeenschapping van de aandoeningen en de geestelijke aandoening, die van de liefde tot en van het geloof in de Heer is, die nu bij sommigen inzet, jaagt een zodanige benauwdheid bij de bozen aan.
Dit dus wordt daaronder verstaan dat een grote vrees viel op degenen die hen zagen.

668. En zij hoorden een grote stem vanuit de hemel, zeggende tot hen; dat dit de Goddelijke Voorzienigheid van de Heer betekent, staat vast uit de betekenis van de grote stem vanuit de hemel, namelijk de Goddelijke Voorzienigheid van de Heer.
Met de stem vanuit de hemel wordt al datgene aangeduid wat voortgaat uit de Heer, dat in het algemeen het Goddelijk Ware wordt genoemd en bij ons in de wereld het Woord; dus in het bijzonder elk gebod en elk bevel dat in het Woord is.
Dit wordt een stem vanuit de hemel genoemd, omdat het vanuit de Heer door de hemel was neergedaald en voortdurend neerdaalt bij hen die het Woord vanuit de geestelijke aandoening van het ware lezen.
Dat dit de Goddelijke Voorzienigheid van de Heer is, die hier met de stem vanuit de hemel wordt aangeduid, is omdat gehandeld wordt over de staat van de hemel en de Kerk aan haar einde, wanneer daarin wordt voorzien uit de Heer dat niet een haastige verandering schade zal toebrengen aan hen die moeten worden afgescheiden, van wie er verscheidenen in de hemel zullen komen en verscheidenen in de hel moeten worden geworpen.
Vandaar is het, dat er volgt dat de twee getuigen op bevel opklommen in de hemel in de wolk en hun vijanden hen zagen en de oorzaak hiervan was dat zij zouden worden gescheiden, opdat niet de volgens de orde opeenvolgende voortschrijding van de dingen zou worden verstoord door hun tegenwoordigheid bij de bozen en de vergemeenschapping vandaar, waarover eerder.
Maar deze verborgenheid kan niet in het kort worden beschreven; in wat nu echter volgt zal het voor zoveel als het gaat worden toegelicht.

669. Klimt herwaarts op; dat dit de scheiding en vandaar de bescherming betekent staat vast uit de betekenis van opklimmen in de hemel, wanneer het de twee getuigen betreft, met wie de goedheden van de liefde en de waarheden van de leer worden aangeduid, te weten gescheiden worden van hen bij wie de goede dingen van de liefde en de ware dingen van de leer niet zijn, dus gescheiden worden van de bozen en omdat de oorzaak van de afscheiding deze is, dat die dingen, namelijk het goede van de liefde en het ware van de leer, niet gekwetst mogen worden door de bozen.

Vandaar wordt met 'klimt herwaarts op' ook de bescherming aangeduid, want indien die dingen aan de bozen werden vergemeenschapt, dan zouden ze door het uiterlijk worden opgenomen, maar innerlijk zouden zij ze kwetsen door te ontkennen en te bespotten en vandaar zou het gebeuren, dat de bozen zouden worden verbonden met de rechtschapen eenvoudigen die de innerlijke dingen van genoemde bozen, dus de boosheden, niet kunnen doorvatten en de rechtschapen eenvoudigen stellen de laatste hemel samen.
Daarom zou, indien zij niet werden gescheiden, schade kunnen worden berokkend aan hen die in de hemel zijn, door een verbinding met de uiterlijke dingen van diegenen, maar over deze zaak zie meer in het werkje 'Over het Laatste Gericht' nr. 70.
Dit ligt hierin opgesloten dat er bevolen werd aan de twee getuigen, dat zij zouden opklimmen in de hemel en eveneens dat daarmee de bescherming wordt aangeduid.

670. En zij klommen op tot de hemel in de wolk, dat dit betekent de scheiding ten aanzien van de innerlijke dingen en de bescherming ervan, staat vast uit de betekenis van opklimmen in de hemel wanneer het de twee getuigen betreft, dus de scheiding van de bozen, dus van hen die in de valsheden van de leer vanuit de boosheden van het leven zijn en eveneens de bescherming, waarover in het vlak voorafgaande artikel nr. 669; en uit betekenis van de wolk, namelijk het laatste van het Goddelijk Ware of het uiterlijke van het Woord, dat de letterlijke zin ervan wordt genoemd, waarover eerder in de nrs. 36,594.
Het is dit uiterlijke waarin ook verscheidene bozen zijn, want allen die een boos leven leiden, denken toch in zichzelf, hoewel zij in de uiterlijke dingen zijn, tegen de waarheden en de goedheden van het Woord, van de leer en van de Kerk.
De oorzaak hiervan is, dat zij in de liefde van het boze zijn krachtens het leven en de liefde haalt de innerlijke dingen van het gemoed, dus het denken van de geest, naar haar zijde over, en daarom, als zij aan zichzelf overgelaten zijn, loochenen zij geheel en al de dingen die zij met de mond voor de wereld belijden; het is dit uiterlijke dat ook bestaat bij de goddelozen en de bozen, dat hier wordt verstaan onder de wolk en daarom betekent dat zij opklommen tot de hemel in de wolk, de scheiding ten aanzien van de innerlijke dingen, niet echter ten aanzien van de uiterlijke dingen, dat de scheiding wordt verstaan ten aanzien van de innerlijke dingen en niet ten aanzien van de uiterlijke dingen, is omdat de innerlijke dingen van beide getuigen geestelijk en hemels waren, maar de innerlijke dingen van de bozen hels en duivels; en de geestelijke en de hemelse innerlijke dingen zijn daadwerkelijk in de hemel; en daarom wordt gezegd dat zij herwaarts opklommen.
De oorzaak hiervan is dat zij van de bozen zouden worden gescheiden ten aanzien van de innerlijke dingen, opdat die niet zouden worden gekwetst.
Opdat men zal weten wat de opklimming van de gedode en wederom levende getuigen tot de hemel in het bijzonder behelst, zal het in het kort worden gezegd aan het einde van de Kerk, wanneer er geen geloof meer is, omdat er geen naastenliefde is, worden dan de innerlijke dingen van het Woord geopenbaard, die aan de Nieuwe Kerk van dienst zullen zijn voor de leer en het leven.
Dit heeft plaatsgevonden uit de Heer Zelf toen het einde van de Joodse Kerk voor de deur stond; de Heer is toen Zelf in de wereld gekomen en heeft de innerlijke dingen van het Woord geopend, vooral ten aanzien van Zichzelf, ten aanzien van de liefde tot Hem, ten aanzien van de liefde jegens de naaste en ten aanzien van het geloof in Hem, die tevoren verborgen verscholen in de innerlijke dingen van het Woord waren, omdat zij scholen in de uitbeeldingen ervan en vandaar in de afzonderlijke dingen van de Kerk en van de eredienst; Die waarheden dus, die de Heer onthulde, waren innerlijke waarheden en in zich geestelijk, die daarna van dienst zouden zijn aan de nieuwe Kerk voor de leer en het leven, zoals zo net gezegd is, maar toch zijn die dingen niet terstond opgenomen geweest, dan alleen na een aanzienlijk verloop van tijd, zoals bekend is vanuit de Kerkelijke geschiedenis.

De oorzaak hiervan was, dat zij niet konden worden opgenomen, voordat alle dingen in de geestelijke wereld in de orde waren hersteld, want de geestelijke wereld is verbonden met de natuurlijke wereld bij de mensen en daarom zouden, indien niet die wereld eerst in de orde was hersteld, de goedheden van de liefde en de waarheden van de leer door de mensen in de natuurlijke wereld niet verstaan, noch doorvat hebben kunnen worden, dit is de oorzaak geweest dat er zo'n lange tijd moest verlopen voordat de christelijke Kerk in de Europese wereld universeel was
geïnstaureerd.
Alle uitwerkingen immers die ontstaan in de natuurlijke wereld ontlenen haar oorsprongen aan oorzaken in de geestelijke wereld, vooral aan die welke de dingen van de Kerk betreffen.
Deze dingen zijn gezegd op dat men zal weten, wat in het bijzonder daarmee wordt aangeduid dat aan de beide getuigen bevolen was, dat zij tot de hemel zouden opklimmen, namelijk opdat de goede dingen van de liefde en de ware dingen van het geloof die in de laatste tijd van de Kerk waren geopenbaard, niet zouden worden gekwetst door de bozen.
Iets eenders heeft plaatsgevonden toen de Oudste Kerk, die voor de vloed was, haar einde had bereikt, toen werden de uitbeeldingen van de hemelse dingen die bij de Oudsten waren geweest, bijeen verzameld door hen Henoch werden genoemd en bewaard tot nut van de Nieuwe Kerk na de vloed en deze Kerk werd uitbeeldend genoemd, omdat haar wetten en inzettingen en in het algemeen haar eredienst, bestond uit uitbeeldingen, maar uit zulke in de natuurlijke wereld die overeenstemden met de geestelijke dingen in de geestelijke wereld.
Met deze dingen is eender geschied, namelijk dat zij gescheiden werden van de bozen door opneming in de hemel en zo beschermd en dit totdat de Oude Kerk haar einde had bereikt en toen de Nieuwe Kerk moest worden geïnstaureerd.
Dit wordt met deze woorden beschreven in Genesis: 'En Henoch wandelde met God en niet langer, omdat God hem wegnam', (Genesis 5: 24).
Dat zulke dingen in de geestelijke zin worden verstaan onder haar Henoch en onder diens wandelen voor God en de wegneming door God, zie men in 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 518 tot 523, waar die dingen zijn ontvouwd.
Eender is heden ten dage geschied; deze Kerk, die de Christelijke wordt genoemd, heeft heden ten dage haar einde bereikt, daarom zijn nu de verborgenheden van de hemel en van de Kerk uit de Heer onthuld, die van dienst zullen zijn aan de Nieuwe Kerk die onder het Nieuwe Jeruzalem in de Openbaring wordt verstaan, voor de leer van het leven en van het geloof.
Deze leer is ook opgenomen in de hemel, opdat zij niet vóór de instauratie van de Nieuwe Kerk wordt gekwetst door de bozen; dit dus is het wat er wordt aangeduid met deze dingen ten aanzien van de beide getuigen, dat zij opklommen tot de hemel en eveneens met de woorden van het volgende hoofdstuk, waar gehandeld wordt over de vrouw die een knaap zou baren, vóór wie de draak stond namelijk, 'dat de knaap werd weggerukt tot God en tot Zijn troon', (Openbaring 12:5).
Wat in het bijzonder daar onder de vrouw en onder de knaap wordt verstaan zal in de ontvouwing over het volgende hoofdstuk worden gezegd.
Hieruit kan nu vaststaan hoedanige verborgenheid deze dingen behelzen ten aanzien van de beide getuigen, namelijk dat zij op bevel opklommen tot de hemel in de wolk.

671. En hun vijanden zagen hen, dat dit betekent de erkentenis en de erkenning bij hen die innerlijk tegen de goedheden en de waarheden van het Woord en van de Kerk zijn, staat vast uit de betekenis van zien, namelijk verstaan, dus bekennen en erkennen, waarover eerder de nrs. 11, 37, 260,354,529; en uit de betekenis van de tegenstanders, letterlijk onvrienden, namelijk zij die tegen de goedheden van de liefde en de waarheden van de leer zijn, dus die in de boze en de valse dingen zijn.
Dezen worden de tegenstanders en de vijanden in het Woord in dezelfde geestelijke zin verstaan, daaruit blijkt, dat met 'hun vijanden zagen hen', wordt aangeduid de erkentenis en

de erkenning bij hen die zijn tegen de beide getuigen, namelijk de goedheden van de liefde en de waarheden van de leer.
De verborgenheid die deze dingen behelzen, is deze: onder de tegenstanders worden hier degenen verstaan die innerlijk tegen de goedheden van de liefde en de waarheden van de leer zijn, maar toch niet uiterlijk, met de mond stellen zij zich als vrienden op, maar in hun hart als tegenstanders; en daarom belijden zij voor de wereld die dingen, maar in de geest, waarin zij zijn wanneer zij alleen bij zichzelf daarover denken, ontkennen zij die; hier dus zijn de tegenstanders zij die zien, want wanneer zij in het natuur-lichamelijk denken zijn, waarin zij zijn zo vaak als zij in gezelschap met anderen zijn, dan zien zij, dat wil zeggen, dan bekennen en erkennen zij die dingen, maar wanneer zij in het geestelijk-natuurlijke denken zijn, waarin zij zijn zo vaak als zij alleen zijn en over de dingen van het geloof denken, dan erkennen zij niet; vandaar is het dat gezegd wordt dat die beide getuigen opklommen tot de hemel in de wolk, met de wolk immers wordt het uiterlijke van het Woord, van de Kerk en van de eredienst aangeduid, dat zij zien en van waaruit zij zien; dat de wolk daar dat uiterlijke betekent, zie men in het hier bovenstaande artikel.
In het Woord wordt in zeer veel plaatsen melding gemaakt van vijanden en tegenstanders en daar worden onder hen de boosheden en de valsheden verstaan: onder de vijanden de boosheden en onder de tegenstanders de valse dingen, het Woord immers is in zijn schoot geestelijk en daarom kunnen geen andere dingen onder de vijanden en de tegenstanders in die zin worden verstaan dan de geestelijke vijanden en tegenstanders.
Dat dit zo is, kan vaststaan uit deze plaatsen, bij David: 'Jehovah, hoe zeer zijn mijn vijanden vermenigvuldigd, velen staan tegen mij op, zeggende van mijn ziel: Hij heeft geen heil in God', (Psalm 3: 2,3).
Bij dezelfde: 'Maak Uw barmhartigheid wonderbaarlijk, Gij Heiland der betrouwenden, van hen tegen mij opstaan, door Uw rechterhand behoedt mij van de goddelozen die mij verwoesten, van mijn vijanden die tegen mijn ziel zijn, zij omgeven mij', (Psalm 17:7-9).
Bij dezelfde: 'Geef mij niet over in het verlangen van mijn vijanden, omdat tegen mij zijn opgestaan de getuigen der leugen, die geweld uitblazen, zo ik niet had geloofd te zien het goede in het land des levens', (Psalm 27:12,13).
Bij dezelfde: 'Bevrijd mij van mijn vijanden, o mijn God, van hen die tegen mij opstaan; verhoog mij, bevrijd mij van de werkers der ongerechtigheid; zie, zij belagen mijn ziel', (Psalm 59:2-4).
Bij Jesaja: 'De goddeloze handelt in het land de rechtheden verdraaid, maar Jehovah, verhoogd is uw hand, het vuur zal Uw tegenstanders verteren', (Jesaja 26:10,11).
Ook overal elders in het profetische Woord, waar melding wordt gemaakt van vijanden en tegenstanders en eveneens in het historische Woord waar gehandeld wordt over vijanden, oorlogen en gevechten; want zoals de oorlog de geestelijke oorlog betekent, namelijk tussen de waarheden en de valsheden en vandaar de oorlogswapens: zoals pijlen, bogen, spiesen en zwaarden, zulke dingen betekenen die van de geestelijke oorlog zijn, dus eveneens de vijanden en de tegenstanders.
Dat de oorlog in het Woord zulke dingen betekent en verder de oorlogswapens, zoals: bogen, spiesen en zwaarden, is in de voorgaande dingen hier en daar getoond.

672. Vers 13. *En in die ure geschiedde een grote aardbeving en het tiende deel van de stad is gevallen en gedood zijn in de aardbeving zevenduizend namen van mensen; en de overigen zijn verschrikt geworden en hebben de God van de hemel heerlijkheid gegeven.*

En in die ure, betekent gedurende die staat, vond een grote aardbeving plaats, betekent de aanzienlijke verandering van de staat van de innerlijke dingen bij hen die van de Kerk zijn en het tiende deel van de stad is gevallen, betekent dat er geen ware dingen van de leer langer bestonden bij hen die achterblijven; en gedood zijn in de aardbeving zevenduizend namen van

mensen, betekent dat in die verandering van staat bij hen ook alle waarheden van het goede vergingen en zo alle dingen van de hemel en van de Kerk; en de overige zijn verschrikt geworden, betekent de beroering van het gemoed en de omkering van hen die enigermate geestelijk waren geweest; en zij hebben de God van de hemel heerlijkheid gegeven, betekent dat die de Heer hebben erkend en vereerd.

673. En in die ure; dat dit betekent gedurende die staat, staat vast uit de betekenis van het uur, namelijk de staat, hier dus die staat toen de beide getuigen opklommen tot de hemel en hun vijanden hen zagen.
Dat het uur de staat betekent, is omdat in het Woord de tijden en de dingen die van de tijd zijn, zoals: uren, dagen, weken, maanden, jaren, eeuwen en bovendien: morgen, middag, avond, nacht en verder: lente, zomer, herfst, en winter, staten van het leven betekenen.
Dat zulke dingen met tijden worden aangeduid is toegelicht en getoond in het werk 'Hemel en Hel', nrs. 162-169, waar over de tijd in de hemel is gehandeld en ook eerder in de nrs. 571,610,664, en dat het uur ook betekent de duur van een staat, welke dan ook, kleiner en groter, dus de tijd en de staat, zie eerder in nr. 194; en dat het daaraan toegevoegde getal de staat bepaalt ten aanzien van de hoedanigheid, nr. 488.

674. Geschiedde een grote aardbeving, dat dit betekent de aanzienlijke verandering van de staat van de innerlijke dingen bij hen die van de Kerk zijn, staat vast uit de betekenis van de grote aardbeving, namelijk een aanzienlijke verandering van de staat van de Kerk; met de aarde immers wordt de Kerk aangeduid, met de beving de verandering van de staat, en met groot aanzienlijk.
Dat de aardbeving in het Woord de verandering van de staat van de Kerk betekent, zie eerder in de nrs. 400,499.
Dat de verandering van de staat ten aanzien van de ware en de goede dingen van de Kerk is ontstaan vanuit de oorzaken die zijn vervat in het voorafgaande vers, is duidelijk, dus vanuit de oorzaak dat de beide gedode en weer opgeleefde getuigen op bevel tot de hemel opklommen in de wolk en hun vijanden hen zagen; daaruit kan vaststaan, dat de oorzaak is geweest, het van de bozen afscheiden van de goeden, zoals is getoond in de eerder genoemde artikelen, waar het opklimmen van de beide getuigen is ontvouwd.
Maar deze dingen kunnen zich niet aan het verstand vertonen, tenzij eerst wordt gezegd hoe het hiermee in de geestelijke wereld is gesteld, want de dingen die in dit vers worden gezegd, namelijk dat er een grote aardbeving plaatsvond, dat het tiende deel van de stad is gevallen en dat zevenduizend namen van mensen in de aardbeving zijn gedood, en verder dat de overigen verschrikt zijn geworden en de God van de hemel heerlijkheid hebben gegeven, geschieden en zijn ook geschied toen het Laatste Gericht voor de deur stond, maar in de geestelijke wereld, echter niet in de natuurlijke wereld.
Wanneer immers daar de goeden moeten worden gescheiden van de bozen en de goeden moeten worden beschermd, opdat zij niet door de bozen worden gekwetst, dan worden uit de gezelschappen daar de goeden weggenomen en de bozen achtergelaten, volgens de woorden van de Heer bij Mattheüs: 'Twee zullen in het veld zijn, de een zal aangenomen worden, de ander achtergelaten; twee zullen malen, de ene zal aangenomen worden, de andere achtergelaten', (Mattheüs 24: 40,41).
Deze dingen zie men ontvouwd in 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 4334,4335; en wanneer de goeden zijn weggenomen, dan vindt in de gezelschappen waarin de goeden en de bozen tezamen waren geweest, een aanzienlijke verandering plaats, ten aanzien van de dingen die van de Kerk zijn.
Maar de oorzaak van die verandering zal verder worden onthuld; in de geestelijke wereld is er vergemeenschapping van de aandoeningen en soms van het denken van allen, en binnen elk gezelschap, onverschillig welk, is er een algemene vergemeenschapping, die zich uitstrekt

vanuit het midden ervan naar alle richtingen tot aan de einden toe, bijna zoals het licht vanuit het midden tot de omtrekken.
De variaties en de veranderingen van de aandoeningen die afkomstig zijn van de vergemeenschapping en de uitbreiding ervan, ontstaan vanuit de invloeiing van de aandoeningen vanuit andere gezelschappen die òf boven zijn òf aan de zijden, en verder vanuit de nieuw aangekomenen die het gezelschap binnentreden en eveneens uit hoofde hiervan, dat weinigen of velen uit het gezelschap worden weggenomen.
De gezelschappen over welke het Laatste Gericht plaatsvond, bestonden zowel uit goeden als uit bozen, maar uit zulke bozen die innerlijk tegen de goedheden van de liefde en de waarheden van de leer waren geweest, niet echter uiterlijk; uiterlijk immers hebben zij het rechte en het gerechte kunnen handelen en het vrome en het ware spreken, niet ter wille van het rechte, gerechte, vrome en ware zelf, maar uit gewoonte in de wereld, ter wille van de faam, de roem, de eer, het gewin, de verschillende verkwikkingen van de natuurlijke liefden en verder vanwege de wetten en de straffen ervoor.
Vandaar hebben dezen, hoewel zij innerlijk boos waren, toch samen kunnen zijn met hen die niet slechts uiterlijk, maar ook innerlijk goed zijn geweest; toen dus de goeden moesten worden afgescheiden van hen die alleen in de uiterlijke vorm goed waren verschenen, verdween het uiterlijk goede en verscheen het innerlijk boze, want zij werden in dat uiterlijk goede gehouden door de vergemeenschapping met degenen binnen dat gezelschap, die niet alleen uiterlijk maar ook innerlijk goed waren, zoals eerder gezegd en daarom werden, toen het uiterlijk goede werd afgenomen van de bozen, hun innerlijke dingen die van louter boze en schandelijke dingen krioelden, geopend; daaruit bleek hoedanig zij in zich waren.
Deze dingen dus zijn het die in het bijzonder daaronder worden verstaan dat de beide getuigen op bevel opklommen tot de hemel in de wolk en dat hun vijanden hen zagen en nu, dat in die ure een grote aardbeving plaatsvond, dat wil zeggen, dat toen die staat daar was, een aanzienlijke verandering plaatsvond ten aanzien van die dingen die van de Kerk zijn.

675. En het tiende deel van de stad is gevallen; dat dit betekent dat er geen waarheden van de leer langer bestonden bij hen die achterblijven, staat vast uit de betekenis van tien namelijk allen en alle dingen, en verder ook velen en vele dingen; en van het tiende deel, dus het al en vele, waarover in hetgeen volgt; uit de betekenis van de stad, namelijk de leer en eveneens het ware van de leer, want de leer bestaat omdat zij de leer van de Kerk zal zijn, uit waarheden vanuit het Woord; dat de stad de leer betekent zie eerder nummer 223; en uit betekenis van vallen, namelijk verstrooid worden, dus niet bestaan, want verstrooid worden en niet bestaan wordt gesproken met betrekking tot de waarheden van de leer, wanneer vallen wordt gezegd van de stad; ieder ding immers krijgt een passend en erbij behorend woord volgens de overeenstemming van het onderwerp in de natuurlijke zin en het onderwerp in de geestelijke zin; en het onderwerp in de natuurlijke zin is de stad en het onderwerp in de geestelijke zin is het ware van de leer.
Dat er geen ware dingen bestonden bij hen die achterbleven, volgt uit wat in het voorafgaande artikel is gezegd, namelijk dat toen vanuit het gezelschap waarin de goeden en de bozen tezamen waren geweest, de goeden waren weggenomen en tot de hemel heengevoerd, bij de bozen toen geen waarheden van de leer langer achterbleven, de oorzaak hiervan was dat de vergemeenschapping met de goeden was weggenomen, uit welke vergemeenschapping diegenen ten aanzien van het uiterlijke als het ware in de waarheden hadden kunnen zijn en vandaar over de waarheden vanuit de leer spreken; want in de geestelijke wereld is er vergemeenschapping van de aandoeningen en van het denken daaruit en krachtens die vergemeenschapping wordt de een door de ander, dus worden allen in hetzelfde gezelschap, wederzijds gehouden in een eendere aandoening, dus in een eender goede en dus eveneens de bozen door de goeden, maar zulke bozen die in de uiterlijke vorm de schijn hebben kunnen vertonen van: heiligheid, vroomheid, inzicht, ijver voor de Kerk en de leer, en verder in het

leven de schijn alsof zij gerecht en oprecht waren vanuit het hart, hoewel zij innerlijk in zich niets zodanigs bezaten,
dezen zijn het bij wie geen waarheden van de leer langer bestonden, nadat de goeden waren heengevoerd, die worden verstaan door de twee getuigen die op bevel tot de hemel opklommen.
Men moet weten, dat in de geestelijke wereld verscheidene gezelschappen uit zulken gevormd zijn geweest en dat die tezamen genomen worden verstaan onder de vorige hemel die voorbij is gegaan, (Openbaring 21: 1); over welke gezelschappen of over welke hemel, meer is vermeld in het werkje 'Over het Laatste Gericht'.
In die gezelschappen zijn zulke bozen geweest die beschreven werden en tezamen met die met de goeden en zodanig zij in een gezelschap verbonden waren, verschenen de bozen ten aanzien van de uiterlijke dingen alsof zij goed waren, maar toen zij gescheiden werden, werd het uiterlijk goede, dat slechts een geveinsd en huichelachtig goede was geweest, bij hen verstrooid en kwamen hun innerlijke dingen open te liggen, die hels waren, krioelend van louter boosheden en de valsheden daaruit.
Zo'n scheiding en vandaar zo'n staat, vond plaats in de geestelijke wereld even vóór het Laatste Gericht, het is dus die staat, die hier wordt beschreven; want hier wordt nu gehandeld over de laatste tijd van de Kerk, wanneer het universele Gericht voor de deur staat.
Dat tien betekent allen en alle dingen, en verder velen en vele dingen, kan vaststaan uit de plaatsen in het Woord, waar dat getal voorkomt; zoals bij Mozes: 'Jehovah gebood u Zijn verbond, dat Hij met u sloot om te doen, de tien woorden, die Hij schreef op de twee stenen tafelen', (Deuteronomium 4: 13).
En elders: 'Jehovah schreef op de tafelen naar het vorige schrift de tien woorden, die Hij had gesproken tot ulieden op de berg vanuit het midden van het vuur', (Deuteronomium 10 : 4).
Dat het tien woorden of tien geboden waren, vanuit welke de Decaloog bestond, was omdat met tien alle dingen worden aangeduid en vandaar wordt onder de tien woorden verstaan de Wet in de gehele samenvatting.
Aangezien tien allen betekent, vergeleek daarom de Heer het Koninkrijk der hemelen bij 'tien maagden hebbende lampen om de Bruidegom tegemoet te gaan, van wie er vijf voorzichtig waren en vijf dwaas', (Mattheus 25:1,2) e. v.; met de tien maagden, waarmee het Koninkrijk der Hemelen wordt vergeleken, worden allen die van de Kerk zijn aangeduid; tien immers betekent allen en de maagden betekenen de Kerk; met vijf echter worden enigen of enig deel aangeduid, vanuit wie enigen voorzichtig waren en enigen dwaas.
Iets anders wordt met het getal vijf in het Woord aangeduid; met de lampen worden de erkentenissen van het ware en het goede aangeduid, hier vanuit het Woord, en verder de waarheden van de leer en van het geloof.
Met de olie wordt het goede van de liefde en van de naastenliefde aangeduid; onder de Bruidegom wordt de Heer verstaan en onder de bruiloft wordt de hemel en de Kerk verstaan en deze worden een bruiloft genoemd vanwege het huwelijk van het goede en het ware en omdat daar waar dat huwelijk niet is, ook niet de hemel en de Kerk is, worden daarom diegenen dwazen genoemd, die de ware dingen van het geloof weten en niet het goede van de liefde hebben en voorzichtigen zij die het wel hebben, want zoals gezegd, de lampen daar zijn de waarheden van het geloof en de olie is het goede van de liefde.
Dat de maagden de Kerk betekenen, is omdat de maagd en de dochter in het Woord de aandoening van het goede en het ware betekent en de Kerk vanuit die aandoening de Kerk is; vandaar is het dat in zeer veel plaatsen wordt gezegd: maagd en dochter Zions, maagd of dochter van Jeruzalem, maagd of dochter Israëls en van Juda; en onder haar wordt overal de Kerk verstaan.
Omdat tien betekent allen, en ook velen, zei daarom de Heer ten aanzien van de edelman die heen gereisd was naar een verre streek, dat hij zijn tien knechten had geroepen en hun tien mina's had gegeven om handel te drijven en nadat zij handel hadden gedreven, zei de één dat

zijn mina tien mina's had gewonnen en tot hem zei hij: Gij zult mogendheid hebben over tien steden; en de tweede zei: Uw mina maakte vijf mina's en tot hem zei hij: Gij, zijt gij over vijf steden en ten aanzien van de derde, die de mina in een zweetdoek had gelegd en geen handel had gedreven, zei hij: Neemt van hem de mina en geeft die aan hem die de tien mina's heeft die hij in een zweetdoek had gelegd en geen handel had gedreven, zei hij: Neemt van hem de mina en geeft die aan hem die de tien mina's heeft, (Lukas 19: 12-14; 16-20,24).

Dat de getallen tien en vijf ook hier worden gebruikt, heeft als oorzaak, dat tien betekent allen en alle dingen en vijf enigen en iets; onder de tien knechten die de edelman, die naar een verre streek was heen gereisd, tot zich had geroepen, worden allen verstaan die in de wereld zijn, in het bijzonder zij die van de Kerk zijn, want onder de edelman wordt de Heer verstaan en onder de reis naar een verre streek, wordt verstaan Zijn heengaan uit de wereld en dan Zijn afwezigheid als het ware; met de tien mina's die hij aan de tien knechten gaf om handel te drijven, worden alle erkentenissen van het ware en het goede vanuit het Woord aangeduid, met het vermogen om die te doorvatten, want de mina, die zilver was en een munt, betekent de erkentenissen van het ware en het vermogen van doorvatten en handeldrijven betekent zich daardoor het inzicht en de wijsheid verwerven.

Zij die zich veel verwerven worden verstaan onder de knecht die vanuit de mina tien mina's gewon en zij die zich enige verwerven, worden verstaan onder hem die vanuit de mina vijf mina's gewon; met de steden daar die aan hen werden gegeven, worden de waarheden van de leer aangeduid en met die bezitten wordt aangeduid het inzicht en de wijsheid en daaruit het leven en de gelukzaligheid.

Daaruit blijkt wat er wordt aangeduid met de tien steden en met de vijf steden, omdat zij die zich niets van inzicht verwerven, zijn zoals de dwaze maagden over wie eerder, die alleen de waarheden bezitten in het geheugen en niet in het leven, worden dezen daarvan beroofd na het heengaan uit deze wereld, maar zij die de waarheden bezitten, zowel met het geheugen als met het leven, verrijken in zich het inzicht tot in het eeuwige; daarom wordt gezegd dat zij de mina zouden wegnemen van hem die niets met de mina had gewonnen en die zouden geven aan hem die de tien mina's heeft.

Eender is het gesteld met hen aan wie talenten werden gegeven, aan de vijf, aan de tweede twee, en aan de derde één, en van deze gewon de eerste vanuit de vijf talenten er vijf andere en de tweede gewon vanuit de twee er twee andere en de derde legde die weg in de aarde en ten aanzien van deze zei de Heer: Neemt van hem die niet handel heeft gedreven en gewonnen heeft, weg en geeft aan hem die de tien talenten heeft, omdat aan een elk die heeft zal gegeven worden opdat hij overvloedig zal hebben en van hem die niet heeft, zal afgenomen worden ook wat hij heeft, (Mattheus 25:14-30).

Met vijf en met tien worden ook hier iets en veel aangeduid, dus dat de eerste vanuit enige erkentenis van het ware en het goede zich veel wijsheid had verworven; dat van hem die zich niets van inzicht had verworven, werd afgenomen en dat gegeven werd aan hem die veel had, is omdat de mens na de dood, wanneer hij een geest wordt, alle en de afzonderlijke dingen met zich meedraagt die hij vanuit het Woord en vanuit de leer van de Kerk had geput, maar zij die zich niets van inzicht daardoor hebben verworven, zijn innerlijk boos en daarom hebben zij de waarheden en de goedheden van de hemel en van de Kerk, die zij alleen met het geheugen hebben bezeten, misbruikt om te heersen en om de goede eenvoudigen die in de laatste hemel zijn, het boze aan te doen.

Het is om deze oorzaak dat die waarheden en goedheden hun worden afgenomen en gegeven aan hen die vele hebben, aangezien deze die niet misbruiken, maar vanuit die, nutten doen.

Dat zij die in de wereld door de erkentenis van het ware en het goede vanuit het Woord zich niet geestelijk inzicht verwerven, boos zijn, staat hieruit vast dat allen in boosheid van elk geslacht worden geboren en dat die dingen niet worden verwijderd dan alleen door de Goddelijke ware dingen vanuit het Woord, namelijk door de toevoeging ervan aan nutten en zo door de opneming in het leven en daarom wordt tot hen die gewonnen hebben gezegd: 'Gij

goede en getrouwe dienstknechten, omdat gij over slechts weinig getrouw zijt geweest, zal Ik u over vele dingen zetten, gaat in tot de vreugde van uw Heer', vers 21,23; en tot hem die niets had gewonnen: 'Werpt de onnutte dienstknecht uit in de uiterlijke duisternis; daar zal wening en knersing der tanden zijn', Vers 30.
Aangezien tien betekent alles en veel, wordt dat getal ook elders door de Heer genoemd, waar alles en veel moet worden verstaan, zoals ten aanzien van: de vrouw die tien drachmen had: 'Indien zij er één verloor, zou zij niet een kaars ontsteken en het huis vegen en naarstig zoeken totdat zij het zal gevonden hebben', (Lukas 15: 8).
Met tien wordt hier veel aangeduid, dat er wordt gezegd, een vrouw en dat zij een kaars zal ontsteken en het huis vegen, is ter wille van de geestelijke zin in de afzonderlijke dingen van het Woord; in deze zin wordt met de vrouw de Kerk aangeduid ten aanzien van de aandoening van het ware, dus eveneens de aandoening van het ware dat van de Kerk is; met de drachme het ware; met de drachme verliezen één vanuit de waarheden of vanuit erkentenis van het ware; met de kaars ontsteken het onderzoek in zich vanuit de aandoening; en met het huis vegen het gehele gemoed doorlopen en daar afzonderlijke dingen beschouwen waar het zich verbergt; dit is de geestelijke zin van die woorden.
Iets eenders als met tien wordt aangeduid, wordt ook aangeduid met honderd, namelijk veel; daarom wordt in een andere parabel gesproken van: honderd schapen indien één afgedwaald waren, (Mattheus 18:12,13; Lukas 15: 3-7).
Met tien wordt aangeduid alles en veel ook in de volgende plaatsen, bij Jesaja: 'Vele huizen zullen tot verwoesting zijn, grote en schone, zodat er geen bewoner is, want tien morgen wijngaarden zullen een bath maken', (Jesaja 5: 9,10).
Deze dingen betreffen de verlating van het ware bij hen die van de Kerk zijn; met de vele huizen die tot verwoesting zullen zijn, worden de mensen van de Kerk aangeduid in het bijzonder dezen ten aanzien van de waarheden vanuit het goede; met grote en schone, namelijk de huizen, wordt aangeduid de aandoening van het goede en het inzicht van het ware, want van groot wordt gesproken met betrekking tot het goede en de aandoening ervan en van schoon met betrekking tot het ware en het inzicht ervan; daarmee dat tien morgen wijngaard een bath zullen maken, wordt aangeduid dat in alle dingen van de Kerk bij de mens nauwelijks enig ware vanuit het goede is; met een bath immers wordt iets eenders aangeduid als met de wijn, namelijk het ware vanuit het goede en daarom worden met de tien morgen wijngaard alle dingen van de Kerk bij de mensen aangeduid.
Bij Mozes: 'Indien gij met mij in tegenheid zult zijn gegaan, zo zal ik de stok des broods breken, zodat tien vrouwen uw brood bakken in een oven en ik zal uw brood wedergeven bij het gewicht', (Leviticus 26: 23,26); met de stok des broods breken, wordt aangeduid beroven van de geestelijke spijs en vandaar van de geestelijke voeding; onder het brood immers wordt alles verstaan wat de ziel voedt, in het bijzonder het goede van de liefde en daarom wordt daarmee dat tien vrouwen broodbakken in één oven, aangeduid dat in alle dingen van de Kerk bij de mens zo weinig van het goede en het ware is dat het nauwelijks iets is.
Met de tien vrouwen worden alle dingen van de Kerk aangeduid, met het brood wordt aangeduid het goede en het ware die de ziel voeden en met de oven wordt aangeduid waar de geestelijke spijs wordt bereid, dus de mens bij wie dit plaatsvindt; met het brood beter geven bij gewicht, wordt aangeduid het gebrek en het tekort aan zulke dingen die geestelijk voeden.
Bij Zacharia: 'Vele volken en talrijke natiën zullen komen om te zoeken Jehovah Zebaoth, in Jeruzalem, en om af te smeken de aangezichten van Jehovah; in die dagen zullen mannen vanuit alle tongen van de natiën aangrijpen de slip van een Joodse man, door te zeggen: Wij zullen met ulieden gaan omdat wij God met ulieden hebben gehoord', (Zacharia 8: 22,23).
Deze dingen zijn gezegd ten aanzien van de samenroeping en de toetreding van de natiën tot de Kerk uit de Heer; en met de tien mannen vanuit alle tongen worden allen, vanuit onverschillig welke godsdienst, aangeduid, diegenen namelijk die komen om Jehovah Zebaoth in Jeruzalem te zoeken, dat wil zeggen, die willen toetreden tot de Kerk en de Heer

belijden; en daarom zijn de tien mannen die allen en de tongen van de natiën zijn, de godsdienstigheden.
Maar men zie deze, met de overige dingen, eerder in nummer 433 ontvouwd, waar getoond is, dat onder Jeruzalem niet wordt verstaan Jeruzalem, noch onder de jood enig jood.
Bij Amos: 'Jehovah zei: Ik haat de hoogmoed van Jakob en zijn paleizen, vandaar zal Ik de stad en haar volheid besluiten; indien tien mannen overgelaten zullen zijn geweest in één huis, zij zullen sterven', (Amos 6:8,9).
Met de hoogmoed van Jakob en met zijn paleizen, die Jehovah haat, wordt de liefde en het geloof van het valse aangeduid bij hen die van de Kerk zijn; met de hoogmoed de liefde van het valse en met de paleizen de valsheden zelf, die paleizen worden genoemd omdat zij van het hoogmoedige zijn en omdat hun valsheden in de uiterlijke vorm versierd zijn, opdat zij groot verschijnen, hoewel zij allerminderwaardigst zijn, zoals hutten vol vuilnissen en onreinheden; met de stad en haar volheid besluiten, wordt aangeduid: de leer verdoemen die vol en bezet is van valsheden van het boze; de stad is de leer en de volheid zijn de valsheden van het boze; en daarom wordt met 'indien tien mannen overgelaten zullen zijn geweest in één huis, zij zullen sterven', aangeduid dat alle waarheden van het goede bij eenieder zullen vergaan; de tien mannen zijn alle waarheden; het huis is de mens ten aanzien van het goede en sterven is vergaan.
Bij Zacharia: 'De profeet zag een vliegende rol; haar lengte twintig ellen en haar breedte tien ellen; dit is de vervloeking uitgaande over de aangezichten van het ganse land', (Zacharia 5: 2,3).
Dat de vliegende rol, waarmee wordt aangeduid de vervloeking ten aanzien van de aangezichten van het gehele land, van twintig ellen was en van een breedte van tien, is omdat met twintig en met tien alles wordt aangeduid, dus al het goede dat tot het boze is verkeerd en al het ware dat verkeerd is tot het valse, van twintig wordt gesproken met betrekking tot het goede en tot alles ervan en van tien met betrekking tot het ware en tot alles ervan, de lengte ook betekent het goede en de breedte het ware, zie eerder de nrs. 355,627,629; en verder in het werk 'Hemel en Hel', nr. 197.
Omdat tien betekent alle dingen en vele dingen, wordt daarom met tienmalen aangeduid met: zo dikwijls als, en altijd, in de volgende plaatsen bij Daniël: 'Er werd onder allen niet gevonden gelijk Daniël, Hananja, Misaël en Azarja; in elk woord van de wijsheid van inzicht dat de koning hun afvroeg, bevond hij hem tienmaal boven alle sterrenkijkers en tovenaars die in zijn gehele koninkrijk waren', (Daniël 1:19,20).
Bij Mozes: 'Alle mannen die gezien hebben Mijn heerlijkheid en Mijn taken die Ik heb gedaan in Egypte en in de woestijn en Mij deze tienmalen hebben verzocht, zij zullen het land niet zien', (Numeri 14: 21-23); en bij Job: 'Tienmaal hebt gij mij schande aangedaan, gij bloost niet, gij verhardt u', (Job 19: 3).
Met tienmaal wordt in deze plaatsen aangeduid keer op keer, aan een stuk door of altijd en zo dikwijls als.
Bij Daniël en in de Openbaring worden aan een beest hoornen toegeschreven, aan sommige tien, aan sommige zeven en aan sommige drie, en met de hoornen van die beesten wordt aangeduid de macht van het valse tegen het ware en van het boze tegen het goede en met de tien hoornen de opperste macht.
Bij Daniël: 'Het vierde beest opklimmende vanuit de zee had tien hoornen; wat de tien hoornen betreft, uit dat koninkrijk zullen tien koningen opstaan', (Daniël 7:7, 20,24).
Met de tien hoornen van het beest wordt daar de opperste macht aangeduid van het valse tegen het ware; met de tien koningen worden de valsheden in de gehele samenvatting aangeduid en met het koninkrijk wordt die verdraaide Kerk aangeduid.
In Openbaring: 'De draak had zeven hoofden en tien hoornen en op de hoofden zeven diademen', (Openbaring 12:3); elders: 'Het beest vanuit de zee opklimmende had zeven hoofden en tien hoornen en op zijn hoornen tien diademen', (Openbaring 13: 1).

En elders: 'De vrouw zittende op het scharlaken beest, vol namen der lastering, had zeven hoofden en tien hoornen; de tien hoornen die gij gezien hebt zijn tien koningen die het koninkrijk nog niet hebben ontvangen, de mogendheid evenwel zullen zij evenals koningen op één uur opnemen met het beest', (Openbaring 17: 3, 7,12).
Wat de afzonderlijke dingen daar in het bijzonder betekenen, zal men verder in de ontvouwing zien.
Aangezien tien betekent allen en alle dingen, zo volgt dat het tiende deel betekent alles, daarvandaan ontlenen de tienden en de vertieningen hun oorsprong en betekenden, dat alles heilig en gezegend zou zijn, wanneer het tiende deel van dorsvloer en perskuip, of van het koren en de wijn aan de Levieten zou zijn gegeven; eender voor de Levieten wanneer het tiende deel wederom werd vertiend en aan Aharon werd gegeven; over deze dingen het volgende in het Woord: 'Door te vertienen zult gij vertienen al het inkomen van uw zaad, dat elk jaar voortkomt in het veld', (Deuteronomium 14: 22); en verder: 'Spreek tot de Levieten, dat aan hen de tienden zullen worden gegeven tot een erfenis en dat zij daarvan zullen nemen, een hefoffer van Jehovah, tienden van de tienden en dit vanuit het koren van de dorsvloer en vanuit de vulling van de perskuip en de tienden van de tienden zullen zij geven aan Aharon de priester', (Numeri 18:24-28).
Dat de tienden betekenden de zegen in alle dingen, dus dat alles heilig en gezegend zou zijn, staat vast bij Maleachi: 'Brengt alle tienden tot het stadhuis, ook dat er spijs zal zijn in Mijn huis; dan beproeft daarin of Ik u niet zal openen de vensters van de hemel en uw zegen zal afgieten totdat er niet genoeg zal wezen', (Maleachi 3: 10); met de vensters openen en zegen afgieten, wordt aangeduid het Goddelijk invloeiende, waaruit het inzicht en het eeuwige leven is, iets eender als met de regen eerder in nr. 644, dat ook eigenlijk wordt verstaan onder de zegen, en dit zal geschieden indien zij tienden zullen aanbrengen en daarom wordt met die tienden aangeduid dat alles zo gezegend zou zijn.
Opdat alle dingen gezegend zouden zijn die Abraham van zijn vijanden nam, wordt gezegd, 'dat hij aan Melchisedek, die koning in Salem was en tevens priester van God de Allerhoogste, tienden van alle dingen gaf', (Genesis 14: 1819).
Eender beloofde Jakob een gelofte dat hij, indien hij in vrede tot het huis van zijn vader zou zijn wedergekeerd, alles wat Jehovah hem zal hebben gegeven, door te vertienen zou vertienen, (Genesis 28: 21,22).
Uit deze plaatsen en ook nog uit andere, kan men vaststellen wat in het Woord wordt aangeduid met tien en met het tiende deel.
Dat tien alle dingen betekent, ontleent de oorzaak aan de hemel zelf; de hemel immers, in het geheel en in het deel, geeft een mens weer, daarom wordt hij de Grootste Mens genoemd; alle krachten van het leven van die Grootste Mens of van de hemel, lopen uit in de twee handen en in de twee voeten en de handen en ook de voeten lopen uit in tien vingers; en omdat alle dingen van de mens ten aanzien van de macht en ten aanzien van de ondersteuning, tenslotte verzameld zijn in de tien vingers, betekenen daarom tien vingers alle dingen van hem en bovendien betekenen ook de laatsten in het Woord alle dingen.

676. En gedood zijn in de aardbeving zevenduizend namen van mensen; dat dit betekent dat in die verandering van staat bij hen alle waarheden van het goede vergingen en zo alle dingen van de hemel en van de Kerk, staat vast uit de betekenis van gedood worden, namelijk geestelijk gedood worden, wat is vergaan door de boze en de valse dingen, waarover eerder in de nrs. 315, 547,572,589.
Uit de betekenis van de aardbeving, namelijk de verandering van de staat van de innerlijke dingen bij hen die van de Kerk zijn, waarover eerder in nr. 674; uit de betekenis van de namen van mensen, namelijk de waarheden van het goede en daaruit het verstand van het ware, waarover hierna; en uit de betekenis van zevenduizend, namelijk alle dingen van de hemel en van de Kerk, want met zeven worden alle dingen aangeduid en daarvan wordt gesproken met

betrekking tot de heilige dingen van de hemel en van de Kerk, over welke betekenis van dit getal men zie nr. 257; en de betekenis ervan blijft geldig als het wordt vermenigvuldigd met 10, of 100 of 1000, want deze getallen betekenen alle dingen.
Hieruit kan vaststaan dat daarmee, dat in de aardbeving zevenduizend namen van mensen zijn gedood, wordt aangeduid dat in die verandering van de staat alle waarheden van het goede vergingen en zo alle dingen van de hemel en van de Kerk.
Dat met de namen van mensen worden aangeduid de ware dingen van het goede en daaruit het verstand van het ware, kan vaststaan uit de betekenis van de naam, namelijk de hoedanigheid van de zaak en van de staat bij de mens en uit de betekenis van de mens, namelijk het inzicht, dus eveneens het verstand van het ware.
Dat de naam het hoedanige van de zaak en van de staat bij de mens betekent, is omdat namen van personen niet bestaan in de geestelijke wereld zoals in de natuurlijke wereld; in de geestelijke wereld worden allen genoemd volgens de hoedanigheid van hun leven, en dus met een verschil binnen de gezelschappen en buiten die: binnen de gezelschappen is het hoedanige van de staat van het leven van eenieder bestendig, want iedereen woont daar aan een windstreek en eveneens op een afstand vanuit het midden, volgens de hoedanigheid van zijn aandoening en zijn inzicht en daarom is volgens dit hoedanige zijn naam; vandaar is het dat wanneer iemands naam in het gezelschap wordt genoemd, ook zijn hoedanigheid wordt gekend, daarvandaan is het dat met de naam in de geestelijke zin de hoedanigheid van de zaak van de staat van het leven wordt aangeduid, maar buiten de gezelschappen is de benaming volgens het hoedanige van iemands staat van het leven niet bestendig, want voordat de mens-geest in enig gezelschap komt, doorloopt hij verscheidene staten, te dien einde dat hij de dingen zal afleggen die niet samenstemmen met zijn regerende liefde en de daarmee samenstemmende dingen aantrekken.
Maar toch wordt eenieder genoemd volgens de staat waarin hij is en eveneens volgens de idee en de doorvatting ten aanzien van het hoedanige van diens staat. Dat de namen in de geestelijke wereld geestelijk worden uitgedrukt, zie eerder in nr. 102; dat vandaar de naam in het Woord de hoedanigheid van de staat van het leven betekent, zie nr. 148, en dat de naam van Jehovah en de Naam van de Heer betekent alle dingen waardoor Hij wordt vereerd, dus alle dingen van de liefde en van het geloof zie de nrs. 102,135; en dat de mens in het Woord de geestelijke aandoening van het ware betekent en daaruit het verstand van het ware, zie de nrs. 280,546; daaruit kan vaststaan, wat wordt aangeduid met de namen van mensen.
Dat de ware dingen van het goede vergingen, dus het verstand, waaruit dit is, door de aanzienlijke verandering van de staat, die wordt aangeduid met de grote aardbeving, daarvan is de oorzaak in het vlak hier bovenstaande artikel gezegd, namelijk dat aan het einde van de Kerk, wanneer het Laatste Gericht voor de deur staat, degenen die geestelijk goed zijn worden weggenomen van hen die het alleen natuurlijk zijn, en wanneer die van dezen zijn weggenomen, dan zijn ook van dezen alle waarheden van het goede weggenomen, dus ook alle verstand van het ware; want bij de natuurlijken, die niets geestelijks hebben, zetelen de ware en de goede dingen in het uiterlijke en de valsheden en de boosheden in de innerlijke dingen; vandaar worden, wanneer de goeden worden weggenomen met wie zij ten aanzien van de uiterlijke dingen gemeenschap hadden, ook de uiterlijke dingen weggenomen en liggen de innerlijke dingen open, die zoals eerder gezegd is, wemelen van louter valsheden van het boze; vandaar is het, dat met die woorden wordt aangeduid, dat bij hen die achterbleven, alle waarheden van het goede vergingen en daarmee alle verstand van het ware.

677. En de overigen zijn verschrikt geworden; dat dit betekent de beroering van het gemoed en de omkering van hen die enigermate geestelijk waren geweest, staat vast uit de betekenis van de overigen namelijk zij die niet louter uiterlijk en natuurlijk waren geweest, maar ook enigermate, innerlijk en geestelijk, waarover hierna; en uit de betekenis van verschrikt

worden, namelijk in het gemoed beroerd worden en afgekeerd worden van hen die louter natuurlijk zijn geweest en vandaar in louter valsheden en boosheid.
Dat verschrikt worden die beroering en omkering betekent, zal men in het vervolg zien; eerst zal iets worden gezegd ten aanzien van hen die worden verstaan onder de overigen die verschrikt zijn geworden en de God van de hemel heerlijkheid hebben gegeven, namelijk dat zij niet louter natuurlijk waren geweest, maar ook enigermate geestelijk, degenen immers die louter natuurlijk zijn, worden wanneer de waarheden van het goede, die bij hen in de innerlijke dingen zetelden, zijn weggenomen, dan niet beroerd vanwege de invloeiing van de valse en de boze dingen vanuit de hel, te minder keren zij zich om, want hun eigen denken en wil, die zich innerlijk bij hen verborg, bestaat uit louter valsheden en de boosheden daaruit en uit louter boosheden en de valsheden daaruit en daarom, wanneer zij hierin zijn, dan worden zij verbitterd tegen de waarheden en de goedheden en vandaar begeren zij vurig om die dingen uit te blussen.
Daarvandaan is het dat de bozen wanneer zij niet langer in de uiterlijke dingen zijn, geen schrik hebben voor het boze en het valse, ja zelfs ook niet voor de hel, die dingen immers zijn van hun liefde, dus de verkwikkingen van hun leven; daarentegen worden zij die ook geestelijk zijn in hun gemoed beroerd en verschrikt, wanneer zij vanuit de boze en de valse dingen daaruit, worden bestookt wat plaatsvindt wanneer zij onder de bozen zijn; zij vrezen immers het verlies van hun geestelijk leven en daarom worden zij in het gemoed beroerd en sidderen en smeken de Heer om hulp en keren zich van de bozen af.
Wanneer de gezelschappen worden gezuiverd in de geestelijke wereld, wat plaatsvindt zo vaak als de bozen, vooral de huichelaars zich daarin hebben ingedrongen en zich met de goeden daar hebben vermengd - de tekenen van de aanwezigheid van zulken zijn: de verduistering van het verstand, de beroving van de doorvatting van het goede en de afstomping van de aandoening van het ware en eendere dingen - dan wordt een invloeiing vanuit de hel binnen gelaten, waardoor de bozen zich verheugen, maar de goeden in hun gemoed worden beroerd en zich afkeren, vandaar worden zij gescheiden.
Wie dus, die verschrikt is geworden, zich afkeert, die wordt behouden; de overigen echter worden uitgeworpen; hieruit kan vaststaan vanwaar het is dat sommigen verschrikt zijn geworden en dat dit de beroering van het gemoed betekent en de omkering van hen die enigermate geestelijk zijn.
In het Woord wordt meermalen gezegd dat zij verschrikt zijn geworden, dat zij verbijsterd zijn geworden en eendere dingen en wel ten aanzien van de goeden en ten aanzien van de bozen; en met de schrik en de verbijstering wordt aangeduid de staat van het gemoed dat beroerd en veranderd is vanwege het dreigende of ingeziene levensgevaar, maar anders bij de goeden en anders bij de bozen.
Bij de goeden is het de beroering van het gemoed en de verandering van de staat vanwege het dreigende en ingeziene gevaar voor de ziel, maar bij de bozen vanwege het dreigende en ingeziene gevaar voor het leven van het lichaam en de oorzaak hiervan is, dat de goeden het leven van de ziel als het voornaamste en als einddoel beschouwen en niet dus het leven van het lichaam, maar de bozen het leven van het lichaam als het voornaamste en als einddoel beschouwen en dus niet het leven van de ziel, aan dit leven geloven zij zelfs niet eens in hun hart en zij die daaraan geloven hebben toch alleen maar de dingen die van het lichaam zijn lief, zoals de appetijten en de wellusten van verschillend geslacht, de goeden echter andersom.
Opdat men zal weten dat verschrikt worden, verbijsterd worden, ontstellen en eendere dingen, betekenen in het gemoed beroerd worden, vanwege de verandering van de staat van de innerlijke dingen, zou ik enige plaatsen uit het Woord ter bevestiging willen aanvoeren, bij David: ‘Mijn hart in het midden van mij en de verschrikkingen van de dood zijn op mij gevallen, vrees en beving komt in mij, een huivering overdekt mij’, (Psalm 55: 5,6).
Deze dingen zijn gezegd ten aanzien van de verzoekingen waarin de boosheden en de valsheden uit de hel binnenbreken en verschrikkingen voor de verdoemenis aanjagen, want

zoals eerder is gezegd, de goeden worden verschrikt en beven vanwege de dreigende gevaren voor hun ziel, dus voor het binnenbreken van de boosheden in hun denken en de bedoelingen van de wil; het zijn dus verschillende beroeringen van het gemoed, die in het bijzonder worden aangeduid met de siddering van het hart, met de verschrikkingen van de dood, de vrees, de beving en de huivering, volgens welke de orde waarin zij opvolgen, daar in volgorde worden vermeld.

Bij Jesaja: 'De eilanden zagen en beefden, de einden der aarde sidderden, zij traden toe en kwamen', (Jesaja 41: 5); deze dingen zijn gezegd ten aanzien van de Komst van de Heer en onder de eilanden en de einden van de aarde worden de natiën verstaan die verwijderd zijn van de waarheden van de Kerk; en met de vrees en de siddering ervan worden de beroeringen van het gemoed aangeduid vanwege de bezorgdheid dat zij te gronde zouden gaan.

Bij Ezechiël: 'Alle handen zijn afgezakt en alle knieën gaan heen in de wateren, daarom zullen zij zakken aangorden, schrik zal hen bedekken en over alle aangezichten schaamte; hun zilver zullen zij op de straten werpen en hun goud zal zijn tot een gruwel', (Ezechiël 7: 17-19).

Ook daar wordt over de Komst van de Heer gehandeld en zijn deze dingen gezegd, de verschillende beroeringen van het gemoed vanwege de smart met als oorzaak de boze dingen en vanwege de vreugde met als oorzaak vanwege de goede dingen, worden beschreven met de verschillende vrezen en smarten, zoals daarmee dat de handen waren afgezakt, de knieën heengingen in de wateren, de schrik hen bedekte en over de aangezichten schaamte, met welke dingen niet slechts de verschillende beroeringen van het gemoed en de verandering van de staat van leven worden aangeduid, maar ook de bekeringen van het valse en het boze, want de valse dingen die zij zullen verwerpen, worden aangeduid met het zilver dat zij op de straten zullen werpen en de boosheden met het goud dat tot een gruwel zal zijn; daarmee dat de knieën heengaan in de wateren, wordt de smart aangeduid, met als oorzaak het verloren gegane goede van de liefde en eveneens de vreugde vanwege dezelfde oorzaak, dat nu herwonnen is; de knieën betekenen de liefde van het goede en heengaan in de wateren betekent wenen.

Dat de heilige beving die over de innerlijke dingen van het hoofd komt, ze doet trillen en aan ze rukt, wanneer het Goddelijke invloeit en vervult, ook vrees, schrik en ontsteltenis wordt genoemd, kan vaststaan uit de volgende plaatsen, bij Lukas: 'Toen Zacharia bij het zien van de engel werd ontroerd, dat vrees op hem is gevallen en daarom zei de engel tot hem: Vrees niet, Zacharia', (Lukas 1:12,13).

En ook: de Maagd Maria bij het zien van de engel, (Lukas 1:29,30).

Toen de engel van de Heer bij de herders stond en de heerlijkheid van de Heer hen omstraalde, vreesden zij met grote vrees, maar de engel zei tot hen: Vrees niet, zie, ik breng de goede boodschap aan u, een grote vreugde die alle volken geschiedt', (Lukas 2:9,10).

'Toen Jezus van gedaante was veranderd en gezien werd in de heerlijkheid, wordt gezegd dat Petrus, Jakobus en Johannes verschrikt zijn geworden, toen Hij in de wolk inging', (Lukas 9: 34); en toen zij de stem vanuit de wolk hoorden: Deze is Mijn beminde Zoon, dat zij op hun aanzichten vielen en hevig vreesden; maar Jezus, toetredende, raakte hen aan, zeggende: Staat op, vrees niet', (Mattheüs 17: 5-7); Markus 9: 6).

'Toen de Heer de verlamde had genezen, wordt gezegd dat vrees hen allen heeft bevangen, en zij verheerlijkten God en dat zij werden vervuld met vrees, zeggende: Wij hebben heden wondertekenen gezien', (Lukas 5:26)

'En toen de Heer de gestorven jongeling uit Naïn had wederopgewekt, wordt gezegd dat vrees hen allen beving, lovende God', (Lukas 7:16).

Eender zoals hier in de Openbaring, 'dat zij verschrikt zijn geworden en de God des hemels heerlijkheid hebben gegeven'.

'Toen de vrouwen in het graf waren ingegaan, zagen zij een engel zitten aan de rechterzijde, omgeven door een wit lang kleed; en zij werden beangst', (Markus 16: 5,6).

En dat de vrouwen, uitgegaan zijnde uit het graf, met vrezen, beving en verbijstering waren bevangen en tevens met grote vreugde en dat zij niemand iets zeiden, omdat zij vreesden en daarom zei Jezus tot hen: Vreest niet, verkondigt het de broederen', (Mattheüs 28: 8,10; Markus 16: 8).
Dat 'de twee apostelen gaande tot Emmaüs, tot Jezus zeiden: Sommige vrouwen hebben ons verschrikt', (Lukas 24:22).
Uit deze plaatsen kan men opmaken dat onder de verschrikking en de angst in het Woord wordt verstaan de verschillende beroeringen van het gemoed vanwege de invloeiingen van zulke dingen die verbijstering verwekken, ook verbonden met vreugde.
Bovendien wordt met de verschrikking in de geestelijke zin aangeduid de verschrikking voor de boosheden en de valsheden die uit de hel zijn; deze immers verschrikken de geestelijke mens, aangezien zij zijn tegenovergesteld aan de goedheden en de waarheden, die de geestelijke mens liefheeft en waarvan hij het verlies vreest; in deze zin wordt verschrikking in zeer veel plaatsen in het Woord gezegd, zoals bij Jesaja: 'Omstreeks de tijd van de avond, zie, verschrikking; voordat het morgen is, is zij er niet', (Jesaja 17: 14); de avond betekent de laatste tijd van de Kerk, wanneer er louter boosheden en valsheden zijn, deze worden een verschrikking genoemd omdat zij de hel zijn; de morgen echter betekent de eerste tijd van de Kerk, wanneer de boze en de valse dingen er niet zijn; en daarom wordt gezegd: Voordat het morgen is, is de verschrikking er niet.
Bij Jeremia: Gij, vrees niet, o Mijn knecht Jakob en word niet verschrikt, Israël, omdat, zie, Ik ben u behoudende vanuit de verte; Jakob zal kalm en rustig zijn, geen die verschrikt', (Jeremia 30: 9,10).
Bij Zefanja: 'De overblijfselen van Israël zullen weiden en rusten, geen die schrik aanjaagt', (Zefanja 3:13); onder Jakob en Israël worden degenen verstaan die in de goedheden en de waarheden binnen de Kerk zijn en met de niet verschrikkende en schrikaanjagende, wordt aangeduid dat niets van het boze en het valse uit de hel zal bestoken; eender in vele andere plaatsen.
Wat echter in de geestelijke zin wordt aangeduid met God vrezen zal worden gezegd in de ontvouwing tot vers 18 van dit hoofdstuk.

6

78. En zij hebben de God van de hemel heerlijkheid gegeven; dat dit betekent dat die de Heer hebben erkend en vereerd, staat vast uit de betekenis van heerlijkheid geven of verheerlijken, namelijk erkennen en vereren, waarover hierna; en uit de betekenis van de God van de hemel, dus de Heer; dat de Heer de God van de hemel is, heeft de Heer Zelf geopenbaard toen Hij in de wereld was en toen Hij uit de wereld uitging.
Toen hij in de wereld was, zei Hij, bij Johannes: 'De Vader heeft alle dingen gegeven in de hand van de Zoon', (Johannes 3: 35); bij dezelfde: 'De Vader heeft de Zoon de mogendheid van alle vlees gegeven', (Johannes 17: 2); en bij Mattheüs: 'Alle dingen zijn Mij overgegeven uit de Vader', (Mattheus 11:27).
En toen Hij uit de wereld uitging, zei Hij tot de discipelen: 'Mij is gegeven alle mogendheid in de hemel en op aarde', (Mattheus 28: 18); waaruit blijkt dat de Heer de God van de hemel is.
Dat heerlijkheid geven, is hem erkennen en vereren, is omdat de heerlijkheid geven betekent dat Hijzelf alleen de heerlijkheid is, omdat hij de God van de hemel is en van de aarde en tevens erkennen dat alle dingen van de Kerk zijn uit Hem, dus alle heil en het eeuwige leven; hieruit volgt, dat de heerlijkheid geven en verheerlijken, wanneer het God betreft, is hem vereren en aanbidden.
De heerlijkheid in het Woord, waar die de Heer betreft, betekent eigenlijk het Goddelijk Ware voortgaande uit Hem, de oorzaak hiervan is dat dit Goddelijk Ware het Licht van de hemel is, en vanuit dat Licht de engelen en de mensen niet alleen alle inzicht en wijsheid hebben, maar ook alle gelukzaligheid en bovendien alle pracht in de hemelen, die onuitsprekelijk is.

Deze dingen dus zijn het die eigenlijk worden aangeduid met de heerlijkheid van God; en omdat dit de heerlijkheid is, volgt dat de heerlijkheid van de Heer is de engelen en de mensen verlichten en begiftigen met inzicht en wijsheid en zegenen met gelukzalige en verkwikkelijke dingen en eveneens alle dingen in de hemelen groot maken; en dat die heerlijkheid niet is vanuit de liefde van de heerlijkheid, maar vanuit de liefde jegens het menselijk geslacht.
Daarom zegt de Heer bij Johannes: 'In dit is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt en gij tot Mijn discipelen wordt gemaakt', (Johannes 15: 8); en elders: 'De woorden die Gij Mij hebt gegeven, heb Ik hun gegeven; en Ik ben verheerlijkt in hen', (Johannes 17: 8,10).
Dat dit de heerlijkheid van de Heer is, kan hieruit vaststaan dat het licht van de hemel, waaruit alle wijsheid, schoonheid en pracht is in de hemelen, voortgaat uit de Heer als Zoon en het de Liefde is, die aan de engelen als Zon verschijnt; daaruit staat vast, dat het licht van de hemel, dat in zijn wezen het Goddelijk Ware en de Goddelijke Wijsheid is, de Goddelijke Liefde voortgaande is en de liefde wil niet iets anders dan dat wat van haar is aan de ander geven, dus de anderen vullen met gezegendheid; wat dan niet de Goddelijke Liefde.
Maar aan iemand Zijn heerlijkheid geven en hem vullen met wijsheid en gezegendheid, kan de Heer niet tenzij Hij wordt erkend en vereerd; hierdoor immers verbindt de mens zich met Hem in liefde en geloof; want de erkenning en de eredienst zal, om erkenning en eredienst te zijn, vanuit de liefde en het geloof zijn en zonder de verbinding kan niet enig goede uit de Heer invloeien, omdat het niet wordt opgenomen.
Hieruit nu blijkt, dat de God van de hemel heerlijkheid geven, is de Heer erkennen en vereren.
Dat de heerlijkheid betekent het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer en dat de heerlijkheid van de Heer bij de mens de opneming van het Goddelijk Ware is, zie eerder de nrs. 33,345.
Dat de verheerlijking van de Heer uit de Heer Zelf is en dat zij bij de mensen en de engelen de opneming en de erkenning is, dat al het goede en het ware en het al van het heil en van het leven uit de Heer is, ook eerder in nr. 288.

679. Vers 14,15. *Het tweede wee is voorbijgegaan; zie, het derde wee komt snel. En de zevende engel heeft gebazuind en er geschiedden grote stemmen in de hemel, zeggende: de koninkrijken van de wereld zijn geworden van onze Heer en van Zijn Christus en Hij zal regeren tot in de eeuwen der eeuwen.*

Het tweede wee is voorbijgegaan; zie het derde komt snel, betekent de weeklacht over de laatste verwoesting van de Kerk, nu zeker aanstaande; en de zevende engel heeft gebazuind, betekent de invloeiing van het Goddelijk Ware door de hemelen uit de Heer en vandaar de laatste veranderingen; en er geschiedden grote stemmen in de hemel, betekent in de hogere hemelen verlichting en vreugde; zeggende: De koninkrijken van de wereld zijn geworden van onze Heer en van Zijn Christus, betekent alle dingen in de hemelen en op aarde zijn onderworpen aan de Heer, wanneer de bozen zijn gescheiden van de goeden en het Goddelijk Goede en Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer helder wordt opgenomen.
En Hij zal regeren tot in de eeuwen der eeuwen, betekent Zijn heerschappij door het Goddelijk Ware tot in het eeuwige.

680. Het tweede wee is voorbijgegaan; zie, het derde wee komt snel; dat dit betekent de weeklacht over de laatste verwoesting van de Kerk, nu zeker aanstaande, staat vast uit de betekenis van de wee, namelijk de weeklacht over verschillende dingen, vooral over zulke dingen die de Kerk verwoesten, waarover eerder in nr. 531; en omdat drie het volledige betekent, betekent daarom het derde wee de laatste weeklacht, wanneer de verwoesting ten volle is; dat drie het volle betekent en zo het einde, zie eerder de nrs. 435,506,532.

En uit betekenis van snel komen, namelijk zeker aanstaande en dat dit staat te gebeuren; dat snel betekent zeker zie ook de nrs. 7,216.
Wat dit derde wee, namelijk dat het snel zou komen behelst, kan vaststaan uit wat volgt, namelijk dat het de laatste staat van de Kerk behelst, wanneer er niet langer het ware noch het goede is en dan de staat van de scheiding van de bozen van de goeden en van de goeden van de bozen en tenslotte het Laatste Gericht, wat plaatsvindt door de volledige scheiding, en dan de verbinding van de bozen in de hel en de verheffing van de goeden in de hemel.

681. En de zevende engel heeft gebazuind; dat dit betekent de invloeiing van het Goddelijk Ware door de hemelen uit de Heer en vandaar de laatste veranderingen, staat vast uit de betekenis van bazuinen, wanneer het de engel betreft, namelijk de invloeiing van het Goddelijk Ware uit de Heer, en vandaar de verandering in de lagere dingen, waar de bozen zijn, waarover eerder in de nrs. 489,502.
Dat bazuinen dit betekent is omdat de trompet en de bazuin het Goddelijk Ware betekent dat moet worden onthuld en eveneens dat onthuld is, zie eerder de nrs. 55,262; dat het de laatste verandering is vanuit de invloeiing van het Goddelijk Ware uit de Heer, die onder de zevende bazuinende engel wordt verstaan, is omdat het getal zeven het volle en het laatste betekent, zie eerder de nrs. 20, 24,257,300,486.
Over de veranderingen in de lagere dingen, waar de bozen zijn, die zijn teweeggebracht door de invloeiing van het Goddelijk Ware door de hemelen uit de Heer met vermeerderde en verminderde spanning, dus door verschillende invloeiingen, is eerder in de nrs. 413, 418, 419,426,489,493 uitvoerig gehandeld en daarom is het overbodig opnieuw hierover iets te zeggen.
Dat door die invloeiingen de scheidingen tussen de bozen en de goeden zijn teweeggebracht en de neerwerpIngen van de bozen in de hel en verscheidene andere veranderingen, kan men zien in de aangehaalde plaatsen.
Hieruit nu blijkt, wat met de zeven bazuinende engelen wordt aangeduid.

682. En er geschiedden grote stemmen in de hemelen; dat dit betekent in de hogere hemelen verlichting en vreugde, staat vast uit de betekenis van grote stemmen in de hemelen, namelijk de verlichting, de wijsheid en de vreugde in de hogere hemelen. Met de stemmen immers in het Woord worden verschillende dingen aangeduid, zoals het Goddelijk Ware, de onthulling, het Woord zelf bij ons, en verder elk gebod en bevel van het Woord; maar deze dingen worden aangeduid met de stemmen ‘vanuit’ de hemel, maar met de stemmen ‘in’ de hemel wordt de verlichting aangeduid, waaruit de engelen wijsheid en daaruit vreugde hebben. Wanneer immers de engelen in de verlichting zijn, zijn zij ook in de wijsheid en dan hebben zij grote stemmen, waardoor zij de verborgenheden van de wijsheid uitdrukken; dat ook vreugde daaruit is, is omdat de engelen vreugde hebben vanuit de wijsheid, en daarom worden de stemmen ook groot genoemd, want van groot wordt gesproken met betrekking tot de aandoening van het goede en het ware waaruit de vreugde in de hemelen is.
Dat de hogere hemelen worden verstaan, is omdat daardoor en vanuit die de invloeiingen plaatsvinden in de lagere hemelen, waardoor de bozen werden gescheiden, die ten aanzien van de uiterlijke dingen verbonden waren geweest met hen die in de lagere hemelen zijn en voor zoveel zij verbonden waren, hadden zij geen verlichting en vreugde, maar wel voor zoveel als zij gescheiden waren; vandaar is het dat de hogere hemelen worden verstaan; er is immers zo’n verbinding van de hogere en de lagere dingen in de geestelijke wereld, dat voor zoveel als de lagere dingen in de orde zijn, ook de hogere dingen het zijn.
De lagere dingen immers daar zijn zoals de lagere dingen van een huis en zoals de fundamenten ervan, voor zoveel als dus deze dingen ongerept zijn, zijn de hogere dingen in een vaste, zekere en volmaakte staat; immers vertonen zij geen schommeling, wankeling en gaping; of gelijk, en voor zoveel als in de mens diens uiterlijke dingen, zoals de organen van

het gezicht, van de smaak, van het gehoor, van de tast, niet gekwetst zijn, voor even zoveel de innerlijke dingen goed zien, proeven, horen en met de tast doorvoelen; want het zijn de innerlijke dingen die gewaarworden in de uiterlijke en de uiterlijke niets uit zich.
Eender in de hemelen; de lagere hemelen zijn het waarin de hogere hemelen stilhouden en waarop zij stilstaan en tussen deze is een zodanig samenhoudende verbinding als er is tussen de eerdere dingen en de latere, of zoals tussen de oorzaken en de uitwerkingen; indien de uitwerking niet geheel en al overeenstemt met haar oorzaak, dat wil zeggen, indien zij niet in zich geformeerd heeft al wat in de uitwerkende oorzaak is, wat betrekking heeft op de krachten en het streven van handelen, dan wordt de oorzaak uit haar evenwicht gebracht en handelt zij onvolmaakt, want alle dingen van de oorzaak zijn aan de uitwerking ingegrift; en daarom is het alleen de oorzaak die handelt, maar niet wat ook van de uitwerking gescheiden van de oorzaak is.
Iets eenders is het geval met de hogere en de lagere hemelen; in de hogere hemelen zijn de oorzaken en de met de oorzaken overeenstemmende uitwerkingen vertonen zich in de lagere hemelen; deze dingen zijn gezegd opdat men zal weten, vanwaar het is dat met de grote stemmen in de hemel wordt aangeduid de verlichting waaruit de wijsheid en de vreugde in de hogere hemelen is, wanneer de lagere hemelen worden gezuiverd, dat wil zeggen, de bozen van de goeden worden gescheiden en zij worden verwijderd.

683. Zeggende: de koninkrijken der wereld zijn geworden van onze Heer en van Zijn Christus; dat dit betekent dat alle dingen in de hemelen en op aarde onderworpen zijn aan de Heer, wanneer de bozen zijn gescheiden van de goeden en dat dan het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer helder wordt opgenomen, staat vast uit de betekenis van de koninkrijken van de wereld, wanneer zij van de Heer zijn geworden, namelijk dat het Goddelijk voortgaande uit de Heer wordt opgenomen met de liefde en het geloof waarover aanstonds.
En uit de betekenis van de Heer en van Zijn Christus, namelijk de Heer ten aanzien van het Goddelijke van de Goddelijke Liefde en ten aanzien van het Goddelijk Ware vanuit die Liefde voortgaande; dat de Heer wordt genoemd Heer krachtens het Goddelijk Goede en Christus krachtens het Goddelijk Ware, zal men hierna zien.
Dat het Rijk van de Heer de opneming is van het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware, dus bij hen die opnemen, kan hieruit vaststaan dat de Heer bij de engelen van de hemel en bij de mensen van de Kerk regeert door dat wat voortgaat uit Hem, wat in het algemeen wordt genoemd het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware en verder de gerechtigheid en het gericht en eveneens de liefde en het geloof.
Deze dingen zijn het waardoor de Heer regeert; dus zijn die dingen eigenlijk het koninkrijk van de Heer bij hen die opnemen, want wanneer die dingen regeren bij de engelen en de mensen, dan regeert de Heer Zelf; de dingen immers die uit Hem voortgaan, zijn Hijzelf; de Heer in de hemel is niet iets anders dan het Goddelijk voortgaande.
De Heer bestuurt weliswaar niet slechts hen die de Goddelijke hemelse en geestelijke dingen uit Hem opnemen, maar ook hen die niet opnemen, zoals allen in de hel, maar toch kan het niet worden gezegd dat daar het koninkrijk van de Heer is, aangezien zij volstrekt niet bestuurd willen worden vanuit het Goddelijke dat voortgaat en volgens de wetten van de orde ervan.
Zelfs ontkennen zij de Heer en keren zich van Hem af, maar toch bestuurt de Heer hen, niet zoals de onderdanen en de burgers van Zijn Rijk, maar zoals weerspannigen en opstandigen, door hen in banden te houden opdat zij elkaar over en weer niet het boze doen en vooral aan hen die vanuit Zijn Rijk zijn.
Dat dit het is, van de Heer, dat voortgaat uit Hem en wordt opgenomen, kan vaststaan uit de plaatsen in het Woord, waar gezegd wordt het Koninkrijk Gods; zoals in het gebed van de

Heer: 'Uw koninkrijk kome, Uw wil geschiede, zoals in de hemel ook op de aarde', (Mattheus 6: 10).
Dat daar onder het koninkrijk wordt verstaan de opneming van het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware, die voortgaan uit de Heer en waarin de Heer is bij de engelen van de hemel en bij de mensen van de Kerk, is duidelijk want er volgt: Uw wil geschiede, zoals in de hemel ook op de aarde; de wil Gods geschiedt wanneer die dingen worden opgenomen met het hart en de ziel, dat wil zeggen met de liefde en het geloof.
En elders: 'Zoekt eerst het Koninkrijk der hemelen en zijn gerechtigheid, dan zullen alle dingen u worden toegeworpen', (Mattheus 6: 33).
Onder het koninkrijk der hemelen wordt in de geestelijke zin het Goddelijk Ware verstaan en onder de gerechtigheid het Goddelijk Goede en daarom wordt gezegd: zoekt eerst het koninkrijk der hemelen en zijn gerechtigheid en in de hoogste zin wordt onder het Koninkrijk der hemelen de Heer verstaan, aangezien Hijzelf het al van Zijn rijk is en met de gerechtigheid wordt in dezelfde zin de verdienste van de Heer aangeduid.
En omdat de mens, die uit de Heer wordt bestuurd, niet dan alleen de dingen die van de Heer zijn, wil en liefheeft, wordt hij, terwijl hij het zelf niet weet, geleid tot de gelukzalige dingen tot in het eeuwige en daarom wordt gezegd dat alle dingen hem zullen worden toegeworpen, waaronder wordt verstaan, dat alle dingen tot zijn heil naar wens zullen gebeuren.
Aangezien de hemel de hemel is krachtens de opneming van het Goddelijk Ware uit de Heer, eender de Kerk, wordt daarom de hemel en de Kerk in de algemene zin verstaan onder het Koninkrijk Gods en onder het Koninkrijk der hemelen en daarom worden zij die het Goddelijk Ware opnemen, door de Heer zonen van het Koninkrijk genoemd, bij Mattheus: 'De akker is de wereld, het zaad zijn de zonen van het koninkrijk, het onkruid zijn de zonen van het boze', (Mattheus 13:38).
Dat de opnemenden van het Goddelijk Ware worden verstaan onder de zonen van het koninkrijk, is duidelijk, want gezegd wordt: het zaad zijn de zonen van het koninkrijk en het onkruid zijn de zonen van het boze; onder het zaad wordt het Goddelijk Ware verstaan en onder het onkruid het helse boze; en zij worden zonen genoemd omdat de zonen in de geestelijke zin van het Woord de waarheden betekenen en in de tegengestelde zin de valsheden, zie eerder nr. 166.
Bovendien zie men ook daarover, dat het Koninkrijk Gods de Kerk betekent ten aanzien van de ware dingen vanuit het goede en eveneens de hemel, ook eerder in nr. 48 en dat het Koninkrijk Gods bij de mens betekent in de ware dingen van het goede zijn uit de Heer, dus in de wijsheid en vandaar in de macht om de valse en de boze dingen te weerstaan en zo dat regeren, is van de Heer alleen, zie ook eerder nr. 333.

684. Er wordt gezegd dat de koninkrijken van de wereld zijn geworden van onze Heer en van zijn Christus; en daarmee wordt aangeduid dat dan het Goddelijk Goede en het Goddelijk Ware wordt opgenomen, wanneer de bozen van de goeden zijn gescheiden en die in de hel zijn geworpen, dan immers kunnen de hemelen, zowel de hogere als de lagere in verlichting zijn en daaruit in het bevatten van het goede en het ware en dat kan niet plaatsvinden zolang de bozen verbonden zijn met de goeden, want zolang kunnen de innerlijke dingen van de engelen die in de lagere hemelen zijn, niet geopend worden, maar alleen de uiterlijke dingen en de Heer regeert niet in de uiterlijke dingen gescheiden van de innerlijke dingen bij de geesten en bij de mensen, maar in de innerlijke dingen en vanuit die in de uiterlijke.
En daarom, voordat de innerlijke dingen van de engelen van de laatste hemel, die de geestelijke en de hemelse dingen zijn, geopend zijn, is die hemel zo dus niet het Koninkrijk van de Heer geworden, zoals na de scheiding van de bozen van hen.
Gezegd wordt dat de koninkrijken van de wereld zijn geworden van onze Heer en van zijn Christus en onder de Heer wordt daar hetzelfde verstaan als onder Jehovah in het Oude Testament en onder de Vader in het Nieuwe Testament, namelijk de Heer ten aanzien van het

Goddelijke Zelf en eveneens ten aanzien van het Goddelijk Goede; en onder de Christus wordt hetzelfde verstaan als onder God in het Oude Testament en onder de Zoon van God in het Nieuwe, namelijk de Heer ten aanzien van het Goddelijk Menselijke en eveneens ten aanzien van het Goddelijk Ware, want met Christus wordt iets eenders aangeduid als met de Gezalfde, de Messias en de Koning en onder de Gezalfde, de Messias en de Koning wordt de Heer verstaan ten aanzien van het Goddelijk Ware en eveneens ten aanzien van het Goddelijk Menselijke, toen Hij in de wereld was, want toen was de Heer ten aanzien van Zijn Menselijke, het Goddelijk Ware.
Iets eenders dus wordt aangeduid met de Gezalfde van Jehovah, want het Goddelijke Zelf, dat Jehovah en de Vader werd genoemd en in zijn wezen het Goddelijke van de Goddelijke Liefde was, zalfde het Goddelijk Menselijke, dat de Zoon van God wordt genoemd en in zijn wezen, toen het in de wereld was, het Goddelijk Ware was.
De zalving immers betekende dat het Goddelijk Menselijke van de Heer voortging vanuit Zijn Goddelijke Zelf, dus het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijke van Hem.
Daaruit blijkt dat alleen de Heer ten aanzien van het Goddelijk Menselijke wezenlijk de Gezalfde van Jehovah is geweest, maar dat de koning en de priesters als uitbeelding de gezalfden van Jehovah werden genoemd; want de olie waarmee de zalving plaatsvond, betekende het Goddelijke van de Goddelijke Liefde.
Omdat het nu het Goddelijk Ware bij de Heer is geweest dat door het Goddelijk Goede werd gezalfd, is het daarvandaan dat met Christus en eender met de Messias en de Gezalfde en eveneens met de Koning, het Goddelijk Ware wordt aangeduid dat voortgaat vanuit het Goddelijke Goede van de Goddelijke Liefde van de Heer.
Dat dit zo is, kan vaststaan uit de plaatsen in het Woord, waar de Christus, de Messias en de Gezalfde wordt vermeld.
Dat Christus, de Messias of de Gezalfde is, staat vast bij Johannes: ‘Andreas vond zijn broeder Simon en hij zei tot hem: Wij hebben gevonden de Messias, dat is, overgezet zijnde, de Christus’, (Johannes 1:42); en bij dezelfde: ‘De Samaritaanse vrouw zei: Ik weet dat de Messias komt, Die geheten wordt Christus’, (Johannes 4: 25).
Hieruit blijkt dat de Heer werd genoemd Christus uit hoofde hiervan, dat het de Messias was, van Wie de Komst in het Woord van het Oude Testament is voorzegd; want de Gezalfde wordt Christus genoemd in de Griekse taal en Messias in de Hebreeuwse taal en de Gezalfde is de Koning, vandaar is het, dat de Heer werd genoemd de Koning van Israël en de Koning van de Joden, wat Hij ook beleed voor Pilates, en daarom was op het kruis geschreven: Koning der Joden’, (Mattheüs 27: 11,29, 37,41; Lukas 23: 1-4,35-40).
Bij Johannes: ‘Nathanaël zei: Gij zijt de Zoon van God, de Koning van Israël’, (Johannes 1: 50); en omdat Gezalfde, Christus, Messias en Koning synoniemen zijn, is het daarom ook de Zoon van God en die afzonderlijke namen betekenen in de geestelijke zin het Goddelijk Ware.
Dat de Koning dit betekent, zie men eerder in de nummers 31,553,625, dat ook de Zoon van God het betekent, is omdat de zonen in het Woord de waarheden betekenen, vandaar betekent de Zoon van God het Goddelijk Ware; dat de zonen de waarheden betekenen, zie men eerder in nr. 166.
Iets eenders wordt ook aangeduid met Christus en Messias, dat met Christus het Goddelijk Ware wordt aangeduid, staat vast bij Mattheus: ‘Wilt niet rabbi worden genoemd; Eén is uw Leraar: Christus’, (Mattheus 23: 8).
Met rabbi en leraar wordt degene aangeduid die het ware leert, dus abstract genomen de leer van het ware en in de hoogste zin het Goddelijk Ware, namelijk Christus.
Dat Hij alleen het Goddelijk Ware is, wordt verstaan onder: Wilt niet rabbi worden genoemd, Eén is uw leraar: Christus.
Bij dezelfde: ‘Ziet toe dat niemand u zal verleiden; velen immers zullen komen onder Mijn Naam, zeggende: Ik ben de Christus, en zij zullen velen verleiden; indien iemand tot u zal

gezegd hebben: Zie, hier is de Christus, of daar, gelooft het niet; er zullen immers valse christenen en valse profeten opstaan', (Mattheus 24: 4,5, 23,24; Markus 13: 21-23).
Deze dingen moeten niet zo worden verstaan dat er zullen opstaan die zich Christus of christussen zullen heten, maar degenen die het Woord zullen vervalsen en zullen zeggen dat dit of dat het Goddelijk Ware is, terwijl het dit niet is; zij die valsheden vanuit het Woord bevestigen, worden verstaan onder de pseudo-christenen en zij die valsheden van de leer uitbroeden, onder de pseudo-profeten; gehandeld wordt immers in die beide hoofdstukken over de geleidelijke verwoesting van de Kerk, dus over de vervalsing van het Woord, en tenslotte over de ontwijding van het ware daaruit.
Maar deze dingen zie men uitvoeriger ontvouwd in het werk 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 3353-3356, 3897-3901.
En omdat de Zoon Gods ook het Goddelijk Ware betekent, zoals hiervoor is gezegd, wordt Hij daarom ettelijke malen Christus de Zoon van God genoemd, zoals in (Mattheüs 26:63; Markus 14:61; Lukas 4:41, 22:66; Johannes 6:69, 11:26, 27; 20: 30:31).
Kortom, dat de Heer in de wereld genoemd is geweest Christus, Messias, Gezalfde en Koning, was omdat in Hemzelf alleen was het Goddelijk Goede van de Goddelijke Liefde, waaruit het Goddelijk Ware voortgaat en dit werd uitgebeeld door de zalving; de olie immers, waarmee de zalving plaatsvond, betekende het Goddelijke van de Goddelijke Liefde en de Koning die gezalfd werd, het Goddelijk Ware en daarom beeldden de koningen, als zij gezalfd waren, de Heer uit en werden zij gezalfden van Jehovah geheten.
Maar toch was alleen de Heer ten aanzien van het Goddelijk Menselijke de Gezalfde van Jehovah, aangezien het Goddelijke Goede van de Goddelijke Liefde in Hem was en dit was Jehovah en de Vader, vanwaaruit de Heer het 'Zijn' van het Leven had; want dat hij uit Jehovah is ontvangen geweest, is bekend; dus was de Heer krachtens het Goddelijk Goede van de Goddelijke Liefde, dat in Hem was vanuit de ontvangenis, ten aanzien van zijn Menselijke het Goddelijk Ware, zolang Hij in de wereld was.
Hieruit kan vaststaan dat alleen de Heer de Gezalfde van Jehovah is geweest, wezenlijk, maar dat de koningen gezalfden van Jehovah zijn genoemd geweest, als uitbeelding; vandaar nu is het dat de Heer ten aanzien van het Goddelijk Menselijke Messias en Christus, dat wil zeggen, de Gezalfde, genoemd is geweest.
Dit kan eveneens vaststaan uit de volgende plaatsen bij Jesaja: 'De geest van de Heer Jehovih is op Mij; daarom heeft Jehovah Mij gezalfd om de armen te evangeliseren; Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van hart, om de gevangenen vrijheid te prediken, de gebondenen, de aan de ogen bevangene, om uit te roepen het jaar van het welbehagen van Jehovah en de dag van de wraak voor onze God, om te troosten alle rouwenden', (Jesaja 61: 1,2).
Deze dingen betreffen klaarblijkend de Heer, Zijn Goddelijk Menselijke wordt daaronder verstaan, dat de Heer Jehovih heeft gezalfd om de armen te evangeliseren en heeft gezonden om de gebrokenen van hart te verbinden en meer dingen; die dingen immers heeft de Heer vanuit Zijn Menselijke volvoerd, maar de afzonderlijke dingen daar, zie men eerder in de nrs. 183,375,612 ontvouwd.
Bij David: 'De natiën rumoerden en de volken overdachten ijdelheid, de koningen der aarde stelden zich op en de heersers beraadslaagden tezamen tegen Jehovah en tegen Zijn Gezalfde; Ik heb Mijn Koning gezalfd over Zion, de berg van Mijn heiligheid.
Ik zal van het besluit verhalen, Jehovah heeft gezegd tot Mij: Mijn Zoon Gij: Ik, heden heb Ik U gegenereerd, vraag van Mij en Ik zal de natiën geven tot Uw erfenis en tot Uw bezitting de einden van de aarde.
'Kust de Zoon, opdat Hij niet zal toornen en gij op de weg vergaat, omdat Zijn toorn binnenkort zal ontbranden, gezegend zijn allen die in Hem vertrouwen', (Psalm 2: 1, 2,6-8,12).

Dat onder de Gezalfde van Jehovah de Heer wordt verstaan ten aanzien van het Goddelijk Menselijke, is duidelijk, want er wordt gezegd: Jehovah zei tot Mij, Mijn Zoon Gij; Ik, heden heb Ik U gegenereerd; kust de Zoon opdat gij niet vergaat; gezegend zijn allen die in Hem vertrouwen.
Deze dingen worden weliswaar in de letterlijke zin ten aanzien van David gezegd, maar onder David wordt in het Woord de Heer verstaan ten aanzien van het Goddelijk Ware, of als Koning, men zie eerder nr. 205, en eveneens blijkt het, dat daar wordt gehandeld over de Komst van de Heer en tenslotte het Laatste Gericht uit Hem en daarna over Zijn regering over alle dingen van de wereld.
De geestelijke dingen die in de afzonderlijke dingen schuilen en worden aangeduid, zijn de volgende: de natiën rumoerden en de volken overdachten ijdelheid, betekenen de staat van de vorige Kerk en van de vorige hemel, dat die zal voorbijgaan; de natiën zijn zij die in de boosheden zijn en de volken zij die in de valsheden zijn, zie eerder de nrs. 175,331,625.
De koningen van de aarde stelden zich op en de heersers beraadslaagden tegen Jehovah en tegen Zijn Gezalfde, betekenen de valsheden van de Kerk en de boosheden ervan, dat zij geheel en al tegen het Goddelijk Goede en tegen het Goddelijk Ware zijn, dus tegen de Heer; de koningen der aarde zijn de valsheden van de Kerk en de heersers zijn de boosheden ervan en Jehovah is de Heer ten aanzien van het Goddelijke Zelf, dus ten aanzien van het Goddelijk Goede en de Gezalfde is de Heer ten aanzien van het Goddelijk Menselijke, dus ten aanzien van het Goddelijk Ware.
Ik heb Mijn Koning gezalfd over Zion, de berg van Mijn heiligheid, betekent het Menselijke van de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware voortgaande, vanuit het Goddelijk Goede van Zijn Goddelijke Liefde en vandaar Zijn regering over alle dingen van de hemel en van de Kerk.
Zion en de berg der heiligheid zijn de hemel en de Kerk, dus ook alle dingen van de hemel en van de Kerk; Ik zal van het besluit verhalen, betekent de verborgenheid van de Goddelijke Voorzienigheid en van de Goddelijke Wil; Jehovah heeft tot Mij gezegd: Mijn Zoon Gij; Ik, heden Ik U gegenereerd, betekent de Heer als Gezalfde, Messias, Christus en Koning, dus ten aanzien van Zijn Menselijke ontvangen en daarop geboren uit het Goddelijke Zelf of Jehovah.
Heden betekent vastgesteld uit het eeuwige en beoogt vandaar de verbinding en de vereniging vindt plaats in de tijd; vraag van Mij en Ik zal de natiën geven tot Uw erfenis en tot Uw bezitting de einden van de aarde, betekent de regering en de heerschappij van Hem over alle dingen van de hemel en van de Kerk, die van Hem zullen zijn.
Kust de Zoon, betekent de verbinding van de Heer door de liefde; kussen betekent de verbinding vanuit de liefde, omdat Hij niet zal toornen, en gij op de weg vergaat, betekent opdat niet de boosheid u zal bestormen en gij veroordeeld wordt; vertoornen immers, waar het de Heer betreft, betekent het afkeren van de mensen van Hem, dus de toorn van dezen en niet van de Heer; en het zijn de boosheden die zich afkeren en daarop toornig worden; omdat Zijn toorn binnenkort zal ontbranden, betekent het Laatste Gericht en de neerwerping van de bozen in de hel, gezegend zijn allen die in Hem vertrouwen, betekent de zaliging door de liefde tot en het geloof in de Heer.
Bij dezelfde: ‘Schoon zijt Gij verre boven de zonen der mensen, genade is uitgestort over Uw lippen, gord Uw zwaard aan op de dij, Machtige, met Uw sieraad en Uw eer en in Uw eer bestijg, rijd op het woord van de waarheid en van de zachtmoedigheid van de gerechtigheid en Uw rechterhand zal U wonderbaarlijke dingen leren; Uw pijlen zijn scherp, volken zullen onder U vallen, vanuit het hart vijanden van de Koning, Uw troon, o God, is tot in de eeuw en het eeuwige.
Een scepter van de rechtheid is de scepter van Uw Koninkrijk; Gij hebt de gerechtigheid liefgehad en Gij hebt het boze haat toegedragen; daarom heeft U, o God, Uw God gezalfd met olie van de vreugde, boven Uw genoten, met mirre, aloë en kassi, al Uw klederen, de dochters

van koningen onder Uw kostbare dingen, de koningin staat aan Uw rechterhand in het beste goud van Ofir', (Psalm 45: 3-10).
Dat deze dingen ook ten aanzien van de Heer zijn gezegd, blijkt uit de afzonderlijke dingen in deze Psalm en vandaar dat Hijzelf het is van Wie wordt gezegd: Gezalfd heeft U, o God, Uw God met de olie der vreugde, met mirre, aloë, kassi en al Uw klederen.
Wat deze dingen betekenen, kan vaststaan uit de reeks: namelijk dat Hijzelf de Goddelijke Wijsheid heeft en uit Hemzelf de leer is van het Goddelijk Ware, wordt aangeduid met: Schoon zijt Gij verre boven de zonen der mensen; genade is uitgestort over uw lippen; schoon betekent de wijze; de zonen der mensen betekenen de inzichtsvollen in de Goddelijke waarheden; en de lippen betekenen de leerstellingen.
Zijn almacht vanuit het Goddelijk Ware voortgaande vanuit het Goddelijk Goede en daaruit de vernietiging van de valsheden en de boosheden en de onderwerping van de hellen, worden aangeduid met: Gord Uw zwaard aan op de dij, Machtige, met sieraad en eer, en in Uw eer bestijg, rijd op het Woord der waarheid.
Uw rechterhand zal u wonderbaarlijke dingen leren; Uw pijlen zijn scherp; volken zullen onder U vallen, vanuit het hart vijanden van de Koning; met het zwaard wordt het ware aangeduid, strijdend tegen het valse en dit verwoestend; met de wagen de leer van het ware, eender met het woord van de waarheid; met rijden, onderrichten en strijden; met de rechterhand, de almacht; met de pijlen worden de strijdende waarheden aangeduid; met de volken zij die in valsheden van het boze zijn; en met de vijanden van de Koning zij die tegen de waarheden zijn, dus de hellen; dat Hij vandaar het Koninkrijk en de heerschappij tot in het eeuwige heeft, wordt aangeduid met: Uw troon, o God, tot in de eeuw en het eeuwige, een scepter der rechtheid is de scepter van Uw Koninkrijk; een scepter der rechtheid is het Goddelijk Ware dat de macht en de regering heeft.
Dat, omdat hij de goeden heeft opgeëist uit de verdoemenis door de bozen te vernietigen, en dat daarom het Goddelijke Zelf Zich met Zijn Menselijke heeft verenigd, wordt aangeduid met: Gij hebt de gerechtigheid liefgehad en Gij hebt het boze haat toegedragen; daarom heeft U, o God, Uw God gezalfd met olie van de vreugde, boven Uw genoten.
De gerechtigheid liefhebben en het boze haat toedragen betekent de goeden opeisen uit de verdoemenis door de bozen te vernietigen; zalven met olie van de vreugde betekent zich verenigen door de overwinningen in de verzoekingen; o God, Uw God, betekent de wederzijdse vereniging van het Menselijke met het Goddelijke en van het Goddelijke met het Menselijke; de Goddelijke waarheden verenigd met de Goddelijke goedheden worden aangeduid met: Hij heeft gezalfd met mirre en aloë en kassie, al Uw klederen.
Mirre betekent het goede van de laatste graad, aloë het goede van de tweede en kassie het goede van de derde, eender als die drie specerijen vermengd zijn met olijfolie, waarvandaan de olie der heiligheid is, waarmee de zalving plaatsvond, (Exodus 30: 23,24).
Die olie betekende het Goddelijk Goede van de Goddelijke Liefde en de klederen die gezalfd werden, betekenen de Goddelijke waarheden; dat degenen die vanuit Zijn Koninkrijk zijn, de geestelijke aandoeningen van het ware hebben, wordt daarmee aangeduid dat de dochters van koningen onder Uw kostbare dingen zijn, de dochters van koningen zijn de geestelijke aandoeningen van het ware, die kostbaar worden genoemd wanneer het echte waarheden zijn; en dat de hemel en de Kerk in de bescherming van Hem zijn en met Hem verbonden, omdat zij in de liefde tot Hem, uit Hem zijn, wordt daarmee aangeduid dat de koningin aan Uw rechterhand staat in het beste goud van Ofir.
De koningin betekent de hemel en de Kerk, aan de rechterhand betekent in de bescherming vanwege de verbinding met Hem en het beste goud van Ofir is het goede van de liefde tot de Heer.
Bij dezelfde: 'Ik heb een verbond gesloten met Mijn uitverkorene, Ik heb Mijn knecht David gezworen: Tot in het eeuwige zal Ik uw zaad bevestigen en Ik zal uw troon bouwen tot in geslacht en geslacht.

Gij hebt gesproken in het gezicht tot Uw Heilige en gezegd: Ik heb hulp besteld over een Machtige en Ik heb een Uitverkorene verhoogd vanuit het volk; Ik heb David Mijn Knecht gevonden, met de olie van Mijn heiligheid heb Ik hem gezalfd, met Wie Mijn hand vast zal zijn, ook zal Mijn arm Hem versterken. Ik zal vóór Hem Zijn vijanden verpletteren en Zijn haters zal Ik slaan; Ik zal in de zee Zijn hand zetten en in de rivieren Zijn rechterhand, Hij zal Mij noemen: Mijn Vader Gij, Mijn God en de Rots van Mijn heil, ook zal Ik Hem ten Eerstverwekte geven, hoog voor de koningen van de aarde en Mijn verbond zal Hem standvastig zijn en Ik zal tot in het eeuwige Zijn zaad zetten en Zijn troon zoals de dagen der hemelen.
Eens heb ik gezworen bij Mijn heiligheid: zo Ik aan David liege; Zijn zaad zal tot in het eeuwige zijn en Zijn Troon zoals de zon vóór Mij, zoals de Maan vast tot in het eeuwige, de Getuige in de wolken getrouwd', (Psalm 89:4,5,20-22,24,26 -30,36 -38).
Dat onder David hier niet David wordt verstaan maar de Heer ten aanzien van Zijn Koningschap, dat het Goddelijk Geestelijke is en het Goddelijk Ware wordt genoemd, blijkt duidelijk uit de dingen die daar over David worden gezegd, namelijk, dat het zaad en de troon van hem zal zijn zoals de dagen van de hemelen en zoals de zon en de maan tot in het eeuwige.
Dat Hij zijn hand zal stellen in de zee en in de rivieren zijn rechterhand en dat Hij Jehovah Vader zal noemen en dat hij de Eerstverwekte zal zijn, hoog voor de koningen van de aarde en meer dingen, die niet van David, van diens zonen en troon gezegd kunnen worden, maar dat onder David de Heer wordt verstaan in het Woord, zie eerder in nr. 205.
Maar om tot de afzonderlijke dingen over te gaan: Ik heb een verbond gesloten met Mijn Uitverkorene, Ik heb David Mijn knecht gezworen, betekent de vereniging van het Goddelijke Zelf met het Menselijke; een verbond sluiten betekent verenigd worden, zweren het één-zijn bevestigen.
Uitverkorene wordt gezegd, krachtens het goede en Knecht krachtens het ware; tot in het eeuwige zal Ik uw zaad bevestigen en Ik zal uw troon bouwen tot in geslacht en geslacht, betekent het Goddelijk Ware en de hemel en de Kerk uit Hem; het zaad is het Goddelijk Ware en zijn degenen die opnemen; en de troon is de hemel en de Kerk.
Gij hebt gesproken in het gezicht tot uw Heilige, betekent een profetische verborgenheid ten aanzien van de Heer; Ik heb hulp besteld over een Machtige, Ik heb een Uitverkorene verhoogd vanuit het volk, betekent het Goddelijk Ware waardoor het Goddelijk Goede alle dingen werkt; dit wordt hulp over een machtige genoemd en elders de rechterhand van Jehovah; de Goddelijke Majesteit en Macht, vanuit dit wordt aangeduid met de verhoging van de uitverkorene vanuit het volk; Ik heb David Mijn knecht gevonden, met de olie van Mijn heiligheid heb Ik Hem gezalfd betekent de Heer ten aanzien van het Goddelijk Menselijke en het éénzijn met het Goddelijke Zelf, dit éénzijn wordt de verheerlijking genoemd in het Woord van het Nieuwe Testament; en dat éénzijn wordt verstaan onder gezalfd worden met de olie van de heiligheid; de olie der heiligheid immers betekent het Goddelijk Goede van de Goddelijke Liefde en gezalfd worden betekent verenigd worden met het Goddelijk Ware dat van het Menselijke van de Heer in de wereld is geweest; met wie Mijn hand zal vast zijn, ook zal Mijn arm Hem versterken, betekent daaruit de almacht; de hand betekent de almacht van het ware vanuit het goede en de arm de almacht van het goede door het ware.
Ik zal vóór Hem Zijn vijanden verpletteren en Zijn haters zal Ik slaan, betekent de strijd met de overwinning tegen de valsheden en de boosheden, dus tegen de hellen.
Ik zal in de zee Zijn hand zetten en in de rivieren Zijn rechterhand, betekent de uitbreiding van Zijn heerschappij en regering over alle dingen van de hemel en van de Kerk; de zee immers en de rivieren zijn de laatsten van de hemel en de laatsten betekenen alle dingen.
Hij zal Mij noemen: Mijn Vader Gij, Mijn God en de Rots van Mijn heil, betekent het Goddelijk Menselijke, dus de Zoon van God; Die uit Hem is ontvangen en daarop verwekt en

omdat vandaar het Menselijke van de Heer het Goddelijke Ware en de Goddelijke Macht had, wordt het ook God en Rots van het heil genoemd.
Ook zal Ik Hem ten Eerstverwekte geven, hoog voor de koningen van de aarde, betekent dat Hij is boven al het goede en ware van de hemel en van de Kerk, omdat de goedheden en de waarheden daar uit Hem zijn.
En Mijn verbond zal Hem standvastig zijn, betekent het eeuwige éénzijn; Ik zal tot in het eeuwige Zijn zaad zetten en Zijn troon zoals de dagen der hemelen, betekent hier zoals wat het eerder betekent: de dagen van de hemelen zijn de staten van de gehele hemel, die vanuit Zijn Goddelijke zijn; eens heb Ik gezworen bij Mijn heiligheid: Zo Ik aan David liege, betekent de eeuwige bevestiging, omdat het is vanuit het Goddelijke, ten aanzien van de Heer en ten aanzien van het éénzijn van Zijn Menselijke met het Goddelijke Zelf.
Zijn zaad zal tot in het eeuwige zijn en Zijn troon zoals de zon vóór Mij, zoals de maan vast tot in het eeuwige, en zoals eerder, waar van het zaad en van de troon wordt gezegd, 'zoals de zon en de maan', aangezien vanuit de zon wordt gezegd met betrekking tot de eeuwigheid ten aanzien van het Goddelijk Goede en vanuit de maan ten aanzien van het Goddelijk Ware, die immers worden met de Zon en de Maan aangeduid; de getuige in de wolken is getrouw, betekent de erkenning en de belijdenis vanuit het Woord ten aanzien van het Goddelijke in het Menselijke van de Heer; dat dit de Getuige in de wolken is, zie men eerder in de nummers 10, 27, 228,392,649.
Bij dezelfde: 'Gedenk, o Jehovah, aan David, aan al zijn zwoegen, die heeft Jehovah gezworen, de Sterke Jakobs gelofte gedaan: zo ik zal zijn ingegaan binnen de tent van mijn huis, zo ik zal zijn geklommen op de sponde van mijn legerstede, totdat ik een plaats voor Jehovah zal gevonden hebben; habitakels voor de Sterke Jakobs, zie, wij hebben van Hem gehoord in Efrata, wij hebben Hem gevonden in de velden van het woud; wij zullen binnengaan in Zijn habitakels, wij zullen ons inkrommen voor de voetbank van Zijn voeten. Sta op, Jehovah, tot uw rust, Gij en de ark van Uw sterkte; dat Uw priesters bekleed worden met gerechtigheid en dat Uw heiligen jubelen, ter wille van David Uw knecht keer het aangezicht van Uw Gezalfde niet af.
In Zion zal ik David een hoorn doen uitspruiten; Ik zal een luchter toerichten voor Mijn Gezalfde; Zijn vijanden zal ik met schaamte bekleden, maar op Hem zal Zijn kroon bloeien', (Psalm 132: 1-3,5-10,17,18).
Onder David en de Gezalfde of Christus wordt ook hier niet David verstaan, maar de Heer ten aanzien van het Goddelijk Menselijke; want gezegd wordt, dat Zijn habitakels, namelijk van de Sterke Jakobs, worden gevonden in Efrata, te weten Bethlehem en dat zij zich zullen inkrommen voor de voetbank van Zijn voeten.
Maar dat dit zo is, zal uit de afzonderlijke dingen in volgorde worden ontvouwd en verduidelijkt worden.
Die Jehovah heeft gezworen, de Sterke Jakobs gelofte gedaan, betekent de onherroepelijke verzekering vóór de Heer, Die Jehovah wordt genoemd krachtens het Goddelijke in eersten en de Sterke Jakobs krachtens het Goddelijke in laatsten, waarin de Goddelijke Macht in haar volheid is.
Zo Ik zal zijn ingegaan binnen de tent van mijn huis, zo Ik zal zijn geklommen op de sponde van mijn legerstede, betekent dat hij niet de dingen zal binnengaan en weten die van de Kerk zijn en die van haar leer zijn; de tent des huizes betekent de heilige dingen van de Kerk en de sponde van de legerstede haar leer; totdat ik een plaats voor Jehovah zal gevonden hebben; habitakels voor de Sterke Jakobs, betekent voordat ik de Komst van de Heer zal geweten hebben en de verborgenheden van het éénzijn van Zijn Menselijke met het Goddelijke; deze zijn in de hoogste zin de plaats voor Jehovah en de habitakels van het Goddelijke Menselijke van de Heer.
Zie, wij hebben van Hem gehoord in Efrata, wij hebben Hem gevonden in de velden van het woud, betekent in de geestelijke zin het Woord en eveneens in de natuurlijke zin; Efrata

immers en Bethlehem betekenen het geestelijk-natuurlijke en de velden van het woud het natuurlijke, het ene en het andere van het Woord, want daar wordt de Heer gevonden.
Wij zullen binnengaan in Zijn habitakels, wij zullen ons inkrommen voor de voetbank van Zijn voeten, betekent dat Hij daar wordt gevonden; Hijzelf immers is het Woord; Zijn habitakels daar zijn de dingen die van de geestelijke zin van het Woord zijn, dus de hemelen zijn, aangezien deze in de geestelijke zin van het Woord zijn; en de voetbank van Zijn voeten zijn de dingen die van de natuurlijke zin van het Woord zijn, dus is dit ook de Kerk, aangezien in de Kerk de Goddelijke waarheden in hun laatsten zijn, die aan de geestelijke dingen van het Woord en van de hemelen, dus aan de Heer Zelf, Die daarin woont, van dienst zijn als voetbank van de voeten.
Sta op, Jehovah, tot uw rust, Gij en de ark van Uw sterkte, betekent de vereniging van het Goddelijke Zelf met het Menselijke in de Heer en daaruit de vrede voor allen in de hemel en in de Kerk.
De rust van Jehovah is die vereniging en de ark van Zijn sterkte is de hemel en de Kerk; dat Uw priesters bekleed worden met gerechtigheid en dat Uw heiligen jubelen, betekent de eredienst vanuit de liefde voor hen die in het hemels goede zijn en de eredienst vanuit de naastenliefde voor hen die in het geestelijk goede zijn, want de priesters zijn degenen die in het hemels rijk van de Heer zijn en heiligen worden degenen genoemd die in het geestelijk rijk zijn.
Ter wille van David Uw knecht, keer het aangezicht van Uw Gezalfde niet af, betekent opdat zij worden ontstoken met liefde en worden verlicht met het licht van het ware, als het Goddelijk Ware verenigd is met het Goddelijk Goede in de Heer, dus het Goddelijke Zelf met het Menselijke en het Menselijke met het Goddelijke, want David als knecht, betekent het Menselijke van de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware en de Gezalfde betekent dit verenigd met het Goddelijk Goede.
Zijn aangezicht betekent de Goddelijke Liefde en daaruit de verlichting; in Zion zal Ik David een hoorn doen uitspruiten, betekent de macht van het Goddelijk Ware uit Hem in de hemel en in de Kerk.
Ik zal een luchter toerichten voor Mijn Gezalfde, betekent de verlichting van het Goddelijk Ware vanuit de vereniging van het Goddelijke en het Menselijke in de Heer.
De luchter is het Goddelijk Ware ten aanzien van de verlichting, zijn vijanden zal Ik met schaamte bekleden, betekent de onderwerping van de hellen en de verstrooiing van de bozen vandaar, maar op Hem zal Zijn kroon bloeien, betekent de voortdurende en eeuwige overwinning over de hellen.
Uit deze, vanuit het Woord aangevoerde plaatsen, kan vaststaan, dat de Heer de Gezalfde wordt genoemd, te weten Messias of Christus, krachtens het Goddelijk Goede verenigd met het Goddelijk Ware in Zijn Menselijke, want het Menselijke van de Heer wordt krachtens dat éénzijn verstaan onder de Gezalfde van Jehovah.
Eender in het eerste boek van Samuel: ‘Jehovah zal de einden der aarde richten en Hij zal Zijn Koning sterkte geven en de hoorn van Zijn Gezalfde verhogen’, (Samuel 2:10).
Deze dingen staan in de profetische uitspraak van Hannah, de moeder van Samuël, voordat over Israël enig koning of gezalfde was; en daarom wordt onder de Koning en de Gezalfde daar de Heer verstaan, aan Wie de sterkte wordt gegeven en voor Wie de hoorn wordt verhoogd, wanneer het Goddelijke verenigd is met het Menselijke.
Met de sterkte wordt de macht van het goede over het boze aangeduid en met de hoorn de macht van het ware over het valse en het ware wordt verhoogd genoemd wanneer het innerlijk wordt; in die graad ook wordt het machtiger.
Eender onder de Gezalfde in de Klaagliederen: ‘De geest van onze neusvleugels, de Gezalfde van Jehovah, is gevangen in hun kuilen, van Wie wij hebben gezegd: In Zijn schaduw zullen wij leven onder de natiën’, (Klaagliederen 4:20).

Onder de Gezalfde van Jehovah, wordt in de letterlijke zin hier de Koning verstaan die gevangen is gemaakt, maar in de geestelijke zin wordt de Heer verstaan en daarom wordt gezegd de geest van onze neusvleugels, dat wil zeggen, het leven van de doorvatting van het goede en het ware.
Gevangen in de kuilen, betekent verworpen door hen die in valsheden van het boze zijn, de kuilen zijn de valsheden van de leer; in Zijn schaduw leven, betekent in Zijn bescherming zijn tegen de valsheden van het boze, namelijk de natiën.
Aangezien met de Gezalfde, de Messias of de Christus, de Heer wordt aangeduid ten aanzien van het Goddelijk Menselijke, dus ten aanzien van het Goddelijk Goede verenigd met het Goddelijk Ware, wordt daarom met de zalving die vereniging aangeduid, waarover de volgende woorden van de Heer: 'Ik in de Vader en de Vader in Mij, gelooft Mij dat Ik in de Vader en de Vader in Mij', (Johannes 14: 7-11).
Elders: 'De Vader en Ik, één zijn wij; moge gij bekennen en geloven dat Ik in de Vader en de Vader in Mij', (Johannes 10:30,38) en aangezien dit werd uitgebeeld door de zalving van Aharon en diens zonen, werden daarom 'de heilige dingen van de zonen van Israël', die van Jehovah Zelf waren, gegeven aan Aharon en diens zonen voor de zalving ', (Numeri 18: 8).
De heilige dingen die van Jehovah waren, aan Aharon en diens zonen gegeven voor de zalving, worden opgesomd van vers 9 tot 19 van dit hoofdstuk, maar men zie ook eerder wat over de zalvingen is gezegd, zoals dat alleen de Heer ten aanzien van het Goddelijk Menselijke de Gezalfde van Jehovah is geweest, omdat in Hem was het Goddelijke Goede van de Goddelijke Liefde, dat met de olie werd aangeduid en dat de overige met olie gezalfden Hem slechts hebben uitgebeeld, nr. 375.
Deze dingen ten aanzien van de Gezalfde van Jehovah, omdat de Gezalfde van Jehovah Christus is, opdat men zal weten dat onder de Heer en Zijn Christus in deze plaats van de Openbaring niet worden het verstaan twee, maar dat wordt verstaan één, of dat Zij één zijn, zoals de Gezalfde van Jehovah en de Christus van de Heer, (Lukas 2: 26).
Omdat hier wordt gehandeld over de Heer, is het, opdat men zal weten vanwaar het is dat Hij is geheten Christus, dat wil zeggen, de Messias of de Gezalfde, van belang dat de dingen worden ontvouwd die bij Daniël worden gelezen over de Messias: 'Zeventig weken zijn besloten over uw volk en over de stad van uw heiligheid om de overtreding te voleinden en om de zonden te verzegelen en om de ongerechtigheid te verzoenen en om de gerechtigheid der eeuwen aan te brengen en om het gezicht en de profeet te verzegelen en om het heilige der heiligen te zalven.
Weet dan en doorvat: van de uitgang van het Woord tot aan het herstellen en bouwen van Jeruzalem, tot aan Messias de Vorst zeven weken.
Daarna in zestig en twee weken zal de straat en de gracht hersteld en gebouwd worden, maar in benauwdheid der tijden.
Na echter twee en zestig weken zal de Messias worden uitgehouwen, maar niet voor Hemzelf; daarna zal het volk van de te komen vorst de stad en het heiligdom verderven, dus dat het einde ervan is met overstroming en tot aan het einde van de oorlog vastbesloten verlatingen.
Hij zal evenwel het verbond voor velen bevestigen één week; maar in het midden de van de week zal hij doen ophouden slachtoffer en spijsoffer; tenslotte over 'de vogel der gruwelen' verlating en tot aan de voleinding toe en vastelijk besloten zal het druipen over de verwoesting, (Daniël 9: 24-27).
De zin van deze woorden is door vele geleerden doorvorst en ontvouwd, maar alleen ten aanzien van de letterlijke zin, maar nog niet ten aanzien van de geestelijke zin, deze zin immers is in de christelijke wereld tot dusver onbekend geweest; in deze zin worden de volgende dingen met die woorden aangeduid: 70 weken zijn besloten over uw volk, betekent de tijd en de staat van de Kerk die toen bij de Joden was, tot aan het einde ervan; zeven en zeventig betekenen het volle van de aanvang tot het einde, en het volk betekent hen die toen van de Kerk waren.,

En over de stad van uw heiligheid, betekent de tijd en de staat van het einde van de Kerk ten aanzien van de leer van het ware vanuit het Woord.
De stad betekent de leer van het ware en de stad der heiligheid, het Goddelijk Ware, dus het Woord; om de overtreding te voleinden, en om de zonden te verzegelen en om de ongerechtigheid te verzoenen, betekent wanneer niet dan alleen valsheden en boosheden in de Kerk zijn, dus wanneer de ongerechtigheid is vervuld en voleindigd; want voordat dit is geschied, komt het einde niet, vanwege de oorzaken waarover in het werkje 'Over het Laatste Gericht' is gehandeld.
Want indien het eerder zou plaatsvinden dan zouden de goede eenvoudigen vergaan, die ten aanzien van de uiterlijke dingen verbonden zijn met hen die de waarheden en de goedheden nabootsen en huichelachtig liegen in de uiterlijke dingen, en daarom wordt er aan toegevoegd: Om de gerechtigheid der eeuwen aan te brengen; waarmee wordt aangeduid om degenen te zaligen die in het goede van het geloof en van de naastenliefde zijn; en om het gezicht en de profeet te verzegelen, betekent om alle dingen die in het Woord zijn te vervullen; om het heilige der heiligen te zalven, betekent om het Goddelijke Zelf te verenigen met het Menselijke in de Heer, dit immers is het Heilige der Heiligen; weet dan en doorvat van de uitgang van het Woord, betekent van het einde van het Woord van het Oude Testament, omdat dit in de Heer moet worden vervuld; alle dingen immers van het Woord van het Oude Testament handelen in de hoogste zin over de Heer en over de verheerlijking van Zijn Menselijke en zo over Zijn heerschappij over alle dingen van de hemel en van de wereld; tot aan het herstellen en tot het bouwen van Jeruzalem, betekent wanneer de nieuwe Kerk moet worden geïnstaureerd; Jeruzalem betekent die Kerk en bouwen betekent opnieuw instaureren; tot aan Messias de Vorst, betekent tot aan de Heer en het Goddelijk Ware in Hem en vanuit Hem.
De Heer immers wordt Messias genoemd, krachtens het Goddelijk Menselijke en Vorst krachtens het Goddelijk Ware; zeven weken betekenen de volle tijd en staat; daarna in 60 en 2 weken zal de straat en de gracht hersteld en gebouwd worden, betekent de volle tijd en staat na Zijn Komst totdat de Kerk is geïnstaureerd met haar waarheden en leer, 60 betekent de volle tijd en staat ten aanzien van de inplanting van het ware, eendere dingen als het getal drie of zes; en 2 betekent deze ten aanzien van het goede; dus betekenen 60 en 2 tezamen het huwelijk van het ware met een weinig goede.
De straat betekent het ware van de leer en de gracht de leer.
Wat de straat betekent, zie men eerder in nr. 652 en wat de gracht, kuil of de put in nr. 537; in de benauwdheid der tijden, betekent bezwaarlijk en moeilijk, omdat het bij de natiën geschiedt, die slechts weinig van de geestelijke doorvatting van het ware hebben.
Na echter 60 en 2 weken, betekent na de volle tijd en staat van de geïnstaureerde Kerk ten aanzien van het ware en ten aanzien van het goede; zal de Messias worden uitgehouwen betekent, dat zij van de Heer zullen terugtreden, wat vooral heeft plaatsgevonden bij de Babyloniërs, door de overdraging van de Goddelijke Mogendheid van de Heer op de hogepriesters, en zo door de niet-erkenning van het Goddelijke in Zijn Menselijke, maar niet voor Hemzelf, betekent dat Hij toch de mogendheid heeft en het Goddelijke heeft.
Daarna zal het volk van de te-komen-vorst, de stad en het heiligdom verderven, betekent dat zo de leer en de Kerk zal vergaan door de valsheden; de stad betekent de leer, het heiligdom de Kerk en de vorst die komen zal het regerende valse.
Dus dat het einde ervan is met overstroming en tot aan het einde van de oorlog vastbesloten verlatingen, betekent de vervalsing van het ware totdat er niet enige strijd tussen het ware en het valse is; de overstroming betekent de vervalsing van het ware, de oorlog de strijd tussen het ware en het valse en de verlating de laatste staat van de Kerk, als er niet langer enig ware is, maar louter het valse.
Hij zal evenwel het verbond bevestigen één week, betekent de tijd van de Reformatie, wanneer er opnieuw zal zijn de lezing van het Woord en de erkenning van de Heer, namelijk

van het Goddelijke in Zijn Menselijke; deze erkenning en daaruit de verbinding van de Heer door het Woord, wordt aangeduid met het verbond en de tijd van de Reformatie met één week; maar in het midden van de week zal hij doen ophouden slachtoffer en spijsoffer, betekent dat toch innerlijk bij hen die gereformeerd zijn, niet het ware en het goede in de eredienst is.
Het slachtoffer betekent de eredienst vanuit de waarheden en het spijsoffer de eredienst vanuit de goede dingen, met het midden van de week wordt niet het midden van die tijd aangeduid, maar het binnenste van de staat bij de gereformeerden.
Het midden immers betekent het binnenste en de week de staat van de Kerk; de oorzaak dat niet het ware en het goede in de eredienst innerlijk was na de Reformatie, is omdat zij het geloof hebben aangenomen voor het wezenlijke van de Kerk en dit hebben gescheiden van de naastenliefde en wanneer het geloof is gescheiden van de naastenliefde, dan is in het binnenste van de eredienst niet het ware, noch het goede; het binnenste immers van de eredienst is het goede van de naastenliefde en vanuit dit gaat het ware van het geloof voort.
Tenslotte over de 'vogel der gruwelen', verlating, betekent de uitblussing van elk ware door de scheiding van het geloof van de naastenliefde; de vogel der gruwelen, betekent het geloof-alleen, dus gescheiden van de naastenliefde; de vogel immers betekent het denken over de waarheden van het Woord en het verstand ervan, welke de vogel der gruwelen wordt, wanneer er niet enig geestelijke aandoening van het ware is die verlicht en het ware leert, maar slechts de natuurlijke aandoening, die is ter wille van faam, roem, eer en gewin en deze aandoening is, omdat zij hels is, gruwelijk, aangezien daaruit louter valsheden zijn en tot aan de voleinding toe en vastbesloten zal het druipen over de verwoesting, betekent het uiterste ervan wanneer er niets meer van het ware en van het geloof is en wanneer het Laatste Gericht daar is
Dat deze laatste dingen bij Daniël zijn voorzegd over het einde van de Christelijke Kerk, blijkt uit de woorden van de Heer bij Mattheus: 'Wanneer gij zult hebben gezien de gruwel der verlating, voorzegd door Daniël de profeet, staande in de heilige plaats, wie leest, merke daarop', (Mattheüs 24: 15); want in dat hoofdstuk wordt gehandeld over de voleinding van de eeuw, dus over de geleidelijke verwoesting van de Christelijke Kerk en daarom wordt de verwoesting van deze Kerk onder die woorden bij Daniël verstaan.
Wat echter in de geestelijke zin daarmee wordt aangeduid, is ontvouwd in het werk 'Hemelse Verborgenheden', nr. 3652.
Hieruit nu kan vaststaan wat daarmee wordt aangeduid dat de koninkrijken der wereld zijn geworden van de Heer en van Zijn Christus en wat bij Lukas: 'Aan Simeon was antwoord geschied uit de Heilige Geest dat hij de dood niet zou zien eer hij de Christus van de Heer zou zien', (Lukas 2: 26).

685. En hij zal regeren tot in de eeuwen der eeuwen; dat dit betekent Zijn heerschappij door het Goddelijk Ware tot in het eeuwige, staat vast uit de betekenis van regeren, wanneer het de Heer betreft, namelijk heersen door het Goddelijk Ware, waarover hierna en uit de betekenis van tot in de eeuwen der eeuwen, namelijk het eeuwige; dat tot in de eeuwen der eeuwen is tot in het eeuwige, is omdat de letterlijke zin van het Woord natuurlijk is, waarmee de geestelijke zin overeenstemt.
De natuurlijke zin van het Woord bestaat uit zulke dingen die in de natuur zijn, die in het algemeen betrekking hebben op tijden en ruimten en op plaatsen en personen; en eeuwen der eeuwen zijn van de tijden, waarmee in de geestelijke zin het eeuwige overeenstemt.
Iets eenders is het geval met geslacht der geslachten, waar gehandeld wordt over de [verwekking] en voortplanting van het geloof en de naastenliefde in de Kerk.
Dat regeren, wanneer het de Heer betreft, betekent heersen door het Goddelijk Ware, is omdat heerschappij wordt gezegd van het Goede en regeren van het Ware, want de Heer wordt Heer genoemd krachtens het Goddelijke Goede en Koning krachtens het Goddelijk Ware; vandaar

is het dat in het Woord hier en daar het ene en het andere wordt gezegd, namelijk heerschappij en koninkrijk, of heersen en regeren, zoals in de volgende plaatsen, bij Micha: 'Gij, helling der dochter Zions, tot u zal komen en wederkeren de vorige heerschappij, het koninkrijk der dochter van Jeruzalem', (Micha 4 : 8).
Omdat met de dochter Zions wordt aangeduid de hemelse Kerk, die wezenlijk het goede van de liefde is, wordt daarom met betrekking tot haar gezegd, heerschappij en omdat met de dochter van Jeruzalem wordt aangeduid de geestelijke Kerk, die wezenlijk het ware van de leer is, wordt daarom met betrekking tot haar gezegd, koninkrijk.
Bij David: 'Uw Koninkrijk is een Koninkrijk van alle eeuwen en Uw heerschappij is in alle geslacht en geslacht', (Psalm 145: 13).
Bij Daniël: 'Er werd aan de Zoon des mensen gegeven heerschappij, heerlijkheid en het Koninkrijk; Zijn heerschappij is een heerschappij der eeuw en zijn Koninkrijk dat niet zal vergaan', (Daniël 7: 14).
Bij dezelfde: 'Het koninkrijk en de heerschappij en de majesteit van de koninkrijken zal gegeven worden aan het volk van de heiligen van de hoogste dingen', (Daniël 7: 27).
In die plaatsen worden de heerschappij gezegd met betrekking tot het Goede, omdat krachtens dit de Heer Heer wordt genoemd en koninkrijk wordt gezegd met betrekking tot het ware, omdat krachtens dit de Heer Koning wordt genoemd, zoals in de Openbaring: 'Hij Die op het witte paard zat, had op het bekleedsel en op de dij geschreven de Naam: Koning der koningen en Heer der heren', (Openbaring 19: 16).
Koning der koningen wordt gezegd met betrekking tot de Naam op het bekleedsel en Heer der heren met betrekking tot de Naam op de dij.
Met het bekleedsel immers wordt het ware aangeduid, daar het Goddelijk Ware, omdat het de Heer betreft en met het goede daar het Goddelijke van de Goddelijke Liefde.
Eender toegepast op de mensen, bij David: 'De koningen der aarde stelden zich op en de heersers beraadslaagden tezamen', (Psalm 2: 2).
Hieruit kan vaststaan wat in het bijzonder wordt aangeduid met regeren tot in de eeuwen der eeuwen.
Dat het Koninkrijk de hemel en de Kerk betekent ten aanzien van het ware van de leer, zie eerder in nr. 48 en vandaar dat regeren is van de Heer alleen; en wanneer het wordt gezegd met betrekking tot de mens, dat die is in de waarheden vanuit het goede, zijn uit de Heer, en vandaar in de macht om weerstand te bieden aan de valsheden van het boze, nr. 333.

686. vers 16,17. *En de vier en twintig ouderen die vóór God zitten op hun tronen vielen op hun aangezichten en aanbaden God, zeggende: Wij danken U, Heer God Almachtig. Die Zijt, Die, Waart, en Die komen, zult, dat Gij hebt aangenomen Uw grote macht en het koningschap hebt aanvaard.*

En de 24 ouderen die vóór God zitten op hun tronen, betekent de hogere hemelen in het licht en de macht uit de Heer om de bozen te scheiden van de goeden vóór de dag van het Laatste gericht, die binnenkort zal komen; vielen op hun aangezichten en aanbaden God, betekent de aanbidding van de Heer bij hen vanuit het nederigste hart; zeggende: Wij danken U Heer God Almachtig, betekent de erkenning dat alle Zijn, Leven en Kunnen is uit de Heer: Die Zijt en Die Waart en Die Komen zult, betekent uit Hem Die is het al in alle dingen van de hemel en van de Kerk uit het eeuwige tot in het eeuwige; dat Gij hebt aangenomen Uw grote macht en het koningschap hebt aanvaard, betekent de instauratie van de nieuwe hemel en de nieuwe Kerk, nadat zowel de vorige hemel als de vorige Kerk is vernietigd.

687. En de 24 ouderen die vóór God zitten op hun tronen; dat dit betekent de hogere hemelen in het licht en de macht uit de Heer om de bozen te scheiden van de goeden vóór de dag van het Laatste Gericht, die binnenkort zal komen, staat vast uit de betekenis van de 24 ouderen,

namelijk de hogere hemelen, waarover de nrs. 322,362,462 en uit de betekenis van zitten op tronen, namelijk: zijn in de werking om te richten, want met de tronen worden de hemelen aangeduid en met zitten op tronen wordt richten aangeduid; en omdat de engelen van de hemel niet richten, maar alleen de Heer, en omdat de Heer die hemelen schikt door de invloeiing en de tegenwoordigheid om daaruit het gericht te doen over hen die beneden de hemelen vergaderd zijn, wordt daarom met die woorden aangeduid, dat de hogere hemelen in het licht en de macht zijn uit de Heer om de bozen te scheiden van de goeden vóór de dag van het Laatste Gericht.

Dat dit de innerlijke zin van die woorden is, staat vast uit hetgeen in dit hoofdstuk volgt, en verder uit dingen die over deze zaak eerder zijn gezegd.

Uit de dingen die in dit hoofdstuk volgen blijkt, dat de hogere hemelen in het licht en de macht zijn uit de Heer, want vanwege dit vielen zij op hun aangezichten en aanbaden zij de Heer en dankten zij dat Hij heeft aangenomen Zijn grote macht en dat Hij het koninkrijk is ingegaan; en daarna dat de tempel in de hemel werd gepend en gezien werd de ark des verbonds in de tempel.

Hiermee wordt het licht daar aangeduid en met de vorige dingen de macht daar, uit de Heer alleen; dat het is om de bozen van de goeden te scheiden vóór de dag van het Laatste Gericht, is ook duidelijk, want gezegd wordt dat de natiën toornig waren geworden, en dat Uw toorn komt en de tijd om de doden te richten; en daarna dat er werden bliksemen en stemmen en donderslagen en aardbeving en grote hagel, waarmee de scheiding van de bozen van de goeden wordt aangeduid en het teken van de aanwezigheid van het Laatste Gericht.

Omdat het deze dingen zijn waarover wordt gehandeld en omdat de 24 ouderen zittende vóór God op de tronen, de hogere hemelen worden verstaan, geschikt om vandaar het Laatste Gericht te houden, zo volgt dat die woorden zulke dingen behelzen als nu gezegd zijn.

Uit de dingen die over deze zaak eerder zijn gezegd, blijkt dat de hogere hemelen vóór het laatste Gericht zijn gebracht in de staat van het licht en van de macht, opdat vanuit daar een invloeiing zou plaatsvinden in de lagere hemelen waar, door de invloeiing de bozen zouden worden gescheiden van de goeden en daarop de bozen zouden worden neergeworpen in de hellen; zie eerder de nrs. 411, 413,418, 419, 426, 493, 497, 674-676.

Dat de troon in het algemeen de hemel betekent en in het bijzonder de hemelen waar het geestelijke rijk van de Heer is en abstract genomen het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer en dat daarvan wordt gesproken met betrekking tot het gericht, zie men ook eerder in de nrs. 253, 297, 343, 460, 482; en daar ook, dat hoewel van de 24 ouderen wordt gezegd dat zij op tronen zaten, en van de apostelen dat zij op 12 tronen zouden zitten en oordelen over de 12 stammen van Israël en eveneens van de engelen, dat zij zullen komen met de Heer tot het gericht, toch alleen de Heer zal oordelen; want onder de 24 ouderen, onder de 12 apostelen en onder de engelen, worden alle waarheden van de Kerk verstaan en in hoofdzaak het Goddelijk Ware, waaruit het gericht is en omdat het Goddelijk Ware onder hen wordt verstaan en al het Goddelijk Ware voortgaat uit de Heer, heeft daarom de Heer alleen het gericht.

Wie kan niet zien dat myriaden van myriaden oordelen of richten, eenieder volgens de staat van diens liefde en geloof, zowel in de innerlijke mens als in zijn uiterlijke, niet bepaalde engelen kunnen, maar dat alleen de Heer het kan vanuit het Goddelijke dat is in Hem en dat voortgaat uit Hem.

Verder dat allen in de hemelen en op aarde oordelen, is van de oneindige wijsheid en van de oneindige macht, die zelfs niet voor het kleinste deel valt in eindige wezens, zodanig als de engelen zijn en de ouderen van Israël en de apostelen van de Heer waren.

Dezen tezamen genomen kunnen zelfs niet één mens of één geest oordelen, want hij die zal oordelen zal elke staat zien van de mens die moet worden geoordeeld, van de kindertijd aan tot het laatste van diens leven in de wereld toe en daarna de toekomstige staat van diens leven tot in het eeuwige; het eeuwige en het oneindige zal immers zijn in alle beschouwing en

vandaar in alle en de afzonderlijke dingen van het gericht, dat alleen in het Goddelijke en alleen vanuit het Goddelijke is, omdat dit oneindig en eeuwig is.
Gezegd wordt in het Woord wandelen voor God, staan voor God, en zitten voor God, zoals hier; wat met staan voor God wordt aangeduid, zie men nr. 414 en wat met wandelen voor God, nr. 97 wat echter met zitten voor God, zoals hier ten aanzien van de 24 ouderen wordt gezegd, kan vaststaan uit de plaatsen in het Woord waar zitten wordt gelezen, want in de geestelijke wereld betekenen alle dingen die van de beweging en van de rust van de mensen zijn, de dingen die van het leven van de mens zijn, omdat zij daaruit voortgaan; de wandelingen en de tochten zijn bewegingen van de mens en vandaar betekenen zij de voortschrijding van het leven of de voortschrijding van het denken vanuit de bedoeling van de wil, maar het stilstaan en het zitten zijn van de rust van de mens en vandaar betekenen zij het zijn van het leven waaruit het bestaan ervan is, dus maken zij dat hij leeft; en daarom betekent zitten op tronen, wanneer dit het gericht betreft, zijn in de werking om te richten, dus ook richten; vandaar wordt gezegd ter gericht zitten, dus gericht houden.
Verder betekent op de troon zitten, wanneer het de regering betreft, koning zijn of regeren; wat bovendien zitten in de geestelijke zin betekent, kan vaststaan uit de volgende plaatsen, bij David: ‘Gezegend de man die niet wandelt in de raad der goddelozen en in de weg der zondaren niet staat en in de zetel der spotters niet zit’, (Psalm 1: 1).
Hier wordt wandelen, staan en zitten gezegd omdat het ene op het andere volgt, wandelen immers is van het leven van het denken vanuit de bedoeling, staan is van het leven van de bedoeling vanuit de wil en zitten is van het leven van de wil, dus is dit het ‘zijn’ van het leven; ook betreft de raad, met betrekking waartoe wandelen wordt gezegd, het denken; de weg waarin wordt gezegd te staan, betreft de bedoeling en zitten in een zetel de wil, die het zijn van het leven van de mens is. Aangezien Jehovah, dat wil zeggen, de Heer, Die het Zijn Zelf van het leven van allen is, wordt daarom met betrekking tot Hem zitten gezegd, bij David: ‘Jehovah zal tot in het eeuwige zitten’, (Psalm 9: 8)
Bij dezelfde: ‘Jehovah zit tot de vloed en Hij zit als koning tot in het eeuwige’, (Psalm 29:10).
Bij dezelfde: ‘God regeert over de natiën, God zit op de troon van Zijn heiligheid‘, (Psalm 47: 9); bij Mattheus: ‘Wanneer de Zoon des mensen zal gekomen zijn in Zijn heerlijkheid en alle heilige engelen met Hem, dan zal Hij zitten op de troon van Zijn heerlijkheid‘, (Mattheüs 25: 31).
Zitten op de troon van Zijn heerlijkheid, betekent in het Goddelijk Ware zijn, van waaruit het gericht is; eender elders bij dezelfde: ‘Wanneer de Zoon des mensen zal zitten op de troon van Zijn heerlijkheid, zult ook gij zitten op 12 tronen, oordelende de 12 stammen van Israël‘, (Mattheus 19: 28; Lucas 22: 30).
Aangezien met de engelen en ook met de 12 apostelen en eveneens met de 12 stammen van Israël alle waarheden van de Kerk worden aangeduid en in de hoogste zin het Goddelijk Ware, wordt daarom onder zitten op tronen niet verstaan dat zij zelf zullen zitten, maar dat de Heer zal zitten ten aanzien van het Goddelijk Ware, waaruit het gericht is; en met de 12 stammen van Israël oordelen, wordt aangeduid allen oordelen volgens de waarheden van hun Kerk.
Daaruit blijkt dat met zitten op de troon, wanneer het de Heer betreft, wordt aangeduid: oordelende zijn, dus oordelen of richten; troon der heerlijkheid wordt gezegd, omdat de heerlijkheid het Goddelijk Ware betekent, zie eerder de nrs. 33, 288, 345, 678.
Bij de evangelisten: ‘David zei in het boek der Psalmen: De Heer heeft tot mijn Heer gezegd: Zit aan Mijn rechterzijden, totdat Ik Uw vijanden zal gesteld hebben tot een voetbank van Uw voeten’, (Lukas 20: 42,43; Markus 12-36; Psalm 110: 1).
De Heer heeft tot mijn Heer gezegd, betekent het Goddelijke Zelf, dat de Vader wordt genoemd, tot het Goddelijk Menselijke, dat de Zoon is; zit aan mijn rechterzijden, betekent de Goddelijke Macht of de Almacht door het Goddelijk Ware; totdat Ik Uw tegenstanders [letterlijk onvrienden] zal gesteld hebben tot een voetbank van Uw voeten, betekent totdat de

hellen zijn overwonnen en onderworpen en de bozen daarheen geworpen; de tegenstanders zijn de hellen, dus de bozen en de voetbank van de voeten betekent de laagste streek onder de hemelen, waaronder de hellen zijn, want de Heer is, toen Hij in de wereld was, het Goddelijk Ware geweest, dat de Almacht heeft en waardoor Hij de hellen overwon en onderwierp.
Bij dezelfde: 'Jezus zei: Van nu aan zult gij de Zoon de mensen zien, zittende aan de rechterzijden der macht, en komende op de wolken des hemels', (Mattheus 26: 63,64; Markus 14-61,62; Lukas 22: 69).
Zitten aan de rechterzijden van de macht, betekent de Goddelijke Almacht van de Heer over de hemelen en over de landen, nadat Hij de hellen had onderworpen en Zijn Menselijke had verheerlijkt; komen op de wolken van de hemel, betekent door het Goddelijk Ware in de hemelen, want nadat de Heer Zijn Menselijke verenigd had met het Goddelijke Zelf, ging toen het Goddelijk Ware uit Hemzelf voort en is Hijzelf bij de engelen en bij de mensen daarin, omdat Hij in het Woord is, dus het Goddelijk Ware, waarin en waar vanuit de Goddelijke Almacht is en daarna werd de Heer, nadat Hij met hen gesproken had, geheven in de hemel en zat Hij aan de rechterzijden van God', (Markus 16: 19).
Zitten aan de rechterzijden Gods betekent iets eenders, namelijk Zijn Goddelijke Almacht door het Goddelijk Ware, waaruit blijkt, dat zitten is 'zijn', en zitten aan de rechterzijden is almachtig zijn.
Omdat zitten zijn betekent, betekent vandaar: zitten op de troon, koning zijn en regeren, zoals in (Exodus 11:5; Deuteronomium 17:18; 1 Koningen 1;13,17,20; Jeremia 17:25; 22:2,30) en elders.
Evenzo, zitten aan de rechterzijden en aan de linkerzijden, (Mattheüs 20:21,23; Markus 10:37,40)
Bij Jesaja: 'Daal af en zit op het stof, gij maagd dochter van Babel, zit in de aarde, geen troon, dochter van Chaldeeën; zit in stilte en ga binnen in de duisternis, gij dochter der Chaldeeën, omdat zij u niet langer zullen noemen heerseres der koninkrijken; hoor dit, gij weelderige, zeker zittende: Niet zal ik weduwe zitten, noch kinderloosheid kennen', (Jesaja 47:1,5,8).
Hier wordt gehandeld over de ontwijding van het goede en het ware, want met de dochter van Babel wordt de ontwijding van het goede aangeduid en met de dochter der Chaldeeën de ontwijding van het ware; het ene en het andere uit hoofde hiervan
dat zij de Goddelijke goedheden en waarheden die in het Woord en vanuit het Woord zijn, gebruiken als middelen om te heersen.
Daarom beogen de Babyloniërs en de Chaldeeërs zichzelf als einddoelen, omdat zij hun overheersing beogen en de heilige dingen van de Kerk vanuit het Woord als middelen; zo beschouwen zij dus niet de Heer en niet Zijn heerschappij als einddoel, noch de naaste en de liefde jegens hem.
Daal af en zit op het stof en in de aarde, betekent zijn in de boze dingen en vandaar in de verdoemenis; zit in stilte en ga binnen in de duisternis, betekent in de valsheden zijn en vandaar in de verdoemenis.
Zeker zitten, betekent in het vertrouwen zijn dat hun overheersing zal blijven voortduren en dat zij niet zullen vergaan; niet weduwe zitten en niet kinderloosheid kennen, betekent dat het hun niet zal ontbreken aan volgelingen, cliënten en aanbidders; geen troon voor u, gij dochter der Chaldeeën, zij zullen u niet langer noemen heerseres der koninkrijken, betekent dat zij niet langer de overheersing zullen hebben, omdat hun de omwenteling en de verdoemenis wacht op de dag van het Laatste Gericht, waarover ook in dat hoofdstuk wordt gehandeld.
Bij dezelfde: 'Gij zei in uw hart: Ik zal de hemelen beklimmen; boven de sterren Gods, zal ik mijn troon verhogen en ik zal zitten op de berg der samenkomst, aan de zijden van het noorden', (Jesaja 14:13).
Ook deze dingen betreffen Babel, die daar Lucifer wordt genoemd en die zijn gezegd over de begeerten van zijn profane liefde van heersen over alle dingen van de hemel; wat echter in het bijzonder wordt verstaan onder de troon verhogen boven de sterren Gods en onder zitten op

de berg der samenkomst en aan de zijden van het noorden, zal hierna worden gezegd, waar over Babylonië moet worden gehandeld; daar betekent zitten ook ‘zijn’ en betreft de overheersing.
Bij Ezechiël: ‘Alle vorsten der zee zullen van boven hun tronen afdalen; op de aarde zullen zij zitten’, (Ezechiël 26:26); daar betreft het Tyrus, waarmee de Kerk wordt aangeduid ten aanzien van de erkentenissen van het ware, hier zijn deze verwoest omdat daarin toen die erkentenissen vervalst waren en daarom wordt met het afdalen van alle vorsten der zee van de tronen aangeduid, dat de erkentenissen van het ware bij de mensen van die Kerk niet langer zullen regeren, want het Goddelijk Ware heeft alle regering.
Afdalen van de tronen betekent afdalen van de leiding, dus niet regeren en de vorsten der zee zijn de erkentenissen van het ware en degenen die daarin zijn; op de aarde zullen zij zitten, betekent dat zij zullen zijn in vervalste erkentenissen, dus in valsheden.
Op de tronen betekent in de waarheden van de hemel zijn, maar zitten op de aarde betekent in valsheden zijn, aangezien ónder de landen in de geestelijke wereld de hellen zijn, waaruit de boosheden en de valsheden aanhoudend worden uitgewasemd.
Iets eenders wordt met zitten aangeduid in de volgende plaatsen, bij Lukas: ‘Zij die zitten in de duisternis en in de schaduw des doods’, (Lukas 1:79).
Bij Jesaja: ‘Om te openen de blinde ogen, om uit de gevangenis uit te leiden de gebondene, uit het huis der kluisters hen die in de duisternis zitten’, (Jesaja 42:7).
Bij Jeremia: ‘Ik heb niet gezeten in de raad der spotters en ben verblijd geweest; vanwege Uw hand heb ik eenzaam gezeten, daarom dat Gij mij met verontwaardiging hebt vervuld’, (Jeremia 15:17).
Bij David: ‘Ik heb niet gezeten met mensen der ijdelheid en met verborgen lieden ben ik niet binnengegaan’, (Psalm 26:4).
Bij Lukas: ‘Die dag zal komen zoals een strik over allen die zitten op de aangezichten van de ganse aarde’, (Lukas 21:35).
Aangezien zitten betekent zijn, en eveneens aanblijven in die staat en dit van de wil is, wordt er daarom bij David gezegd: ‘Jehovah, Gij hebt mij doorvorst en gekend; Gij weet mijn zitten en mijn opstaan, Gij verstaat mijn denken van verre’, (Psalm 139:1,2).
Zijn ‘zitten’ kennen, betreft het zijn van diens leven, namelijk de wil; opstaan, de bedoeling daaruit en omdat vanuit de bedoeling van de wil het denken volgt, wordt daaraan toegevoegd: Gij verstaat mijn denken van verre.
Bij Micha: ‘Dan zal Hij staan en weiden in de Naam van Jehovah en zij zullen zitten, omdat Hij nu zal groeien tot de einden der aarde’, (Micha 5:3).
Deze dingen betreffen de Heer en de leer van het Goddelijk Ware uit Hem en dit wordt verstaan onder: Dan zal Hij staan en weiden in de Naam van Jehovah; en dat de mensen van de Kerk zullen zijn in die leer, wordt aangeduid met: Zij zullen zitten; en dat de leer van het Goddelijk Ware zal blijven voortduren tot in het eeuwige, wordt daarmee aangeduid dat Hij zal groeien tot de einden der aarde.
Eender bij Jesaja: ‘Schud u uit het stof, sta op, zit, o Jeruzalem, doe open van de banden van uw hals, gij gevangen dochter van Zion’, (Jesaja 52:2).
Deze dingen betreffen de instauratie van de Nieuwe Kerk uit de Heer; die Kerk met haar leer wordt hier met Jeruzalem en met de dochter van Zion aangeduid.
De valsheden en de boosheden verwerpen en zijn in de waarheden en de goedheden, wordt aangeduid met: zich schudden uit het stof, opstaan, en zitten en verder ook met de banden van de hals openen, gevangen dochter van Zion.
De banden van de hals betekenen de valsheden die verhinderen dat de waarheden binnentreden.
Dat zitten een woord is dat het wezen aanduidt en het aanblijven in de staat van de zaak en van het leven, kan vaststaan uit de plaatsen in het Woord waar gezegd wordt: zitten vóór Jehovah, staan vóór Hem en wandelen vóór Hem, namelijk dat zitten vóór Jehovah is zijn met

Hem, dus eveneens willen en doen uit Hem en dat staan vóór Jehovah is beschouwen en verstaan wat Hij wil en dat wandelen vóór Hem is leven volgens Zijn geboden, dus vanuit Hem.
Omdat zitten zulke dingen behelst, betekent daarom hetzelfde woord in de Hebreeuwse taal aanblijven en wonen.
Uit hoofde hiervan dat zitten zulke dingen betekent, werd daarom gezien dat 'de engel des Heren zat op de steen die hij had afgewenteld van het graf', (Mattheüs 28:2); en daarom, 'zaten de engelen die gezien werden in het graf, de een aan het hoofd en de ander aan de voeten', (Johannes 20:12; Markus 16:5).
Hetgeen zo werd gezien was uitbeeldend voor de verheerlijking van de Heer en voor de binnenlating in de hemel uit de Heer; want met de steen die gelegd was vóór het graf en die door de engel was afgewenteld, wordt het Goddelijk Ware aangeduid, dus het Woord, dat toegesloten was geweest door de Joden, maar geopend door de Heer.
Dat de steen het ware betekent en in de hoogste zin het Goddelijk Ware, zie eerder nr. 417, en in het werk 'Hemel en Hel', nr. 534; en omdat met het graf in de geestelijke zin de wederopstanding en eveneens de wederverwekking wordt aangeduid en bij uitstek met het graf waar de Heer is geweest en met de engelen in het Woord het Goddelijk Ware wordt aangeduid, werden daarom de engelen gezien de een zittend aan het hoofd en de ander aan de voeten; en met de engel aan het hoofd werd het Goddelijk Ware in eersten aangeduid en met de engel aan de voeten het Goddelijk Ware in laatsten, het ene en het andere voortgaand uit de Heer, waardoor, als het wordt opgenomen, de wederverwekking plaatsvindt en de wederopstanding is.
Dat begraven worden, de begrafenis en het graf de wederverwekking en de wederopstanding betekent, zie eerder nr. 659 en dat de engelen in de hoogste zin de Heer betekenen ten aanzien van het Goddelijk Ware en in de betrekkelijke zin de ontvangers van het Goddelijk Ware, dus abstract genomen de Goddelijke waarheden uit de Heer, zie de nrs. 130, 200, 302.
Bovendien leest men ook, dat zij zaten vóór Jehovah, wanner zij in grote vreugde waren en verder ook dat zij zaten wanneer zij in grote rouw waren, de oorzaak hiervan was dat zitten het 'zijn' van de mens betreft, namelijk van zijn wil en zijn liefde.
'Dat zij weenden en zaten vóór Jehovah', zie (Richteren 20:26, 21:2).

688. Vielen op hun aangezichten en aanbaden God; dat dit betekent de aanbidding van de Heer bij hen vanuit het nederigste hart, staat vast uit de betekenis van vallen op de aangezichten, namelijk de diepste vernedering vanuit het hart, want dit is een gebaar van het lichaam dat overeenstemt met de vernedering vanuit het hart, dus een gebaar dat de vernedering uitbeeldt van de gehele mens; het is dan de aanbidding van God die vanuit dat hart voortvloeit, die verschillend is volgens het onderwerp van de zaak dat het gemoed om en omkeert.
Dat op de aangezichten vóór God vallen een gebaar is dat uitbeeldend is voor de diepste vernedering, is omdat het aangezicht de vorm is van de aandoeningen van de mens en dus van de innerlijke dingen die van het natuurlijk gemoed en die van het hoger gemoed zijn.
De aandoeningen immers blinken op in het aangezicht zoals in de afdruk ervan, vandaar is het dat het aangezicht de aanwijzer en het beeld van het gemoed wordt genoemd en wanneer daarom de mens erkent dat alle dingen bij hem zijn afgekeerd van God en dus verdoemd en dat hij zo niet kan, noch durft opzien tot God, Die het Heilige Zelf is en dat hij, indien hij vanuit zichzelf zodanig opzag, geestelijk zou sterven, dan, vanuit zo'n denken en erkennen op de aan gezichten van de aarde valt, en omdat zo het eigene van de mens wordt verwijderd, wordt hij dan vervuld van de Heer en opgeheven opdat hij tot Hem kan schouwen.
Gezegd wordt dat zij God aanbaden, met als oorzaak dat onder God in het Woord wordt verstaan het Goddelijk voortgaande, dat het Goddelijk Ware wordt genoemd en omdat dit Goddelijk Ware bij de engelen is, zij zijn immers de ontvangers ervan en dit maakt hun

wijsheid, worden daarom de engelen in het Woord goden genoemd en betekenen zij de Goddelijke waarheden.
Eveneens wordt God in de Hebreeuwse taal Elohim in het meervoud genoemd en daarom wordt onder God in het Woord het Goddelijke verstaan dat bij de engelen van de hemel en bij de mensen van de Kerk is, dus het Goddelijk voortgaande.
En omdat nu de hogere hemelen in de verlichting en in de macht zijn vanwege de scheiding van de bozen van de goeden in de lagere hemelen en vanwege het binnenkort te komen Laatste Gericht, wordt daarom gezegd, dat zij God aanbaden, waardoor blijkt dat de Heer toen bij hen was, want vanwege de meer intense en sterkere invloeiing van het Goddelijk Ware, dat uit de Heer voortgaat, hadden zij verlichting en macht.

689. Zeggende: Wij danken U, Heer God Almachtig; dat dit betekent de erkenning dat alle zijn, leven en kunnen is uit de Heer, staat vast uit de betekenis van zeggen en danken, namelijk erkennen, aangezien met vallen op de aangezichten en aanbidden en dan danken, niet iets anders kan worden aangeduid dan erkennen, hier de Almacht van de Heer; vanuit de betekenis van Heer God, dus de Heer ten aanzien van het Goddelijk Goede en ten aanzien van het Goddelijk Ware, want waar in het Woord het Goddelijk Goede wordt verstaan, daar wordt gezegd: Heer en Jehovah en waar het Goddelijk Ware wordt verstaan, wordt gezegd God. Vandaar wordt onder Heer God en Jehovah God de Heer verstaan ten aanzien van het Goddelijk Goede en ten aanzien van het Goddelijk Ware en bovendien wordt Jehovah in het Oude Testament genoemd en Heer in het Nieuwe Testament; en uit de betekenis van de Almachtige, namelijk: zijn, leven en kunnen vanuit Zich en dat het: zijn, leven en kunnen van de engelen en van de mensen eveneens uit Hem is; dat deze dingen onder de Almacht worden verstaan, zie eerder nr. 43 en verder dat onder de Goddelijke Almacht het Oneindige wordt verstaan, nr. 286.
Wat de Goddelijke Almacht betreft, zij behelst niet iets van macht om te doen tegen de Orde, maar zij behelst alle macht om te doen volgens de Orde, want alle Orde is vanuit Hem; daaruit volgt dat iemand niets van macht heeft om te doen volgens de Orde dan alleen vanuit Hem vanuit Wie de Orde is.
Hieruit kan vaststaan dat het van de Goddelijke Almacht is de mens te leiden volgens de Orde en dit ieder ogenblik vanaf de aanvang van diens leven tot in het eeuwige en wel volgens de wetten van de Orde, die ontelbaar en onuitsprekelijk in getal zijn, evenwel voor zover de mens zich laat leiden, dat wil zeggen, voor zoveel hij niet wil geleid worden door zichzelf; voor zoveel als hij immers dit wil, voor evenzoveel wordt hij tegen de Orde gevoerd en omdat het de Goddelijke Almacht is de mens te leiden die volgens de Orde geleid wil worden en dus niet iemand tegen de Orde, dus het dus niet van de Goddelijke Almacht iemand tot de hemel te leiden, die zichzelf wil leiden, omdat het de Wet van de Orde is, dat de mens vanuit de rede en vanuit alle vrijheid zal handelen hoe hij handelt.
De oorzaak hiervan is dat hetgeen met de rede wordt opgenomen en vanuit het vrije wordt verricht, bij de mens blijft en hem wordt toegeëigend als van hemzelf, maar niet dat wat niet met de rede opgenomen en vanuit het vrije wordt verricht.
Daaruit kan vaststaan, dat het niet van de Goddelijke Almacht is diegenen te zaligen die niet volgens de Orde geleid willen worden, want geleid worden volgens de Orde is volgens de wetten van de Orde en de wetten van de Orde zijn de geboden van de leer en van het leven vanuit het Woord; en daarom is volgens deze wetten de mens leiden die geleid wil worden, elk ogenblik en aanhoudend tot in het eeuwige van de Goddelijke Almacht.
Het zijn immers oneindig vele dingen in ieder moment die gezien, verwijderd en ingeboezemd moeten worden, opdat de mens zal worden afgehouden van de boosheden en zal worden gehouden in de goede dingen en wel bij voortduur in een samenhangende volgorde.
Het is ook van de Goddelijke Almacht om de mens te beschermen tegen de hellen, voor zoveel als dit kan plaatsvinden zonder het vrije te kwetsen en van de rede; alle hellen immers

zijn tegen de Goddelijke Macht van de Heer genomen, zoals niets, zonder die Macht van de Heer kan niet enig mens worden gezaligd.
Meer dingen over de Almacht, zie eerder nr. 43.

690. Die Zijt, Die Waart en Die Komen Zult, dat dit betekent dat uit Hem Die is het Al in alle dingen van de hemel en van de Kerk, uit het eeuwige tot in het eeuwige, staat vast uit wat eerder in de nrs. 23,41,42, is ontvouwd, waar dezelfde woorden staan.

691. Dat Gij hebt aangenomen Uw grote macht en het koningschap hebt aanvaard; dat dit betekent de instauratie van de nieuwe hemel en de nieuwe Kerk, nadat zowel de vorige hemel als de vorige Kerk is vernietigd, staat vast uit de betekenis van Zijn grote macht aannemen en het koningschap aanvaarden, namelijk dat de vorige hemel en de vorige Kerk zijn vernietigd, de nieuwe hemel en de nieuwe Kerk worden geïnstaureerd.
Dat dit onder de grote macht aannemen en onder het koningschap aanvaarden wordt verstaan, is omdat de Heer dan de Almacht en het Koningschap heeft; dan immers geschiedt Zijn wil, want dan laten de hemelse engelen en de mensen van de Kerk zich door Hem leiden; zo immers bestuurt Hij allen volgens de Orde vanuit Zichzelf, door te houden in de Goddelijke goedheden en waarheden, die uit Hemzelf voortgaan en door af te houden van de boze en de valse dingen die uit de hel zijn, en dit kan niet plaatsvinden voordat de bozen van de goeden zijn gescheiden en de bozen in de hel zijn geworpen en uit de goeden een nieuwe hemel is gemaakt.
Deze dingen vertonen zich metterdaad door het Laatste Gericht, waarover in wat volgt, wordt gehandeld.
Dat de Heer dan de macht en het koninkrijk heeft, kan worden toegelicht door de vergelijking met de zon van de wereld; zolang het winter is heeft de zon niet enige macht of enige regering op de aarde, omdat haar warmte niet wordt opgenomen, want de koude van de lucht en van de aarde blust haar uit, maar wanneer de lente aanbreekt, dan komt voor de zon de macht en de regering, dan immers wordt haar warmte opgenomen en eveneens het licht, omdat het verbonden is met de warmte, ten gevolge waarvan de algehele aardbol bloeit.
Iets eenders is het geval met de macht en het koningschap van de Heer, die komen zal wanneer de bozen zijn gescheiden van de goeden en de bozen in de hel zijn geworpen, dezen zijn immers kouden zoals van de winter, die de geestelijke zonnewarmte, te weten de liefde, uitblussen en maken dat de Heer niet de macht en niet het koningschap heeft, hoewel Hijzelf in Zich beschouwd voortdurend in eendere Almacht is, hoewel niet in de mogelijke ontvangers, voordat de nieuwe hemel en de nieuwe Kerk ontstaan.

692. vers 18. *En de natiën waren vertoornd en Uw toorn is gekomen en de tijd der doden om gericht te worden en om het loon te geven Uw knechten de profeten en de heiligen n degenen die Uw Naam vrezen, de kleinen en de groten en om te verderven degenen die de aarde verderven.*

En de natiën waren vertoornd, betekent de verachting, de vijandschap en de haat van de bozen tegen de Heer en tegen de Goddelijke dingen die uit Hem zijn, te weten de heilige dingen van de hemel en van de Kerk.
En Uw toorn is gekomen en de tijd der doden om gericht te worden, betekent het Laatste Gericht over hen die niets van het goede en het ware innerlijk bij zich bezitten; en om het loon te geven Uw knechten de profeten en de heiligen, betekent de hemel voor hen die in de ware dingen van de leer zijn en in een leven volgens die waarheden; en degenen die Uw Naam vrezen, de kleinen en de groten, betekent en voor allen die de Heer vereren vanuit onverschillig welke godsdienst; en om te verderven degenen die de aarde verderven, betekent de hel voor hen die de Kerk vernietigen.

693. En de natiën waren vertoornd, dat dit betekent de verachting en de haat van de bozen tegen de Heer en tegen de Goddelijke dingen die uit Hem zijn, dus de heilige dingen van de hemel en van de Kerk, staat vast uit de betekenis van de natiën, namelijk degenen die in de goedheden van de Kerk zijn en in de tegengestelde zin zij die in boosheden zijn; hier zij die in de boze dingen zijn, aangezien gezegd wordt dat zij waren vertoornd.
Dat de natiën degenen betekenen die in de goedheden en degenen die in de boosheden zijn en abstract genomen de goedheden en de boosheden van de Kerk en dat de volken degenen betekenen die in de ware dingen en hen die in de valse dingen zijn en abstract genomen de waarheden en de valsheden van de Kerk, nrs. 175, 331, 625.
En uit de betekenis van toornen, wanneer het de bozen betreft die worden aangeduid met de natiën, dus in verachting en tegenstand en in haat zijn tegen de Heer en tegen de Goddelijke dingen die uit Hem zijn, dus de heilige dingen van de hemel en van de Kerk.
Dat die dingen en eendere meer met toornen worden aangeduid, is omdat eenieder ontsteekt en toornt wanneer zijn liefde en de verkwikkingen van zijn liefde wordt aangevallen; alle ontsteking en toorn is daarvandaan.
De oorzaak hiervan is dat de liefde van eenieder zijn leven is en daarom is de liefde kwetsen, het leven kwetsen en wanneer dit wordt gekwetst, ontstaat beroering van het gemoed en vandaar toorn en ontsteking.
Iets eenders vindt plaats bij de goeden wanneer hun liefde wordt aangevallen, maar met dit verschil dat zij geen ontsteking en toorn hebben, maar ijver; deze, namelijk de ijver, wordt weliswaar in het Woord toorn genoemd, maar is toch geen toorn.
Deze wordt toorn genoemd, omdat die in de uiterlijke vorm eender aan de toorn verschijnt, maar innerlijk is er niets dan naastenliefde, goedheid en mildheid; en daarom houdt de ijver als toorn niet langer aan dan totdat degene tegen wie deze ontstoken is, tot inkeer komt en zich van het boze afkeert.
Anders de toorn bij de bozen, die blijft, omdat hij innerlijk in zich haat en wraak verbergt, die zij liefhebben en daarom aanhouden en wordt zelden uitgeblust.
Vandaar is het dat diegenen toorn hebben die in de eigenliefde en in liefden van de wereld zijn, want die zijn eveneens in boosheden van elk geslacht; maar ijver hebben degenen die in de liefde tot de Heer en in de liefde jegens de naaste zijn en daarom beoogt de ijver de zaliging van de mens, maar de toorn de verdoemenis van hem; deze ook bedoelt de boze die toornt en de andere bedoelt de goede die ijvert.
Dat de vertoornde natiën hier de verachting, vijandschap en haat tegen de Heer van de bozen betekenen en tegen de Goddelijke dingen die uit Hem zijn, dus tegen de heilige dingen van de hemel en van de Kerk, is omdat aan het einde van de Kerk, een weinig vóór het Laatste Gericht, waarover hier wordt gehandeld, de staat wordt veranderd van hen die in de vorige hemel en in het vorige land zijn, en dit vindt plaats door de scheiding van de goeden van de bozen.
Wanneer dit heeft plaatsgevonden, worden bij de bozen de uiterlijke dingen toegesloten, waardoor zij en vanuit welke zij geveinsd en huichelachtig de ware dingen hebben gesproken en de goede dingen hebben gedaan en worden de innerlijke dingen geopend, die bij hen hels zijn.
Wanneer deze zijn geopend, barsten overduidelijk de verachting, de vijandschap en de haat los, met smaadredenen tegen de Heer en tegen de heilige dingen van de hemel en van de Kerk; deze dingen immers lagen bij hen verscholen, maar waren oversluierd door de eigenliefde en de liefden van de wereld, die zodanig zijn dat zij het goede doen en de waarheden spreken ter wille van zichzelf en van de wereld, omdat de heilige dingen van de hemel en van de Kerk voor hen de middelen zijn tot hun einddoel, te weten: faam, roem, eer en gewin, dus in één woord zijzelf en de wereld en de middelen worden geliefde vanwege de einddoelen.

Maar omdat het einddoel, dat is van de liefde van de mens en vandaar van zijn bedoeling en wil, lichamelijk en werelds is, en dus hels, hangen vandaar de goedheden en waarheden die van de hemel en van de Kerk zijn, slechts in de uiterlijke dingen bij hen en zij n niet in de innerlijke dingen, omdat daar de boosheden en de valsheden zijn.
De goedheden en de waarheden immers dringen door in de innerlijke dingen, alleen bij degenen die de heilige dingen van de hemel en van de Kerk tot einddoelen maken, dat wil zeggen, maken dat zij van de liefde en vandaar van de bedoeling en van de wil zijn en wanneer zij einddoelen zijn, dan wordt het geestelijk gemoed geopend en door dit wordt de mens geleid door de Heer.
Het tegendeel is echter het geval wanneer de goede dingen en de ware dingen van de hemel en van de Kerk niet de einddoelen, maar de middelen zijn; want het zijn, zoals eerder is gezegd, de einddoelen die van de regerende liefde van de mens zijn en wanneer dit de eigenliefde is, is dit ook de liefde van het eigene, dat in zich beschouwd, niets dan het boze is en voor zoveel de mens vanuit dit boze handelt, voor evenzoveel handelt hij vanuit de hel, dus ook tegen het Goddelijke.
Verder moet men weten dat in elk boze toorn tegen de Heer en tegen de heilige dingen van de Kerk is en dat dit zo is, kon voor mij klaarblijkend vaststaan uit de hellen, waar allen in boosheden zijn en waar vanuit alle boosheden zijn, namelijk dat zij daar als zij slechts de Heer horen noemen, met een heftige toorn worden ontstoken, niet alleen tegen Hem, maar ook tegen allen die Hem belijden; vandaar is het dat de hel lijnrecht indruist tegen de hemel en in het voortdurende streven is om die te vernietigen en de Goddelijke dingen daar, dus de goede dingen van de liefde en de ware dingen van het geloof, uit te blussen.
Hieruit blijkt dat de boosheden vertoornd zijn op de goedheden en de valsheden van het boze op de waarheden; vandaar nu is het, dat met ‘toorn’ in het Woord het boze in de algehele samenvatting wordt aangeduid, zoals in de volgende plaatsen:
Bij Lukas: ‘Jezus zei: Wee de in de buik dragenden en de zogenden in die dagen, omdat grote benauwdheid zal zijn op aarde en toorn in het volk’, (Lukas 21:23).
Deze dingen betreffen de voleinding der eeuw, te weten de laatste tijd van de Kerk, dat dan het ware en het goede niet kunnen worden opgenomen, wordt aangeduid met: Wee de in de buik dragenden en de zogenden.
Dat het goede wordt verworpen ter wille van het boze dat dan heerst in de Kerk en dat ook het ware wordt verworpen ter wille van het valse, wordt aangeduid met: Omdat grote benauwdheid zal zijn op de aarde en toorn in het volk.
De benauwdheid hier is het heersende boze en de toorn is het heersende valse vanuit dit boze, want aan het einde van de Kerk worden de bozen benauwd vanwege het goede en vertoornd vanwege het ware.
Bij Jesaja: ‘Slechts alleen in Jehovah is gerechtigheid en sterkte, tot Hem zullen zij komen en allen zullen beschaamd worden die ontstaken tegen Hem’, (Jesaja 45:24).
Dat allen beschaamd zullen worden die tegen Jehovah ontstaken, betekent dat allen van de boze en de valse dingen zullen terugtreden die daarin zijn geweest.
Ontsteken tegen Jehovah betekent in valsheden vanuit het boze zijn.
Bij Mozes: ‘Simeon en Levi zijn broeders, in hun toorn hebben zij de man gedood en in hun welbehagen de os ontzenuwd; vervloekt zij hun toorn omdat hij heftig is en hun ontsteking omdat zij hard is; Ik zal hen verdelen in Jakob en Ik zal hen verstrooien in Israël’, (Genesis 49:5-7).
Met Ruben, Simeon en Levi, worden aangeduid: het geloof, de naastenliefde en de werken van de naastenliefde; maar daar wordt met Ruben het van de naastenliefde gescheiden geloof aangeduid, en daarom is er ook niet enige naastenliefde, noch enig werk van de naastenliefde, die drie immers hangen samen.

Hoedanig immers het geloof is, zodanig is de naastenliefde en hoedanig deze is, zodanig is het werk van de naastenliefde, deze zijn immers onafscheidelijk en het ene is van het andere, dus is het ene zoals het andere.
En omdat Ruben vanwege de echtbreuk met de dienstmaagd, de bijvrouw van zijn vader, vervloekt was, worden daarom ook Simeon en Levi verworpen.
De verwerping van hen wordt aangeduid met: verdeeld in Jakob en verstrooid in Israël.
Omdat nu het geloof dat werd uitgebeeld door Ruben niet moest worden aanvaard om het eerste van de Kerk te zijn, maar het geestelijk goede, namelijk het ware met het verstand en de wil, werd daarom Jozef als eerstverwekte in de plaats van Ruben genomen; door Jozef immers werd het geestelijk goede uitgebeeld, dat in zijn wezen het ware van het verstand en de wil is.
Daaruit kan vaststaan wat wordt aangeduid met de toorn van Simeon en Levi die heftig is en met hun ontsteking die hard is, namelijk de afkering van het goede en het ware, dus toekering tot het boze en het valse in de gehele samenvatting; want wanneer de naastenliefde terugtreedt van het geloof, dan is er niet langer enig goede, noch enig ware; maar deze dingen zie men uitvoeriger ontvouwd in het werk 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 6351 tot 6361.
Bij Mattheüs: 'Jezus zei: Tot de ouden is gezegd: Zo wie zal hebben gedood, die zal strafbaar zijn door het gericht; maar Ik zeg u: Zo wie te onrecht op zijn broeder toornig is, die zal strafbaar zijn door het gericht', (Mattheüs 5:21,22).
Met te onrecht toornig zijn op zijn broeder, wordt ook hier aangeduid, de vijandschap en de haat tegen het goede en het ware; degenen ook die een zodanige vijandschap en haat hebben, doden aanhoudend in het gemoed, bedoeling en wil, want als het slechts geoorloofd was, dat wil zeggen, de wetten niet in de weg stonden en vandaar de vrees voor straffen en leven, of de vrees voor het verlies van faam, eer of gewin, dan zouden zij daadwerkelijk doden, aangezien de mens dat wat hij in het gemoed voert, doet als het geoorloofd is.
Dat hij die te onrecht op zijn broeder toornig is, strafbaar is door het gericht, zoals hij die doodt, is omdat met toornig zijn wordt aangeduid het boze voor een ander denken, bedoelen en willen en al het boze van de wil is in het leven van de geest van de mens en keert terug na de dood en vandaar is het dat hij dan strafbaar is door het gericht en dat wat van de bedoeling en van de wil is, wordt gericht zoals van de daad.
Maar het is niet nodig meer plaatsen aan te voeren ten aanzien van de betekenis van de toorn en van de ontsteking bij hen die in het boze zijn, omdat het uit zichzelf duidelijk is, dat elk boze in zich verbergt toorn tegen het goede, want het wil dit uitblussen en eveneens wil het degene in wie het goede is, doden, zo niet ten aanzien van het lichaam, dan toch ten aanzien van de ziel, wat te enen male plaatsvindt vanuit de toorn en met de toorn.

694. En Uw toorn is gekomen en de tijd der doden om gericht te worden; dat dit het Laatste Gericht betekent over hen die niets van het goede en ware van binnen bij zich bezitten, staat vast uit de betekenis van de toorn, wanneer het de Heer betreft, namelijk het Laatste Gericht, zie nr. 413.
Dat dit hier met de toorn wordt aangeduid, is duidelijk, want er volgt: de tijd der doden en gericht worden; en uit de betekenis van doden, namelijk degenen die niets van het goede en ware binnen zich bezitten.
Dat zij doden worden genoemd, is omdat het leven zelf van de mens zijn geestelijk leven is, want hierdoor is hij mens en wordt hij onderscheiden van de beesten, die slechts een natuurlijk leven hebben.
Dit leven zonder het geestelijk leven bij de mens, is dood, aangezien niet in zich de hemel heeft, die het leven en ook het eeuwige leven wordt genoemd, maar de hel die geestelijk de dood wordt genoemd.
Dat diegenen onder de doden in het Woord worden verstaan, die alleen het natuurlijk leven leiden en niet tevens het geestelijk leven, zie nr. 78; ook dat onder de dood, wanneer het de mens betreft, wordt verstaan de tekortkoming van het vermogen van het ware te verstaan en

het goede te doorvatten, zie ook eerder nr. 550; en hij is onmachtig, wanneer de innerlijke, geestelijke mens niet is geformeerd, die wordt immers geformeerd door de waarheden vanuit het goede en in die innerlijke mens zetelt het vermogen van het ware te verstaan en het goede te doorvatten, want die mens is in de hemel en in het licht ervan en hij die in het licht van de hemel is, is levend; maar wanneer alleen de natuurlijke mens is geformeerd en niet tevens de geestelijke, dan is er niet enig vermogen van de ware en de goede dingen van de hemel en van de Kerk te verstaan en te doorvatten, omdat hij niet enig licht vanuit de hemel heeft; vandaar is het dat zo'n mens dood wordt genoemd.
Dat degenen die van binnen bij zich niet iets van het goede en het ware bezitten, hier worden verstaan onder de doden die moeten worden gericht, kan ook vaststaan uit het voorafgaande, waar gehandeld is over de scheiding van de bozen van de goeden vóór het Laatste Gericht en dat de bozen, wanneer zij gescheiden zijn, in hun innerlijke dingen komen, die wemelen van louter boosheden en valsheden, waaruit blijkt, dat zij van binnen dood waren, hoewel zij in de uiterlijke vorm als levenden verschenen.

695. En om het loon te geven Uw knechten de profeten en de heiligen; dat dit betekent de hemel voor hen die in de waarheden van de leer zijn en in een leven volgens die leer, staat vast uit de betekenis van het loon geven, namelijk de zaliging, dus de hemel; uit de betekenis van Zijn knechten, de profeten, namelijk degenen die in de waarheden van de leer zijn.
Knechten van de Heer immers worden degenen genoemd die in de waarheden zijn, omdat de waarheden dienen om het goede voort te brengen, te bevestigen en in stand te houden, en de dingen die het goede dienen, dienen de Heer, want uit de Heer is al het goede; en profeten worden diegenen genoemd die volgens de leer leven, vandaar wordt abstract genomen met hen de leer aangeduid.
Dat knechten Gods degenen worden genoemd die in de waarheden zijn, zie eerder de nrs. 6, 409; en profeten zij die de leer onderwijzen en abstract genomen de leer, zie nr. 624; en uit de betekenis van de heiligen, namelijk zij die in de waarheden van de leer vanuit het Woord zijn en in een leven volgens die leer, zie nr. 204.
Daaruit blijkt dat met het loon geven aan Zijn knechten de profeten en aan de heiligen, wordt aangeduid de hemel voor hen die in de waarheden van de leer zijn en in een leven daarnaar.
Dat met het loon de zaliging wordt aangeduid, dus de hemel, kan men zonder uiteenzetting en ontvouwing weten, maar omdat weinigen weten wat eigenlijk onder het loon wordt verstaan, zal het worden gezegd: onder het loon wordt eigenlijk verstaan, dat verkwikkelijke, heilrijke en gezegende, dat aan de liefde of de aandoening van het goede en het ware eigen is.
Die liefde of die aandoening heeft in zich alle vreugde van het hart, die de hemelse vreugde en eveneens de hemel wordt genoemd.
De oorzaak hiervan is, dat de Heer aanwezig is in die liefde of in die aandoening en met de Heer ook de hemel.
Het is dus deze vreugde of dat verkwikkelijke, heilrijke of gezegende, dat eigenlijk wordt verstaan onder het loon dat degenen zullen ontvangen die het goede doen en het ware spreken vanuit de liefde en de aandoening van het goede en het ware, dus vanuit de Heer en geenszins vanuit henzelf en omdat het is vanuit de Heer en niet vanuit henzelf, is het niet het loon van de verdienste, maar dit is het loon van de genade.
Hieruit kan vaststaan, dat degene die weet wat de hemelse vreugde is, ook weet wat het loon is en wat de hemelse vreugde in haar wezen is, zie het werk 'Hemel en Hel', nrs. 395 tot 414.
Dit dus wordt aangeduid met het loon dat degenen hebben die in de waarheden vanuit het goede zijn, daarentegen is het loon dat degenen hebben die in de valsheden vanuit het boze zijn, de vreugde of het verkwikkelijke, het heilrijke en het gezegende in de wereld, maar de hel na het heengaan uit de wereld; uit dit weinige blijkt, wat met het loon in de volgende plaatsen wordt aangeduid, bij Jesaja: 'Zie, de Heer Jehovih komt in de Sterke; zie, Zijn loon is met Hem en de prijs van Zijn werk vóór Hem', (Jesaja 40:10).

Bij dezelfde: ‘Zegt tot de dochter Zions, uw loon komt en de prijs van Zijn werk vóór Hem’, (Jesaja 62:10).
In de Openbaring: ‘Zie, Ik kom snel en Mijn loon met Mij, opdat Ik eenieder geve gelijk zijn werk zal zijn’, (Openbaring 22:12).
‘Zie, de Heer Jehovih komt in de Sterke en zie uw heil komt’; en verder ‘Ziet, Hij komt snel’, betekenen de eerste en de tweede Komst van de Heer; Zijn loon met Hem, betekent de hemel en alle dingen ervan, zoals eerder, aangezien daar waar de Heer is, de hemel is; de hemel immers is niet de hemel vanuit de engelen daar, maar vanuit de Heer bij de engelen,
Dat zij de hemel zullen ontvangen volgens de liefde en de aandoening van het goede en het ware uit de Heer, wordt daaronder verstaan, dat de prijs van Zijn werk vóór Hem is en daaronder dat Hij eenieder geeft gelijk zijn werk zal zijn.
Onder het werk, waarvoor de hemel als loon is, wordt niet iets anders verstaan dan het werk vanuit de liefde of de aandoening van het goede en het ware, want elk werk vanwaaruit de hemel het loon is, zal daaruit zijn bij de mens.
Het werk immers ontleent al het zijne aan de liefde of de aandoening, zoals de uitwerking al het ware aan de uitwerkende oorzaak.
Hoedanig vandaar de liefde of de aandoening is, zodanig is het werk; daaruit kan vaststaan wat wordt verstaan onder het werk dat aan eenieder zal worden gegeven en wat onder de prijs van het werk.
Eender bij Jesaja: ‘Ik Jehovah, liefhebbende het gericht; Ik zal het loon geven van hun werk in de waarheid en een verbond der eeuwigheid zal Ik uithouwen voor hen’, (Jesaja 61: 8).
Met het gericht dat Jehovah liefheeft, wordt het ware aangeduid met het geloof, de aandoening en de daad, want het oordeel heeft de mens vanuit het ware, zowel wanneer hij het ware denkt en wil, als wanneer hij het ware spreekt en doet volgens dat; en omdat dit met het gericht wordt aangeduid wordt er daarom gezegd: Ik zal het loon geven van hun werk in de waarheid, dat wil zeggen, de hemel volgens het geloof en de aandoening van het ware in de daad en omdat daaruit de verbinding is met de Heer, waar vanuit het loon is, wordt daarom ook gezegd: een verbond der eeuwigheid zal Ik uithouwen voor hen; met het verbond immers wordt in het Woord de verbinding aangeduid door de liefde en met het verbond der eeuwigheid de verbinding door de liefde van het goede en het ware; die liefde immers verbindt, omdat zij van de Heer Zelf is; zij gaat immers voort vanuit Hem.
Dat het goede en het ware liefhebben ter wille van het goede en het ware het loon is, heeft als oorzaak dat in die liefde de Heer en de hemel is, kan ook vaststaan uit deze volgende plaatsen, bij Mattheüs: ‘Doet niet aalmoes voor de mensen, om gezien te worden, want anders hebt gij geen loon bij uw Vader, Die in de hemelen is, wanneer gij aldus zult hebben gedaan, laat het niet voor u uitbazuinen, gelijkerwijs de huichelaars doen in de synagogen en in de straten, om van de mensen verheerlijkt te worden; voorwaar zeg Ik u: Zij hebben hun loon; gij echter, wanneer gij aalmoes zult gedaan hebben, zo laat uw linkerhand niet bekennen wat uw rechter doet, opdat uw aalmoes in het verborgene zij; dan zal uw Vader, Die in het verborgene ziet, het vergelden in het openbaar, en indien gij zult gebeden hebben, zo zult gij niet zijn zoals de huichelaars, want zij houden ervan om in de synagoge en op de hoeken van de straten staande te bidden, om daarmee toegeschouwd te worden van de mensen; voorwaar zeg Ik u, dat zei hun loon reeds hebben; gij echter, wanneer gij bidt, treedt binnen in uw binnenkamer en uw deur gesloten hebbende, bidt uw Vader, Die in het verborgene is; dan zal uw Vader, Die in het verborgene ziet, u vergelden in het openbaar’, (Mattheüs 6: 1-6).
Met de aalmoes wordt in de universele zin aangeduid al het goede dat de mens wil en doet en met bidden wordt in dezelfde zin aangeduid al het ware dat de mens denkt en spreekt.
Zij die deze twee dingen doen om gezien te worden, dat wil zeggen, om te verschijnen, doen het goede en spreken het ware ter wille van zichzelf en van de wereld, want zij doen het ter wille van de roem, namelijk het verkwikkelijke van de eigenliefde die zij hebben vanuit de wereld.

Van dezen wordt gezegd omdat het verkwikkelijke van de roem het loon is, dat zij hun loon hebben, maar het verkwikkelijke van de roem dat in de wereld aan hen verschijnt zoals de hemel, wordt na het overlijden verkeerd in de hel, maar zij die het goede doen en het ware spreken, niet ter wille van zichzelf en de wereld, maar ter wille van het goede zelf en het ware zelf, worden verstaan onder hen die aalmoes doen in het verborgene en die bidden in het verborgene, want zij doen en bidden vanuit de liefde of de aandoening, dus vanuit de Heer.; dit dus is het goede en het ware liefhebben ter wille van het goede en het ware.
Ten aanzien hiervan wordt daarom gezegd dat de Vader in de hemelen hun zal vergelden in het openbaar en daarom is 'in de goede en in de ware dingen zijn', vanuit de liefde of de aandoening, wat hetzelfde is als zijn in die dingen uit de Heer, het loon, aangezien in die dingen de hemel is en al het gezegende en heilrijke van de hemel.
Bij Lukas: 'Wanneer gij een middagmaal of avondmaal zult houden, zo roep niet de rijken, omdat niet misschien dezen u weder uitnodigen, en uw vergelding geschiede, maar roep de armen, dan zult gij gezegend zijn, omdat zij niet hebben om u te vergelden, u zal immers vergolden worden in de wederopstanding der doden', (Lukas 14:12-14).
Met een middagmaal en avondmaal houden en daartoe uitnodigen, wordt iets eenders aangeduid als met eten en drinken, of brood en wijn geven, namelijk de naaste het goede doen en het ware leren en zo ten aanzien van de liefde
vergezelschapt worden, zij dus, die dit doen te dien einde dat het hun vergolden wordt, doen het niet ter wille van het goede en ter wille van het ware, dus niet vanuit de Heer, maar ter wille van zichzelf en de wereld, dus vanuit de hel; zij die echter die dingen doen, niet met dat doel dat het hun vergolden wordt, door die dingen daarvan te willen, namelijk ter wille van het goede en het ware; en zij die het doen ter wille daarvan, die doen het vanuit dit, dus vanuit de Heer, uit Wie die dingen bij de mens zijn.
Het hemels gezegende dat in die gedane dingen is en vandaar daarvan en vanuit zijn, is het loon en het wordt daaronder verstaan dat het u zal worden vergolden in de wederopstanding der doden.
Beide: 'Hebt veeleer uw vijanden lief en doet wel en leent zonder iets weder te hopen, dan zal uw loon veel zijn en gij zult zonen van de Allerhoogste zijn', (Lukas 6: 35).
Met deze dingen worden eendere dingen aangeduid als door die hier net eerder zijn gezegd, namelijk dat men niet moet wel doen, ter wille van de vergelding, dat wil zeggen, niet ter wille van zichzelf en de wereld, dus niet ter wille van faam, roem, eer en gewin, maar ter wille van de Heer, dat wil zeggen, ter wille van het goede en het ware zelf, die bij hen uit de Heer zijn, dus waarin de Heer is.
Onder de tegenstanders liefhebben en hen wel doen wordt daar in de naaste zin verstaan de natiën liefhebben en die wel doen, wat gebeurt door hun het ware te leren en hen daardoor te leiden tot het goede, want de Joodse natie noemde de hunnen broeders en vrienden, maar de natiën vijanden en tegenstanders.
Met lenen wordt aangeduid de goede en de ware dingen van het Woord vergemeenschappen, zonder iets weder te hopen, betekent niet ter wille van zich en van de wereld, maar ter wille van het goede en het ware; dan zal uw loon veel zijn, betekent dat zij dan de hemel hebben met de zegeningen en de verkwikkingen ervan; en gij zult zonen van de Allerhoogste zijn, betekent omdat zij zo die dingen doen niet vanuit zich, maar vanuit de Heer, want wie het goede doet en het ware leert vanuit de Heer is een zoon van Hem, niet echter wie het goede doet vanuit zichzelf, wat eenieder doet die eer en gewin beoogt, ter wille daarvan.
Bij Mattheus: 'Zo wie een profeet ontvangt in de naam van een profeet, hij zal het loon van een profeet ontvangen, zo wie een gerechte ontvangt in de naam van een gerechte, hij zal het loon van een gerechte ontvangen. Zo een van deze kleinen alleen een dronk van het koude zal te drinken hebben gegeven in de naam van een discipel, hij zal zijn loon niet verliezen', (Mattheüs 10: 41,42).

Hoe deze woorden van de Heer moeten worden verstaan, kan niemand zien, tenzij vanuit de innerlijke of geestelijke zin ervan; wie immers kan weten, wat verstaan wordt onder het loon ontvangen van een profeet en het loon van een gerechte en wat onder een profeet en een gerechte opnemen in de naam van een profeet en een gerechte, en verder wat wordt verstaan onder het loon van degenen ontvangt die alleen een dronk van het koude aan een van zijn kleinen te drinken zal hebben gegeven in de naam van een discipel.
Wie kan zonder de geestelijke innerlijke zin zien, dat onder die woorden wordt verstaan dat eenieder de hemel en de vreugde ervan zal ontvangen volgens de aandoening van het ware en het goede en volgens de gehoorzaamheid, dat dit die zin is, verschijnt als onder de profeet het ware van de leer wordt verstaan, onder de gerechte, het goede van de liefde en onder de discipel, het ware en het goede van het Woord en van de Kerk en wanneer onder, 'in de naam van hen', wordt verstaan ter wille van die dingen en volgens het hoedanige ervan bij hen die doen en leren; en verder wanneer onder het loon de hemel wordt verstaan, zoals eerder is gezegd, namelijk dat eenieder de hemel geschonken wordt volgens de aandoening van het ware en het goede en volgens de hoedanigheid en de hoeveelheid ervan.
Aan die aandoeningen immers zijn alle dingen van de hoeveelheid ervan van de hemel ingeschreven, want die aandoeningen heeft niemand tenzij vanuit de Heer. Het is immers het Goddelijke voortgaande uit Hem, waarin en vanuit dit de hemel is.
Met een dronk van het koude te drinken geven aan een van deze kleinen in de naam van een discipel, wordt verstaan vanuit de gehoorzaamheid het goede doen en het ware leren, want met het water wordt het ware van de aandoening aangeduid en met het koude het ware in gehoorzaamheid, alleen de gehoorzaamheid immers is een natuurlijke en niet een geestelijke aandoening en daarom is zij naar verhouding koud.
Met de discipel in wiens naam of ter wille van wie men te drinken moet gegeven worden, wordt het ware en het goede van het Woord en de Kerk aangeduid; dat met de profeet het ware van de leer wordt aangeduid, zie eerder nr. 624; met de gerechten het goede van de liefde, nr. 204; met de discipel het ware en het goede van het Woord en van de Kerk, nrs. 100,122, en dat met de naam wordt aangeduid het hoedanige van een zaak en staat, de nrs. 102,135,148,676.
Bij Markus: 'Zo wie u een beker water zult te drinken hebben gegeven in Mijn Naam, deswege omdat gij van Christus zijt, voorwaar zeg Ik u, hij zal zijn loon niet verliezen', (Markus 9: 41).
Onder deze dingen wordt verstaan dat diegenen het verkwikkelijke van de hemel zullen opnemen, die vanuit de aandoening het ware horen, opnemen en leren, uit hoofde hiervan dat het ware en de aandoening ervan is vanuit de Heer, dus ter wille van de Heer, en dus ook ter wille van het ware, want: 'deswege doordat gij van Christus zijt', betekent ter wille van het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer.
Dat Christus de Heer is ten aanzien van het Goddelijk Ware en vandaar het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer, zie eerder de nrs. 684,685.
Bij Zacharia: 'Gegrondvest is het huis van Jehovah, de tempel, opdat hij gebouwd zal worden, want vóór deze dagen is het loon van de mensen niet geschied, noch het loon van het beest en voor de uitgaande en de binnengaande geen vrede van de vijand; nu is het zaad vredes, de wijnstok zal vrucht geven en de aarde zal haar inkomen geven en de hemelen zullen hen hun dauw geven', (Zacharia 8: 9, 10,12). Deze dingen zijn gezegd ten aanzien van de nieuwe Kerk die door de Heer moet worden geïnstaureerd, nadat de oude verwoest is; de nieuwe Kerk die zal worden geïnstaureerd, wordt aangeduid met het huis van Jehovah Zebaoth, dat gegrondvest is en met de tempel die gebouwd zal worden; met het huis van Jehovah wordt de Kerk aangeduid ten aanzien van het goede en met de tempel de Kerk ten aanzien van het ware, zie eerder nr. 220.
Dat voordien niet iemand de geestelijke aandoening van het ware en het goede, noch de natuurlijke aandoening van het ware en het goede heeft gehad, wordt daarmee aangeduid, dat

vóór deze dagen niet is geschied het loon des mensen, noch het loon van het beest, met de mens immers wordt de geestelijke aandoening van het ware aangeduid en met het beest de natuurlijke aandoening van het goede en met het loon de hemel die degenen hebben die in de aandoeningen van het ware en het goede zijn.
Dat de mens betekent de geestelijke aandoening van het ware en daaruit het inzicht, zie eerder de nrs. 280, 546,547, en dat het beest de natuurlijke aandoening betekent, nr. 650.
Voor de uitgaande en de binnengaande geen vrede van de vijand, betekent dat zij voordien bestookt waren geweest door de hel in elke staat van het leven, met uitgaan en binnengaan wordt immers de staat van het leven van de aanvang tot het einde aangeduid; met geen vrede wordt aangeduid de bestoking door de boosheid en de valsheden daaruit; en met de vijand, de hel waarvandaan de boosheden en de valsheden zijn; het zaad van de vrede betekent het ware van de hemel en van de Kerk welke uit de Heer is, dit wordt het zaad des vredes genoemd, omdat het beschermt tegen de hellen en zekerheid geeft.
De wijnstok zal vrucht geven en de vrede haar inkomen, betekent dat de geestelijke aandoening van het ware zal voortbrengen het goede van de naastenliefde en de natuurlijke aandoening van het goede en het ware de werken van de naastenliefde. De wijnstok betekent de Kerk ten aanzien van de geestelijke aandoening van het ware, de aarde de Kerk ten aanzien van de natuurlijke aandoening van het ware.
De vrucht, het goede van de naastenliefde en het inkomen de werken van dat goede. De hemelen zullen dauw geven, betekent die dingen vanuit de invloeiing door de hemel uit de Heer.
Bij Johannes: ‘Hef uw ogen op en aanschouwt de velden, dat zij alreeds wit zijn om te oogsten en die maait zal loon ontvangen en zal vrucht verzamelen ten eeuwige leven, opdat zich tegelijk verheuge hij die zaait en hij die maait’, (Johannes 4: 35,36); ook deze dingen betreffen de nieuwe Kerk uit de Heer.
Dat die aanstaande is, wordt aangeduid met de velden die alreeds wit zijn om te oogsten.
Zij die van die Kerk in de geestelijke aandoening van het ware zijn en vandaar in de hemel, worden verstaan onder: Die maait zal loon ontvangen en zal vrucht verzamelen ten eeuwige leven; de Heer Zelf uit Wie die aandoening van het ware en de hemel is, wordt verstaan onder: Hij die zaait verheuge zich tegelijk.
Bij Jeremia: ‘Rachel, haar zonen bewenende, weigert vertroosting aan te nemen over haar zonen, omdat niet een enige is; maar bedwing uw stem van geween en uw ogen van tranen, omdat er loon voor uw arbeid is, want zij zullen wederkeren uit het land van de vijand, en er is hoop voor uw uiterste, want de zonen zullen wederkeren tot hun grens’, (Jeremia 31: 15-17; Mattheüs 2:18).
Dat onder deze dingen de kleine knaapjes in Bethlehem worden verstaan, die op bevel van Herodes werden gedood, staat vast bij Mattheüs in de aangehaalde plaats, maar wat daarmee werd aangeduid, is nog niet bekend; namelijk, aangeduid werd dat toen de Heer in de wereld kwam, niet enig geestelijk ware over was, met Rachel immers werd de innerlijke geestelijke Kerk aangeduid en met Leah de uiterlijke, natuurlijke; met Bethlehem het geestelijke en met de knapen die gedood werden, het ware vanuit die oorsprong.
Dat niet langer enig geestelijk ware over was, wordt daarmee aangeduid dat Rachel, de zonen bewenende, weigert vertroosting aan te nemen over haar zonen, omdat niet een enige is, dat er nadien geen ware vandaar zal zijn, omdat geboren is de Heer uit Wie de nieuwe Kerk is; en deze waarheden vanuit de geestelijke aandoening zal zijn, wordt aangeduid met: bedwing de stem van geween en uw ogen van tranen, omdat er loon voor uw arbeid is,
Met Zijn loon wordt aangeduid de hemel voor hen die van die Kerk vanuit de geestelijke aandoening van het ware zullen zijn en met de arbeid wordt aangeduid de strijd van de Heer tegen de hellen en de onderwerping ervan, opdat de nieuwe Kerk zal worden geïnstaureerd.

Dat de nieuwe Kerk zal worden geïnstaureerd in de plaats van de vorige die verging, wordt daarmee aangeduid dat zij zullen wederkeren uit het land van de vijand, en dat er hoop voor het uiterste is en verder dat de zonen zullen wederkeren tot hun grens.
Wederkeren uit het land van de vijand betekent uit de hel worden uitgeleid; de hoop voor het uiterste, betekent het einde van de vorige Kerk en de aanvang van de nieuwe; de zonen zullen wederkeren tot de grens, betekent dat de geestelijke waarheden bij hen die van de nieuwe Kerk zullen zijn, zullen ontstaan.
Bij Jesaja: 'Ik zei: tevergeefs heb ik gearbeid, in ledigheid en ijdelheid heb Ik Mijn krachten besteed; evenwel Mijn gericht bij Jehovah en het loon van Mijn werk bij Mijn God', (Jesaja 49: 4).
Ook deze dingen zijn gezegd ten aanzien van de nieuwe Kerk die door de Heer moet worden geïnstaureerd; dat zij niet kan worden geïnstaureerd bij de joodse natie, is omdat de waarheden niet met enige geestelijke aandoening zouden hebben kunnen worden opgenomen, wordt verstaan onder: Ik zei: Tevergeefs heb Ik gearbeid, in ledigheid en ijdelheid heb Ik Mijn krachten besteed, dat er nochtans uit de Heer wordt voorzien in een geestelijke Kerk, namelijk bij de natiën, wordt daarmee aangeduid dat Mijn gericht is bij Jehovah en daarmee dat het loon van Mijn werk is bij Mijn God.
Met het loon wordt hier aangeduid de Kerk die in de geestelijke aandoening van het ware is; met de arbeid en met het werk wordt aangeduid de strijd van de Heer tegen de hellen en de onderwerping ervan, waardoor de Heer het evenwicht herstelde tussen de hemel en de hel, in welk evenwicht de mens het ware kan opnemen en geestelijk worden.
Over dit evenwicht kan men lezen in het werk 'Hemel en hel', nrs. 589 tot 603; en in het werkje 'Over het Laatste Gericht', nrs. 33,34, 73,74.
Bij David: 'Zie, een erfenis van Jehovah de zonen, het loon de vrucht van de buik, zoals de pijlen in de hand van de machtige, zo de zonen van de jeugd, gezegend de man die zijn pijlkoker ermee heeft gevuld, zij zullen niet worden beschaamd wanneer zij spreken met de tegenstanders in de poort', (Psalm 127: 3-5).
Wat hier wordt aangeduid met de zonen, de vrucht van de buik, de pijlen, de pijlkoker en met de tegenstanders in de poort, zie men eerder in nr. 357 en dat onder het loon ook hier wordt verstaan de gelukzaligheid die degenen hebben die in de hemel zijn.
Bij de evangelisten: 'Gezegend zijt gij wanneer zij u smaadheden zullen aangedaan en u vervolgd hebben, en elke boos woord tegen u zullen gezegd hebben, al liegende, om Christus' wil; verheugt u en springt op, omdat uw loon veel is in de hemelen, zo immers hebben zij vervolgd de profeten die vóór u waren', (Mattheüs 5: 11,12; Lukas 6: 22,23).
Deze dingen betreffen degenen die strijden en overwinnen in de verzoekingen die over hen zijn gebracht door de bozen, dus door de hel; de verzoekingen worden aangeduid met smaadheden aandoen, vervolgen, het boze woord zeggen, liegen om Christus' wil; de verzoekingen immers zijn aanvallen en bestokingen van het ware en het goede door de valsheden en de boosheden.
Onder Christus wordt verstaan het Goddelijk Ware uit de Heer, dat wordt aangevallen en als oorzaak heeft waardoor zij worden bestookt; verheugt u en springt op, omdat uw loon groot is in de hemelen, betekent de hemel met de vreugde ervan voor hen die in de geestelijke aandoening van het ware zijn, want degenen die alleen strijden en overwinnen en de oorzaak hiervan is dat de Heer in die aandoening is, Die voor de mens in de worstelingen van de verzoekingen weerstand biedt en overwint; zo immers hebben zij vervolgd de profeten die vóór u waren, betekent dat zij eerder eender hebben aangevallen de waarheden van de leer die bij degenen waren die in de geestelijke aandoening van het ware waren.
Met de profeten immers worden, los van personen, de waarheden vanuit het Woord of vanuit de Heer aangeduid.
Hieruit nu kan vaststaan, uit de dingen die vanuit het Woord zijn aangeduid, dat met het loon wordt aangeduid de hemel ten aanzien van het gezegende, het gunstrijke en het

verkwikkelijke ervan, dat degenen hebben die in de geestelijke aandoening van het ware en het goede zijn en dat het loon die aandoening zelf is, want of men zegt die aandoening, dan wel de hemel, het is het hetzelfde, aangezien in haar en vanuit haar de hemel is.
Degenen echter die niet vanuit de geestelijke aandoeningen het ware spreken en het goede doen, maar slechts vanuit de natuurlijke aandoening en bij voortduur over de hemel als loon denken, werden door de dagloners in de Israëlitische Kerk uitgebeeld, over wie in die Kerk verscheidene inzettingen voorkomen, zoals: dat de dagloners niet van het Pascha zouden eten, (Exodus 12: 43,45); dat zij niet van de heilige dingen zouden eten, (Leviticus 22: 10); dat het loon van de dagloners niet bij iemand zou vernachten tot aan de dageraad, (Leviticus 19 -13); dat zij niet zouden verdrukken de dagloner, de arme en de behoeftige van de broeders of van de vreemdeling, die in uw land en in uw poorten is; in de dag zult gij hun geven zijn loon, dus dat niet de zon daarover ondergaat, dat hij niet zal roepen tegen u tot Jehovah, zodat het in u een zonde is', (Deuteronomium 24-14,15).
Bij Maleachi: 'Ik ben tegen de verdrukkers van het loon van de dagloners, van de weduwe en de wees en tegen hen die de vreemdelingen doen afwijken en Mij niet vrezen', (Maleachi 3.: 5); elders: dat zij niet zouden eten van het Pascha en van de geheiligde dingen had als oorzaak, dat door hen de natuurlijke en niet de geestelijke dingen worden uitgebeeld, en de geestelijke zijn van de Kerk en niet de natuurlijke, want de hemel als loon beschouwen vanwege de goede dingen die zij hebben gedaan, is natuurlijk; het natuurlijke immers beschouwt het goede vanuit zichzelf, dus de hemel als loon, en daarom wordt de verdienste gericht op het goede.
Anders echter het geestelijke, dit erkent het goede niet uit zich, maar uit de Heer, en daarom ook de hemel vanuit de barmhartigheid en niet vanuit enige verdienste, maar aangezien zij toch het goede doen, hoewel niet vanuit de geestelijke aandoening, maar vanuit de natuurlijke aandoening, namelijk de gehoorzaamheid en dan denken over de hemel als loon, worden zij daarom vermeld onder de armen, behoeftigen, vreemdelingen, wezen en weduwen.
De oorzaak hiervan is dat zij in geestelijke armoede zijn, want de echte waarheden zijn voor hen in het duister, omdat het licht vanuit de hemel door de geestelijke mens in hun natuurlijke mens niet invloeit.
Vandaar is het dat zij onder diegenen worden vermeld en dat er wordt geboden dat hun het loon zou worden gegeven voordat de zon ondergaat, zij zijn eveneens in de laagste dingen van de hemelen en daar dienstbaarheid en zij worden daar volgens hun werken beloond, maar over deze dingen zien men in het werk 'de Leer van het Nieuwe Jeruzalem', nrs. 150 tot 158.
De dagloners echter die niet denken over het loon in de hemel, maar over het loon in de wereld, dus die het goede doen ter wille van het gewin, hetzij het eerbewijzen zijn hetzij schatten, deze doen het goede vanuit de liefde van de eerbewijzen en van de schatten, dus ter wille van zichzelf en de wereld, zijn helse natuurlijken, deze dagloners worden verstaan bij Johannes: 'Ik ben de goede Herder, de goede Herder stelt Zijn ziel voor de schapen; de huurling (dagloner) echter, ziet de wolf en verlaat de schapen en vlucht omdat hij een huurling is', (Johannes: 10:11-13).
Bij Jeremia: 'Het schoonste kalf in Egypte, de ondergang komt van het noorden, zijn dagloners zoals de kalveren van de meststal, want ook die hebben zich omgekeerd, zij vluchten tezamen en hebben niet pal gestaan, omdat de dag van hun ondergang over hen is gekomen', (Jeremia 46: 20,21) en eveneens elders, zoals bij (Johannes 46: 20,21; Jesaja 16: 14; 21:16).
Aangezien met het loon in het Woord de hemel wordt aangeduid, namelijk voor degenen die in de geestelijke liefde van het ware en het goede zijn, wordt aldus in de tegengestelde zin met het loon de hel aangeduid, namelijk voor degenen die in de liefde van het valse en het boze zijn, dit wordt met het loon aangeduid bij David: 'Hij zal de vervloeking aantrekken zoals een kleed, en hij is binnengegaan in het midden zoals de wateren en zoals de olie tussen zijn

beenderen, dit is het loon van degenen die zich verzetten tegen mij van met Jehovah en van degenen die het boze spreken tegen mijn ziel', (Psalm 109:18,20).
Deze dingen moeten in de geestelijke zin worden verstaan ten aanzien van de Heer, want waar David in de psalmen ten aanzien van zichzelf spreekt, wordt in die zin verstaan ten aanzien van de Heer, want David heeft als koning de Heer uitgebeeld en vandaar betekent hij Hem ten aanzien van het Goddelijk Geestelijke, namelijk het Koningschap van de Heer.
Het loon van degenen die zich tegen de Heer verzetten en die het boze tegen Zijn ziel spreken, wordt beschreven als de hel vanuit de liefde van het valse en het boze, namelijk met deze dingen dat hij de vervloeking zal aantrekken zoals zijn kleed en is binnengaan in zijn midden zoals de wateren en zoals de olie tussen zijn beenderen. De hel die wordt opgenomen in de uiterlijke dingen en in de innerlijke dingen, wordt met die twee beschreven, de hel die wordt opgenomen in de uiterlijke dingen met de vervloeking die hij zal aantrekken zoals zijn kleed en de hel die wordt opgenomen in de innerlijke dingen met de vervloeking die binnengaat in zijn midden zoals de wateren en zoals olie binnen tussen zijn beenderen.
Gezegd wordt zoals de wateren en zoals de olie, omdat de wateren de valsheden vanuit het geloof betekenen en de olie de boosheden vanuit de liefde; daar wordt onder het ene en het andere verstaan de liefde of de aandoening van het valse en het boze, dus de hel, wat ook hieruit kan vaststaan, dat de liefde alle dingen in haar opneemt die met haar samenstemmen, geheel en al zoals een spons water en olie, want de liefde van het boze voedt zich vanuit valsheden en de liefde van het valse voedt zich vanuit boosheden en omdat de liefde zodanig is, wordt daarom gezegd dat de vervloeking binnentreedt in zijn midden zoals de wateren en zoals de olie tussen zijn beenderen.
Omdat met het loon in de tegengestelde zin de hel wordt aangeduid ten aanzien van de aandoening van het valse vanuit het boze, wordt daarom de vervalsing van het ware in het Woord hier en daar hoerenloon genoemd, zoals bij Hosea: 'Verblijd u niet, o Israël, tot opspringens toe, zoals de natiën, omdat gij hebt gehoereerd onder uw God; gij hebt het hoerenloon liefgehad op alle dorsvloeren van het koren; de dorsvloer en de perskuip zal hen niet wijden en de most zal hem liegen', (Hosea 9: 1,2).
Hoereren onder God, betekent de waarheden van het Woord vervalsen en de heilige dingen van de Kerk toevoegen aan afgodische dingen; het hoerenloon liefhebben betekent de verkwikking van het vervalsen en van het valse, en verder ook van de afgoderij, vanuit de helse liefde.
Op alle dorsvloeren van het koren, betekent alle dingen van het Woord en van de leer vanuit het Woord, want het koren, waaruit het brood is, betekent alles wat geestelijk voedt en de dorsvloer betekent maar dat verzameld is, dus het Woord.
De dorsvloer en de perskuip zal hen niet wijden betekent dat zij vanuit het Woord niet de goedheden van de naastenliefde en van de liefde zullen putten, dus niet iets wat de ziel zal voeden, want de dorsvloer daar is het Woord ten aanzien van de goede dingen van de naastenliefde en de perskuip ten aanzien van de goede dingen van de liefde, en onder de perskuip wordt hier de olie verstaan en voor deze en eveneens voor de wijn waren de perskuipen.
En de most zal hem liegen, betekent ook niet iets van het ware van het goede, want de most, evenals de wijn betekent het ware vanuit het goede van de naastenliefde en van de liefde.
Bij Micha: 'Alle gesneden beelden van Samaria zullen vermorzeld worden en al haar hoerenlonen zullen met vuur verbrand worden en al hun afgoden zal ik stellen tot een woestheid, want vanuit hoerenloon heeft zij vergaderd, daarom zullen zij tot hoerenloon wederkeren, over dit zal ik weeklagen en huilen, ik zal beroofd en naakt gaan', (Micha 1: 7,8).
Onder Samaria wordt de geestelijke Kerk verstaan ten aanzien van de waarheden van de leer, hier ten aanzien van de valsheden van de leer, want met hun gesneden beelden worden aangeduid de vervalsingen die vanuit het eigen inzicht zijn.

Met haar hoerenlonen die met vuur zullen worden verbrand, worden aangeduid de vervalsingen van het ware vanuit de liefde van het valse uit het boze en het helse verkwikkelijke daaruit, en omdat die liefde is vanuit de hel, wordt gezegd dat zij met vuur zullen worden verbrand, het vuur immers betekent de liefde in de ene en de andere zin.
En al hun afgoden zal ik stellen tot een woestheid, betekent de valsheden, namelijk dat zij verwoest moeten worden, want vanuit hoerenloon heeft zij vergaderd, betekent vanuit de liefde van het valse dat uit het boze is en daaruit het helse verkwikkelijke.
Daarom zullen zij tot hoerenloon wederkeren, betekent dat alle dingen van die Kerk vervalste waarheden zullen zijn, omdat zij daaruit zijn; over dit zal ik weeklagen en huilen, betekent de smart van de engelen van de hemel en van de mensen van de Kerk, in wie de Kerk is en zo, bij wie de Heer is.
Ik zal beroofd en naakt gaan, betekent de rouw vanwege de verwoesting van elk ware en goede; dat de gesneden beelden en de afgoden betekenen de leerstellingen vanuit het eigen inzicht, die begunstigen de liefde van zich en van de wereld en de beginselen daaruit opgevat, dus de valsheden van de leer, van de godsdienst en van de eredienst, zie eerder in de nrs. 587,654.
Bij Ezechiël: ‘Gij hebt uw helling gebouwd aan het hoofd van elke weg en uw verhoging in elke straat en gij zijt niet geweest zoals een loonhoer om te roemen over het loon; de overspelige vrouw neemt onder haar man de vreemden aan; aan alle loonhoeren geven zij loon, gij echter hebt uw loon gegeven aan al uw minnaars en gij hebt hen beloond om tot u te komen van de omtrek in uw hoererijen; zo is in u het tegendeel geschied van de vrouwen in uw hoererijen, zodat zij niet achter u gingen tot hoerendom, door het loon te geven en het loon is niet aan u gegeven, dus zijt gij tot een tegendeel geweest,’ (Ezechiël 16: 31 – 34).
In dat hoofdstuk wordt gehandeld over de gruwelen van Jeruzalem, dus over de te verafschuwen dingen van de Joodse Kerk, namelijk dat zij niet slechts de goede dingen van het Woord heeft verdraaid en verechtbreukt, maar ook dat zij van vanuit de afgodische natiën valsheden van godsdienst en van eredienst heeft opgenomen en door die de waarheden en de goedheden van het Woord heeft verechtbreukt en de echtgebroken dingen heeft bevestigd.
Wat er wordt aangeduid met een helling bouwen aan het hoofd van elke weg en een verhoging maken in elke straat, zie men eerder in nr. 652.
Dat met de echtbreuken en de hoererijen in het Woord de echtbrekingen en de vervalsingen van het ware en het goede van de Kerk worden aangeduid, zie eerder de nrs. 141, 511; en daarom betekent dat zij niet is geweest zoals een loonhoer om te roemen over het loon, dat zij niet zo vanuit het verkwikkelijke van de aandoening de waarheden van het Woord heeft vervalst.
Dat de overspelige vrouw onder haar man de vreemden heeft aangenomen, betekent dat zij de waarheden en de goedheden van het Woord heeft verdraaid door de valsheden van andere natiën; aan alle loonhoeren geven zij loon, gij echter hebt uw loon gegeven aan al uw minnaars en gij hebt hen beloond, betekent dat zij de valsheden van de godsdienst en van de eredienst van de andere natiën hebben liefgehad, het hoerenloon of de hoerengift is de liefde van te vervalsen door de valsheden van anderen.
Om tot u te komen van de omtrek in uw hoererijen, betekent dat de valsheden werden bijeengezocht overal vandaan, waardoor de vervalsingen van het ware geschiedden; zo is in u het tegendeel geschied van de vrouwen in de hoererijen, zodat zij niet achter u gingen tot hoerendom, door het loon te geven en het loon is niet aan u gegeven, dus zijt gij tot een tegendeel geweest, betekent het verkwikkelijke van de liefde en van de aandoening van de waarheden van haar Kerk te vervalsen door de valsheden van andere godsdiensten en hierdoor te bevestigen; het verkwikkelijke van de liefde en van de aandoening jegens valsheden van andere godsdiensten wordt verstaan onder het hoerenloon of de hoerengift.
Hieruit nu kan vaststaan, uit de dingen die zijn aangevoerd, wat onder het loon in de ene en de andere zin geestelijk wordt verstaan, dit immers is geestelijk loon wat met verkwikking en

vreugde aandoet; tot voorbeeld kan dienen: schatten, bezittingen, eerbewijzen, geschenken, waarmee de mens vanwege zijn weldaden wordt beloond, die geestelijk verstaan, niet die dingen zijn, maar de verwikkelingen en de vreugden daaruit, of daarvandaan; meer echter het hemelse loon, dat de mens van de Kerk zal hebben die goed leeft, namelijk de geestelijke aandoening van het ware en daaruit het inzicht en de wijsheid, waaruit de gezegendheid en de gelukzaligheid is en bovendien in de hemel het vermogen en pracht, die vanuit de hemelse liefde als de overeenstemming ervan volgt, maar toch wordt het vermogen en de pracht in de hemel niet beschouwd als loon, maar het geestelijke waaruit die zijn.
Dit wordt eveneens verstaan onder de prijs van het werk en onder het loon dat in de Heer en uit de Heer is, (Jesaja 40: 10; 61: 8; 62: 11; Lukas 6: 35; 14: 12-14) en elders.

696. En degenen die Uw Naam vrezen, de kleinen en de groten, dat dit betekent, en voor allen wie de Heer vereren vanuit onverschillig welke godsdienst, staat vast uit de betekenis van de Naam van de Heer God vrezen, namelijk de Heer vrezen, waarover hierna en uit de betekenis van de kleinen en de groten, namelijk vanuit onverschillig welke godsdienst, want onder de kleinen worden diegenen verstaan die slechts weinig ware en goede dingen van de Kerk weten en onder de groten zij die veel weten, dus degenen die weinig en die veel de Heer vereren; voor zoveel als immers de mens de waarheid van het geloof weet en daarnaar leeft, voor evenzoveel vereert hij de Heer.
De eredienst immers is niet vanuit de mens, maar vanuit de waarheden vanuit het goede die bij de mens zijn, aangezien deze zijn vanuit de Heer en daarin de Heer is, dat onder hen die Uw Naam vrezen de kleinen en de groten worden verstaan allen die de Heer vereren vanuit onverschillig welke godsdienst, is omdat vlak tevoren de knechten, profeten en de heiligen worden vermeld, onder wie worden verstaan allen die binnen de Kerk in de waarheden van de leer en in het leven daarnaar zijn, en daarom worden onder hen die Uw Naam vrezen, de kleinen en de groten verstaan die buiten de Kerk zijn in de eredienst van de Heer volgens hun godsdienst; want dezen vrezen eveneens de Naam van God en de Heer vereren en leven in enig geloof en enige naastenliefde volgens hun godsdienstige, want in dit vers wordt gehandeld over het Laatste Gericht over allen, zowel de bozen als de goeden en het Laatste Gericht vindt plaats, zowel over allen die binnen de Kerk zijn, als over allen die buiten de Kerk zijn en dan worden allen gezaligd die God vrezen en leven in onderlinge liefde, in rechtheid van het hart en oprechtheid vanuit het godsdienstige.
Al dezen immers worden ten aanzien van de ziel door het inzicht van het geloof in God en door het leven van de naastenliefde vergezelschapt met de engelen van de hemel en zo verbonden met de Heer en gezaligd.
Eenieder immers komt na de dood tot de zijnen in de geestelijke wereld, met wie hij, toen hij in de natuurlijke wereld leefde, ten aanzien van zijn geest vergezelschapt was.
Dat de kleinen en de groten, minder en meer betekenen, namelijk die de Heer vereren, dus die minder of meer in de waarheden vanuit het goede zijn, is omdat de geestelijke zin van het Woord los is van elk aanzien des persoons.
Deze zin immers beschouwt louter en alleen de zaak en in de uitdrukking van het kleine en grote is een aanzien des persoons, want de mensen die God vereren worden verstaan, vandaar is het dat voor hen in de plaats in die zin wordt verstaan minder en meer, dus zij die vanuit de echte waarheden en goedheden minder en meer vereren.
Iets eenders is ook het geval met de knechten, profeten en de heiligen, waarover eerder, onder wie in de geestelijke zin niet worden verstaan profeten en heiligen, maar los van personen, de waarheden van de leer en het leven daarnaar, als die dingen worden verstaan, worden inclusief ook begrepen allen die in de ware dingen van de leer en in het leven volgens die leer zijn.

Deze dingen immers zijn in de levensvormen, die de engelen en de mensen zijn, maar alleen engelen en mensen in het denken hebben is natuurlijk, maar de waarheden van de leer en het leven in het denken vatten, die de engelen en de mensen maken, is geestelijk.
Daaruit kan vaststaan hoe de geestelijke zin, waarin de engelen zijn, zich onderscheidt van de natuurlijke zin waarin de mensen zijn, namelijk dat aan de afzonderlijke dingen die de mensen denken, iets kleeft vanuit de persoon, vanuit de ruimte, vanuit de tijd en vanuit de stof, maar dat de engelen denken los van die dingen, vandaar is het dat de engelen een spraak hebben die onbegrijpelijk is voor de mens, omdat zij is vanuit het beschouwende inzicht van de zaak en vandaar vanuit de wijsheid, los van zulke dingen, dus naar verhouding niet bepaalt tot de dingen die aan de natuurlijke wereld eigen zijn.
Dat met Uw Naam vrezen wordt aangeduid de Heer vereren, is omdat met vrezen, vereren wordt aangeduid en met Uw Naam de Heer; want in het voorafgaande vers wordt gezegd dat de 24 ouderen hebben gedankt de Heer God, Die Zijt en Die Waart en Die Komen Zult; en daarom wordt onder Uw Naam vrezen verstaan de Heer vereren.
In het Woord, zowel van het Oude als het Nieuwe Testament, wordt gezegd de Naam van Jehovah, de Naam van de Heer, de Naam van God en de Naam van Jezus Christus en daar worden onder de Naam verstaan alle dingen waardoor Hij wordt vereerd, dus alle dingen van de liefde en van het geloof en in de hoogste zin wordt de Heer Zelf verstaan, omdat daar waar Hijzelf is, alle dingen van de liefde en van het geloof zijn; dat deze dingen worden verstaan onder de Naam van Jehovah, van de Heer God en van Jezus Christus, zie men eerder in de nrs. 102, 135,224, en eveneens blijkt het uit deze woorden van de Heer: ‘Indien twee van u zullen hebben samengestemd in Mijn Naam op de aarde over alle zaak die zij ook maar zullen begeerd hebben, zij zal hun geschieden uit Mijn Vader Die in de hemelen is, waar immers twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen’, (Mattheüs 18: 19,20).
Daar wordt onder samenstemmen in de Naam van de Heer en vergaderd worden in Zijn Naam, niet verstaan in de naam, maar in de dingen die van de Heer zijn, namelijk de waarheden van het geloof en de goedheden van de liefde, waardoor Hij wordt vereerd.
Dat vrezen, wanneer het de Heer betreft, betekent vereren en eerbied betuigen, is omdat in de eredienst en in alle dingen ervan een heilige en eerbiedige vrees is en deze bestaat daarin dat Hij geëerd en op niet enige wijze gekwetst moet worden, zij is immers zoals die van de kleine kinderen jegens de ouders, van de ouders jegens de kleine kinderen, van de vrouwen-echtgenoten jegens de mannen-echtgenoten, en van de mannen-echtgenoten jegens de vrouwen-echtgenoten en verder zoals van de vrienden jegens de vrienden, bij wie het de vrees dat zij niet gekwetst mogen worden en eveneens uit respect; die vrees met het respect is in elke liefde en in elke vriendschap, dermate dat een liefde en vriendschap zonder zo’n vrees en respect als het ware een niet gezouten spijs is, die onsmakelijk is; vandaar nu is het dat de Heer vrezen is Hem vereren vanuit zo’n liefde.
Gezegd wordt, dat met Uw Naam vrezen, wordt aangeduid de Heer en toch worden onder de Hem vrezen hier allen verstaan die buiten de Kerk zijn, aan wie evenwel de Heer onbekend is. De oorzaak hiervan is dat zij het Woord niet hebben, maar toch worden al diegenen uit hen aangenomen door de Heer, die ten aanzien van God de idee van het Menselijke hebben.
God immers onder de menselijke vorm is de Heer, daarentegen worden al degenen, hetzij binnen, hetzij buiten de Kerk, die over God niet zoals over de Mens denken, als zij in het geestelijke leven komen, wat plaatsvindt na het verscheiden uit deze wereld, niet door de Heer aangenomen, omdat zij niet enig idee ten aanzien van God bepaald hebben, maar onbepaald, en dit is er geen, en indien zij er enige is, wordt zij toch verstrooid, wat de oorzaak is dat allen die van de aarde in de geestelijke wereld komen, eerst daarna worden onderzocht hoedanige idee zij hebben ten aanzien van God hebben gehad en met zich hebben meegedragen en dat zij indien de idee er niet een is zoals ten aanzien van een mens, naar plaatsen van onderricht worden gezonden en het hun wordt geleerd dat de Heer is de God van de hemel en van de

aarde en dat men, wanneer men over God denkt, over de Heer moet denken en dat er anders niet enige verbinding met God zou zijn.
Vandaar ook geen vergezelschapping met de engelen, dan nemen allen die een leven van naastenliefde hebben geleefd dit onderricht op en vereren zij den Heer, maar allen die van zich zeggen dat zij in het geloof zijn geweest, maar niet in het leven van het geloof zijn geweest, namelijk de naastenliefde, nemen het onderricht niet op en daarom worden zij afgescheiden en naar plaatsen beneden de hemelen verwezen, sommigen naar de hellen, anderen naar een land dat in het Woord de lagere aarde wordt genoemd, waar zij het hard te verduren hebben.
Niettemin nemen de heidenen voor wie de wetten van de godsdienst de wetten van het leven zijn geweest, meer dan de christenen de leer ten aanzien van de Heer op en dit voornamelijk met als oorzaak, dat zij geen ander idee van God hebben gehad dan zoals ten aanzien van de Goddelijke Mens.
Deze dingen zijn gezegd opdat men zal weten vanwaar het is dat onder 'Uw Naam vrezen', wordt verstaan de Heer vereren.
In vele plaatsen in het Woord wordt gezegd Jehovah God vrezen en daaronder wordt vereren verstaan, en daarom zal in het kort worden gezegd welke eredienst in het bijzonder wordt verstaan onder God vrezen.
Alle eredienst van Jehovah God zal zijn vanuit het goede van de liefde door de ware dingen; een eredienst die alleen vanuit het goede van de liefde is, is geen eredienst, noch is het een eredienst die alleen is vanuit de waarheden zonder het goede van de liefde; het ene en het andere zal er zijn, want het wezenlijke van de eredienst is het goede van de liefde, maar het goede ontstaat en wordt geformeerd door de waarheden; vandaar zal alle eredienst zijn door de waarheden vanuit het goede. Omdat dit zo is, wordt daarom in de meeste plaatsen in het Woord, waar wordt gezegd Jehovah God vrezen, ook gezegd, Zijn woorden en geboden houden en doen, en daarom wordt daar met vrezen, de eredienst door de ware dingen aangeduid en met houden en doen de eredienst vanuit het goede van de liefde, want doen is van de wil, dus van de liefde en van het goede, en vrezen is van het verstand, dus van het geloof en van het ware, want al het ware dat van het geloof is, is eigenlijk van het verstand en elk goede dat van de liefde is, is eigenlijk van de wil.
Daaruit kan men zien dat de vrede van Jehovah God wordt gezegd van de eredienst door de waarheden van de leer, die ook de waarheden van het geloof worden genoemd; dat dit van de eredienst wordt verstaan onder de vreze van Jehovah God, is omdat het Goddelijk Ware vrees maakt, want het verdoemt de bozen tot de hel, niet echter het Goddelijk Goede, dit neemt de verdoemenis weg voor zoveel als dit door de waarheden van de zijde van de mens en de engel wordt opgenomen. Daaruit kan vaststaan, dat er voor zoveel vrees voor God is, als de mens in het goede van de liefde is; en dat voor zoveel de angst en de schrik verdwijnen en zij de heilige vreze met ontzag worden, als de mens in het goede van de liefde is en daaruit in de waarheid is, dat wil zeggen, naar gelang van de hoeveelheid van het goede in zijn ware dingen, daaruit volgt, dat de vreze in de eredienst verschillend is bij eenieder volgens de staat van zijn leven en eveneens dat de heiligheid met ontzag, die aan de vreze behoort, bij hen die in het goede zijn, ook verschillend is volgens de opneming van het goede met de wil en volgens de opneming van het ware met het verstand, dat wil zeggen, volgens de opneming van het goede met het hart en de opneming van het ware met de ziel.
Maar deze dingen die nu zijn gezegd, kunnen duidelijker vaststaan uit de volgende plaatsen in het Woord, bij Mozes: 'Wat eist Jehovah God van u, tenzij dat gij Jehovah uw God vreest, om te gaan in al zijn wegen en om Hem lief te hebben en om Jehovah uw God te dienen, vanuit uw ganse hart en vanuit uw ganse ziel', (Deuteronomium 10: 12,20).
Gezegd wordt Jehovah God vrezen, in Zijn wegen gaan, liefhebben en Hem dienen en met al die dingen wordt beschreven de eredienst door de waarheden vanuit het goede; de eredienst door de waarheden wordt verstaan onder Jehovah God vrezen en Hem dienen en de eredienst

vanuit het goede door: gaan in Zijn wegen en Hem liefhebben, en daarom wordt ook gezegd vanuit het ganse hart en vanuit de ganse ziel.
Het hart betekent het goede van de liefde en van de naastenliefde, namelijk van de wil en de ziel betekent het ware van de leer en van het geloof, namelijk van het verstand; het hart immers stemt overeen met het goede van de liefde en in de mens met zijn wil en de ziel stemt overeen met het ware van het geloof en in de mens met zijn verstand.
Onder de ziel immers wordt de bezieling of de ademhaling van de mens verstaan, die ook zijn geest wordt genoemd, dat de ziel in het Woord het leven van het geloof betekent en het hart het leven van de liefde, zie men in 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 2930, 9050, 9281.
Bij dezelfde: 'Achter Jehovah uw God zult gij gaan en hem vrezen, opdat gij Zijn geboden houdt en Zijn stem hoort en Hem dient en Hem aankleeft', (Deuteronomium 13: 4).
Achter Jehovah God gaan, zijn geboden houden en hem aankleven, betekent het goede van het leven, dus het goede van de liefde waaruit de eredienst is en Jehovah God vrezen, Zijn stem horen en Hem dienen, betekenen de waarheden van de leer, dus de waarheden van het geloof waardoor de eredienst is, aangezien alle eredienst van de Heer zal zijn door de waarheden vanuit het goede en niet door de waarheden zonder het goede, noch door het goede zonder de ware dingen, is daarom in de afzonderlijke dingen van het Woord het huwelijk van het goede en het ware, zoals in de reeds aangevoerde plaatsen en eveneens in de volgende: over het huwelijk van het goede en het ware in de afzonderlijke dingen van het Woord, zie eerder de nrs. 238, 288, 660.
Bij dezelfde: 'Jehovah uw God zult gij vrezen, Hem zult gij dienen, en Hem zult gij aankleven en in Zijn Naam zult gij zweren', (Deuteronomium 10: 20).
Ook hier sluiten Jehovah God vrezen en Hem dienen, de waarheden van de eredienst in; en Jehovah God aankleven en in Zijn Naam zweren, sluiten het goede van de eredienst in, want aankleven is een woord van het goede van de liefde, aangezien hij die liefheeft, aankleeft.
Eender zweren de Naam van Jehovah, daarmee immers bevestigt men dat het zal worden gedaan; dat dienen de waarheden van de eredienst insluit, is omdat onder de dienstknechten in het Woord degenen worden verstaan die in waarheden zijn en dit heeft als oorzaak dat de waarheden het goede dienen, zie eerder nr. 6409.
Bij dezelfde: 'Opdat gij Jehovah, uw God vreest, om te houden al Zijn inzettingen en Zijn geboden, Jehovah uw God zult gij vrezen en Hem dienen en in Zijn Naam zult gij zweren, niet zult gij gaan achter andere goden; Jehovah heeft ons geboden te doen al deze inzettingen, om te vrezen Jehovah onze God', (Deuteronomium 6: 2,13, 14,24).
De eredienst door de waarheden vanuit het goede of door het geloof vanuit de liefde, wordt ook hier eender beschreven; onder Jehovah God en Hem dienen, wordt de eredienst door de ware dingen van het geloof verstaan en onder de inzettingen en de geboden houden en doen en in de Naam van Jehovah zweren, de eredienst vanuit het goede van de liefde, want de inzettingen en de geboden houden en doen is het goede van het leven, wat hetzelfde is als het goede van de liefde, want hij die liefheeft, leeft.
Eender zweren in de naam van Jehovah, want zweren is bevestigen met het leven; dat Jehovah vrezen en Hem dienen de eredienst is volgens de waarheden van de leer, is eerder gezegd; het zijn immers deze twee dingen die de eredienst maken, namelijk de leer en het leven; de leer zonder het leven maakt de eredienst niet, noch het leven zonder de leer; eender in de volgende teksten, bij dezelfde: 'Vergadert het volk opdat zij horen en opdat zij leren en vrezen Jehovah uw God en waarnemen te doen, alle woorden van de wet', (Deuteronomium 31: 12).
Bij dezelfde: 'Indien gij niet waarneemt te doen alle geboden van deze wet, om te vrezen deze grootse en eerbiedwaardige Naam, Jehovah uw God', (Deuteronomium 28:58).
Bij dezelfde: 'De koning zal zich een dubbel van de wet schrijven en daarin lezen al de dingen van zijn leven, waardoor hij lere vrezen. Jehovah zijn God, om te houden, al de woorden van de wet en de inzettingen, om die te doen', (Deuteronomium 17: 18,19).

Bij dezelfde: 'Houdt de geboden van Jehovah uw God, door te gaan in Zijn wegen en door Hem te vrezen', (Deuteronomium 8: 6), en bij dezelfde: 'Wie zal geven dat zij een hart mochten hebben om Mij te vrezen en om te houden al Mijn geboden alle dagen', (Deuteronomium 5: 29).
In deze plaatsen wordt waar Jehovah God vrezen wordt gezegd, ook daaraan toegevoegd: de geboden van de wet houden en doen en verder gaan in zijn wegen; de oorzaak hiervan is zoals gezegd, dat alle innerlijke geestelijke eredienst van God die bestaat in het goede van het leven, zal plaatsvinden volgens de waarheden van de leer, aangezien deze zullen leren; de eredienst volgens de waarheden van de leer wordt aangeduid met Jehovah vrezen en de eredienst vanuit het goede van het leven, met de geboden houden en gaan in Zijn wegen.
Gaan in de wegen van Jehovah is leven volgens de waarheden van de leer en omdat de eredienst volgens de waarheden van de leer wordt verstaan onder Jehovah vrezen, wordt daarom gezegd, dat vanuit de wet zal worden geleerd Jehovah te vrezen.
Maar men moet weten, dat de vrees voor Jehovah de innerlijke geestelijke eredienst is, die zijn zal in de uiterlijke natuurlijke; de innerlijke geestelijke eredienst is de waarheden denken en verstaan, dus eerbiedig en heilig over God, wat is Hem vrezen; en de uiterlijke natuurlijke eredienst is die dingen doen, wat is de geboden en de woorden van de wet houden.
Bij David: 'Leer mij, o Jehovah, Uw weg, die in de waarheid, verenig mijn hart tot de vreze van Uw Naam', (Psalm 86: 11).
Met de weg leren wordt aangeduid het ware leren waarnaar moet worden geleefd en daarom wordt gezegd: leer die in de waarheid.
Dat het goede van de liefde met de ware dingen van het geloof verbonden zal zijn, wordt aangeduid met: verenigd mijn hart tot de vrede van Uw Naam; het hart betekent de liefde, de vrees het heilige van het geloof, die tot één moeten worden verenigd of tezamen zullen zijn in de eredienst.
Bij dezelfde: 'Gezegend eenieder die Jehovah vreest, die wandelt in zijn wegen', (Psalm 128: 1).
Jehovah vrezen is ook hier eerbiedig en heilig denken over God en wandelen in Zijn wegen is leven volgens de Goddelijke waarheden, door het ene en het andere geschiedt de eredienst, maar in de uiterlijke eredienst, namelijk leven volgens de Goddelijke waarheden, zal de innerlijke eredienst zijn, namelijk Jehovah vrezen en daarom wordt gezegd dat Jehovah vrezende is hij die wandelt in Zijn wegen.
Bij dezelfde: 'Gezegend is de man die Jehovah vreest; in Zijn geboden verlustigt hij zich zeer', (Psalm 112: 1); als eerder, want zich verlustigen in de geboden van Jehovah, is die liefhebben, dus die willen en doen.
Bij Jeremia: 'Zij hebben niet gevreesd en zijn niet gegaan in Mijn wet en in Mijn inzettingen', (Jeremia 44: 10); niet vrezen staat voor niet denken ten aanzien van God, vanuit de waarheden van het Woord, dus niet heilig en eerbiedig; niet gaan in de wet van God en in Zijn inzettingen, voor, ook niet leven volgens die; de geboden zijn de wetten van de innerlijke eredienst en de inzettingen zijn de wetten van de uiterlijke eredienst.
Bij Maleachi: 'Indien Vader Ik, waar is Mijn eer; indien Heer Ik, wat is Mijn vrede', (Maleachi 1: 6).
Gezegd wordt eer en vrezen, omdat dit wordt gezegd met betrekking tot de eredienst vanuit het goede en met vrede met betrekking tot de eredienst door de waarheden; dat eer wordt gezegd met betrekking tot het goede, zie eerder de nrs. 288,345; en daarom wordt ook gezegd eer met betrekking tot de Vader en vrede met betrekking tot de Heer, want Jehovah wordt Vader genoemd krachtens het Goddelijk Goede en de Heer daar krachtens het Goddelijk Ware.
Bij dezelfde: 'Mijn verbond was met Levi, één des levens en des vredes, welke ik hem gegeven heb met vrezen en hij vreesde Mij', (Maleachi 2: 5).

Onder Levi wordt hier de Heer verstaan ten aanzien van het Goddelijk Menselijke en met het verbond der levens en de vrede wordt het éénzijn aangeduid van het Goddelijke Zelf met Hem en met de vrede en met vrezen wordt het heilig Ware aangeduid, waarmee het éénzijn is.
Bij Jesaja: 'Op Hem rust de Geest van Jehovah, de Geest van de wijsheid en het inzicht, de Geest van de raad en de deugd, de Geest van de wetenschap en van de vreze van Jehovah, deswege is Zijn roken in de vreze van Jehovah', (Jesaja 11: 2,3).
Ook deze dingen betreffen de Heer en met die woorden wordt het Goddelijk Ware beschreven waarin en waar vanuit alle wijsheid en inzicht is; het Goddelijk Ware dat in de Heer was geweest toen Hij in de wereld was en dat na de verheerlijking van Zijn Menselijke voortgaat uit Hem, wordt verstaan onder de Geest van Jehovah die op Hem rustte, dat Hij daaruit de Goddelijke Wijsheid en de Goddelijke Macht had, wordt verstaan onder de geest van de wijsheid en het inzicht en met de geest van de raad en de deugd; dat Hij daaruit de alwetendheid en de heiligheid zelf had in de eredienst, wordt verstaan onder de geest van de wetenschap en van de vrede van Jehovah; en omdat de vrede het heilige van de eredienst vanuit het Goddelijk Ware betekent, wordt daaraan toegevoegd: de wegen is Zijn roken in de vreze van Jehovah.
Roken immers betekent de eredienst vanuit het Goddelijk Geestelijke, te weten het Goddelijk Ware, dat dit met roken wordt aangeduid zie men eerder in de nrs. 324,491,492,494,567.
Gezegd wordt geest van wijsheid, inzicht, wetenschap en vrede en onder de geest wordt het Goddelijke voortgaande verstaan en onder de geest van de wijsheid wordt het Goddelijk Hemelse verstaan, namelijk het Goddelijke voortgaande opgenomen door de engelen van de binnenste of derde hemel; onder de geest van het inzicht wordt het Goddelijk Geestelijke verstaan, namelijk het Goddelijke voortgaande opgenomen door de engelen van de middelste of tweede hemel; onder de geest der wetenschap wordt het Goddelijk Natuurlijke verstaan, namelijk het Goddelijke voortgaande opgenomen door de engelen van de laatste of eerste hemel en onder de geest van de vreze van Jehovah wordt al het heilige van de eredienst vanuit die vormen Goddelijke verstaan.
Bij Jeremia: 'Ik zal hun geven één hart en één weg om Mij te vrezen al de dagen, hun ten goede, en Ik zal een verbond der eeuw met hen sluiten en Mijn vreze zal Ik geven in hun hart, opdat zij niet terugtreden van bij Mij', (Jeremia 32:39,40).
Ik zal hun geven een hart en een weg om Mij te vrezen, betekent een wil en een verstand om de Heer te vereren; het hart betekent het goede van de wil, de weg het lijdende ware van het verstand en de vreze de heilige eredienst daaruit.
Ik zal een verbond der eeuw met hen sluiten en mijn vreze zal Ik geven in hun hart, betekent de verbinding door het goede van de liefde en door het ware van dat goede in de eredienst; het verbond is de verbinding, de vreze in het hart is de heilige eredienst vanuit het ware in het goede van de liefde; opdat zij niet terugtreden van bij Mij, betekent ter wille van de verbinding.
Aangezien de verbinding met de Heer plaatsvindt door de waarheden vanuit het goede en niet door de waarheden zonder het goede, noch door het goede zonder de waarheden, wordt daarom daar het ene en het andere gezegd.
Bij David: 'Gij Huis van Aharon, vertrouwt op Jehovah, gij die Jehovah vreest, vertrouwt op Jehovah', (Psalm 115: 10,11).
Met het huis van Aharon worden al degenen aangeduid die in het goede van de liefde zijn en met hen die Jehovah vrezen worden al degenen aangeduid die in het ware vanuit dat goede zijn.
In de Openbaring: 'De engel hebbende het eeuwige evangelie, zei: Vreest God en geeft heerlijkheid, aanbidt Hem', (Openbaring 14: 7); met God vrezen en Hem heerlijkheid geven, wordt aangeduid: de Heer vrezen vanuit de heilige waarheden en Hem aanbidden betekent vanuit het goede van de liefde.

Bij David: ‘Laten zij vrezen voor Jehovah, de gehele aarde, laten voor Hem bevreesd worden alle bewoners van het wereldrond, zie, het oog van Jehovah is over hen die Hem vrezen op hen die Zijn barmhartigheid verwachten’, (Psalm 33: 8,18).
Bij dezelfde: ‘Het welbehagen van Jehovah is in hen die Hem vrezen, die Zijn barmhartigheid verwachten’, (Psalm 147: 11).
Omdat de vrede van Jehovah de opneming van het Goddelijk Ware betekent en de barmhartigheid de opneming van het Goddelijk Goede, wordt daarom gezegd het oog en het welbehagen van Jehovah over hen die hem vrezen, die zijn barmhartigheid verwachten.
Bij Jesaja: ‘Zij zullen U eren, het machtige volk, de stad der sterke natiën, zij zullen U vrezen’, (Jesaja 25: 3).
Hier eveneens wordt de eredienst vanuit het goede aangeduid met eren, want van eer wordt gesproken met betrekking tot het goede van de liefde; en de eredienst vanuit de waarheden wordt aangeduid met de Heer vrezen, zoals eerder gezegd.
Het machtige volk betekent de mensen van de Kerk die in de waarheden vanuit het goede zijn; daaruit immers is alle macht.
De stad der sterke natiën betekent degenen die in de waarheden van de leer en door die waarheden in het goede van de liefde zijn en omdat daaruit alle geestelijke macht is, worden zij daarom sterke natiën genoemd.
Uit deze woorden blijkt ook duidelijk dat het huwelijk van het goede en het ware is in de afzonderlijke dingen van het Woord; eren wordt immers gezegd met betrekking tot het goede, vrezen met betrekking tot het ware, het ene en het andere in de eredienst.
Volk wordt gezegd met betrekking tot hen die in de ware dingen en daardoor in de goede dingen zijn, natiën echter met betrekking tot hen die in het goede en vanuit dat in de ware dingen zijn en omdat vanuit de verbinding van het goede en het ware alle macht is in de geestelijke wereld, wordt daarom het volk machtig genoemd en
worden de natiën sterk genoemd.
De vreze van Jehovah betekent de eredienst waarin de heiligheid is door de waarheden, ook in de volgende plaatsen, bij Jesaja: ‘Het hart van het volk
is ver van Mij teruggetreden en haar vrede jegens Mij is geworden een geleerd gebod der mensen’, (Jesaja 29: 13); bij dezelfde: ‘Wie onder u is Jehovah vrezende, horende de stem van Zijn knecht; die wandelt in de duisternis en geen glans heeft, vertrouwd in de Naam van Jehovah en steunt op Zijn God’, (Jesaja 50: 10).
Bij Jeremia: ‘Zij zullen al het goede horen dat Ik hun doende ben, opdat zij vrezen en beroerd worden over het goede en over allen vrede die Ik hun zal doen’, (Jeremia 33: negen).
Bij David: ‘De engel van Jehovah legert zich rondom hen die Hem vrezen, omdat hij hen bevrijde. Vrees Jehovah, gij, Zijn heiligen, omdat er geen gebrek is voor hen die hem vrezen’, (Psalm 34: 8,10),
Bij dezelfde: ‘Voor wie er geen veranderingen zijn en zij vrezen God niet’, (Psalm 55: 20.
Bij dezelfde: Het beginsel der wijsheid is de vrede van Jehovah, het goede verstand is voor allen die dit doen’, (Psalm 111:10).
Omdat de vreze het Goddelijk Ware betreft waaruit de heiligheid in de eredienst is en waaruit de vrijheid en het inzicht is, wordt daarom gezegd: Het beginsel der wijsheid is de vrede van Jehovah, het goede verstand, dat wil zeggen, het inzicht, is voor allen die dit doen.
Bij dezelfde: ‘Zij die Jehovah vrezen zullen Hem loven. Alle zaad van Jakob, zij zullen Hem eren en zij zullen vrezen voor Hem, alle zaad van Israël’, (Psalm 22: 24).
Bij Lukas: ‘De barmhartigheid van God tot in het geslacht der geslachten voor hen die hem vrezen’, (Lukas 1: 50).
Dat Jehovah God vrezen insluit en vandaar betekent heilig houden en eerbiedigen, dus heilig en eerbiedig vereren, kan ook vaststaan uit deze plaatsen, bij Mozes: ‘Mijn sabbat zult gij waarnemen en Mijn heiligdom zult gij vrezen’, (Leviticus 19:30); ‘zult gij eerbiedigen’, (Leviticus 26: 2); bij dezelfde: ‘Het werk van Jehovah, hoe te vrezen dat wat ik zal doen’,

(Exodus 34: 10); en bij dezelfde: 'En Jakob vreesde en hij zei: 'Hoe te vrezen [te eerbiedigen] is deze plaats, dit is niet dan het huis van God en de poort van de hemel', (Genesis 28: 17).
Dat met vrezen, wanneer het ten aanzien van het Goddelijke en ten aanzien van het heilige van de hemel en van de Kerk wordt gezegd, wordt aangeduid eerbiedigen en eerbied hebben, blijkt uit deze plaatsen; en verder hieruit, dat ditzelfde woord dat 'vrezen' in de Hebreeuwse taal betekent, ook betekent eerbiedigen en ontzag hebben.
Dit blijkt ook uit deze woorden bij Lukas: 'Er was een zeker rechter in een stad die God niet vreesde en de mens niet ontzag. En deze zei bij zichzelf: hoewel ik God niet vrees, noch de mens ontzie', (Lukas 18: 2,4).
Gezegd wordt God vrezen en de mens ontzien, omdat vrezen ontzien in een hogere graad betekent.
Bij Mattheus: 'Jezus zei: vrees niet voor hen die het lichaam kunnen doden, de ziel echter niet kunnen doden; vrees veeleer Hem Die en het lichaam en de ziel kan verderven in de gehenna', (Mattheus 10: 28; Lukas 12: 4, 5,7).
Maar hier wordt met vrezen aangeduid vrees hebben dat zij geestelijk mochten sterven, dus de natuurlijke vrees, namelijk ontzetting en angst; de geestelijke vrees echter is heilige vreze, die aan elke geestelijke liefde in is, verschillend volgens de hoedanigheid van de liefde en volgens de hoeveelheid ervan; in deze vreze is de geestelijke mens; deze eveneens weet dat de Heer niet iemand het boze doet, te minder iemand ten aanzien van het lichaam en ten aanzien van de ziel in de gehenna, maar dat hij allen wel doet en dat hij eenieder ten aanzien van het lichaam en ten aanzien van de ziel tot Zich in de hemel wil verheffen.
Vandaar is diens vrees een heilige vrees dat de mens niet door het boze van het leven en door het valse van de leer die de Goddelijke Liefde afkeert in zich en zo kwetst.
Maar de natuurlijke vrees is ontzetting, angst en schrik voor gevaren, straffen en zo voor de hel, die vrees is in elke lichamelijke liefde aanwezig, ook verschillend volgens de hoedanigheid van de liefde en volgens de hoeveelheid ervan.
De geestelijke mens die deze vrees heeft, weet niet anders dan dat de Heer de boze het boze doet, hen veroordeelt, in de hel werpt en straft; uit hoofde hiervan is het dat dezen voor God vrezen en zich ontzetten; in deze vrees zijn de meesten van de Joodse en de Israëlitische natie geweest.
De oorzaak hiervan is dat zij natuurlijke mensen waren; daarom wordt zo vaak in het Woord gezegd, angstig worden en beven voor Jehovah en eveneens dat ze in angst en beving waren; vandaar was het, dat van de zonen Israëls wordt gezegd dat zij sidderden toen de Goddelijke of het Goddelijk Ware, werd verkondigd vanaf de berg Sinaï, (Exodus 20:18-20; 5:23-25).
De vrees is het die voor een deel wordt verstaan onder 'angst van Izaäk, waarbij Jakob zwoer aan Laban', (Genesis 31: 42,53); onder Abraham, Izaäk en Jakob wordt immers in het Woord de Heer verstaan, onder Abraham de Heer ten aanzien van het Goddelijk Hemelse, onder Izaäk ten aanzien van het Goddelijk Geestelijke en onder Jakob ten aanzien van het Goddelijk Natuurlijke.
Het Goddelijk Geestelijke dat Izaäk betekende, is het Goddelijk Ware dat de natuurlijke mensen verschrikt en omdat Laban een natuurlijk mens was, zwoer Jakob hem bij de angst of schrik van Izaäk.
Een bijna eendere vrees wordt verstaan bij Jesaja: 'Jehovah Zebaoth zult gij heiligen, want Hij is uw vrees en uw angst', (Jesaja 8: 13).
Vrees wordt daar gezegd voor de geestelijke mens en angst voor de natuurlijke. Opdat de geestelijke mens niet in zo'n vrees zal zijn als waarin de natuurlijke mens is, wordt daarom gezegd: 'Vreest niet'; bij Jesaja: 'Jakob en Israël, gij moet niet vrezen, want Ik heb u verlost, roepende bij uw naam; gij zijt van Mij', (Jesaja 43: 1).
Bij Lukas: 'Vreest niet, gij kleine kudde, omdat het uw Vader heeft behaagd u het koninkrijk te geven', (Lukas 12:32); en bij Jeremia: 'Opdat gij niet vreest, o Mijn knecht Jakob en opdat

gij niet verschrikt, o Israël, omdat Ik u behoudende ben van verre; Jakob zal kalm en rustig zijn, geen die hem verschrikt', (Lukas 30: 9,10), en in vele andere plaatsen.
Dat bovendien vrees, schrik, verbijstering en eendere dingen, verschillende beroeringen van het gemoed en veranderingen van de staat van het gemoed betekenen, zie men eerder in de nrs. 667, 677.

697. En om te verderven die het land verderven, dat dit betekent de hel voor hen die de Kerk vernietigen, staat vast uit de betekenis van verderven, wanneer het degenen betreft die de Kerk vernietigen, dus de verdoemenis en de hel, want wanneer het loon geven aan de knechten, profeten en aan de heiligen, betekent de zaliging en de hemel voor hen die in de waarheid vanuit het goede zijn, dus voor hen die de Kerk maken.
Zo betekent vandaar haar verderven de verdoemenis en de hel; en uit de betekenis van het land, namelijk de Kerk, waarover eerder in de nrs. 29,304,413,417, vandaar betekent het land verderven de Kerk vernietigen.
Dat onder het land in het Woord de Kerk wordt verstaan is met vele dingen eerder getoond en verder ook in het 'Hemelse Verborgenheden'.
De oorzaken waarom met het land in het Woord de Kerk wordt aangeduid, zijn er verscheidene, namelijk: dat onder het land daar - als niet enig land in het bijzonder wordt genoemd, zoals het land van Egypte, van Edom, van Moab, van Assyrië, van Galdea, van Babel en van andere - het land Kanaän wordt verstaan en met dat land kan door hen die in de geestelijke idee zijn niet een land worden gedacht, omdat dit aards is en niet hemels, maar gedacht wordt de hoedanigheid van die natiën daar ten aanzien van de Kerk.
Eender zoals, wanneer in de idee van iemand de Kerk, of de godsdienst, of de eredienst is, hij dan, wanneer vanuit die idee landen worden genoemd, niet een land denkt, maar de hoedanigheid van de natie van dat land ten aanzien van de Kerk, de godsdienst of de eredienst.
Vandaar is het dat de engelen, die geestelijk zijn, de Kerk denken wanneer de mens in het Woord land leest en dat wat de engelen denken is de geestelijke zin van het Woord, want de geestelijke zin van het Woord is voor de engelen en eveneens voor de mensen die geestelijk zijn.
Het Woord immers in de letterlijke zin is natuurlijk, maar toch is het van binnen of in zijn schoot geestelijk en als het natuurlijke worden afgewist ligt het geestelijke open dat van binnen of in de schoot is.
Bovendien zijn er landen in de geestelijke wereld of in de wereld waar de geesten en de engelen zijn, evenzeer als in de natuurlijke wereld waar de mensen zijn en die landen zijn ten aanzien van de uiterlijke schijn volstrekt eender, ook daar zijn vlakten, dalen, bergen, heuvels en ook rivieren en zeeën en eveneens zijn er velden, weiden, wouden, tuinen, paradijzen; en die landen daar zijn schoon van aanblik, geheel en al volgens de staat van de Kerk bij hen die daar wonen en zij worden eveneens veranderd volgens de veranderingen van de Kerk bij hen; in één woord, er is een volledige overeenstemming van de landen daar met de opneming van het goede van de liefde en het ware van het geloof bij de bewoners.
Vandaar is het eveneens dat met het land in het Woord de Kerk aangeduid, de hoedanigheid immers van het land is het hoedanige van de Kerk, de overeenstemming maakt dat; in die wereld maakt het land zelf één met de Kerk, zoals het overeenstemmende met de zaak ervan waarbij het overeenstemt, geheel en al zoals de uitwerking met haar uitwerkende oorzaak, zoals het oog met zijn gezicht, zoals de spraak met haar verstand, zoals de handeling met de wil, zoals de trekken van het aangezicht met de aandoening van het denken, in één woord zoals het instrumentale met zijn principale, waarvan gezegd wordt dat zij één maken, dus in de geestelijke wereld de hoedanigheid van het land met het zodanige van de Kerk. Hieruit kan vaststaan van waar het is dat met het land in het Woord de Kerk wordt aangeduid en hier dat met het land verderven wordt aangeduid de Kerk vernietigen, zoals eveneens in de volgende

plaatsen, bij Jesaja: 'Is deze de man beroerende het land, doende beven de koninkrijken; hij stelde het wereldrond tot een woestijn, hij vernietigde de steden ervan; gij hebt uw land verdorven, gij hebt uw volk gedood ', (Jesaja 14: 16, 17,20).
Deze dingen betreffen Lucifer, onder wie daar Babel wordt verstaan, zoals uit de voorafgaande en de volgende dingen daar blijkt; en met het land dat hij beroerde en dat hij verdierf, wordt de Kerk aan geduid, met de koninkrijken die hij doet beven, worden de Kerken aangeduid waarin de algemene Kerk is onderscheiden; met het wereldrond dat hij tot een woestijn stelde, wordt de algemene Kerk aangeduid.
Met de steden die hij vernietigde worden de waarheden van haar leer aangeduid en met het volk dat hij doodde, worden aangeduid de mensen van de Kerk van wie het geestelijk leven door hem is verdorven.
Bij Jeremia: 'Ik tegen u, verdervende berg, verdervende de algehele aarde', (Jeremia 51: 25).
Ook deze dingen betreffen Babel, die een verdervende berg wordt genoemd, omdat de berg de liefde van heersen betekent, daar over de hemel en over het land of de aarde, aan welke liefde de goede en de ware dingen van de Kerk als middelen van dienst zijn; en daarom betekent het algehele land verderven de Kerk vernietigen.
Bij Daniël: 'Het vierde beest opklimmende vanuit de zee zal het ganse land verteren en dit vertreden en verbrijzelen', (Daniël 7: 23).
Met dit beest wordt ook aangeduid de liefde van heersen over de algehele hemel en het algehele land, deze liefde hebben degenen die vanuit Babel zijn, zie eerder de nummers 316,556; en daarom wordt met het land verteren, vertreden en verbrijzelen aangeduid de Kerk geheel en al vernietigen.
Wie ziet niet, dat enig beest zal opklimmen vanuit de zee en die het gehele land zal verteren, vertreden en verbrijzelen, maar dat het de ene of ander boze en duivelse liefde is, die zo zal doen met de Kerk.
Bij Mozes: 'Er zal niet langer een vloed zijn om de aarde te verderven', (Genesis 9:11); onder het land wordt ook daar de Kerk verstaan, die door de Antediluvianen is vernietigd, maar niet langer vernietigd moet worden.
Bij Jesaja: 'Jehovah ledig makende het land en dit uitledigende, en Hij zal de aangezichten ervan omkeren.
Door ledig te maken zal het land ledig gemaakt worden en door te beroven zal het beroofd worden; het bewoonbare land zal rouwen, verward worden, verkwijnen; verward worden zal het wereldrond, het land zelf zal ontwijd worden uit hoofde hiervan dat zij de wetten hebben overtreden, het statuut hebben overklommen, het verbond der eeuwigheid ijdel hebben gemaakt; daarom zal de vervloeking het land verteren.
De sluizen uit de hoogte zijn geopend en beroerd zijn de fundamenten van het land, door te verbreken is het land verbroken, door te beroeren is het land beroerd, door te waggelen waggelt het land zoals een dronkaard, en het zal heen en weer worden bewogen zoals een lat', (Jesaja 24:1,3-6,18-20).
Dat hier onder het land niet een land wordt verstaan, maar de Kerk kan eenieder zien, dat het zo gezegd wordt met betrekking tot de Kerk, is omdat de landen in de geestelijke wereld, waarop de engelen en de geesten wonen, zodanig als hier wordt gezegd, volgens de veranderingen van de staat van de Kerk bij de bewoners daar wordt veranderd, ja zelfs ook worden beroerd.
Dat gezegd wordt, 'Jehovah ledig makende het land en dit uitledigende, en verder dat het door ledig te maken zal worden ledig gemaakt en door te beroven zal worden beroofd, is omdat het land daar, wanneer de Kerk bij hen wordt verwoest geheel en al zijn aangezichten verandert: de paradijselijke dingen daar, de bloembedden, de groene dreven en de overige dingen, waaruit die landen tevoren bloeiden, verdwijnen en in de plaats ervan ontstaan onlieflijke dingen zoals zandachtige, rotsachtige streken, velden vol struiken en distels en dingen die overeenstemmen met de valsheden en de boosheden die de Kerk hebben verwoest. De

verwoesting van haar ten aanzien van het goede van de liefde en van de naastenliefde, wordt aangeduid met het land ledig maken en de verlating van haar ten aanzien van de waarheden van de leer en van het geloof, wordt aangeduid met die uitledigen en beroven en de verandering zelf met zijn aangezichten omkeren.
Het bewoonbare land zal rouwen, verward worden, het wereldrond zal verkwijnen en verward worden, de vervloeking zal het land verteren, betekent dat niet iets daar zal groeien en bloeien, maar dat het onvruchtbaar zal worden en vervuld met onnuttig dingen, ten gevolge waarvan ten aanzien van het land wordt gezegd dat het rouwt, verkwijnt en door de vervloeking wordt verteerd.
Omdat deze dingen plaatsvinden wanneer de bewoners daar zich niet langer bekommeren om die heilige dingen van de Kerk, wordt daarom gezegd: Uit hoofde hiervan dat zij de wetten hebben overtreden en het statuut hebben overklommen, het verbond der eeuwigheid ijdel hebben gemaakt, aangezien de landen daar nu eens worden overstroomd, dan weer worden geschokt, ook hier en daar splijten en opengaan naar de hel toe, die beneden is en zich verheft, wat plaatsvindt volgens het hoedanige en de mate waarin de valsheden en de boosheden worden geliefd en vandaar de goedheden en de waarheden van de Kerk worden vervalst en geloochend, wordt daarom gezegd dat de sluizen uit de hoogte worden geopend, de fundamenten van het land worden beroerd, het land wordt verbroken en waggelt zoals een dronkaard; deze dingen vinden ook daadwerkelijk plaats in de geestelijke wereld, wanneer de staat van de Kerk daar in het tegendeel wordt veranderd. Hieruit kan vaststaan van waar het is dat onder het land hier en in het Woord elders de Kerk wordt verstaan.

698. vers 19. *En geopend werd de tempel van God in de hemel en gezien werd de ark van Zijn Verbond in zijn tempel en er werden bliksemen en stemmen en donderslagen en aardbeving en grote hagel.*

Een geopend werd de tempel Gods in de hemel, betekent de verschijning van de nieuwe hemel en de nieuwe Kerk, waar de eredienst van de Heer is; en gezien werd de ark van Zijn Verbond in Zijn Tempel, betekent het Goddelijk Ware, waardoor de verbinding is met de Heer; en er werden bliksemen en stemmen en donderslagen, betekent toen in de lagere gebieden, waar de bozen zijn, botsingen en opschuddingen van het denken en het redeneren vanuit het boze en het valse over het goede en het ware; en aardbeving, betekent de verandering van de staat ten aanzien van de dingen die van de hemel en van de Kerk zijn; en grote hagel, betekent het helse valse, dat het ware en het goede van de Kerk vernietigt.

699. En geopend werd de tempel van God in de hemel; dat dit betekent de verschijning van de nieuwe hemel en de nieuwe Kerk, waar de eredienst van de Heer is, staat vast uit de betekenis van de tempel, namelijk de hemel en de Kerk, hier de nieuwe hemel en de nieuwe Kerk; de verschijning ervan wordt daarmee aangeduid dat de tempel werd geopend; dat de tempel in de hoogste zin de Heer betekent ten aanzien van Zijn Goddelijk Menselijke en het Goddelijk Ware voortgaande uit Hem en in de betrekkelijke zin de hemel en de Kerk, zie men eerder in de nrs. 220 391,630.
Dat de tempel hier betekent de hemel en de nieuwe Kerk, waar is de eredienst van de Heer, is omdat in dit hoofdstuk is gehandeld over de veranderingen van de staat die het Laatste Gericht voorafgaan, namelijk over de scheiding van de bozen en de goeden en over de verwijdering van hen uit de plaatsen waar zij tevoren waren geweest.
Wanneer dit plaatsvindt, dan verschijnt aan hen die in de hogere hemelen zijn, een nieuwe hemel en een nieuwe Kerk; dezen konden, zolang de goeden verbonden waren met de bozen, niet verschijnen, omdat hun innerlijke dingen toegesloten waren, opdat zij niet zouden worden gekwetst door de bozen, met wie er ten aanzien van de uiterlijke dingen een vergemeenschapping was geweest.

Maar toen zij afgescheiden en verwijderd waren, werden bij de goeden de innerlijke dingen geopend, die in zich hemels waren en nadat deze waren geopend, stond de hemel en de Kerk open; want voor zoveel als de innerlijke dingen, die hemels en geestelijk zijn, worden geopend, voor evenzoveel staat de hemel open zodanig als die is ten aanzien van de Kerk bij hen in wie de hemel en de Kerk is.
Dat dit zo is, kan niemand vanuit het eigen inzicht weten, omdat het verborgenheden van de hemel zijn die vanuit de onthulling moeten worden geleerd. Wie immers kan weten hoe het Laatste Gericht is volvoerd en verder hoedanige veranderingen in de geestelijke wereld zijn voorafgegaan en welke zijn gevolgd, opdat zij echter zouden worden geweten, zijn die aan mij geopenbaard en daarom is het geoorloofd die dingen hier vanuit de onthulling te beschrijven.
Dat gezegd wordt de nieuwe hemel en de nieuwe Kerk, waar de eredienst van de Heer is, is omdat in de nieuwe hemel en de nieuwe Kerk alleen de Heer wordt vereerd; daar wordt immers het Goddelijke niet onderscheiden in drie Personen, maar in het Drievuldige in één Persoon, over welke Drievuldigheid men zie wat geschreven is in het werk 'de Leer van het Nieuwe Jeruzalem', nrs 280 tot 310.
Dit eveneens is het wat wordt verstaan in de Openbaring, waar wordt gehandeld over het Nieuwe Jeruzalem: 'Overigens zag ik geen tempel daarin, omdat de Heer God Almachtig haar Tempel is, en het Lam aan', (Openbaring 21: 22).
Onder de Heer God Almachtig en het Lam, wordt de Heer ten aanzien van het Goddelijke Zelf en het Goddelijk Menselijke verstaan.
Dat daar geen tempel werd gezien, is omdat met de tempel in de hoogste zin de Heer wordt aangeduid ten aanzien van het Goddelijk Ware en ten aanzien van de eredienst, zoals eerder in de nrs. 220,391,630 is getoond en omdat onder het Nieuwe Jeruzalem wordt verstaan de Kerk ten aanzien van de leer of de leer van het Nieuwe Jeruzalem.
Maar toch zijn er tempels in de hemel, waarin de Heer wordt gepredikt en het Goddelijk Ware wordt geleerd.

700. En gezien werd de ark van Zijn Verbond in Zijn Tempel; dat dit betekent het Goddelijk Ware, waardoor de verbinding is met de Heer, staat vast uit de betekenis van de ark des verbonds, namelijk het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer, waarover hierna.
Dat de ark des verbonds werd gezien, was omdat de tempel verscheen en in het midden van de tempel van Jeruzalem was de ark, waarin de beide tafelen van de wet waren neergelegd, waarmee in de universele zin werd aangeduid het Goddelijk voortgaande uit de Heer, dus de Heer zelf, Die het Goddelijk Ware in de hemelen is, krachtens welke ook de Heer het Woord wordt genoemd bij (Johannes 1: 1, 2,14). Dat de ark dit betekent, was omdat de tent der samenkomst de drie hemelen uitbeeldde: haar voorhof de laatste of de eerste hemel; de tent zelf tot aan de voorhang, waar de tafel voor de broden, het reukaltaar en de kandelaar waren, beeldde de middelste of de tweede hemel uit; en de ark die binnen de voorhang was, waarop het verzoendeksel was met de cherubim, beeldde de binnenste of derde hemel uit; en de Wet zelf die in de ark was, beeldde de Heer uit, ten aanzien van het Goddelijk Ware of het Woord; en omdat de verbinding met de Heer is door het Woord, werd daarom die ark, de ark des verbonds genoemd, het verbond immers betekent de verbinding.
Dat de tent of de tabernakel de vorm van de hemel heeft uitgebeeld en dat zij tezamen met de voorhof de drie hemelen heeft uitgebeeld en dat het heilige der heiligen, dat het binnenste was waar de ark was, waarin het tafelen van de Wet lagen, de derde of de binnenste hemel heeft uitgebeeld en de Wet of de Getuigenis de Heer Zelf, zie het werk 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 3478,9457,9481,9485, en dat de tabernakel evenzeer als de tempel in de hoogste zin de Heer heeft betekent, in de betrekkelijke zin de hemel en de Kerk en vandaar het heilige van de eredienst, ook daar, nrs. 9457,9481,10242,10245,10304,10545.

Dat het verbond in het Woord de verbinding betekent en dat alle dingen van de Kerk, zowel de innerlijke als de uiterlijke, de tekenen van het verbond zijn en dat zij het verbond worden genoemd, omdat daardoor de verbinding is, zie ook in het werk 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 665,666,1023,1038,1864,1996,2003,2021,
2037,6804,8767,8778,9396,9416,10632.
Dat vandaar de op de berg verkondigde Wet het verbond werd genoemd en de ark waarin die Wet was, de ark des verbonds, ook daar in de nrs. 6804,9416.
Dat de ark met het verbond of met de getuigenis daarin gesloten, de Heer betekent ten aanzien van het Goddelijk Hemelse, namelijk het Goddelijk Ware in de binnenste of de derde hemel, kan vaststaan uit wat over de ark wordt gezegd in het Woord, zoals bij Mozes: 'Zij zullen Mij een heiligdom maken, opdat Ik zal wonen in het midden van hen, naar al wat Ik u getoond heb, de vorm van het habitakel; in de eerste plaats zullen zij maken een ark van sittimhout en gij zult ze overtrekken met zuiver goud, van binnen en van buiten zult gij ze overtrekken; en gij zult daarvoor maken een zoom van goud, vier ringen van goud voor de draagbomen, en gij zult geven in de ark de Getuigenis die Ik u zal geven; en gij zult maken een verzoendeksel van zuiver goud en gij zult maken twee cherubim van goud, massief zult gij ze maken; vanuit het verzoendeksel, zodat de cherubim de vleugels uitspreiden en met hun vleugels het verzoendeksel bedekken, en hun aangezichten naar het verzoendeksel; en in de ark zult gij de Getuigenis geven en Ik zal daar met u samenkomen en Ik zal met u spreken van boven het verzoendeksel van tussen de twee cherubim, die op de ark van de Getuigenis zijn, al wat Ik u zal gebieden tot de zonen Israëls', (Exodus 25: 8 tot 22).
'Gij zult maken een voorhang van hemelsblauw en purper en scharlaken dubbel gedoopt, en getweernd pijn linnen, met cherubim; en gij zult hem geven op de vier kolommen uit sittimhout, met goud overtogen, en gij zult geven de voorhang onder haakjes en de ark der getuigenis daarheen brengen binnen de voorhang, dus opdat de voorhang u een scheiding zal maken tussen het heilige en tussen het heilige der heiligen, en gij zult geven de voorhang vóór de ark, in het heilige der heiligen', (Exodus 26: 31-34).
Eerder is gezegd dat de tent waar de ark, de kandelaar, de tafel voor de broden en het altaar voor het reukwerk was, tezamen met de voorhof, de drie hemelen heeft uitgebeeld en dat de plaats binnen de voorhang waar de ark was, waarin de Wet of. de Getuigenis lag, de derde hemel uitbeeldde, dat deze plaats die hemel uitbeeldde, was omdat daar de Wet was, waaronder wordt verstaan de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware of ten aanzien van het Woord, want die Wet betekent dit zelf in de brede zin en het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer vormt de hemelen.
Dit wordt zeer zuiver opgenomen door de engelen van de derde hemel, omdat zij in verbinding zijn met de Heer door de liefde tot Hem, alle engelen immers in die hemel zijn in de liefde tot de Heer; daarom zien zij het Goddelijk Ware in zich als het ware in ingeënt, hoewel het aanhoudend invloeit uit de Heer.
Vandaar is het dat van die hemel, meer dan de overige hemelen, die lager zijn, wordt gezegd dat die in de Heer is, omdat die is in het Goddelijke dat voortgaat uit Hem. Deze hemel werd uitgebeeld door de ark waarin de Wet lag, dat wil zeggen, de Heer; vandaar was het dat de ark was overtrokken met goud van binnen en van buiten en dat het verzoendeksel was op de ark en dat op het verzoendeksel en vanuit dit de twee cherubim waren die van zuiver goud waren, goud immers betekent vanwege de overeenstemming het goede van de liefde, waarin de engelen van de derde hemel zijn.
Met het verzoendeksel werd aangeduid de verhoring en de opneming van alle dingen van de eredienst die vanuit het goede van de liefde uit de Heer zijn, en met de cherubim werd aangeduid de voorzienigheid van de Heer en de bescherming, opdat Hij niet wordt toegegaan, dan alleen door het goede van de liefde, en die hemel met de engelen daar, wordt beschermd opdat niet iets tot de Heer Zelf wordt opgeheven dan alleen dat wat vanuit het goede van de liefde tot Hem uit Hem voortgaat.

Elke eredienst van God immers gaat door de hemelen heen tot aan de Heer toe en wordt onderweg gezuiverd, totdat hij wordt opgeheven tot de derde hemel en daar de Heer nadert en door Hem wordt opgenomen, de overige dingen die onzuiver zijn, worden onderweg afgewist. Vandaar is het dat de cherubim van goud waren gesteld op het verzoendeksel dat op de ark was en vandaar is het dat die plaats het heiligdom werd genoemd en eveneens het heilige der heiligen en dat het onderscheiden was van het uiterlijke deel van de tabernakel door de voorhang.

Dat de tent tezamen met de voorhof de drie hemelen heeft uitgebeeld kan ook hieruit vaststaan dat alle dingen die bij de zonen Israëls waren ingesteld, uitbeeldend voor hemelse dingen zijn geweest, want de Kerk zelf was een uitbeeldende Kerk; zo was in de eerste plaats de tabernakel tezamen met het altaar het heiligste van de eredienst.

Op het altaar immers werd de eredienst uitgevoerd door brandoffers en slachtoffers en in de tabernakel door rokIngen en door de luchters die daar dagelijks werden aangestoken en door de broden die ook op de tafel dagelijks werden geordend, al deze dingen beeldden uit alle erediensten in de hemel en in de Kerk en de tent zelf met de ark de hemelen zelf.

Vandaar was het, dat de tabernakel werd genoemd, het tabernakel van Jehovah God, zoals de hemel zelf wordt genoemd; dat de hemelen werden uitgebeeld door de tabernakel, kan ook hieruit vaststaan dat zijn vorm was getoond aan Mozes door de Heer op de berg Sinaï en dat wat in de vorm wordt getoond door de Heer, beeldt uit of de hemel, of de dingen die van de hemel zijn.

Dat de vorm van de tabernakel werd getoond aan Mozes op de berg Sinaï, staat vast uit deze dingen die gezegd werden tot Mozes: ‘Dat zij Mij een heiligdom maken, opdat Ik in het midden van hen zal wonen, naar al wat Ik u heb getoond, de vorm van het habitakel’; en daarna: ‘Zie en maak in hun vorm die gij gedaan waart te zien in de berg’, (Exodus 25: 8-10). Vandaar is het dat gezegd wordt heiligdom en dat gezegd wordt: opdat Ik zal wonen in het midden van hen.

Wat in het bijzonder de ark aangaat, wat namelijk die betekenen, en verder het verzoendeksel daarover en ook de cherubim op het verzoendeksel, betekenen en verder wat de gouden zoom rondom de ark en wat de vier ringen voor de draagbomen en verder ook wat de voorhang, de haakjes, met de overige dingen daar betekenen, zie men ontvouwd in ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs. 9484 tot 9577, 9670 tot 9680.

De heiligheid zelf van de gehele tabernakel was vanwege de getuigenis, dat wil zeggen, vanwege de twee stenen tafelen, waarop de Wet was ingegrift; de oorzaak hiervan is dat de Wet betekende de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware en vandaar ten aanzien van het Woord, want dit is het Goddelijk Ware.

Dat de Heer het Woord is, staat vast bij Johannes, waar wordt gezegd: ‘Het Woord was bij God en God was het Woord; en het Woord is Vlees geworden en het heeft onder ons gewoond’, (Johannes 1: 1, 2,14)

Dat de Wet, die zowel de getuigenis en het verbond wordt genoemd, gegeven was in de ark en eender het door Mozes geschreven boek, staat vast uit deze woorden daar: ‘Gij zult in de ark de getuigenis geven die ik u geven zal’, (Exodus 25: 16, 40: 20).

‘Ik legde de tafelen van de Wet In de ark, die ik gemaakt had, opdat zij daar waren, zoals mij Jehovah geboden had’, (Deuteronomium 10: 5).

En ten aanzien van het door Mozes geschreven boek van de Wet: ‘Toen Mozes voleindigd had de woorden van deze Wet te schrijven in het boek, totdat hij deze beëindigd had, gebood Mozes de Levieten, die de ark droegen, dat zij het boek der Wet zouden nemen en leggen aan de zijde van de ark des verbonds, opdat het daar zij tot een getuige’, (Deuteronomium 31: 24 – 26); waaruit blijkt dat van binnen in de ark alleen de twee stenen tafelen zijn geweest, waarop de Wet was geschreven en dat aan de zijde ervan het boek van Mozes was.

Dat alleen de twee stenen tafelen in de ark waren, staat vast uit het eerste boek der Koningen: 'Er was niet in de ark dan alleen de twee stenen tafelen die Mozes daar had neergelegd in Horeb, het verbond dat Jehovah had gesloten met de zonen
Israëls', (1 Koningen 8: 9).
Dat het boek van Mozes, dat aan de zijde van de ark was neergelegd, daarna werd weggenomen en bewaard in de tempel, kan hieruit vaststaan dat Hilkia de hogepriester, het boek der Wet had gevonden in het huis van Jehovah, en het gaf aan Safan, die dit zei tot de koning en het las voor de koning', (2 Koningen 22: 8-11). Dat door de ark de Heer werd uitgebeeld ten aanzien van het Goddelijk Ware en vandaar werd aangeduid het Goddelijk Ware dat uit de Heer is, dus het Woord, kan ook hieruit vaststaan, dat de Heer van daar sprak met Mozes, want gezegd wordt: 'In de ark zult gij de getuigenis geven en Ik zal daar met u samenkomen en Ik zal met u spreken van tussen de twee cherubim die op de ark der getuigenis zijn, al wat Ik u zal gebieden tot de zonen Israëls', (Exodus 25: 21,22); en elders: 'Mozes was binnen gegaan in de tent der samenkomst om te spreken met Hem, zo hoorde hij een stem sprekende tot hem van boven het verzoendeksel, dat is op de ark der getuigenis, van tussen de twee cherubim, zo sprak Hij tot hem aan', (Exodus 7: 89).
Dat de Heer van daar tot Mozes sprak, was omdat de Wet daar was; en met die Wet wordt in de bredere zin aangeduid de Heer ten aanzien van het Woord en de Heer spreekt vanuit het Woord met de mens; dat het was van boven het verzoendeksel tussen de twee cherubim, was omdat met het verzoendeksel wordt aangeduid de verwijdering van de valsheden vanuit de boze liefden en dan de opneming en de verhoring en met de cherubim de bescherming, opdat Hij niet zal worden toegegaan dan alleen door het goede van de liefde, aangezien de Heer in de hemel en in de Kerk het Goddelijk Ware of het Woord is en dit wordt verstaan onder de Wet gesloten in de ark en omdat de tegenwoordigheid van de Heer is in de Wet, was daarom daar waar de ark was, Jehovah of de Heer, zoals kan vaststaan uit deze woorden bij Mozes: 'Mozes zei tot Hobab: Verlaat ons toch niet, omdat het u bekend was hoe wij ons moeten legeren in de woestijn, weswege gij ons tot ogen zult zijn en het zal geschieden wanneer gij met ons zult zijn gegaan en het zal geschieden, dat goede waarmee Jehovah ons zal weldoen, daarmee zullen wij U weldoen.
En zij trokken voort van de berg van Jehovah, een reis van drie dagen en de ark van het verbond van Jehovah was voorttrekkende vóór hen een reis van drie dagen om voor hen een rust te speuren; en de wolk van Jehovah was over hen des daags wanneer zij voorttrokken vanuit het kamp.
Wanneer de ark voorttrok, zei Mozes: Sta op, Jehovah, opdat Uw vijanden verstrooid worden en Uw haters van voor Uw aangezichten vluchten.
En wanneer zij rustte [de ark], zei hij: Kom weder, Jehovah, tienduizenden der duizenden van Israël', (Numeri 10: 31 tot 36).
Uit deze afzonderlijke dingen blijkt, dat Jehovah of de Heer daar wordt verstaan onder de ark vanwege Zijn tegenwoordigheid in de Wet die in de ark was, dus vanwege Zijn tegenwoordigheid in het Woord.
Omdat de Heer daar wordt verstaan onder de Wet en vandaar onder de ark, zei Mozes: Sta op, Jehovah, opdat Uw tegenstanders verstrooid worden en uw haters van voor Uw aangezichten vluchten; en wanneer zij rustte, zei hij: Kom, Jehovah, tienduizenden der duizenden van Israël.
Maar diezelfde woorden behelzen nog innerlijker dingen, namelijk dat de Heer door Zijn Goddelijk Ware de mensen leidt en hen beschermt tegen de valsheden en de boosheden die uit de hel zijn, vooral in de verzoekingen, die in het bijzonder worden aangeduid met de voorttrekkingen van de zonen Israëls in de woestijn veertig jaren; dat hij hen aanhoudend leidt door zijn Goddelijk Ware, wordt daarmee aangeduid dat de ark des verbonds van Jehovah vóór hen voorttrok een reis van drie dagen om voor hen rust te speuren; omdat onder de ark van Jehovah de Heer wordt verstaan ten aanzien van het Goddelijk Ware; onder het

voorttrekken een reis van drie dagen wordt het toezicht en de leiding van de aanvang tot het einde verstaan en met het speuren wordt aangeduid de zaliging, namelijk het einddoel.
De bescherming echter tegen de valse en de boze dingen die uit de hel zijn, wordt aangeduid met de wolk van Jehovah over hen des daags, en verder met de woorden van Mozes wanneer de ark voorttrok: 'Sta op Jehovah, opdat uw tegenstanders verstrooid worden en uw haters van voor uw aangezichten vluchten, met de wolk van Jehovah des daags wordt ook de bescherming aangeduid door het Goddelijk Ware in laatsten, zodanig als het Woord is in de letterlijke zin; de Heer immers kan door dit ook worden toegegaan door de bozen en Hij beschermt de innerlijke dingen van het Woord, die de hemelse en de geestelijke dingen zijn.
Dat de wolk in het Woord dit betekent, zie men eerder in nr. 594; met de tegenstanders en de haters worden de valse en de boze dingen aangeduid die uit de hel zijn; met de tegenstanders de valsheden en met de haters de boosheden; zo worden eveneens aangeduid de hellen ten aanzien van die dingen.
De waarheden vanuit het goede, die na de verzoekingen aan de mens zijn ingeplant, worden aangeduid met: wanneer de ark rustte, zei Mozes: Kom weder, Jehovah, tienduizenden der duizenden van Israël.
Het rusten van de ark betekende de staat na de verzoekingen, wanneer de boosheden en de valsheden verwijderd zijn; met wederkomen wordt aangeduid de tegenwoordigheid van de Heer dan, want in de verzoekingen schijnt de Heer als het ware afwezig en met de tienduizenden der duizenden van Israël, worden de ingeplante waarheden vanuit het goede aangeduid vanwaaruit de Kerk is.
Dat tienduizenden wordt gezegd met betrekking tot de waarheden en duizenden met betrekking tot de goedheden, zie men eerder in nummer 336.
Eendere dingen worden aangeduid hiermee bij David: 'Zie, wij hebben van Hem gehoord in Efrata, wij hebben Hem gevonden in de velden van het woud;
wij zullen binnengaan in Zijn habitakels, wij zullen ons inkrommen voor de voetbank van Zijn voeten: Sta op, Jehovah, tot uw rust, Gij en de ark van Uw sterkte; dat Uw priesters worden bekleed met gerechtigheid en dat Uw heiligen jubelen', (Psalm 132: 6 – 9).
In die Psalm wordt klaarblijkend over de Heer gehandeld, Die ook daar wordt verstaan onder David, zoals hieruit kan vaststaan, dat gezegd wordt: wij hebben Hem gevonden in Efrata en in de velden van het woud; en verder dat zij zich zouden inkrommen voor de voetbank van Zijn voeten.
Efrata is Bethlehem, waar de Heer geboren werd en met Efrata wordt het Woord aangeduid ten aanzien van de natuurlijke zin ervan en met Bethlehem het Woord ten aanzien van de geestelijke zin en daar wilde Hij geboren worden, omdat de Heer het Woord is.
Met de velden van het woud worden aangeduid de dingen die van de natuurlijke zin van het Woord zijn, dus die van de letterlijke zin zijn; de geestelijke zin van het Woord wordt ook aangeduid met Zijn habitakels en vandaar ook de hemel, omdat de hemel in die zin is; en met de voetbank van de voeten, waarvoor zij zich zullen inkrommen, wordt de natuurlijke zin van het Woord aangeduid en daar ook de Kerk op aarde, omdat deze in die zin is.
Dat de voetbank van de voeten van de Heer de Kerk op aarde is, zie men eerder in nummer 606; met de rust waartoe Jehovah zou opstaan, wordt aangeduid de vereniging van het Goddelijke en het Menselijke in de Heer en de verbinding van Hem met de hemel en de Kerk en omdat de Heer de rust en de vrede heeft, en eveneens zij die hebben die in de hemel en in de Kerk zijn, wanneer hij de hel heeft onderworpen en alle dingen daar en in de hemelen in orde heeft gesteld, wordt gezegd: Sta op, Gij en de ark van Uw sterkte.
Onder Gij wordt de Heer Zelf verstaan en onder de ark van Uw sterkte wordt het uit Hem voortgaande Goddelijk Ware verstaan, want hierdoor heeft de Heer de Goddelijke Macht.
Met de priesters die bekleed zullen worden met gerechtigheid en met de heiligen die zullen jubelen, worden eendere dingen aangeduid als met de duizenden en de tienduizenden van Israël.

Met de priesters degenen die in het goede zijn en met de heiligen zij die in de waarheden zijn, dus abstract genomen de goedheden en de waarheden van de hemel en van de Kerk.
Dat met de priesters in de abstracte zin de goede dingen van de Kerk worden aangeduid, zie men eerder in nr. 31 en met de heiligen in die zin, de waarheden van de Kerk ook eerder de nrs. 204,325; meer dIngen vanuit die Psalm, zie men eerder in nr. 684.
Aangezien de ark vanwege de Wet die in haar was, de Heer betekende ten aanzien van het Goddelijk Ware en omdat de Heer de almacht heeft vanuit het Goddelijk Goede door het Goddelijk Ware, zijn vandaar door de ark wonderen gedaan, zoals dat door haar de wateren van de Jordaan werden afgesneden, zodat de zonen Israëls in het droge doorgingen; dat de muur van de stad Jericho viel, dat Dago de god van de Asdodieten voor haar neerviel en dat de Asdodieten de Gittieten, de Ekronieten en de Bethsemieten met plagen werden geslagen vanwege de oorzaak van haar; dat Uzah stierf omdat hij haar aanraakte; dat Obed-Edom, in wiens huis zij werd binnengebracht, gezegend werd.
En aangezien die historische dingen verborgenheden behelzen, waardoor de geestelijke zin ervan enig en alleen openligt, zou ik ook die dingen willen ontvouwen, te dien einde dat men zal weten wat de ark in de strikte en in de brede zin betekent.
Ten eerste: Ten aanzien van de wateren van de Jordaan, afgesneden opdat de zonen Israëls in het droge doorgingen bij Jozua: 'Jozua en alle zonen Israëls kwamen tot aan de Jordaan en aan het einde van drie dagen gebood Jozua, door te zeggen: Wanneer gij de ark van het verbond van Jehovah zult hebben gezien en de levitische priesters die dragende, zo zult ook verreizen uit uw plaats en achter haar gaan; maar er zal een ruimte zijn tussen u en tussen die, als het ware tweeduizend ellen, niet zult gij tot haar naderen.
En de priesters hieven de ark van het verbond op en zij gingen voor het volk; en Jozua zei: Wanneer gij zult gekomen zijn tot aan het uiterste van de wateren van de Jordaan, zo staat stil in de Jordaan.
En hij zei tot het volk: De ark van het verbond van de Heer van de ganse aarde, doorgaande vóór u in de Jordaan; en neemt u 12 mannen van de stammen Israëls; en wanneer de voeten van de priesters, dragende de ark van Jehovah, de Heer van de ganse aarde, in de wateren van de Jordaan zullen rusten, zo zullen de wateren van de Jordaan afgesneden worden en de van boven neerdalende wateren zullen op een hoop blijven staan.
En het is geschied toen de priesters tot de Jordaan kwamen en de voeten van de priesters die de ark droegen ingedoopt waren in het uiterste van de wateren en de Jordaan vol was zoals hij pleegde te zijn al de dagen van de oogst, zo stonden de van boven neerdalende wateren op een hoop.
Door zich zeer ver te verwijderen van de stad Adam en de nederdalende over de zee der vlakte, de zee van zout, voleind zijnde werden afgesneden, zodat het volk kon doorgaan tot Jericho. En de priesters stonden in het droge in het midden van de Jordaan en het algehele volk ging door in het droge.
Daarop zei Jehovah tot Jozua: neem u 12 mannen, één van elke stam en neem uit het midden van de Jordaan, van de standplaats van de voeten van de priesters 12 stenen, die gij met u overbrengt, en laat ze achter in de plaats van de overnachting; zo deden de zonen Israëls en zij hieven 12 stenen op uit het midden van de Jordaan, naar het getal van de stammen Israëls, en zij brachten ze over in de plaats van de overnachting.
Toen, nadat het algehele volk geëindigd had over te gaan, ging de ark van Jehovah over en de priesters en het geschiedde toen de priesters opgeklommen waren en hun voetzolen afgetrokken waren, zo keerden de wateren van de Jordaan terug in hun plaats.
En Jozua richtte de 12 stenen, die zij genomen hadden uit de Jordaan op in Gilgal', (Jozua 3: 1-17; 4: 1-20).
Alle historische dingen van het Woord bevatten eveneens evenzeer als de profetieën ervan een geestelijke zin, waarin niet wordt gehandeld over de zonen Israëls en over de natiën en de

volken, maar over de Kerk en over haar instauratie en voortschrijding; want dit is het geestelijke van het Woord en het historische is het natuurlijke dat het geestelijke bevat. Vandaar eveneens behelzen alle wonderen die in het Woord worden beschreven, zoals de wonderen in Egypte en daarna in het land Kanaän zijn geschied, zulke dingen die van de hemel en van de Kerk zijn; hierdoor zijn die wonderen ook Goddelijk.
Met dit wonder wordt aangeduid de binnenleiding van de gelovigen in de Kerk en door de Kerk in de hemel; onder de zonen Israëls worden daar in de geestelijke zin de gelovigen verstaan, die, nadat zij verzoekingen hebben ondergaan, die worden aangeduid met hun dwalingen in de woestijn, worden binnen geleid in de Kerk.
Met het land Kanaän immers, waarin de zonen Israëls werden binnengeleid, wordt de Kerk aangeduid en met de Jordaan wordt de eerste binnenleiding in haar aangeduid en met de wateren van de Jordaan worden de binnenleidende waarheden aangeduid, welke waarheden zodanig zijn als de ware dingen van de letterlijke zin van het woord, want die leiden ook voor het eerst binnen.
Daar echter worden met de Jordaan en zijn wateren de valsheden van het boze aangeduid die tot de hel voeren, de oorzaak hiervan is dat het land Kanaän toen overvuld was van afgodische natiën, waarmee worden aangeduid de boosheden en valsheden van elk geslacht, die de hel maken; om welke oorzaak zij ook moesten worden verdreven, opdat er plaats zou worden gegeven voor te instaureren Kerk.
En omdat de wateren van de Jordaan nu de valsheden van het boze betekenden, werden zij daarom afgesneden en verwijderd, opdat aan de zonen Israëls, door wie de Kerk zou worden uitgebeeld een doorgang werd gegeven.
Aangezien nu de Heer alleen de valsheden van het boze die uit de hel zijn, verwijdert en verstrooit en door zijn Goddelijke ware dingen de gelovigen binnenleidt in de Kerk en in de hemel en omdat door de ark en de daarin gesloten Wet de Heer werd uitgebeeld ten aanzien van het Goddelijke Ware, werd daarom bevolen, dat de ark het volk zou voorgaan en dit zo zou leiden; en daarom is het geschied dat zodra de priesters die de ark droegen de voeten indoopten in de wateren van de Jordaan, die wateren werden afgesneden en neerdaalden en het volk in het droge doorging.
Dat nadat dit geschied was de wateren wederkeerden, maar dan betekenden diezelfde wateren de binnenleidende waarheden, de Jordaan immers was de eerste grens van het land Kanaän, waardoor, nadat de zonen Israëls daarin waren binnen geschreden, de Kerk werd uitgebeeld en door die rivier de binnenleiding in haar. Aangezien met de wateren van de Jordaan de binnenleidende waarheden werden aangeduid, werd het daarom ook opgedragen dat zij uit het midden ervan 12 stenen zouden nemen en die overbrengen tot de eerste plaats waar zij zouden overnachten en wel omdat de stenen de waarheden betekenen en de 12 stenen volgens het getal van de stammen van Israël betekenden de waarheden van de Kerk.
Dat Jozua die stenen oprichtte in Gilgal aan het oosten van Jericho, was omdat Gilgal betekende de leer van het natuurlijk ware, dat van dienst is voor de binnenleiding in de Kerk.
Uit deze dingen weinige blijkt wat van de hemel en van de Kerk door dit wonder werd uitgebeeld en dat de ark vanwege de Wet in haar heeft uitgebeeld de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware, en daarom ook wordt zij genoemd de ark des verbonds van de Heer van de ganse aarde, vanwege de verbinding met de Heer door het Goddelijk Ware, want hierdoor is de verbinding die wordt aangeduid met het verbond en dit is het wat de hemel en de Kerk maakt, die in het bijzonder met de ganse aarde wordt aangeduid, ja zelfs daarmee dat alle dingen die gemaakt en schapen zijn volgens de woorden van de Heer bij, (Johannes 1: 1-3,10), en bij David, (Psalm 33: 6); onder het Woord daar wordt het Goddelijk Ware verstaan.
Het tweede wonder dat door de ark is geschied, was het instorten van de muur van Jericho, wat als volgt wordt beschreven bij Jozua: De stad Jericho was gesloten en Jehovah zei tot Jozua: Gegeven heb Ik in uw hand Jericho en haar koning en de dapperen van sterkte ; gij zult rondom de stad gaan, alle mannen des krijgs, eenmaal per dag in zes dagen; en zeven priesters

zullen dragen zeven bazuinen der jubelIngen voor de ark; maar op de zevende dag zult gij de stad zevenmaal rondom gaan en de priesters zullen op de bazuinen blazen en dan zal het volk joelen met een groot gejoel en de muur van de stad zal onder zich vallen en het volk zal opklimmen. Daarna deed Jozua de stad rondom gaan, op de eerste dag eenmaal, zoals gezegd was, na welk rondom gaan zij terugkwamen in het kamp en overnachtten in het kamp.
De volgende dag eender, en de zeven priesters die de zeven bazuinen der jubelIngen droegen vóór de ark van Jehovah, lopende al gaande en zij bliezen op de bazuinen, vóór dezen de man des krijgs lopende en eveneens de achtertocht lopende achter de ark; al gaande en blazende op de bazuinen; zo deden zij zes dagen en op de zevende gingen zij de stad rondom zeven malen, en op de zevende maal joelde het volk en toen het volk dit hoorde, toen viel de muur van de stad onder zich en het volk klom op in de stad en gaven alle dingen die in de stad waren aan de vervloeking prijs van de man tot de vrouw toe, van de knaap tot de oude; en zij verbrandden de stad met vuur en alle dingen die daarin waren; alleen het zilver en het goud en de vaten van brons en ijzer gaven zij tot de schat van het huis van Jehovah.
En Jozua bezwoer door te zeggen: vervloekt zij de man tegen Jehovah, die zal opstaan en deze stad zal bouwen; voor zijn eerstverwekte zal hij haar grondvesten en voor de kleinste zal hij haar vleugeldeuren stellen', (Jozua 6: 1-26).
Niemand kan het Goddelijke weten, dat in dit wonder is, tenzij men weet wat, in het land Kanaän betekende de stad Jericho die verbrand werd, wat haar muur betekende die viel, wat de bewoners die aan de vervloeking werden prijsgegeven en verder wat het goud, het zilver, de vaten van brons en ijzer, die tot de schat van het huis van Jehovah werden gegeven, bovendien wat blazen op de bazuinen en joelen en ook wat rondom gaan zes dagen en zevenmaal op de zevende dag.
Met de stad Jericho wordt aangeduid het onderricht in de erkentenissen van het goede en het ware waardoor de mens in de Kerk wordt binnengeleid, want Jericho was een stad niet ver van de Jordaan, met welke rivier de binnenleiding in de Kerk wordt aangeduid, zoals eerder is gezegd.
Alle plaatsen immers in het land Kanaän waren aanduidend geweest voor de hemelse en de geestelijke dingen die van de Kerk zijn en wel vanaf de oudste tijden aan; en omdat de zonen Israëls de Kerk moesten uitbeelden, en het Woord bij hen zou worden geschreven, waarin die plaatsen moesten worden genoemd en zulke dingen zouden betekenen die van de hemel en van de Kerk zijn, werden daarom de zonen Israëls daar binnengeleid en vandaar dat de rivier de Jordaan de binnenleiding betekenende en Jericho het onderricht.
En omdat Jericho het onderricht betekende, betekende zij ook het goede van het leven, omdat niemand kan worden onderricht in de waarheden van de leer dan alleen degene die in het goede van het leven is, maar toen het land Kanaän was bezet door de afgodische natiën, werd de betekenis van de plaatsen en de steden in dat land veranderd in het tegendeel en vandaar betekende Jericho toen de ontwijding van het ware en het goede.
Hieruit volgt, dat de stad zelf heeft betekent de leer van het valse en het boze, die de ware en de goede dingen van de Kerk heeft verdraaid en die heeft ontwijd: haar muur de valsheden van het boze die deze leer beschermen en dat de bewoners de profanen hebben betekent; en omdat al het profane is vanuit de helse liefde na de erkenning van het ware en het goede, werd daarom die stad met vuur verbrand, werden haar bewoners aan de vervloeking prijsgegeven en stortte haar muur in.
Het vuur immers betekent de helse liefde, de vervloeking, de totale verdelging en de instorting van de muur, de ontbloting van elk boze en valse.
Met de priesters blazende op de bazuinen, werd de prediking van het Goddelijk Ware uit het Goddelijk Goede aangeduid; met het gehuil en het roepen van het volk werd de instemming en de bevestiging aangeduid; met het de stad rondom gaan werd aangeduid de monstering van het valse en het boze en de verstrooiing ervan door de invloeiing van het Goddelijk Ware uit de Heer, welke invloeiing werd aangeduid door het rondom dragen van de ark.

Dat de priesters er zeven in getal waren en dat zij de stad zeven dagen rondom gingen en zevenmaal op de zevende dag, betekende het heilige en de heilige prediking van het Goddelijk Ware, want zeven betekent het heilige en in de tegengestelde zin het profane en daarom, omdat het heilige aan de ene zijde was en het profane aan de andere, waren het zeven priesters met zeven bazuinen en gingen zij zevenmaal rondom de stad.
Dat het goud, het zilver, de vaten van brons en ijzer werden gegeven tot de schat van het Huis van Jehovah, was omdat zij betekenden de erkentenissen van het geestelijk en het natuurlijk ware en goede: het goud en het zilver de erkentenissen van het geestelijk ware en goede en de vaten van brons en ijzer de erkentenissen van het natuurlijk ware en goede die bij hen die ontwijden worden verkeerd in afgrijselijke valsheden en boosheden.
Maar omdat het niettemin erkentenissen zijn, hoewel toegevoegd aan boosheden, strekten zij tot nut bij de goeden door de toevoeging aan de goede dingen, daarom werden zij gegeven tot de schat van het huis van Jehovah.
Dit is het ook wat wordt verstaan onder de mina's die werden afgenomen van de bozen en gegeven aan de goeden, en verder onder de ongerechte mammon, alsmede onder het goud, het zilver en de klederen die de zonen Israëls van de Egyptenaren afnamen en daarna aan de tabernakel besteedden en eveneens onder het goud en het zilver dat David uit de plunderingen van de vijanden vergaarde en afstond aan Salomo om de tempel te bouwen.
Dat vervloekt was hij die Jericho zou herbouwen en dat hij haar zou grondvesten voor zijn eerstverwekte en de vleugeldeuren zou stellen voor zijn kleinste, betekende de ontwijding van het Goddelijk Ware van zijn eerste tot zijn laatste, indien elders het onderricht daarin zou worden uitgebeeld dan in Jeruzalem, waarmee de Kerk zou worden aangeduid ten aanzien van de leer van het ware en het goede en ten aanzien van het onderricht vanuit het Woord.
Dat die ontwijding is geschied onder koning Ahab door Ghiël de Betheliet, leest men in (1 Koningen 16: 34), van welke koning wordt gezegd dat hij boos deed in de ogen van Jehovah meer dan de koningen van Israël, vers 30,33 daar.
Uit dit, door de ark plaatsgevonden wonder, kan ook vaststaan dat door haar vanwege de Wet in haar de Heer was uitgebeeld ten aanzien van het Goddelijk Ware en vandaar met haar is aangeduid het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer.
Het derde wonder, dat Dagon de god der Asdodieten neerviel vóór de ark en dat de Asdodieten de Gittieten, de Ekronieten en de Beth-semieten werden geslagen met plagen vanwege die oorzaak, wordt als volk beschreven in het eerste boek van Samuël: 'Israël ging uit tegen de Filistijnen ten oorlog en Israël werd geslagen vóór de Filistijnen, tot vier duizend mannen; en daarom zeiden de ouderen: Laat ons uit Silo tot ons nemen de ark des verbonds van Jehovah en zij zal komen in ons midden en zij zal ons bevrijden uit de hand van onze vijanden.
En zij droegen vandaar de Ark des verbonds van Jehovah Zebaoth zittende op de cherubim en met de ark de twee zonen van Eli.
En het geschiedde toen de ark kwam tot het kamp, geheel Israël juichte toe met grote toejuiching.
De Filistijnen hoorde het en zijn bekenden dat de ark van Jehovah tot het kamp was gekomen en zij vreesden, zeggende: God is gekomen tot het kamp, wee ons, wie zal ons bevrijden uit de hand van deze grootse goden, dit zijn de goden die de Egyptenaren sloegen met elke plaag; maar betoont u sterk en zijt tot mannen, gij Filistijnen, opdat gij niet de Hebreeën dient; en de Filistijnen streden en geslagen werd Israël met een grote nederlaag, tot 30.000 van het voetvolk; en de ark van God werd gevangen en de beide zonen van Eli stierven.
En de Filistijnen namen de ark en zij brachten haar af tot Asdod, in de kapel van Dagon en zij stelden haar naast Dagon.
Toen 's morgens de Asdodieten opstonden, zie, zo lag Dagon neer op zijn aangezichten ter aarde voor de ark van Jehovah en zij zetten daarom weer overeind maar toen zij 's morgens op stonden, lag daar neer op zijn aangezichten ter aarde vóór de ark van Jehovah; en zij zetten

Dagon weer overeind; maar toen zij 's morgens opstonden, lag Dagon neer op zijn aangezichten ter aarde vóór de ark en tevens het hoofd van Dagon en de twee palmen van zijn handen afgesneden op de drempel.
En zwaar was de hand van Jehovah geworden over de Asdodieten en Hij sloeg hen met puisten, Asdod en haar grenzen.
Toen zeiden de Asdodieten: Niet zal de ark Israëls bij ons blijven.
En daarom zeiden de satrapen van de Filistijnen: Tot Gath zal de ark van de God Israëls worden overgebracht.
En zij brachten haar over tot Gath, maar geschied is de hand van Jehovah in de stad en Hij sloeg de mannen van de stad, van de kleinste tot aan de grootste toe, toen hadden zij toegestopte puisten; en daarom zonden zij de ark Gods naar Ekron, maar de Ekronieten riepen uit dat zij hen zou doden en de mannen die niet stierven, werden geslagen met puisten en daarom zeiden de satrapen, dat zei de ark zouden terugzenden naar haar plaats.
Toen de ark in het veld van de Filistijnen zeven maanden gebleven was, riepen de Filistijnen de priesters en de waarzeggers, door te zeggen: Wat zullen wij doen met de ark van Jehovah; hoe zullen wij haar heenzenden tot haar plaats, en zij zeiden: Zend haar niet ledig weg, maar vergeldt haar een schuldoffer, dan zult gij genezen worden; namelijk naar het getal van de satrapen (machthebbers) van de Filistijnen vijf puisten van goud en vijf muizen van goud, omdat het één plaag is voor allen en voor uw satrapen, maakt beelden van uw puisten en beelden van uw muizen die het land verwoestten en maakt een nieuwe kar en twee zogende koeien waarop geen juk gekomen is en spant de koeien aan de kar en voert haar zonen heen naar huis en zet de ark van Jehovah op de kar en de vaten van goud, stelt ze in een koffertje aan haar zijde en ziet indien zij de weg van de grens opklimt tot Beth-semes en zij deden aldus.
Toen gingen de koeien recht in de weg op de weg naar Beth-semes in één gang en zij loeiden en de satrapen van de Filistijnen waren gaande daarachter.
En de kar kwam in het veld van Jehozua de Beth-semiet en daar was een grote steen. Toen kloofden zij de houten van de kar en de koeien offerden zij ten brandoffer aan Jehovah.
En de Levieten namen de ark van Jehovah af en het koffertje waarin de vaten van goud waren, op die grote steen en de mannen de Beth-semieten offerden brandoffers en slachtofferden slachtoffers voor Jehovah; maar de Beth-semieten werden geslagen, omdat zij de ark van Jehovah gezien hadden, tot 50070 mannen. Maar de mannen van Kirjath-jearim deden de ark van Jehovah opklimmen en brachten haar binnen in het huis van Abinadab in Gibea en zij bleef daar 20 jaren. Toen zei Samuel: Indien van ganser harte gij wederkeert tot Jehovah, zo verwijdert de vreemde goden en Astharoth en bereidt uw hart jegens Jehovah en dient Hem alleen; dan zal Hij uw bevrijden uit de hand van de Filistijnen', (1 Samuel 4: 1-11; 5: 1-12; 6: 1-21; 7:1-3).
Dat de ark was genomen door de Filistijnen en dat de Filistijnen met als oorzaak van de ark in Asdod, Gath en Ekron, waren geslagen met puisten en dat de muizen hun land verwoestten en dat daar en in Beth-semes zovelen stierven - men kan niet weten wat deze dingen betekenen, tenzij men weet wat de Filistijnen uitbeeldden en vandaar betekenden en wat in het bijzonder de Asdodieten, de Gittieten, de Ekronieten en de Beth-semieten, en verder wat de puisten betekenen en eveneens de muizen, en ook hun beelden uit goud en bovendien wat de nieuwe kar en de zogende koeien, dat zij uitbeeldingen zijn voor zulke dingen die van de Kerk zijn, is duidelijk, want wat zou het anders in zich hebben, dat de Filistijnen werden geslagen met zulke plagen en dat de ark werd teruggeleid.
De Filistijnen beeldden uit en betekenden vandaar hen die het goede van de liefde en van de naastenliefde voor niets achten en vandaar het goede van het leven voor niets, door alles van de godsdienst te stellen in wetenschap en kennis; vandaar zijn zij eender geweest aan degenen heden ten dage die in het geloof-alleen zijn, dat wil zeggen, die het geloof gescheiden van de naastenliefde, tot het wezenlijke van de Kerk en het wezenlijke van het heil maken.

Vandaar was het dat zij met de voorhuid behepten werden genoemd, want de met de voorhuid behepte, betekent degene die verstoken is van de geestelijke liefde, dus van het goede; en omdat zij betrekking hebben op hen die binnen de Kerk waren, waren zij daarom niet geestelijk maar louter natuurlijk; want hij die het goede van de naastenliefde en van het leven voor niets acht, wordt louter natuurlijk, ja zelfs zinlijk; en heeft niet dan alleen de wereldse dingen lief.
Ook kan hij niet enige waarheid geestelijk verstaan, de waarheden die hij op natuurlijke wijze vat, vervalst hij.
Zij die zodanig zijn, worden verstaan in het Woord onder de Filistijnen, daaruit kan vaststaan, vanwaar het was, dat de Filistijnen zo vaak gestreden hebben met de zonen Israëls en dat nu eens de Filistijnen overwonnen en dan weer de zonen Israëls.
De Filistijnen overwonnen, wanneer de zonen Israëls afweken van de inzettingen en de geboden door die niet te doen, en de zonen Israëls overwonnen wanneer zij volgens die leefden.
Leven volgens de geboden en de inzettingen, was het goede van de liefde en het goede van het leven van hen.
Dat de zonen Israëls toen overwonnen waren door de Filistijnen, had als oorzaak dat zij waren afgeweken van de eredienst van Jehovah tot de eredienst van andere goden en vooral tot de eredienst van Astaroth, zoals kan vaststaan aan uit de woorden van Samuël tot hen, (1 Samuel 7: 3.)
Die oorzaak was het ook dat de ark toen door de Filistijnen was genomen.
Als men weet dat door de Filistijnen degenen werden uitgebeeld en vandaar aangeduid die het goede van de liefde, van de naastenliefde en van het leven voor niets achten, dan kan men weten, waarom zij vanwege de ark werden geslagen met puisten en vandaar stierven en verder ook waarom muizen hun land verwoestten. De puisten immers betekenen het ware, bevuild door het boze van het leven, zodanig als het is bij hen die zonder het goede zijn, want het bloed betekent het ware en de etter van de puisten het bevuilde ware en het achterdeel waar de puistader is, betekent de natuurlijke liefde, die bij hen die niet geestelijk zijn, de liefde van de wereld is en de muizen betekenen de valsheden van de zinlijke mens, die alle dingen van de Kerk, zoals de muizen de akkers en de in het veld staande gewassen en eveneens de wortels onder de aarde, afknagen en verteren.
Deze plagen hadden zij omdat zij zo zodanig waren, zij immers die zonder het goede zijn, bevuilen de waarheden en eveneens verwoesten zij alle dingen van de Kerk.
Dat deze dingen zijn geschied ter oorzake van de ark, was omdat de ark betekende het Goddelijk Ware dat voortgaat uit de Heer en dit niet echt bestaat dan alleen bij hen die in het goede van de liefde en daaruit in het goede van het leven zijn; en wanneer het Goddelijk Ware, invloeit bij hen die niet in het goede zijn, zo brengt het uitwerkingen voort die overeenstemmen met de valsheden van de leer en de boosheden van het leven van hen, eender als plaatsvindt in de geestelijke wereld wanneer het Goddelijk Ware bij dezen invloeit; dan verschijnt de bevuiling van het ware en de verwoesting van het goede in een gelijkenis van puisten en van muizen.
Dat Dagon de god der Asdodieten vanwege de naburigheid en de tegenwoordigheid van de ark ter aarde werd neergeworpen en daarna zijn hoofd en de palmen van zijn handen tezamen waren geworpen op de drempel van zijn kapel, was omdat Dagon hun godsdienstige betekende, dat, omdat het zonder het geestelijk goede was, ook was zonder elk inzicht en zonder enige macht.
Het hoofd immers betekent het inzicht en de palmen van de handen betekenen de macht; iets eenders vindt ook plaats in de geestelijke wereld wanneer het Goddelijk Ware invloeit vanuit de hemel bij zulken; zij verschijnen immers dan alsof zij zonder hoofd en zonder handpalmen zijn, omdat zij zonder inzicht en macht zijn.

Dat zij op aanraden van de priesters en van de waarzeggers beelden van puisten en muizen uit goud maakten en die stelden aan de zijden van de ark op een nieuwe kar, waaraan zij twee zogende koeien spanden waarop geen juk was gekomen, had als oorzaak, dat het goud het goede van de liefde betekent, dat geneest en zuivert van de valse en de boze dingen die met de puisten en de muizen worden aangeduid, en dat de kar de leer van het natuurlijk ware betekent en de nieuwe kar deze ongerept en niet door de valsheden van het boze van hen bezoedeld en de zogende koeien waarop nog geen juk was geweest, het natuurlijk goede, nog niet door valsheden bevuild, want het juk dragen betekent dienen, hier aan de valsheden die het goede bevuilen.
En omdat die dingen samenstemden met het Goddelijk Ware, dat met de ark werd aangeduid, gebruikten zij daarom die uitbeeldingen en pasten zij ze toe en offerden daarna de Levieten deze als brandoffer en verbrandden dit door de houten van de kar.
Dat de kar met de gaven was neergezet op een grote steen waarnaast de koeien bleven stilstaan, was omdat de steen het Goddelijk Ware in het laatste van de orde betekent.
Dat de priesters en de waarzeggers van de Filistijnen aanraadden dat dit zo zou plaatsvinden, was omdat de wetenschap van de overeenstemmingen en van de uitbeeldingen in die tijd de algemene wetenschap was; zij was immers hun theologie, bekend aan de priesters en de waarzeggers, die hun wijzen waren, maar omdat de meesten toen louter natuurlijk waren geworden, beschouwden zij die dingen afgodisch door de uiterlijke dingen te vereren en door niet de innerlijke dingen te denken die werden uitgebeeld.
Hieruit kan vaststaan wat de afzonderlijke dingen, die eerder uit het boek Samuel zijn aangevoerd in de reeks betekenen en dat de ark vanwege de Wet daarin het uit de Heer voortgaande Goddelijk Ware betekent.
Ten vierde, ten aanzien van de beide wonderen door de ark, namelijk dat Uza stierf en dat Obed-Edom gezegend werd, dit wordt als volgt vermeld in het tweede boek van Samuel:
‘David stond op en ging heen en het algehele volk dat met hem was, uit Baäl Jehuda, om de ark Gods van daar te doen opklimmen, welker naam werd aangeroepen, de Naam van Jehovah Zebaoth zittende op de cherubim over haar en zij voerden de ark Gods op een nieuwe wagen, en zij droegen haar weg uit het huis van Abinadab dat in Gibea was en Uza en Ahio, de zonen van Abinadab waren de wagen lijdende.
En David en het algehele Huis Israël waren spelende voor Jehovah op houten van dennenbomen van elk geslacht en op citers en met nebels en met trommels en met schellen en met cymbalen.
En toen zij kwamen tot de dorsvloer van Nachon, zo strekte Uza uit tot de ark en greep haar, deswege omdat de ossen afweken; en de toorn van Jehovah ontstak tegen Uza en God sloeg hem om de dwaling, zodat hij stierf daar bij de ark Gods; en het smartte David over hem en David vreesde Jehovah te dien dagen en hij zei: Hoe zal de ark van Jehovah tot mij komen.
En David wilde niet de ark van Jehovah bewaren bij zich in de stad van David, maar hij deed haar afwijken in het huis van Obed-Edom, de Gittiet.
Toen de ark van Jehovah drie maanden gebleven was in diens huis en Jehovah zegende Obed-Edom en zijn gehele huis en dit werd geboodschapt aan koning David; en David ging en hij deed de ark Gods opklimmen uit het huis van Obed-Edom tot de stad van David met vreugde en toen zij die de ark van Jehovah droegen zes treden waren voortgeschreden, slachtofferde hij de os en het gemeste; en David sprong uit alle krachten voor Jehovah, gegord met een linnen efod en David en het gehele huis Israëls deden de ark van Jehovah opklimmen met gejubel en met geluid van de bazuin en zij brachten de ark van Jehovah binnen in de stad van David, namelijk Zion en zij stelden haar in haar plaats binnen de tent die David voor haar had uitgespannen’, (2 Samuel 6: 1-17).
Deze historische dingen behelzen in de innerlijke of geestelijke zin verscheidene dingen die voor het gezicht niet kunnen uitkomen in de letterlijke zin, die historisch is; zoals wat het

behelst dat de ark werd heengeleid uit het huis van Abinadab tot het Huis van Obed-Edom en tenslotte tot de stad Davids, namelijk Zion.
Dat zij, toen zij werd heengeleid, speelden en geschal maakten met muziek en instrumenten van elk geslacht en dat David zelf sprong, en ook dat de ark werd heengeleid op een nieuwe wagen, waaraan ossen waren gespannen, alsmede dat Uza, de zoon van Abinadab, stierf en dat Obed-Edom met zijn huis werd gezegend; al die dingen verbergen, hoewel zij historisch zijn, in hun schoot zulke dingen die van de hemel en van de Kerk zijn, eender als de ark zelf, die vanwege de Wet daarin, de Heer uitbeeldde ten aanzien van het Goddelijk Ware en daarom wordt zij genoemd: de Ark Gods, welke naam wordt aangeroepen: de Naam van Jehovah Zebaoth, zittende op de cherubim.
Dat zij nu werd heengeleid uit het huis van Abinadab, eerst tot het huis van Obed-Edom en tenslotte in de stad van David, namelijk Zion; behelst verborgenheden die niemand kan weten dan alleen hij die weet wat Gibea betekende en daar Baäl-Jehudah, waar Abinadab was en wat Gath, waar Obed-Edom was en tenslotte wat Zion, waar David was.
Alle streken met de steden daarin in het land Kanaän zijn uitbeeldend geweest, zoals in de geestelijke wereld in de gebieden daar en in de steden ervan; in elk gebied en eveneens in elke stad in de geestelijke wereld wonen aan het oosten en het westen degenen die in het goede van de liefde zijn: aan het oosten zij die in het heldere goede van de liefde zijn en aan het westen zij die in het duistere goede van de liefde zijn; en aan het zuiden en het noorden daar wonen zij die in het licht van het ware zijn: aan het zuiden zij die in het heldere licht van het ware zijn en aan het noorden zij die in het duistere licht van het ware zijn.
Eender in het land Kanaän, in de streken ervan en in de steden van de streken; deze stemmen ten opzichte van de windstreken overeen met de gebieden in de geestelijke wereld en met de steden van de gebieden daar, maar met dit verschil dat de mensen op aarde ten aanzien van het goede van de liefde en ten aanzien van het licht van het ware in hun windstreken niet op die wijze kunnen worden geordend, zoals de geesten en de engelen in de geestelijke wereld. Daarom beeldden in het land Kanaän en in de steden ervan de plaatsen zelf uit en niet de personen; dat dit zo is geweest, kan vaststaan uit de verdeling van het land Kanaän in erfenissen die aan de stammen ten deel vielen volgens de uitbeelding van hun Kerk; en verder uit Jeruzalem en Zion, namelijk dat zij de Kerk zelf hebben uitgebeeld: Jeruzalem haar ten aanzien van het ware van de leer en Zion haar ten aanzien van het goede van de liefde.
Indien men dus wist wat van de Kerk en van de hemel Gibea heeft betekend en daar Baäl-Jehudah, waar Abinadab was en wat van de Kerk en van de hemel heeft betekend Gath, waar Obed-Edom was, dan zou men hebben kunnen weten wat het heeft betekend, dat de ark werd heen geleid van Abinadab tot Obed-Edom en tenslotte in Zion, uit de betekenis van die steden kan vaststaan dat door het overdragen van de ark werd uitgebeeld de voortschrijding van de Kerk bij de mens uit diens laatste of uiterlijke tot de diens binnenste, zoals uit de ene hemel in de andere, tot aan de hoogste toe, dus de derde hemel.
Baäl-Jehudah, waar Abinadab was, betekende het laatste van de Kerk, dat haar natuurlijke wordt genoemd; Gibea immers, waar Baäl-Jehudah was, heeft dat uitgebeeld; Gath echter, waar Obed-Edom was, die vandaar de Gittiet wordt genoemd, betekende het geestelijke van de Kerk, welke betekenis zij aantrok nadat de zonen Israëls de steden hadden genomen van Ekron tot aan Gath toe, van de Filistijnen, (1 Samuel 7: 13-15).
Zion echter, waar David was, betekende het binnenste van de Kerk, dat haar hemelse wordt genoemd.
Hieruit blijkt dat het overdragen van de ark de voortschrijding heeft betekent van de Kerk bij de mens uit dienst laatste tot diens binnenste en wel omdat die voortschrijdingen plaatsvinden door het Goddelijk Ware, dat werd aangeduid met de ark.
Want de mens van de Kerk schrijdt voort vanuit het natuurlijke tot het geestelijke en door dit tot het hemelse - het natuurlijke is het goede van het leven, het geestelijke is het goede van de

naastenliefde jegens de naaste en het hemelse is het goede van de liefde tot de Heer - en dit aanhoudend uit de Heer door Zijn Goddelijk Ware.
In een eendere voortschrijding zijn de goede dingen van de drie hemelen en daarom ook werd de opklimming door die in volgorde tevens uitgebeeld.
Dat zij, toen de ark werd heengeleid, speelden en geschal maakten met muziekinstrumenten van elk geslacht en dat David sprong, beeldde de blijdschap en de vreugde uit, die voortspruiten vanuit de aandoening van het ware en het goede uit de Heer door de invloeiing van het Goddelijk Ware, dat werd aangeduid met de ark.
De vermelde instrumenten waarop zij speelden bij de eerste reis uit het huis van Abinadap tot het Huis van Obed-Edom, beeldden de blijdschap van het gemoed uit vanuit de natuurlijke en de geestelijke aandoening van het ware; en het springen van David, en verder het gejubel en het geluid van de bazuin, beeldden uit de vreugde van het hart vanuit de aandoening van het geestelijk en het hemels goede.
Dat de harmonieën van de muziekklanken zijn vanuit de geestelijke wereld en de aandoeningen betekenen en haar blijdschappen en vreugden, zie men eerder in de nrs. 323,326, en dat Zion de derde hemel betekent en vandaar het binnenste van de Kerk, ook eerder in nr. 405.
Dat de ark werd heengeleid op een nieuwe wagen en dat daaraan ossen waren gespannen, beeldde uit en betekende vandaar de leer van het ware vanuit het goede van de liefde: de wagen de leer van het ware en de ossen het goede van de liefde, het ene en het andere in de natuurlijke mens, want het Goddelijk Ware, dat met de ark wordt aangeduid, blijft staan en wordt gegrondvest op de leer van het natuurlijk ware dat vanuit het goede is.
Vandaar was het dat de ark was gezet op een wagen waarvoor ossen waren; dat de wagen de leer van het ware betekent, zie eerder nr. 355 en de os het natuurlijk goede in het werk ‘Hemelse Verborgenheden’, de nrs. 2180,2566.
Dat Uza, de zoon van Abinadab stierf omdat hij met de hand de ark greep, was omdat met de hand aanraken de vergemeenschapping betekent, wat plaatsvindt met de Heer door het goede van de liefde, en evenwel was Uza niet gezalfd, zoals de priesters en de Levieten, aan wie door de zalving de uitbeelding van het goede van de liefde ten deel viel.
Dat dit ten deel viel door de zalving, zie men eerder in nr. 375 en evenwel betekenden de cherubim die op het verzoendeksel waren, dat over de ark was, de bewaking dat de Heer niet zou worden toegegaan dan alleen door het goede van de liefde.
Dat dit ook is geschied, opdat David de ark niet in Zion zou inbrengen voordat de voortschrijding was voleindigd, dat ook werd uitgebeeld, waarover vlak hiervoor, staat hieruit vast, dat het David smartte over de dood van Uza en hij vreesde om de ark heen te leiden tot zijn stad, namelijk Zion, vers 8, 9,10.
Dat Obed-Edom werd gezegend vanwege de ark en zijn huis, was omdat de zegening door de goedheden van de wereld betekent de zegening door de goede dingen van de hemel, die enig en alleen voortgaan uit de Heer door de opneming van het Goddelijk Ware, uitgebeeld door de ark en deze goede dingen hebben zij die in het geestelijk goede zijn, dat Obed-Edom in Gath uitbeeldde, zoals eerder is gezegd.
Dat tenslotte de ark werd binnengebracht in Zion en in de tent die daarvoor door David was uitgespannen, betekende de opklimming in de derde hemel en de verbinding van het Goddelijk Ware met het Goede van de Liefde, want Zion beeldde het binnenste van de Kerk uit en vandaar het binnenste van de hemelen, namelijk de hoogste of de derde hemel, waar de engelen in het goede van de liefde tot de Heer zijn en waar de bescherming is opdat de Heer niet zal worden toegegaan dan alleen door het goede van de liefde; deze bescherming werd uitgebeeld door de cherubim over de ark.
Iets eenders ook werd daarmee aangeduid dat de ark werd binnengeleid in het binnenste van de door Salomo gebouwde tempel, waarover men het volgende leest in het eerste boek der Koningen: Salomo bereidde de aanspraakplaats in het midden des huizes, om de ark des

verbonds van Jehovah daar te zetten en hij maakte in de aanspraakplaats twee cherubim uit houten van de olie en hij zette die in het midden van het innerlijke huis, opdat zich de vleugels zouden uitspreiden van de ene tot de andere wand en opdat hun vleugels in het midden van het huis elkaar zouden aanraken en hij overtrok de cherubim met goud.
En Salomon deed de ark des verbonds van Jehovah opklimmen uit de stad Davids, deze is Zion.
En alle ouderen van Israël kwamen en de priesters droegen de ark en zij deden opklimmen de ark van Jehovah en de tent der samenkomst en alle vaten der heiligheid die in de tent waren; en Salomo en de gehele gemeente waren met hem vóór de ark en de priesters droegen de ark des verbonds van Jehovah binnen in haar plaats, in de aanspraakplaats van het huis, in het Heilige der heiligen, tot onder de vleugels van de cherubim, want de cherubim waren de vleugels uitspreidende over de plaats van de ark, dus dat de cherubim de ark overdekten en haar draagbomen van boven en de hoofden der draagbomen werden gezien vanuit het Heilige naar de aangezichten van de aanspraakplaats, niet echter werden zij buiten gezien.
En Salomo zei: Ik heb daar een plaats gesteld voor de ark, waar het verbond van Jehovah is, dat Hij heeft gesloten met onze vaderen, toen Hij hen uitleidde uit het land van Egypte', (1 Kon 6: 19,23, 27,28; 8: 1-8,21).
Aangezien de ark in de tent der samenkomst uitbeeldde de derde hemel, waar de Heer is en de tent zelf buiten de voorhang de tweede hemel en de voorhof de eerste hemel, deed dus eveneens de tempel dit; want de tempel met zijn voorhoven beeldde de drie hemelen uit en daarom is er niets in de tempel geweest, noch buiten de tempel, waar de voorhoven waren, dat niet iets van de hemel heeft uitgebeeld.
Dit had als oorzaak, dat de Heer in die tijd tegenwoordig is geweest in de uitbeeldingen; de Kerken immers die vóór de Komst van de Heer zijn geweest, waren uitbeeldende Kerken en tenslotte ook zodanig die welke bij de zonen Israëls was ingesteld.
Maar toen de Heer in de wereld kwam, werden de uiterlijke uitbeeldingen afgeschaft, omdat het de Heer Zelf was Die de uitbeeldingen van de Kerk afschaduwden en betekenden; en omdat die dingen uiterlijk waren en als het ware omhulsels binnen welke de Heer was, werden daarom die omhulsels, toen Hijzelf kwam weggenomen en kwam Hijzelf uit met de hemel en met de Kerk waarin de Heer is het al in alle dingen.
De voornaamste uitbeeldingen van de Heer en vandaar van de hemel en van de Kerk waren: de tent der samenkomst, met de tafel, de kandelaar, het reukaltaar, en de ark daarin; en verder het altaar met de brandoffers en de slachtoffers; en daarna de tempel; en door de tempel werd iets eenders uitgebeeld als met de tent der samenkomst, met dit verschil, dat de tent der samenkomst een heiliger uitbeelding is geweest van de Heer, van de hemel en van de Kerk, dan de tempel.
Hieruit kan vaststaan dat de aanspraakplaats van de tempel waar de ark was, eender als in de tent der samenkomst, heeft uitgebeeld de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware en vandaar de derde hemel, waar de engelen verbonden zijn met de Heer door de liefde tot Hem en vandaar het Goddelijk Ware aan hun harten ingegrift hebben.
Wat echter de cherubim in de tempel betekenen en wat hun vleugels, en verder de draagbomen, die ook worden vermeld, zal in het kort worden gezegd: met de cherubim werd de bescherming aangeduid op de Heer niet wordt toegegaan dan alleen door het goede van de liefde en daarom ook waren zij gemaakt uit oliehout, met welk hout het goede van de liefde wordt aangeduid, zie eerder nr. 375.
Met de vleugels van de cherubim wordt aangeduid het Goddelijk Geestelijke, dat neerdaalt vanuit het Goddelijk Hemelse, waarin de derde hemel is; en wordt in de tweede hemel daar opgenomen; en daarom raakten de vleugels in het midden van het huis elkaar aan en strekten zich voort tot de ene en de andere wand.
Met de draagbomen echter, waarmee de ark werd gedragen, werd de Goddelijke Macht aangeduid, dus iets eenders als met de armen.

Hieruit en uit de voorafgaande dingen kan vaststaan wat met de ark des verbonds in het Woord wordt aangeduid.
Bovendien wordt met de ark het uitbeeldende van de Kerk in het algemeen aangeduid, als met het aan 'gedurige', bij Daniël, dat moest ophouden als de Heer in de wereld zou komen.
Bij Jeremia: Ik zal u herders geven naar Mijn hart, opdat zij uw weiden met erkentenis en inzicht; dan zal het geschieden wanneer gij u vermenigvuldigd zult hebben en vrucht gemaakt zult hebben in het land, in die dagen, zo zullen zij niet langer zeggen: De ark des verbonds van Jehovah; noch zal zij over het hart opklimmen, noch zullen zij melding van haar maken, noch zullen zij verlangen en zij zal niet langer hersteld worden', (Jeremia 3: 15,16).
Deze dingen zijn gezegd ten aanzien van de Komst van de Heer en ten aanzien van de afschaffing van de uitbeeldende riten van de Joodse Kerk dan; dat de innerlijke dingen van de Kerk zouden worden geopenbaard, die door de uitbeeldende riten, die uiterlijk waren, werden oversluierd, en dat dan de innerlijke of de geestelijke dingen er zullen zijn, wordt daarmee aangeduid, dat herders zullen worden gegeven naar het hart van de Heer, die hen zullen weiden met erkentenis en inzicht.
Onder de herders worden degenen verstaan die het goede leren en tot dit leiden door de waarheden; de vermenigvuldiging van het ware en de vruchtmaking van het goede wordt aangeduid met: Dan zal het geschieden wanneer gij u vermenigvuldigd zult hebben en vrucht gemaakt zult hebben in het land in die dagen, dat er dan de verbinding van de Heer is door de innerlijke dingen van het Woord en niet door de uiterlijke dingen die alleen de innerlijke dingen uitbeeldden en aanduidden, wordt aangeduid met: Zij zullen niet langer zeggen: De ark des verbonds van Jehovah.
Met de ark des verbonds van Jehovah worden aangeduid de uiterlijke dingen van de eredienst, die dan moeten worden afgeschaft, iets eenders als wat wordt aangeduid met het 'gedurige' dat zal ophouden, bij (Daniel 8: 13; 11: 31; 12: 11).
Dat er niet langer het uiterlijke van de eredienst zal zijn, maar het innerlijke wordt aangeduid met: Zij zal niet opklimmen over het hart, noch zullen zij melding van haar maken, noch zullen zij verlangen en zij zal niet langer hersteld worden.
Hieruit kan ook vaststaan dat de door Johannes in de tempel Gods geziene ark des verbonds, over welk gezicht nu wordt gehandeld, de verschijning is geweest van het Goddelijk Ware, waardoor er verbinding is van de nieuwe hemel en de nieuwe Kerk met de Heer en dat de ark daarom werd gezien opdat het Woord in de letter overal aan zichzelf eender zou zijn, en zou bestaan uit zulke dingen die de uiterlijke dingen van de eredienst waren geweest en de innerlijke dingen hebben uitgebeeld, eender als eerder (Daniël 8: 3,4).
Dat gezien werd het altaar en dat gezien werden de reukwerken vóór de troon; het Woord immers in de letterlijke zin bestaat uit louter overeenstemmingen, uit zulke die in de uitbeeldende Kerken waren geweest en die vandaar in gebruik waren genomen in het Woord en in deze zijn de innerlijke dingen van de hemel en van de Kerk, die geestelijk en hemels zijn, bevat.

701. Aangezien de ark, de ark des verbonds wordt genoemd, moet ook uit het Woord worden bevestigd dat de ark daarom de ark des verbonds werd genoemd, omdat in haar de Wet was, en met de Wet waaronder in de brede zin het Woord wordt verstaan, wordt aangeduid de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware, dus het Woord, dus het Goddelijk Ware of het Woord dat uit de Heer is en waarin de Heer is, omdat het Goddelijk Ware voortgaat uit Hem, wanneer dit wordt opgenomen door de mens, vindt de verbinding plaats met de Heer en deze verbinding is het, die met het verbond wordt aangeduid.
Hoe de verbinding van de Heer met de mens en van de mens met de Heer plaatsvindt, zal ook in het kort worden gezegd: de Heer vloeit bij alle mensen aanhoudend in met het licht dat verlicht en met de aandoening van de waarheden te weten en te verstaan en van die te willen en te doen; en omdat dit licht en deze aandoening aanhoudend invloeit uit de Heer, zo volgt

daaruit dat de mens voor zoveel als hij vanuit dat licht opneemt, voor evenzoveel redelijk wordt en voor zoveel als hij vanuit die aandoening opneemt, voor evenzoveel wijs wordt en geleid wordt door de Heer.
Die aandoening met dat licht trekt tot zich die waarheden die de mens vanaf de kindertijd aan heeft geleerd vanuit het Woord, vanuit de leer vanuit het Woord en vanuit de prediking en verbindt zich daarmee, want elke aandoening wil gevoed worden door de erkentenissen die met haar samenstemmen.
Vanuit die verbinding wordt de geestelijke aandoening of de geestelijke liefde van de mens geformeerd, waardoor hij met de Heer verbonden wordt, dat wil zeggen, waardoor de Heer de mens met zich verbindt.
Maar om dat licht en die aandoening op te nemen, is de mens ook het vrije van de keuze gegeven, dat, omdat het vanuit de Heer is ook een gave van de Heer bij de mens is en hem nooit wordt afgenomen, want dat vrije is van de aandoening of van de liefde van de mens, en dus is het ook van zijn leven; de mens kan vanuit het vrije het boze denken en willen en eveneens het goede denken en willen, voor zoveel als hij dus vanuit dat vrije, namelijk van de liefde en vandaar van het leven van hem, valsheden denkt en boosheden en wil, die tegen de waarheden en de goede dingen van het Woord zijn, voor evenzoveel wordt hij niet met de Heer verbonden; maar voor zoveel als hij ware dingen denkt en goede dingen wil, die vanuit het Woord zijn, voor evenzoveel wordt hij met de Heer verwonden en maakt de Heer dat zij van zijn liefde zijn en vandaar daarvan zijn leven.
Hieruit kan vaststaan, dat die verbinding wederkerig is, namelijk van de Heer met de mens en van de mens met de Heer.
Zodanige verbinding is het die onder het verbond in het Woord wordt verstaan. Diegene dwaalt die gelooft dat de mens niets tot zijn heil kan doen, omdat het licht van de ware dingen te zien en de aandoening van die te doen, en verder ook het vrije van die te denken en te willen, uit de Heer zijn en niets ervan uit de mens.
Maar omdat die dingen aan de mens verschijnen alsof zij in hem zijn en wanneer zij gedacht en gewild worden, verschijnen alsof zij vanuit hemzelf zijn, moet de mens vanwege die schijn die dingen denken en willen zoals uit zichzelf, maar toch erkennen dat zij vanuit de Heer zijn. Anders kan de mens niets van het ware en het goede of van het geloof en van de liefde worden toegeëigend; wie de handen laten zakken en de invloeiing afwacht, neemt niets op, daarom is er geen wederkerige verbinding met de Heer; vandaar is hij niet in het verbond.
Dat dit zo is kan helder hieruit vaststaan, dat de Heer in het Woord in duizend plaatsen heeft gezegd dat zij het goede zullen doen en dat zij niet het boze zullen doen, deze dingen zou Hij geenszins gezegd hebben, indien aan de mens niet iets was gegeven waaruit hij dat kan doen en tenzij dat wat aan hem gegeven is aan hem verschijnt zoals van hemzelf, hoewel het niet van hemzelf is; en omdat dit zo is, spreekt daarom de Heer het volgende bij Johannes: ‘Ik sta aan de deur en ik klop; indien iemand mijn stem zal hebben gehoord en de deur zal hebben geopend, zo zal Ik tot hem binnenschrijden en Ik zal avondmalen met hem en hij met Mij’, (Openbaring 3: 20).
Dat het verbond betekent de verbinding met de Heer door de opneming van het Goddelijk Ware met het verstand en de wil of met het hart en de ziel, dat wil zeggen, met de liefde en het geloof en dat die verbinding wederkerig wordt, kan vaststaan uit het Woord waar het verbond wordt genoemd.
Uit het Woord immers blijkt:
!. Dat de Heer zelf het Verbond wordt genoemd, omdat de verbinding plaatsvindt uit Hem met Hem door het Goddelijke dat voortgaat uit Hem.
2. Dat het Goddelijke voortgaande, dus het Goddelijk Ware, dus het Woord, het verbond is, omdat dit verbindt.
3. Dat de geboden, de gerichten, de inzettingen, die aan de zonen Israëls waren bevolen, voor hen het verbond zijn geweest, omdat er daardoor toen verbinding met de Heer is geweest.

4. Dat bovendien al wat verbindt, verbond wordt genoemd.

I. Wat het eerste aangaat, dat de Heer Zelf het Verbond wordt genoemd, omdat de verbinding plaatsvindt uit Hem met Hem door het Goddelijke dat voortgaat uit Hem, staat vast uit deze plaatsen bij Jesaja: 'Ik, Jehovah, heb U geroepen in gerechtigheid en Ik zal Uw hand grijpen en Ik zal U behoeden en Ik zal U geven tot het verbond des volks en tot het Licht der natiën', (Jesaja 42: 60).

Deze dingen betreffen de Heer, Die het Verbond des volks en het Licht der natiën wordt genoemd, uit hoofde hiervan dat het Verbond de verbinding betekent, en het Licht het Goddelijk Ware.

Onder de volken worden degenen verstaan die in de waarheden zijn en onder de natiën zij die in de goede dingen zijn, zie eerder de nrs. 175,3 31,625.

Hem roepen in gerechtigheid, betekent dat hij gerechtigheid zal doen door de bozen te scheiden van de goeden en door dezen te zaligen, genen echter te veroordelen; de hand grijpen en behoeden, betekent vanuit de Goddelijke Almacht, waaraan de hellen geen weerstand kunnen bieden, dat Jehovah het zal doen, betekent dat het Goddelijke in de Heer het zal doen.

Bij dezelfde: 'Ik heb U gegeven tot het verbond des volks om het land te herstellen en om de verwoeste erfenissen te erven', (Jesaja 49: acht).

Deze dingen betreffen eveneens de Heer; en geven tot het verbond des volks betekent, opdat met Hem en door Hem de verbinding zal zijn; het land herstellen betekent de Kerk herstellen; en de verwoeste erfenissen erven, betekent de goedheden en de waarheden van de Kerk restaureren, die verloren waren gegaan.

Bij David: 'Ik heb een verbond gesloten met Mijn Uitverkorene, en Ik heb David Mijn Knecht gezworen; tot in het eeuwige zal Ik Uw zaad bevestigen, tot in het eeuwige zal Ik Hem Mijn barmhartigheid houden en Mijn verbond zal Hem standvastig zijn', (Psalm 89: 4, 5,29).

Onder David wordt hier de Heer verstaan ten aanzien van het koningschap, zie eerder nr. 205; en Hij wordt de Uitverkorene genoemd krachtens het goede en Knecht krachtens het ware; een verbond sluiten en Hem zweren betekent de eenwording van het Goddelijke Zelf met Zijn Menselijke; een verbond sluiten is verenigd worden en zweren is dat bevestigen.

Tot in het eeuwige zal Ik Uw zaad bevestigen, betekent de eeuwigheid van het Goddelijk Ware uit Hem; tot het eeuwige zal Ik Hem Mijn Barmhartigheid houden, betekent de eeuwigheid van het Goddelijk Goede uit Hem; Mijn verbond zal standvastig zijn, betekent het éénzijn van het Goddelijke en het Menselijke in Hem; deze zin van die woorden ontstaat, als voor David wordt verstaan de Heer ten aanzien van het Goddelijk Menselijke en Zijn Koningschap, ten aanzien waarvan als volgt wordt gesproken in de letterlijke zin, omdat daarin wordt gehandeld over David, met wie het eeuwig verbond niet is geweest.

In het tweede boek van Samuel: 'De God Israëls heeft gezegd, de Rots Israëls heeft tot mij gesproken; en Hij is zoals het licht van de morgen, de zon gaat op, 's morgens zonder wolken; van de glans na de regen het gras uit de aarde; is mijn huis niet vast met God, omdat Hij mij een verbond der eeuwigheid heeft gesteld, in allen en bewaren', (2 Samuel 23: 3-5).

Deze dingen zijn daar door David gezegd en onder de God Israëls en onder de Rots Israëls wordt verstaan de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware, wat het betekent dat Hij is zoals het licht van de morgen, de zon gaat op, de ochtend zonder wolken, van de glans na de regen het gras uit de aarde, zie eerder in nr. 644, waarin beschreven wordt het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer, waaruit alle uitspruiting van het ware en vruchtmaking van het goede is.

Is mijn huis niet vast met God, betekent de Kerk verbonden met de Heer door het Goddelijk Ware; het Huis van David is de Kerk; omdat Hij mij een verbond der eeuwigheid heeft gesteld, betekent dat Hij vanwege het éénzijn van Zijn Menselijke met het Goddelijke de verbinding heeft met de mensen van de Kerk.

Beschikken in allen en bewaren, betekent vanuit welke verbinding Hij alle dingen en allen bestuurt en zaligt hen die opnemen.
Bij Maleachi: 'Gij zult bekennen dat Ik dit gebod tot u gezonden heb, opdat Mijn verbond met Levi zal zijn; Mijn verbond was met hem des levens en des vredes, die Ik hem heb gegeven met vreze, opdat hij Mij zou vrezen; de wet der waarheid was in Zijn mond en verdraaidheid werd niet gevonden in Zijn lippen; maar gij zijt teruggetreden van de weg, gij hebt velen doen struikelen in de Wet; gij hebt het verbond van Levi verdorven', (Maleachi 2: 4-6,8).
Met het verbond van Jehovah met Levi wordt in de hoogste zin aangeduid het éénzijn van het Goddelijke met het Menselijke in de Heer en in de betrekkelijke zin de verbinding van de Heer met de Kerk; want de Heer wordt verstaan onder Levi, evenals onder David, maar onder Levi ten aanzien van het Goddelijk goede, namelijk het priesterlijke van de Heer en onder David ten aanzien van het Goddelijk Ware, namelijk het Koningschap van de Heer.
Dat de Heer onder Levi wordt verstaan, blijkt hieruit dat gezegd wordt: De wet der waarheid was in Zijn mond, en verdraaidheid werd niet gevonden in Zijn lippen; met de wet der waarheid wordt het Goddelijk Ware vanuit het Goddelijk Goede aangeduid en met de lippen wordt de leer van het ware en het onderricht aangeduid; en daarna: 'De lippen van de priesters zullen de wetenschap bewaren en zij zullen de wet zoeken vanuit Zijn mond, omdat Hij de engel van Jehovah Zebaoth is', vers 7.
Met het verbond des levens en des vredes wordt het éénzijn en die verbinding aangeduid, waarover eerder, krachtens welke de Heer Zelf het Leven en de Vrede is geworden, vanwaaruit de mens het eeuwige leven heeft en vrede van de bestoking door de boosheden en de valsheden, dus van de hel.
Wat er wordt aangeduid met Zijn vreze, zie men eerder in nr. 696; zij die leven tegen het Goddelijk Ware, worden verstaan onder: Gij zijt teruggetreden van de weg, gij hebt velen doen struikelen in de wet, gij hebt het verbond van Levi verdorven.
Met terugtreden van de weg en struikelen in de wet, wordt aangeduid leven tegen het Goddelijk Ware en met het verbond van Levi verderven, wordt aangeduid de verbinding met de Heer verderven.
Bij dezelfde: 'Zie, Ik zend Mijn Engel, Die de weg vóór Mij zal bereiden en plotseling zal tot Zijn tempel komen de Heer en de Engel des verbonds, Die gij verlangt', (Maleachi 3: 1).
Dat de Komst van de Heer daar wordt voorzegd, staat vast; dat de Heer daar Heer wordt genoemd, krachtens het Goddelijk Goede en Engel des Verbonds krachtens het Goddelijk Ware, zie eerder de nummers 242,433,444, waar ook de overige dingen zijn ontvouwd.
Hieruit kan vaststaan dat onder het verbond wanneer het de Heer betreft, wordt verstaan òf Hijzelf, òf het éénzijn van Zijn Goddelijke met het Menselijke in Hem en met betrekking tot hen die in de hemel en in de Kerk zijn, de verbinding met Hem door het Goddelijke dat uit Hem voortgaat.
II. Dat het Goddelijke voortgaande, namelijk het Goddelijk Ware, dus het Woord, het verbond is, omdat dit verbindt, kan vaststaan uit de volgende plaatsen, bij Mozes: 'Mozes, neerdalende van de berg Sinaï, boodschapte aan het volk al de woorden van Jehovah en al de gerichten; en al het volk antwoordde met één stem en zij zeiden: alle woorden die Jehovah heeft gesproken, zullen wij doen; en Mozes schreef alle woorden van Jehovah in het boek en hij nam het boek des verbonds en hij las in de oren van het volk.
En zij zeiden: Alles wat Jehovah heeft gesproken zullen wij doen en daarnaar luisteren.
En Mozes nam de helft van het bloed van de slachtoffers en hij sprengde het op het volk en hij zei: Zie, het bloed des verbonds, dat Jehovah met u heeft gesloten over al deze woorden; en zij zagen de God Israëls onder Wiens voeten als het ware het werk van saffiersteen was', (Exodus 24: 3,4,7,8,10).
Dat het Goddelijk Ware, dat bij ons het Woord is, het verbond is, kan hieruit vaststaan, elk afzonderlijk beschouwd in de innerlijke of geestelijke zin.

Mozes immers die deze dingen aan het volk zei, beeldde uit de Wet, dat wil zeggen, het Woord, zoals kan vaststaan uit enige plaatsen, waar gezegd wordt ‘Mozes en de profeten’, en in enige ‘de Wet en de profeten’, dus staat Mozes voor de Wet, en de Wet In de brede zin betekent het Woord, dus het Goddelijk Ware; verder kan het eveneens hieruit vaststaan, dat de berg Sinaï de hemel betekent, vanwaar het Goddelijk Ware is; en hieruit, dat het boek des verbond dat vóór het volk werd gelezen, het Woord betekent en dat het bloed, waarvan de helft op het volk werd gesprenkeld, ook het Goddelijk Ware betekent, namelijk het Woord en omdat dit verbindt, wordt dit het bloed van het verbond genoemd en aangezien alle verbinding door het Goddelijk Ware is met de Heer, werd daarom de God van Israël, Die de Heer is, gezien door Mozes, Aharon en diens zonen en de 70 ouderen.

Dat Hij onder de voeten werd gezien, was omdat wanneer onder de Heer het Woord wordt verstaan, onder Zijn voeten het Woord in zijn laatsten wordt verstaan, dat wil zeggen, in de letterlijke zin ervan.

De zonen Israëls immers zagen dit niet innerlijk; zoals een werk van saffier, betekent het doorschijnende uit de innerlijke waarheden, dus de dingen van de geestelijke zin van het Woord, maar deze dingen zie men afzonderlijk uiteengezet in het werk ‘Hemelse Verborgenheden’, nrs 9371 tot 9412.

Hoedanig de verbinding is die met het verbond wordt aangeduid, kan ook vaststaan uit de aangevoerde dingen, namelijk dat zij is zoals de verbonden plegen te zijn in de wereld, namelijk van de zijde van de één en van de zijde van de ander; eender zullen de verbonden die de Heer sluit met de mensen, zijn van de zijde van de Heer en van de zijde van de mensen; dat zij van weerszijden zullen zijn, is ter wille van de verbinding.

De dingen die van de zijde van de Heer waren, worden vermeld in het voorafgaande hoofdstuk, namelijk dat Hij zal zegenen hun brood en hun wateren, dat Hij de ziekte zal wegdoen, dat zij het land van Kanaän zullen bezitten van de zee Suph tot aan de rivier de Eufraat toe, (Exodus 23: 25 – 31).

Daar wordt met het brood en de wateren zegenen in de geestelijke innerlijke zin de vruchtmaking van het goede en de vermenigvuldiging van het ware aangeduid; het brood betekent al het goede van de hemel en van de Kerk en de wateren alle waarheden van dat goede; met de ziekten wegdoen, wordt aangeduid verwijderen de boosheden en de valsheden die uit de hel zijn, want deze zijn de ziekten in de geestelijke zin; en met het land bezitten van de zee Suph tot de rivier de Eufraat, wordt aangeduid de Kerk met haar gehele omvang, die uit de Heer voor diegenen is die met Hem door het Goddelijk Ware worden verbonden.

De dingen echter die van de zijde van de mensen zullen zijn worden vermeld in de drie hoofdstukken die voorafgaan en in de eerder aangevoerde plaats in hoofdtrekken worden verstaan onder de woorden van je Jehovah en de gerichten die Mozes, terwijl hij neerdaalde van de berg Sinaï, aan het volk boodschapte, waarop het volk met één stem zei: Alle woorden die Jehovah heeft gesproken, zullen wij doen en daarnaar luisteren.

Vandaar was het, dat Mozes het bloed van de brandoffers deelde en de helft ervan, dat voor de Heer was, achterliet in de bekkens en de helft ervan sprenkelde op het volk.

Dat door het Goddelijk Ware de verbinding plaatsvindt van de Heer met de mensen wordt ook verstaan onder het bloed bij de evangelisten: ‘Jezus, de drinkbeker nemende, gaf hem aan hen, zeggende: Drinkt allen daaruit, dit is Mijn bloed, dat is van het nieuwe verbond’, (Mattheüs 26: 27,28, Markus 14: 23,24, Lukas 22: 20).

Hier wordt het bloed genoemd het bloed van het nieuwe verbond, omdat het bloed betekent het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer en het verbond de verbinding; dat het bloed betekent het Goddelijk Ware voortgaande uit de Heer, opgenomen door de mens, zie eerder de nrs. 329,476; en dat drinken betekent opnemen, zich toe-eigenen en zo verbonden worden, ook eerder in nr. 617.

Eender bij Zacharia: ‘Door het bloed van Uw verbond zal ik Uw gebondenen uitlaten uit de kuil waarin geen water is’, (Zacharia 9: 11).

Deze dingen betreffen de Heer, over Wie in dit hoofdstuk klaarblijkend wordt gehandeld; en onder het bloed des verbonds, wordt als eerder, verstaan het Goddelijk Ware, waardoor met de Heer verbinding plaatsvindt; wie onder de gebondenen in de kuil waarin geen water is, worden verstaan, zie eerder nr. 537.

Aangezien de Heer Zijn bloed, waaronder het uit Hem voortgaande Goddelijk Ware wordt verstaan, het bloed van het nieuwe verbond noemde, zo zal het kort ook worden gezegd, wat onder het oude verbond en wat onder het nieuwe verbond wordt verstaan.

Onder het oude verbond wordt verstaan de verbinding door het Goddelijk Ware zodanig als het gegeven is geweest aan de zonen Israëls, dat uiterlijk was en vandaar uitbeeldend voor het innerlijk Goddelijk Ware.

Zij hadden geen ander Goddelijk Ware, omdat zij niet iets anders konden opnemen; zij waren immers uiterlijke en natuurlijke mensen en niet innerlijke of natuurlijke, zoals hieruit kan vaststaat, dat zij die iets over de Komst van de Heer hebben geweten, niet iets anders over Hem hebben gedacht, dan dat Hij een Koning zou zijn, die hen zou verheffen boven alle volken in het heelal en zo dat Hij het Koninkrijk op aarde bij hen zou vestigen en niet in de hemelen en vandaar op aarde bij allen die in Hem geloven; en daarom is het oude verbond de verbinding geweest door een zodanig Goddelijk Ware als is bevat in de boeken van Mozes en genoemd werd geboden, gerichten en inzettingen, waarin evenwel vanbinnen het Goddelijk Ware school zodanig als het in de hemel is, dat innerlijk en geestelijk is.

Dit Goddelijk Ware is door de Heer geopend toen Hij in de wereld was en omdat er door dit alleen verbinding is van de Heer met de mensen, wordt daarom dit verstaan onder het nieuwe verbond en wordt er eveneens dit verstaan onder Zijn bloed, dat vandaar wordt genoemd het bloed van het nieuwe verbond; iets eenders wordt ook verstaan onder de wijn.

Over dit nieuwe verbond, dat moest worden ingegaan met de Heer, wanneer Hij in de wereld zou komen, wordt in het Woord van het oude verbond hier en daar gehandeld, zoals bij Jeremia: ‘Zie, de dagen komende, waarop Ik met het huis Israëls en met het huis van Juda een nieuw verbond zal sluiten, niet zoals het verbond dat Ik heb gesloten met uw vaderen, omdat die dat verbond teniet hebben gedaan; maar dit is het verbond dat Ik zal sluiten met het huis Israël na deze dagen.

Ik zal Mijn wet geven in het midden van hen en op hun hart zal Ik haar schrijven en Ik zal hun tot God zijn en zij zullen Mij tot volk zijn en niet zullen zij de man leren langer zijn genoot, of de man zijn broeder, door te zeggen: Bekent Jehovah, allen immers zullen Mij bekennen, van hun kleinste tot hun grootste toe’, (Jeremia 31: 31 – 34).

Dat Jehovah, dat wil zeggen, de Heer, een nieuw verbond zal sluiten met het huis Israëls en met het huis van Jehovah, daaronder wordt niet verstaan dat Hij het zal sluiten met de zonen Israëls en met Juda, maar met allen die in de waarheid van de leer en in het goede van de liefde tot de Heer uit de Heer zijn; dat dezen onder de zonen Israëls en onder Juda in het Woord worden verstaan, zie men eerder in nummer 433.

Dat onder de komende dagen de Komst van de Heer wordt verstaan, is duidelijk; dat de verbinding met de Heer dan zal zijn door het innerlijk en geestelijk Goddelijk Ware, wordt onder deze dingen verstaan: Dit is het verbond dat Ik zal sluiten met het huis Israëls na deze dagen; Ik zal Mijn wet geven in het midden van hen en op hun hart zal Ik haar schrijven.

Hiermee wordt aangeduid, dat zij het Goddelijk Ware van binnen in zich zullen opnemen, want het geestelijk Goddelijk Ware wordt van binnen door de mens opgenomen, anders dan bij de zonen Israëls en de Joden, die dit van buiten opnamen, want wanneer de mens het Goddelijk Ware opneemt binnen in zich, dat wil zeggen, dit van zijn liefde en vandaar van zijn leven maakt, dan wordt het ware geweten vanuit het Ware zelf, aangezien de Heer in Zijn Ware bij de mens invloeit en leert.

Dit wordt verstaan onder deze woorden: Niet zullen zij langer leren, de man zijn genoot en de man zijn broeder, door te zeggen: bekent Jehovah, allen immers zullen Mij bekennen, van de kleinste tot de grootste toe.

De verbinding zelf door dit, die wordt aangeduid met het nieuwe verbond, wordt verstaan onder: Ik zal hun tot God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.
Bij dezelfde: 'Zij zullen Mij tot een volk zijn en Ik zal hun tot een God zijn en Ik zal hun een hart en een weg geven om Mij te vrezen, al de dagen en Ik zal hun een eeuwig verbond maken, dat Ik Mij niet zal afkeren van achter hen, opdat Ik hun zal weldoen en Mijn vreze zal Ik geven in hun hart opdat zij niet terugtreden van bij
Mij ', (Jeremia 32: 38 – 40).
Ook deze dingen betreffen de Heer en het nieuwe verbond met Hem, de verbinding daardoor wordt verstaan onder: Ik zal hun tot God zijn en zij zullen Mij tot volk zijn; en verder wordt het daarmee beschreven, dat Hij hun zal geven één hart en één weg om Hem te vrezen als de dagen en dat Hij Zich niet zal afkeren van achter hen en dat Hij de vreze zal geven in hun hart opdat zij niet terugtreden van bij Hem.
Met één hart en met één weg om Mij te vrezen, wordt aangeduid één wil van het goede en één verstand van het ware om de Heer te vereren, omdat de verbinding wederkerig is van de Heer met hen en van hen met de Heer, wordt gezegd dat Hij Zich niet zal afkeren van achter hen, opdat Ik hun zal weldoen en dat zij niet zullen terugtreden van bij Mij.
Daaruit blijkt, wat er wordt aangeduid met het eeuwig verbond dat Hij met hen zal ingaan, namelijk de verbinding door het geestelijk Goddelijk Ware, dat wanneer het is opgenomen het leven van de mens maakt, waarvandaan de eeuwige verbinding in wording komt.
Bij Ezechiël: 'Ik zal over hen één Herder opwekken, Die hen zal weiden, Mijn Knecht David; Ik Jehovah zal hun tot God zijn en Mijn Knecht David Vorst in het midden van hen, dan zal Ik voor hen uithouwen een verbond des vredes, Ik zal het boze wilde dier doen ophouden, opdat zij vol vertrouwen wonen in de woestijn en slapen in de wouden', (Ezechiël 34: 23 – 25).
Ook deze dingen betreffen de Heer en onder David die hen zal weiden en die Vorst in het midden van hen zal zijn, wordt verstaan de Heer ten aanzien van het Goddelijk Ware, Die knecht wordt genoemd vanwege het van dienst zijn.
De verbinding met de Heer door het Goddelijk Ware wordt verstaan onder het verbond dat Hij voor hen zal uithouwen; dit wordt het verbond de vredes genoemd uit hoofde hiervan dat de mens door de verbinding met de Heer vrede heeft van de bestoking van het boze en het valse vanuit de hel en daarom wordt ook gezegd: Ik zal het boze wilde dier doen ophouden, opdat zij vol vertrouwen wonen in de woestijn en slapen in de wouden.
Onder het boze wilde dier wordt het valse en het boze vanuit de hel verstaan en met vol vertrouwen wonen in de woestijn en slapen in de wouden, wordt aangeduid dat zij beschermd zullen zijn tegen alle bestoking ervan en overal.
Bij de dezelfde: 'Mijn Knecht David zal Koning over hen zijn, opdat zij allen één Herder hebben en Ik zal voor hen een verbond des vrede sluiten, een verbond der eeuwigheid zal het met hen zijn en Ik zal ze geven en Ik zal ze vermenigvuldigen; en Ik zal Mijn Heiligdom in het midden van hen zetten tot in het eeuwige en Mijn habitakel zal bij hen zijn en Ik zal hun tot God zijn en zij zullen Mij tot volk zijn', (Ezechiël 37: 24, 26,27).
Ook hier wordt onder David de Heer verstaan, want dat niet David zal komen die Koning en Herder van hen zal zijn, is duidelijk, maar de Heer wordt Koning genoemd krachtens het Goddelijk Ware; dit immers is het Koningschap van de Heer en het Goddelijk Goede is het Priesterlijke van Hem en de Heer wordt Herder genoemd omdat Hij hen zal leiden met het Goddelijke Ware en daardoor zal leiden tot het goede van de liefde en zo tot Zich.
En omdat daaruit de verbinding is, wordt er gezegd: Ik zal met hen een verbond des vredes sluiten, een verbond der eeuwigheid; wat het verbond des vredes betekent, is eerder gezegd, en verder dat de verbinding wordt verstaan onder: Ik zal hun tot God zijn en zij zullen Mij tot volk zijn; met het Heiligdom dat in hun midden zal worden gezet en met het habitakel dat bij hen zal zijn, wordt aangeduid dat de hemel en de Kerk het zullen zijn, dat heiligdom wordt

genoemd, krachtens het goede van de liefde en habitakel krachtens de waarheden van dat goede, want de Heer woont in de ware dingen vanuit het goede.
Bij Hosea: 'Ik zal voor hen een verbond treffen te dien dage met het wilde dier des velds en met de vogel der hemelen en met het kruipende dier der aarde; en de boog en het zwaard en de oorlog zal Ik verbreken van de aarde; en Ik zal hen zeker doen neerliggen, en Ik zal u Mij ondertrouwen tot in het eeuwige', (Hosea 2: 17,18).
Deze dingen betreffen de instauratie van de nieuwe Kerk uit de Heer; dat de Heer dan niet een verbond zal maken met het wilde dier van het veld, met de vogel van de hemelen en met het kruipende dier van de aarde, is duidelijk en daarom worden daarmee zulke dingen aangeduid die bij de mens zijn: met het wilde dier van het veld de aandoening van het ware en het goede, met de vogel van de hemelen het geestelijke denken en met het kruipende dier van de aarde het wetenschappelijke van de natuurlijke mens, wat met de overige dingen wordt aangeduid, zie men eerder in nr. 650.
Daaruit blijkt dat het verbond dat de Heer zal treffen, een geestelijk verbond is of een verbond door het geestelijk ware en niet een verbond door het natuurlijk ware, door welk het met de zonen Israëls gesloten is; dit dus is het oude verbond en het eerstgenoemde het nieuwe verbond.
Aangezien met de Wet de Heer werd verkondigd vanuit de berg Sinaï, in de brede zin het Woord wordt aangeduid, worden daarom ook de tafelen waaraan die Wet was ingegrift, de Tafelen des verbonds genoemd, bij Mozes: 'Ik klom op de berg om de stenen tafelen te ontvangen, de tafelen van het verbond dat Jehovah met u had uitgehouwen, aan het einde van 40 dagen en 40 nachten gaf Jehovah mij de twee stenen tafelen, de tafelen des verbonds', (Deuteronomium 9: 9,11).
Onder die tafelen, dat wil zeggen, onder de daaraan ingegrifte Wet, wordt het Goddelijk Ware verstaan, waardoor de verbinding met de Heer is; vanwege die verbinding werden zij de tafelen des verbonds genoemd; en omdat elke verbinding, evenals elk verbond, plaatsvindt van de zijde van de één en van de zijde van de ander, dus over en weer, van weerskanten, waren die tafelen er daarom twee, en uit steen, dat zij uit steen waren, was omdat met de steen ook het Goddelijk Ware in laatsten wordt aangeduid zie ook het werk 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 643,3720,6426,8609,10376.
Vandaar is het dat de ark waarin die tafelen waren neergelegd, de ark des verbonds werd genoemd en dat zij bij de zonen Israëls tot de heiligste dingen van de eredienst is geweest, waarover men het voorgaande artikel zie.
III. Dat de geboden, de gerichten en de inzettingen, die aan de zonen Israëls waren bevolen, voor hen het verbond zijn geweest, omdat daardoor de verbinding met de Heer is geweest, kan vaststaan uit de volgende plaatsen, bij Mozes: 'Indien gij in Mijn inzettingen zult hebben gewandeld en Mijn geboden zult hebben gehouden en die zult hebben gedaan, zo zal Ik tot u omzien en Ik zal u vruchtbaar maken en u vermenigvuldigen en Mijn verbond met u bevestigen.
Doch indien gij Mijn inzettingen zult hebben verstoten zodat gij niet doet al Mijn geboden, als gij Mijn verbond teniet zult hebben gedaan, zo zal Ik het tegendeel met u doen', (Leviticus 26: 3, 9,15) e.v.
In het voorafgaande hoofdstuk worden de inzettingen en de geboden uiteengezet die gehouden en gedaan moesten worden en in dit hoofdstuk de goedheden waarin zij zich zouden verheugen, indien zij die geboden en inzettingen hielden en daarna de boosheden die over hen zullen komen indien zij ze niet hielden; maar de goedheden waarin zij zich zouden verheugen, waren aardse en wereldse goedheden, eender de boosheden, de oorzaak hiervan was dat zij aardse en natuurlijke mensen waren en niet hemelse en geestelijke en vandaar wisten zij ook niet iets aangaande de goede dingen die de mens innerlijk aandoen, noch ten aanzien van de boosheden die hem innerlijk teneerslaan.

Toch waren de uiterlijke dingen die zij gehouden waren in acht te nemen, zulke dingen die van binnen in zich de hemelse en de geestelijke dingen bevatten, waardoor de verbinding zelf er is met de Heer.
En omdat deze dingen in de hemel werden doorvat, worden daarom de uiterlijke dingen die de zonen Israëls moesten waarnemen, het verbond genoemd, maar hoedanig de verbinding van de Heer met de zonen Israëls door die dingen is geweest, zie men het werk 'De Leer van het Nieuwe Jeruzalem', nr. 248.
Eendere dingen worden onder het verbond verstaan in de volgende plaatsen, bij Mozes: 'Jehovah zei tot Mozes: Schrijf u deze woorden, omdat Ik op de mond van deze woorden een verbond heb gesloten met u en met Israël', (Exodus 34: 27).
Bij dezelfde: 'Houdt de woorden van dit verbond en doet ze, gij staande heden hier, uw hoofden, uw stammen, uw bestuurders en alle man Israëls; om over te gaan in het verbond van Jehovah en in Zijn eed, die Jehovah God is uithouwende met u heden, opdat Hij u heden stelle tot een volk en Hijzelf u tot God zij, niet met u alleen houw Ik dit verbond en deze eed uit, maar ook met een elk die hier niet met u heden is', (Deuteronomium 29: 9,10, 12-15).
In het tweede boek der Koningen: 'Koning Josia zond en tot Hem vergaderden zich alle ouderen van Juda en van Jeruzalem en de koning ging op in het Huis van Jehovah en alle man van Juda en alle bewoners van Jeruzalem met hem, en verder de priesters en de profeten en het ganse volk, van de kleine tot de grote toe, en hij las in hun oren alle woorden van het Boek des verbonds, gevonden in het Huis van Jehovah; en de koning stond aan de pilaar en hij sloot een verbond vóór Jehovah, om te gaan achter Jehovah en om te houden Zijn geboden en Zijn getuigenissen en Zijn inzettingen, met het gehele hart en met de gehele ziel, om te bestendigen alle woorden van dit verbond, geschreven op dit Boek; en het gehele volk stond in het verbond', (2 Koningen 23: 1-3); en bovendien elders, zoals in (Jeremia 22: 8, 9;33: 20 – 22; 50: 5; Ezechiël 16: 8; Maleachi 2: 14; psalm 78: 37; psalm 50: 5,16; psalm 103: 17,18; Psalm 105: 8,9; Psalm 106: 45; Psalm 111: 5,9; Deuteronomium 17: 2; 1 Koningen 19: 14).
In deze plaatsen wordt het verbond vermeld en daarmee worden aangeduid de uiterlijke dingen, die de zonen Israëls zouden waarnemen.
Wat echter het verbond aangaat dat de Heer sloot met Abraham, Izaäk, Jakob, dit was niet zoals het verbond dat Hij sloot met de nakomelingen uit Jakob, maar het was een verbond van de zijde van de Heer, dat hun zaad zou worden vermenigvuldigd en aan hem het land Kanaän zou worden gegeven, en van de zijde van Abraham, Izaäk en Jakob, dat alle manlijke zou worden besneden.
Dat iets anders het verbond is geweest met de nakomelingen van Jakob, staat vast bij Mozes: 'Jehovah God hieuw met ons een verbond uit in Horeb, niet met onze vaderen hieuw Jehovah dit verbond uit, maar met ons aan', (Deuteronomium 5: 2,3).
Over dit verbond leest men als volgt bij Mozes: 'Jehovah leidde Abraham uit naar buiten en Hij zei: schouw naar de hemel en tel de sterren en Hij zei tot hem: zo zal uw zaad zijn: en Hij zei tot hem: Neem u een driejarige vaars, en een driejarige geit en een driejarige ram, en een tortelduif, en een jonge duif.
En hij deelde ze in het midden en hij gaf elk deel tegen het andere over; en het gevogelte deelde hij niet.
En de zon ging onder en er werd donkerheid, en zie, een oven van rook en een fakkel van vuur ging tussen de stukken door.
'Te dien dage sloot Jehovah met Abraham een verbond, door te zeggen: Aan uw zaad zal Ik dit land geven, van de rivier van Egypte af tot aan de grote rivier de Eufraat', (Genesis 15: 5 – 18).
En daarna: 'Ik zal Mijn verbond geven tussen Mij en tussen u en Ik zal u tot veel vermenigvuldigen; Ik, zie, Mijn verbond met u en gij zult zijn tot een vader van menigte der natiën en Ik zal u vermenigvuldigen en Ik zal geven aan u en aan uw zaad na u het land van uw vreemdelingenschappen, het gehele land Kanaän, tot een eeuwige bezitting.

Dit is Mijn verbond, dat gij zult houden tussen Mij en tussen u en tussen uw zaad na u, alle manlijke zal u worden besneden, hij die niet zal besneden worden aan het vlees van de voorhuid, die ziel zal worden uitgegroeid uit haar volken, hij heeft Mijn verbond teniet gedaan en Mijn verbond zal Ik oprichten met Izaäk, die Sarah u zal baren', (Genesis 17: 1 – 21).

Hieruit nu kan vaststaan, hoedanig verbond met Abraham werd aangegaan, namelijk dat zijn zaad zeer zou worden vermenigvuldigd en dat hem het land Kanaän tot een bezitting zou worden gegeven; de geboden, gerichten en inzettingen zelf, waardoor het verbond is, worden niet vermeld, maar toch worden zij aangeduid met de driejarige vaars, geit en ram en met de tortelduif en het duivenjong; met die dieren immers worden zulke dingen aangeduid die van de Kerk zijn en met het land Kanaän zelf wordt de Kerk aangeduid; en omdat de Heer voorzag, dat de nakomelingen van Abraham uit Jakob het verbond niet zouden houden, verscheen vandaar aan Abraham een oven van rook en een fakkel van vuur, doorgaande tussen de stukken; en met de oven van rook wordt het dichte valse aangeduid en met de fakkel van vuur, het afgrijselijk boze, waarin de nakomelingen uit Jakob zouden zijn, wat ook wordt bevestigd bij (Jeremia 33: 18 – 20).

Dat Abram de vaars, de geit en de ram deelde en elk deel gaf tegen het andere over, was volgens het ritueel van de verbonden, die zijn tussen twee; maar deze dingen zie men ten volle ontvouwd in het werk 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 1783 tot 1862.

Dat het verbond is gemaakt door de besnijdenis, was omdat de besnijdenis uitbeeldde de zuivering van de liefden van zich en van de wereld, dus de lichamelijke en aardse liefden en de verwijdering ervan; en daarom ook vond de besnijdenis plaats door zwaardjes uit steen, waarmee het ware van de leer wordt aangeduid, waardoor elk alle zuivering van de boosheden en de valsheden en de verwijdering ervan plaatsvindt; maar de afzonderlijke dingen die over dat verbond in dit hoofdstuk zijn geschreven, zijn ook in 'Hemelse Verborgenheden' ontvouwd, in de nrs. 1987 tot 2095; en over de besnijdenis, nr.2046, 2632, 2799, 4462, 7044 , 8093.

Omdat echter onder Abraham, Izaäk en Jakob in de innerlijke zin de Heer wordt verstaan, worden vandaar met hun zaad al degenen aangeduid die van de Kerk van de Heer zijn, welke Kerk ook wordt verstaan onder het land Kanaän, dat hun zaad moest erven.

Er was ook een verbond aangegaan met Noach, 'dat niet langer de mensen zouden vergaan door wateren van de vloed en dat de boog in de wolk tot een teken van dat verbond zou zijn', (Genesis: 6: 17,18; 9: 9-17).

Dat ook dat verbond de verbinding van de Heer door het Goddelijk Ware in zich sluit, kan vaststaan uit de ontvouwing ervan in 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 659 tot 675 en de nrs. 1022 tot 1059.

Dat de boog in de wolk of de regenboog daar betekent de wederverwekking, die plaatsvindt door het Goddelijk Ware en door het leven volgens dit ware en dat het vandaar is, dat die boog werd aangenomen als een teken van het verbond, zie ook daar nr. 1042.

IV. Dat bovendien al wat verbindt, verbond wordt genoemd, zoals de sabbat, bij Mozes: 'De zonen Israëls zullen de sabbat houden in hun geslachten, een verbond der eeuw', (Exodus 31: 16); dat de sabbat een verbond der eeuw werd genoemd, was omdat de sabbat in de hoogste zin betekende het éénzijn van het Goddelijke met het Menselijke in de Heer en in de betrekkelijke zin de verbinding van de Heer met de hemel en de Kerk en in de universele zin de verbinding van het Goede en het Ware, welke verbinding het hemels huwelijk wordt genoemd.

De rust of de sabbatdag betekende vandaar de staat van dat éénzijn en van die verbinding omdat door die sabbat de Heer vrede en rust heeft en door die ook vrede en heil is in de hemelen en op aarde.

Dat die met de sabbat en met de rust daarna worden aangeduid, zie men 'Hemelse Verborgenheden', nrs. 8494, 8495,8510, 10356, 10360, 10370, 10367, 10374, 10668, 10730.

Dat het zout in de slachtoffers zout des verbonds wordt genoemd, ook bij Mozes: 'Niet zult gij doen ophouden het zout des verbonds van uw God op uw gave, op al uw gave zult gij zout offeren', (Leviticus 2: 13).
Dat het zout op de gave zout des verbonds wordt geheten, had als oorzaak dat men dat met het zout het verlangen van het ware tot het goede wordt aangeduid, waaruit de verbinding van het ene en het andere is; over welke betekenis van het zout men zie in 'Hemelse Verborgenheden', nr. 9207.
Dat de echtgenote de echtgenote des verbonds wordt genoemd, bij Maleachi: 'Jehovah heeft getuigd tussen u en tussen de echtgenote van uw jeugd, tegen de welke gij trouweloos hebt gehandeld, met die uw gezellin en de echtgenote van uw verbond', (Maleachi 2: 14).
De echtgenote wordt daar echtgenote des verbonds genoemd vanwege de verbinding met haar man, maar met de echtgenote wordt daar de Kerk aangeduid en met de echtgenote van de jeugd de Oude Kerk, en gezegd wordt dat tegen haar de Joodse Kerk trouweloos heeft gehandeld en omdat de ene en de andere uitbeeldend was geweest en hierin eender en zij zo verbonden moesten zijn, wordt daarom gezegd: met uw gezellin en de echtgenote van uw verbond.
Dat het verbond met de stenen van het veld was, wordt gezegd bij Job: 'Voor het wilde dier des velds zult gij niet vrezen, want met de stenen deels uw verbond en het wilde dier deels zal vreedzaam voor u zijn", (Job 5: 22,23).
Met het verbond met de stenen van het veld, wordt de verbinding met de waarheden van de Kerk aangeduid, want de stenen betekenen de waarheden, het veld de Kerk en het verbond de verbinding; met het wilde dier des velds wordt aangeduid de liefde van het valse, voor welk wilde dier gij niet zult vrezen en dat vreedzaam zal zijn, wanneer er de verbinding door de waarheden is met de Kerk. Gezegd wordt ook het verbond met de wilde dieren en de vogels, bij Hosea: 'Ik zal voor hen een verbond maken te dien dage met het wilde dier des velds, met de vogel der hemelen, en met het kruipende dier der aarde', (Hosea 2: 17); en bij Mozes: 'God zei tot Noach: Zie, Ik richt Mijn verbond op met u en met alle levende ziel die met u is, tot de vogel, tot het beest en tot alle wilde dier der aarde met u, van alle uitgaanden uit de ark, ten aanzien van alle wilde dier van de aarde', (Genesis 9: 9,10).
Met het verbond met het beest, het wilde dier, de vogel en met het kruipende dier van de aarde, wordt de verbinding aangeduid met zulke dingen bij de mens die daarmee worden aangeduid, met het beest immers wordt de aandoening van het goede aangeduid, met het wilde dier de aandoening van het ware, met de vogel het denken en met het kruipende dier van de aarde het wetenschappelijke, dat vanuit die aandoeningen leeft.
Gezegd wordt ook het verbond met de dood, bij Jesaja: 'Gij hebt gezegd: Wij hebben een verbond met de dood uitgehouwen en met de hel hebben wij een gezicht gemaakt; uw verbond met de dood zal worden afgeschaft en uw gezicht met de hel zal niet bestaan', (Jesaja 28: 15,18).
Een verbond met de dood uithouwen, betekent de verbinding door het valse vanuit de hel, ten gevolge waarvan de mens geestelijk sterft.
Een gezicht met de hel maken, betekent een als het ware profetische waarzegging vanuit de hel.
Uit deze nu, in een reeks aangevoerde dingen, kan vaststaan, dat met het verbond, waar wordt gehandeld over de Heer, de verbinding door het Goddelijk Ware wordt aangeduid.
Weliswaar is de verbinding met Hem door het Goede van de liefde, maar omdat de Heer invloeit bij de mens door het goede in de ware dingen, waarvandaan de mens de aandoening van het ware heeft en de mens het goede van de Heer opneemt in de waarheden, waaruit hij erkenning, belijdenis en de aanbidding van de Heer heeft, verbindt vandaar het goede van de liefde door het ware, vergelijkenderwijs zoals de warmte van de zon in de lente- en de zomertijd met de vruchtmakingen van de aarde.

702. En er werden bliksemen, stemmen en donderslagen; dat dit betekent toen in de lagere gebieden, waar de bozen zijn, botsingen en opschuddingen van het denken en het redeneren vanuit boosheden en valsheden over de goede en de ware dingen, staat vast uit de betekenis van de bliksems, stemmen en donderslagen, namelijk de verlichtingen, het denken en het door hervatten, waarover eerder in nr. 273, en in de tegengestelde zin, zoals hier, de botsingen en de opschuddingen van het denken en van de redeneringen vanuit de boosheden en de valsheden over de goede en de ware dingen van de Kerk, waarover ook eerder in nr. 498.
In de strikte zin worden met de bliksems de verdonkeringen van het verstand aangeduid, met de stemmen de redeneringen en met de donderslagen de conclusies van het valse vanuit het boze en omdat daaruit, volgens de staat van de innerlijke dingen bij hen, dan botsingen en opschuddingen van de aandoeningen en van het denken plaatsvinden en vandaar redeneringen vanuit de boze en de valse dingen over de goedheden en de waarheden van de Kerk, worden daarom deze vanuit de reeks die volgt uit de voorafgaande dingen met die woorden aangeduid.
Dat bliksems, stemmen en donderslagen en verder ook aardbevingen en hagel ontstonden in de lagere gebieden blijkt hieruit, dat in de hogere gebieden de tempel werd gezien en de ark des verbonds in de tempel werd gezien, waarmee wordt aangeduid: de verschijning van de nieuwe hemel waar de eredienst van de Heer is en de uitbeelding van het Goddelijk Ware waardoor de verbinding is, zoals uit de ontvouwing van de voorafgaande dingen kan vaststaan; waaruit volgt dat die dingen ontstonden in de lagere gebieden door de invloeiing vanuit de hogere hemelen.
Dat zulke dingen ontstonden in de lagere gebieden door de invloeiingen vanuit de hogere hemelen, is eerder in het licht gesteld, maar omdat het zulke dingen zijn die niet vallen in het verstand van iemand, tenzij door levende onthulling en de erkentenis daaruit ten aanzien van de invloeiing van de hogere gebieden in de lagere in de geestelijke wereld, zo wil ik, omdat deze dingen mij zijn onthuld en mij vandaar bekend zijn, deze verborgenheid in het kort uiteenzetten.
In de geestelijke wereld, waaronder zowel de hemelen als de hellen worden verstaan, is de ordening zodanig dat de hemelen zoals uitspansels zijn, de ene boven de andere en dat ónder de hemelen de wereld der geesten is en dat onder deze de hellen zijn, de ene onder de andere. Volgens deze opeenvolgende ordening vindt de invloeiing plaats uit de Heer, dus door de binnenste hemel in de middelste en door deze in de laatste en vanuit die in hun orde in de hellen die daaronder liggen.
De wereld der geesten is middellijk en neemt de invloeiing op, zowel vanuit de hemelen als vanuit de hellen, eenieder daar volgens de staat van zijn leven.
Maar die ordening van de hemelen en van de hellen ondergaat veranderingen van het ene gericht tot het andere, daardoor dat de mensen die van de aarde aanspoelden, vanuit wie de hemelen en de hellen zijn, van uiteenlopende aandoeningen zijn geweest, sommigen geestelijk of meer of minder innerlijk, sommigen natuurlijk of uiterlijk meer of minder; en omdat de Heer niemand het boze doet, maar allen het goede, liet Hij daarom toe dat zij die een redelijk en als het ware geestelijk leven in de uiterlijke dingen vanuit zede en gewoonte in de wereld hadden geleid, hoezeer zij ook innerlijk verbonden waren met de hel, zich in de wereld der geesten iets gelijk als een hemel vormden in verschillende plaatsen en toen werden de ordeningen van de hemelen boven hen en van de hellen beneden hen, zo geschikt dat hun innerlijke dingen, waardoor zij verbonden waren met de hel, voor zoveel als mogelijk, gesloten werden gehouden en de uiterlijke dingen, waardoor zij verbonden waren met de laatste hemel, geopend; en toen was daarin voorzien dat de hogere hemelen niet rechtstreeks invloeiden, want door de rechtstreekse invloeiing zouden hun innerlijke dingen zijn geopend, die hels waren en de uiterlijke dingen gesloten, die verschenen alsof zij geestelijk waren.
De invloeiing immers vanuit de hogere hemelen is in de innerlijke dingen, die de eigen dingen van de geesten zijn en niet in de uiterlijke dingen die niet de eigen dingen van hen zijn.

Toen echter zulke hemelen als het ware, dermate waren vermenigvuldigd en vandaar de invloeiing vanuit de hellen begon te heersen over de invloeiing vanuit de hemelen, en daardoor de laatste hemel, die met hen verbonden was geweest, begon te wankelen, toen stond het Laatste Gericht voor de deur en vond bij beurten de scheiding plaats van de bozen van de goeden in voor hen nieuwe hemelen als het ware en dit door de rechtstreekse invloeiing vanuit de hogere hemelen en door die invloeiing werden hun innerlijke dingen geopend, die hels waren en werden de uiterlijke dingen gesloten die als het ware geestelijk waren, zoals eerder is gezegd. Hieruit nu blijkt, vanwaar het was dat de tempel en de ark in de tempel verscheen, waarmee wordt aangeduid het Goddelijk Ware, waarmee de hogere hemelen waren verlicht, vanuit welke hemelen de invloeiing plaatsvond in de lagere gebieden waar de bozen waren. Vanuit deze invloeiing is het gebeurd dat in de lagere gebieden, waar de bozen waren, bliksems werden gezien, stemmen en donderslagen werden gehoord, en verder dat aardbevingen plaatsvonden en hagel neerregende.
De invloeiing vanuit de hemelen, dat wil zeggen, door de hemelen uit de Heer, is niet dan de invloeiing van de liefde van het goede en van de aandoening van het ware, maar die wordt bij de bozen verkeerd in zulke dingen die overeenstemmen met hun boosheden en hun valsheden daaruit, dus die overeenstemmen met hun liefde van het boze en met hun aandoening van het valse; en omdat de botsingen en de opschuddingen van het denken en het redeneren vanuit de boze en de valse dingen over de goede en de ware dingen van de Kerk, waarin zij waren, overeenstemmen met de bliksems, de stemmen en de donderslagen, zijn het daarom deze waarmee die dingen worden aangeduid.
Hier wordt immers gehandeld over de staat van de hemel hoedanig die zal zijn vlak voor het Laatste Gericht.
Dat botsingen en opschuddingen van het denken en het redeneren vanuit de boosheden en de valsheden over de goedheden en de waarheden van de Kerk ontstaan bij hen die innerlijk boos zijn en uiterlijk goed verschijnen, nadat hun innerlijke dingen geopend en de uiterlijke dingen gesloten zijn, is vanwege de botsing van hun innerlijke dingen met de uiterlijke in de eerste staat van de scheiding, maar zodra de uiterlijke dingen geheel en al gesloten zijn en zij zijn overgelaten aan hun innerlijke dingen, houdt dan de botsing op, dan immers zijn zij volledig in de liefde van hun boze en in de aandoening van hun valse en vandaar in het verkwikkelijke van hun leven en daarom werpen zij zich dan in de hel tot hun gelijken, wat plaatsvindt op de dag van het Laatste Gericht.

703. En aardbeving; dat dit betekent de veranderingen van de staat ten aanzien van de dingen die van de hemel en van de Kerk zijn bij hen, staat vast uit de betekenis van de aardbeving, namelijk de verandering van de staat van de Kerk, waarover eerder in nr. 400.
Dat er in de geestelijke wereld: landen, heuvels en bergen zijn en dat die worden geschokt wanneer de staat van de Kerk bij hen wordt veranderd in het boze en in het valse en dat die aardbevingen kunnen worden verstaan onder de aardbevingen, waarover in het Woord wordt gesproken, zie men ook eerder in de nrs. 400,499.

704. En grote hagel; dat dit betekent het helse valse, dat de ware en de goede dingen van de Kerk vernietigt, staat vast uit de betekenis van de hagel, namelijk het helse valse, dat de waarheden van de Kerk vernietigt, waarover eerder in nr. 503; en omdat gezegd wordt grote hagel, en van groot wordt gesproken met betrekking tot het goede en van veel met betrekking tot het ware, zie ook eerder in nr. 696, betekent vandaar de grote hagel ook het helse valse dat de goede dingen van de Kerk vernietigt.
Dat behalve de bliksems, de donderslagen en de aardbeving, ook grote hagel werd gezien, is omdat in de geestelijke wereld alle dingen verschijnen die ook in de natuurlijke wereld verschijnen zoals: nevels, wolken, regen, sneeuw en hagel, die weliswaar ‘schijnen’ zijn, maar werkelijke, opkomend vanuit de overeenstemmingen; want de Goddelijke hemelse en

geestelijke dingen, die de eigen dingen zijn van de aandoeningen en van het denken daaruit, dus van het goede van de liefde en van het ware van dat goede, bij de engelen, trekken, wanneer zij neerdalen in de naastgelegen lagere sfeer, vormen aan, eender aan de natuurlijke dingen en dan vertonen zij zich zichtbaar voor ogen.
Zo worden de overeenstemmingen gevormd; eender de bliksems, de donderslagen en hagel; deze namelijk, de hagel, wordt gevormd vanuit de neervloeiing van het Goddelijk Ware, waar de bozen zijn, die door redeneringen valsheden concluderen en daardoor de waarheden aanvallen en die vernietigen.
Wanneer immers het Goddelijk Ware vanuit de hemelen invloeit in de sfeer die rond om de bozen is en verschijnt zoals een nevel, gevormd vanuit hun boze aandoeningen en de valsheden van het denken daaruit, dan wordt die invloeiing verkeerd in verschillende dingen, en in hagel bij hen die vanuit de boze en de valse dingen denken tegen de goede en de ware dingen van de hemel en van de Kerk en deze heftig aanvallen.
De oorzaak hiervan is deze, dat hun aandoeningen en het denken daaruit, welke die zijn van het valse tegen de waarheden, zonder enige warmte van de hemel zijn, daaruit trekt zich een regen samen of verdicht zich, die ook dadelijk daarop vanuit de hemelen in de lagere gebieden neervalt, tot sneeuw of tot hagel en die hagel vernietigt alle dingen die bij hen groenen en groeien en eveneens hun woningen, geheel en al zoals men leest over de hagel in Egypte.
De oorzaak dat deze vernietigt, is omdat de dingen die groenen en groeien, de waarheden van de Kerk betekenen en de woningen de goede dingen ervan, die zij bij zich vernietigen.
Dit vindt plaats, zoals eerder is gezegd, vanuit de overeenstemming.
De hagel verschijnt ook verdicht tot grotere en kleinere delen, volgens de sterkere en minder sterke bestrijdingen van het ware door de valsheden; de grotere delen worden in het Woord hagelstenen genoemd, omdat met de stenen ook de valsheden worden aangeduid.
Hieruit nu kan vaststaan van waar het is dat met de grote hagel wordt aangeduid het helse valse, dat de waarheden en de goedheden van de Kerk vernietigt.

Einde van hoofdstuk 11.